

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 10561

TANAKH

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

כתובים

תהלים
משלי
איוב

אידיש פון
יהואש

פארלאג
"תנ"ך"
ניו-יארק
1936

Copyright 1936
by
E. BLOOMGARDEN
אלע רעכט סאַרבאַהאַלטן

PRINTED IN U. S. A.

ועצער" טון דער
היברו פאבלישינג קאמפאני
ועצער : י. אינוער

תהלים

תהלים

ערשטער ספר

- חזיל צו דעם מענטשן וואָס איז נישט געזאָנגען אין דער
א א עצה פון די רשעים.
- ב א פאַרוואָס רודערן די פעלקער?
א מזמור פון דודן, ווען ער איז אַנטלאָפן פון זיין ווין
ג א אַבשלומען.
פאַר דעם געזאַנגמייסטער, מיט סטרוניענשפּיל; אַ מזמור
פון דודן. אַז איך רוף, ענטפער מיר, גאָט מיין געד
ד א רעכטער.
פאַר דעם געזאַנגמייסטער אויף נחילות; אַ מזמור פון
ה א דודן. פאַרנעם מיינע ווערטער, גאָט.
פאַר דעם געזאַנגמייסטער, מיט סטרוניענשפּיל, אויף
שמינית; אַ מזמור פון דודן. נישט אין דיין כּעס זאָלסטו
ו א מיך מוסרן, גאָט.
אַ שגיון פון דודן, וואָס ער האָט געזונגען צו גאָט פון
ז א וועגן כּוש דעם בנימינער.
פאַר דעם געזאַנגמייסטער אויף גתית; אַ מזמור פון
דודן. גאָט אונדווער האָר, ווי פּראַכטיק איז דיין נאָמען
ח א אויף דעם גאַנצער ערד.
פאַר דעם געזאַנגמייסטער אויף מות־לֶבָן; אַ מזמור פון
ט א דודן. איך וועל לויבן גאָט מיט מיין גאַנצן האַרצן.
י א פאַרוואָס, גאָט, שטייסטו פון דערווייטן?
פאַר דעם געזאַנגמייסטער, פון דודן. אין גאָט טו איך
יא א מיך שיצן.

- פּאַר דעם געזאַנגמייסטער, אויף שמינית; אַ מזמור פון דודן. העלף, גאַט, וואָרום געענדיקט האָבן זיך די פרומע. יב 1
- פּאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור פון דודן. ביז וואָנען גאַט, וועסטו מיך תמיד פאַרנעסן? יג 1
- פּאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון דודן. דער גידער-טרעכטיקער זאָגט אין זיין האַרצן. יד 1
- אַ מזמור פון דודן. גאַט, ווער קען ווינען אין דיין גע-צעלט? טו 1
- אַ מכתם פון דודן. באַהיט מיך, גאַט, וואָרום איך האָב מיך באַשיצט אין דיר. טז 1
- אַ תפילה פון דודן. הער צו, גאַט, גערעכטיקייט. יז 1
- פּאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון דעם קנעכט פון גאַט, פון דודן, וואָס האָט גערעדט צו גאַט די ווערטער פון דעמדאָויקן געזאַנג אין דעם טאָג וואָס גאַט האָט אים מציל געווען פון דער האַנט פון אַלע זיינע פיינט, און פון דער מאַכט פון שאָולן. יח 1
- פּאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור פון דודן. די הימל-לען דערציילן דעם כבוד פון גאַט. יט 1
- פּאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור פון דודן. גאַט וועט דיר ענטפערן אין טאָג פון נויט. כ 1
- פּאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור פון דודן. גאַט, מיט דיין שטאַרקייט פרייט זיך דער מלך. כא 1
- פּאַר דעם געזאַנגמייסטער; אויף אַלְת־הַשֶּׁחַר. אַ מזמור פון דודן. מיין גאַט, פאַרוואָס האָסטו מיך פאַרלאָזן? כב 1
- אַ מזמור פון דודן. גאַט איז מיין פאַסטוך. כג 1
- פון דודן אַ מזמור. גאַטס איז די ערד און איר פולקייט. כד 1
- פון דודן. צו דיר, גאַט, הייב איך אויף מיין זעל. כה 1

- פון דודן. טו מיר רעכט, גאָט, וואָרום איך בין געגאָנגען
 כו 1 אין מיין ערלאַכקייט.
- פון דודן. גאָט איז מיין ליכט און מיין הילף.
 כו 1
- פון דודן. צו דיר, גאָט, טו איך רופן.
 כח 1
- אַ מזמור פון דודן. גיט צו יהוה, איר מאַכטיקע, גיט צו
 כט 1 יהוה כבוד און שטאַרקייט.
- אַ מזמור; אַ געזאַנג צו דער באַגייאונג פון טעמפל פון
 ל 1 דודן.
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור פון דודן. אין דיר
 לא 1 גאָט, טו איך מיך שיצן.
- פון דודן אַ באַטראַכטונג. וויל צו דעם וואָס זיין פאַר-
 לב 1 ברעך איז פאַרגעבן.
- פרייט זיך, צדיקים, מיט גאָט.
 לג 1
- פון דודן; ווען ער האָט געביטן זיין שכל פאַר אַבימלֶכָן,
 לד 1 און ער האָט אים אַרויסגעטריבן, און ער איז אַוועק.
- פון דודן. קריג, גאָט, מיט מיינע קריגער.
 לה 1
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; פון דעם קנעכט פון גאָט,
 לו 1 פון דודן. די זינד רעדט צום רשע.
- פון דודן. זאָלסט זיך ניט ערגערן וועגן די שלעכטס-
 לו 1 טוער.
- אַ מזמור פון דודן, אויף אַ דערמאָנונג. ניט אין דיין כּעס,
 לח 1 גאָט, זאָלסטו מיך מוסרן.
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער, פאַר ידותון; אַ מזמור פון
 דודן. איך האָב געזאַגט: איך וועל היטן מיינע וועגן.
 לט 1
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; פון דודן אַ מזמור. האָפן
 מ 1 געהאַפט האָב איך אויף גאָט.
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור פון דודן. וויל צו
 מא 1 דעם וואָס גיט אַכט אויפן אָרעמאַן!

צווייטער ספר

- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ באַטראַכטונג פון די קינדער פון קרח. ווי אַ הינד לעכצט נאָך בעכן וואָס סער, אַזוי לעכצט מיין ועל נאָך דיר, גאַט. **מב 1**
- טו מיר רעכט, גאַט, און קריג מיין קריג. **מג 1**
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; פון די קינדער פון קרח אַ באַטראַכטונג. גאַט, מיט אונדזערע אויערן האָבן מיר געהערט. **מד 1**
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אויף שושנים, פון די קינדער פון קרח; אַ באַטראַכטונג, אַ געזאַנג פון ליבשאַפט. **מה 1**
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; פון די קינדער פון קרח; אויף עֲלֹמוֹת; אַ ליד. גאַט איז אונדז אַ באַשיצונג און אַ שטאַרקייט. **מו 1**
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; פון די קינדער פון קרח אַ מזמור. קלאַפט די הענט, אַלע פעלקער. **מז 1**
- אַ געזאַנג; אַ מזמור פון די קינדער פון קרח. גרויס איז גאַט און זייער געלויבט. **מח 1**
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; פון די קינדער פון קרח; אַ מזמור. הערט דאָס צו, אַלע פעלקער. **מט 1**
- אַ מזמור פון אָספֿן. דער גאַט פון געטער יהוה, האָט גערעדט און גערופן די ערד. **נ 1**
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור פון דודן, ווען נָתָן דער נביא איז געקומען צו אים, נאָכדעם ווי ער איז געקומען צו בִּתְשָׁבֶען. **נא 1**
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ באַטראַכטונג פון דודן, ווען דאָג דער אַדומי איז געקומען, און האָט דער ציילט שאולן, און אים אָנגעזאַגט: דוד איז געקומען אין אַחִימֶלֶכֶס הויז. **נב 1**

- פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אויף מחלת; אַ באַטראַכטונג
פון דודן. דער נידערטרעכטיקער זאָגט אין זיין
האַרצן. 1 נג
- פאַר דעם געזאַנגמייסטער, מיט סטרוגעשפּיל; אַ באַ-
טראַכטונג פון דודן, ווען די זיפער זיינען געקומען,
און האָבן געזאָגט צו שאולן: פאַרוואָר, דוד באַהאַלט
זיך ביי אונדו. 1 נד
- פאַר דעם געזאַנגמייסטער, מיט סטרוגעשפּיל; אַ באַ-
טראַכטונג פון דודן. פאַרנעם, גאַט, מײן תפילה. 1 נה
- פאַר דעם געזאַנגמייסטער, אויף יונת אַלם רחוקים;
פון דודן אַ מכתם, ווען די פּלשתיים האָבן אים גע-
כאַפט אין גת. 1 נו
- פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַל תשחת; פון דודן אַ
מכתם, ווען ער איז אַנטלאָפן פון שאולן אין דער
הייל. 1 נז
- פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַל תשחת; פון דודן, אַ
מכתם. רעדט איר אין דער אמת ווי אַ גערעכטע
מאַכט? 1 נח
- פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַל תשחת; פון דודן אַ
מכתם, ווען שאול האָט געשיקט, און מע האָט געהיט
דאָס הויז, כדי אים צו טייטן. 1 נט
- פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אויף שושן־עדות; אַ מכתם
פון דודן פאַר אַ לערנונג, ווען ער האָט מלחמה גע-
האַלטן מיט אַרם־נהר־ים און אַרם־צובה, און יאָב
האָט זי אומגעקערט, און האָט געשלאָגן פון אָדום
אין טאַל פון זאַלץ צוועלף טויזנט. 1 ס
- פאַר דעם געזאַנגמייסטער, אויף סטרוגעשפּיל; פון
דודן. הער צו, גאַט, מײן געשריי. 1 מא

- פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער, פֿאַר ידותון; אַ מזמור פֿון
 סב 1 דודן. נאָר צו גאָט טוט האַרן מײן זעל.
 אַ מזמור פֿון דודן, ווען ער איז געווען אין דער מדבר
 סג 1 פֿון יהודה.
 פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור פֿון דודן. הער צו,
 סד 1 גאָט, מײן קול אין מײן קלאָג.
 פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור; פֿון דודן אַ געזאַנג.
 סה 1 אויף דיר, גאָט, האַרט לויב אין ציון.
 פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ געזאַנג, אַ מזמור. שאַלט
 סו 1 צו גאָט, די גאַנצע ערד.
 פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער, מיט סטרונגעשפּיל; אַ מזמור, אַ
 סז 1 געזאַנג. גאָט זאָל אונדז לײטזעליקן און אונדז בענטשן.
 פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער; פֿון דודן אַ מזמור, אַ געזאַנג.
 גאָט וועט אויפשטיין, וועלן צעשפּרייט ווערן זײנע
 סח 1 פּײנט.
 פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער, אויף שושנים; פֿון דודן.
 העלף מיך, גאָט, וואַרום דאָס וואַסער איז געקומען
 סט 1 ביז דער זעל.
 פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער; פֿון דודן אויף אַ דערמאָנונג.
 גאָט, מיך מציל צו זײן, יהוה, צו מײן הילף, טו אײלן. ע 1
 אין דיר, גאָט, טו איך מיך שיצן. עא 1
 פֿון שלמהן. גאָט, גיב דײנע משפּטים צום מלך. עב 1

דריטער ספר

- אַ מזמור פֿון אָספֿן. פֿאַרוואָר, גאָט איז גוט צו ישראל. עג 1
 אַ באַטראַכטונג פֿון אָספֿן. פֿאַרוואָס, גאָט, האָסטו
 עד 1 אונדז פֿאַרלאָזן אויף אײביק?
 פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַל־תּשַׁחַת; אַ מזמור פֿון
 עה 1 אָספֿן, אַ געזאַנג. מיר לויבן דײך, גאָט.

- פּאַר דעם געזאַנגמייסטער, מיט סטרונגעשפּיל; אַ מזמור
 פּון אָספּן, אַ געזאַנג. באַקאַנט אין יהודה אין גאַט. עו 1
 פּאַר דעם געזאַנגמייסטער, פּאַר ידותון; פּון אָספּן אַ
 מזמור. עז 1
 אַ באַטראַכטונג פּון אָספּן. פאַרנעם, מיין פּאַלק, מיין
 לערנונג. עח 1
 אַ מזמור פּון אָספּן. גאַט, פעלקער זיינען געקומען אין
 דיין אַרב. עט 1
 פּאַר דעם געזאַנגמייסטער, אויף שושנים־עדות; פּון
 אָספּן אַ מזמור. פ 1
 פּאַר דעם געזאַנגמייסטער, אויף גתית; פּון אָספּן. זינגט
 צו גאַט אונדזער שטאַרקייט. פא 1
 אַ מזמור פּון אָספּן. גאַט שטייט אין דער עדה פּון גאַט. פב 1
 אַ געזאַנג, אַ מזמור פּון אָספּן. גאַט, ניט זיי שטיל. פג 1
 פּאַר דעם געזאַנגמייסטער, אויף גתית; פּון די קינדער
 פּון קרח אַ מזמור. ווי ליב זיינען דינע וויינינגען. פד 1
 פּאַר דעם געזאַנגמייסטער; פּון די קינדער פּון קרח אַ
 מזמור. האַסט באַוויליקט, גאַט, דיין לאַנד. פה 1
 אַתפילה פּון דודן. נייג צו, גאַט, דיין אויער, ענטפער מיר. פו 1
 פּון די קינדער פּון קרח אַ מזמור; אַ ליד. פז 1
 אַ געזאַנג; אַ מזמור פּון די קינדער פּון קרח; פּאַר דעם
 געזאַנגמייסטער, אויף מחלת לענות; אַ באַטראַכטונג
 פּון הימן דעם אָנרְחִי. יהוה דו גאַט פּון מיין הילף. פח 1
 אַ באַטראַכטונג פּון אִיתָן דעם אָנרְחִי. די חסדים פּון
 גאַט וועל איך אייביק זינגען. פט 1

פירטער ספר

- אַ תפילה פּון משה דעם געטלאַכן מאַן. גאַט, דו ביסט
 אונדז געווען אַ באַשיצונג אין אַלע דורות. צ 1

- דו וואָס זיצסט אין דער פאַרבאַרגעניש פון אויבערשטן. צא 1
- א מומור, א געוואַנג פאַר דעם טאָג פון שבת. צב 1
- גאָט טוט קיניגן; ער האָט זיך מיט גרויסקייט באַקליידט. צג 1
- יהוה דו גאָט פון נקמות. צד 1
- קומט, לאָמיר זינגען צו גאָט. צה 1
- זינגט צו גאָט אַ ניי געוואַנג, זינגט צו גאָט, די גאַנצע ערד. צו 1
- גאָט טוט קיניגן, זאָל לוסטיק זיין די ערד. צו 1
- א מומור. זינגט צו גאָט אַ ניי געוואַנג, וואָרום ווונדער
האָט ער געטאָן. צח 1
- גאָט טוט קיניגן, זאָלן ציטערן די פעלקער. צט 1
- א מומור פון דאַנקגעבונג. שאַלט צו גאָט, די גאַנצע
ערד. ק 1
- א מומור פון דודן. גענאָד און גערעכטיקייט וועל איך
באַזינגען. קא 1
- א תפילה פון דעם געדריקטן חזן ער פאַרגייט זיך,
און ער גיסט אויס פאַר גאָט זיין קלאָג. קב 1
- פון דודן. לויב מיין זעל, גאָט, און אַלע מינע אינגעווייד,
זיין הייליקן נאָמען. קג 1
- לויב גאָט, מיין זעל; יהוה מיין גאָט, ביסט גרויס ביז
גאָר. קד 1
- גיט אַ דאַנק צו גאָט, רופט זיין נאָמען. קה 1
- הללויה. גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט, וואָרום
אויף אייביק איז זיין חסד. ווער קען אויסרעדן די
גבורות פון גאָט? קו 1

פינפטער ספר

„גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט, וואָרום אויף
אייביק איז זיין חסד“, זאָלן זאָגן די אויסגעלייזטע
פון גאָט. קו 1

- א געזאנג, א מזמור פון דודן. פעסט איז מיין הארץ,
 1 קח גאָט.
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; פון דודן אַ מזמור. גאָט
 1 קט פון מיין לויב, זאָלסט ניט שווייגן.
- פון דודן אַ מזמור. גאָט זאָגט צו מיין האַר: זיי ביי מיין
 1 קי רעכטער האַנט.
- הללויה. איך וועל לויבן גאָט מיטן גאַנצן האַרצן. קיא 1
 1 הללויה. ווויל צו דעם מאַן וואָס האָט מורא פאַר גאָט. קיב 1
 1 הללויה. לויבט איר קנעכט פון גאָט. קיג 1
 1 אַז ישראל איז אַרויס פון מצרַיִם. קיד 1
 ניט אונדז, יהוה, ניט אונדז, ניערט דיין נאָמען גיב
 1 קטו כבוד.
- איך גאר אַז גאָט זאָל צוהערן מיין קול, מיינע געבעטן. קטז 1
 1 לויבט גאָט, אַלע פעלקער. קיז 1
 גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט, וואָרום אויף
 אייביק איז זיין חסד. זאָל נון זאָגן ישראל: וואָרום
 1 קיח אויף אייביק איז זיין חסד.
- וויל צו די וואָס זייער וועג איז ערלאַך. קיט 1
 אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען. אין מיין גויט האָב איך
 1 קכ גערופֿן צו גאָט.
- אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען. איך הייב אויף מיינע
 1 קכא אויגן צו די בערג.
- אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען; פון דודן. איך פריי זיך
 1 קכב אַז מע זאָגט מיר: לאַמיר גיין אין גאָטס הויז.
- אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען. צו דיר הייב איך אויף
 1 קכג מיינע אויגן.
- אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען; פון דודן. ווען ניט גאָט
 1 קכד וואָס איז געווען מיט אונדז.

- א געזאנג פון די אַרױפגאַנגען. די װאָס פאַרױכערן זיך
 1 קכה אױף גאָט זײנען אַזױ װי באַרג צײן.
 א געזאנג פון די אַרױפגאַנגען. אַז גאָט האָט אומגעקערט
 די אומקערונג פון צײן, זײנען מיר געװען װי אין
 1 קכו חלום.
 א געזאנג פון די אַרױפגאַנגען; פון שלמהן. אַז גאָט
 בוּיט ניט אַ װױז, אומזיסט מייען זיך זײנע בױערס
 1 קכז אױף אים.
 א געזאנג פון די אַרױפגאַנגען. װױל צו אױטלאַכן װאָס
 1 קכח פאַרכט גאָט.
 א געזאנג פון די אַרױפגאַנגען. פיל האָבן זײ מיך גע-
 1 קכט דריקט פון מײן יוגנט.
 א געזאנג פון די אַרױפגאַנגען. פון די טיפענישן רוף
 1 קל איך דיך, גאָט.
 א געזאנג פון די אַרױפגאַנגען; פון דודן. גאָט, ניט האָ-
 1 קלא פערדיק איז מײן האַרץ.
 א געזאנג פון די אַרױפגאַנגען. געדענק, גאָט, דודן אַל
 1 קלב זײן פלאַגן זיך.
 א געזאנג פון די אַרױפגאַנגען; פון דודן, זע װי גוט און
 1 קלג װי ליב איז דאָס זיצן פון ברידער באַנאַנד.
 א געזאנג פון די אַרױפגאַנגען. פאַרוואָר, בענטשט
 1 קלד גאָט, אַלע קנעכט פון גאָט.
 הללויה. לױבט דעם נאָמען פון גאָט.
 1 קלה גיט אַ דאַנק צו גאָט, װאָרום ער איז גוט, װאָרום אױף
 אײביק איז זײן חסד. גיט אַ דאַנק צו גאָט פון די
 1 קלו געטער.
 בײ די טײכן פון בָּבֶל, דאָרטן זײנען מיר געװעסן און
 1 קלז געװײנט.
 פון דודן. איך װעל דיך לױבן מיט מײן גאַנצן האַרצן. 1 קלח

- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; פון דודן אַ זומור. גאַט,
 דו האָסט מיך אויסגעפאַרשט, און קענסט מיך. קלט 1
- פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ זומור פון דודן. דער-
 לייז מיך פון דעם שלעכטן מענטשן. קמ 1
- אַ זומור פון דודן. גאַט, איך רוף דיך, אַייל צו מיר. קמא 1
- אַ באַטראַכטונג פון דודן, ווען ער איז געווען אין דער
 הייל; אַ תפילה. קמב 1
- אַ זומור פון דודן. גאַט, הער מיין תפילה, פאַרנעם
 מייע געבעטן. קמג 1
- פון דודן. געלויבט איז גאַט מיין פעלו. קמד 1
- אַ לויבונג פון דודן. איך וועל דיך דערהייבן, מיין גאַט
 דער קייניג. קמה 1
- הללויה. לויב גאַט, מיין זעל. קמו 1
- הללויה. וואָרום גוט איז זינגען צו אונדזער גאַט. קמו 1
- הללויה. לויבט גאַט, פון די הימלען. קמח 1
- הללויה. זינגט צו גאַט אַ ניי געזאַנג. קמט 1
- הללויה. לויבט גאַט אין זיין הייליקטום. קנ 1

תהלים

א יחזיל צו דעם מענטשן וואָס איז ניט געגאָנגען
אין דער עצה פון די רשעים.
און אויף דעם וועג פון די זינדיקע,
איז ער ניט געשטאַנען,
און אין דער זיצונג פון די שפעטער
איז ער ניט געזעסן.

²נייערט צו דער תורה פון גאָט איז זיין באַגער,
און אָן זיין תורה טראַכט ער טאָג און נאַכט.
³און ער וועט זיין ווי אַ בוים געפלאַנצט ביי בעכן
וואַסער,

וואס גיט זיין פרוכט אין זיין צייט,
און זיין בלאַט ווערט ניט פאַרוועלקט;
און אין אַלץ וואָס ער טוט וועט ער באַגליקן.
⁴ניט אַזוי זיינען די רשעים;

נייערט ווי דער שפּריי וואָס אַ ווינט פאַריאַגט אים,
⁵דרום וועלן די רשעים ניט באַשטיין פאַרן משפט,
און די זינדיקע אין דער עדה פון די צדיקים,
⁶וואַרום גאָט מערקט דעם וועג פון די צדיקים,
און דער וועג פון די רשעים וועט אונטערגיין.

ב יפאַרוואָס רודערן די פעלקער,
און די אומות טוען ברומען אומנישט?
²די מלכים פון דער ערד שטעלן זיך אויף,
און די פירשטן עצהן זיך אין איינעם

אויף גאָט און אויף זיין געזאַלבטן:
 3 לאַמיר צערייסן זייערע בינד,
 און אַראָפּוואַרפן פון אונדז זייערע שטריק.
 4 דער וואָס זיצט אין הימל לאַכט,
 גאָט טוט שפעטן פון זיי.
 5 דענסמאָל וועט ער רעדן צו זיי אין זיין כּעס,
 און אין זיין גרימצאָרן וועט ער זיי דערשרעקן:
 6 דאָס האָב איך דאָך אויפגעשטעלט מיין מלך
 אויף ציון מיין הייליקן באַרג.

7 לאַמיר דערציילן פון דער באַשערונג:
 גאָט האָט מיר געזאָגט: מיין זון ביסטו,
 איך האָב היינט דיך געבאָרן.
 8 בעט ביי מיר, און איך וועל געבן פעלקער פאַר דיין
 אַרב,
 און פאַר דיין אייגנטום די עקן פון דער ערד.
 9 וועסט זיי צעברעכן מיט אַן אייזערנער רוט,
 ווי אַ טעפּערגעפעס זיי צעפיצלען.

10 און אַצונד, איר מלכים, באַטראַכט,
 לאָזט אַיך לערנען, איר ריכטער פון דער ערד.
 11 דינט גאָט מיט מורא,
 און שוידערט אין ציטערניש.
 12 אַכפּערט מיט לויטערקייט, כּדי ער זאָל ניט צערענען,
 און איר וועט פאַרלירן דעם וועג,
 אַז זיין כּעס וועט זיך אָנצינדן באַלד;
 וויל איז צו אַלע וואָס שיצן זיך אין אים.

ג יא מִזְמוֹר פֶּן דוֹדָן, ווען ער איז אַנטלאָפֿן פֿון זײַן
 זון אַבשלוֹמען.¹
 גאָט, ווי פֿיל זײַנען מײַנע פֿײַנט!
 פֿיל די וואָס שטײען אָן אויף מיר!
 פֿיל זאָגן אויף מײַן זעל:
 נײַטאָ פֿאַר אים קײן הילף בײַ גאָט. סָלָה.
 אָפֿעֶר דו גאָט בײַסט אַ שײַלד פֿאַר מיר,
 מײַן כּבוֹד און דער דערהײַבער פֿון מײַן קאָפּ.
 מײַט מײַן קול טו איך רופֿן צו גאָט,
 און ער ענטפֿערט מיר פֿון זײַן הײַליקן באַרג. סָלָה.
 איך לײַג זיך און שלאָף אײַן,
 איך וואַך אויף, ווײַל גאָט לענט מיך אונטער.
 איך האָב נײַט מוֹרָא פֿאַר צענטוײַונטן פֿאַלק,
 וואָס האָבן רונד אַרום זיך אָנגעזעצט אויף מיר.

שטײ אויף, יהוה, העלף מיך מײַן גאָט,
 וואָרום האָסט געשלאָגן אַלע מײַנע פֿײַנט אויף דער
 באַק,
 די צײַן פֿון די רשעים האָסטו צעבראַכן.

פֿײַ גאָט איז די הילף;
 זאָל קומען דײַן ברכה אויף דײַן פֿאַלק! סָלָה.

ד יפֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער, מיט סטרוניעשפֿיל; אַ
 מִזְמוֹר פֶּן דוֹדָן.
 אַז איך רוף, ענטפֿער מיר, גאָט מײַן גערעכטער;
 אין ענגעניש זאָלסטו מיר דערברײַטערן;
 לײַטזעליק מיך, און הער צו מײַן תּפֿילה.
 * זע שמואל ב' טו

אִיר מֵעֲנַטְשֵׁנְקִינְדֵּר, בִּיז וואַנען
 וועט מײן כבוד צו שאַנד זײן,
 וועט איר ליב האָבן נישטיקײט,
 וועט איר זוכן ליגן? סָלָה.
 אָבער זײט וויסן, אַז גאַט שײדט אָפּ זײן פּרומען,
 גאַט וועט הערן אַז איך וועל רופן צו אים.

צײטערט און איר זאָלט ניט זינדיקן,
 באַקלערט אין אַײער האַרצן אויף אַײער געלעגער,
 און ווערט אַנטשוויגן. סָלָה.
 שְׁלֹאכֶט שְׁלֹאכֶט אָפּפּער פּון גערעכטיקײט,
 און פאַרויכערט אַײך אויף גאַט.

פִּיל זאָגן: ווער וועט אונדז ווייזן גוטס?
 גאַט, הײב דאָס ליכט פון דײן פנים אויף אונדז.
 הָאָסֶט מיר געגעבן מער שמחה אין האַרצן,
 ווי בעת זײער תּבוּאָה און זײער ווייזן זײנען פִּיל.
 בְּשָׁלוֹם ווי איך לײג זיך אַזוי שלאָף איך אַײן,
 וואָרום דו גאַט מאַכסט מיך וויינען באַזונדער אין
 זיכערקײט.

הַ פֶּאָר דעם געזאַנגמײסטער אויף נחילות; אַ מזמור פון
 דודן.
 פֶּאָרנעם מײנע ווערטער, גאַט.
 מערק מײן זיפצעניש.
 הָאָרֶךְ צום קול פון מײן געשרײ, מײן קײניג און מײן
 גאַט,
 וואָרום צו דיר טו איך בעטן.
 יְהוָה, פּרימאַרגנס הער צו מײן קול,

פרימאָרגנס טענה איך צו דיר, און קוק אויס.
 װאָרום ניט אַ גאַט וואָס וויל אומרעכט ביסטו,
 בײַ דיר קען ניט וויילן קיין שלעכטס.
 פּראָלער קענען ניט שטיין פאַר דינע אויגן,
 האָסט פיינט אַלע טוער פון אומרעכט.
 ׳ברענגסט אונטער די וואָס רעדן ליגן;
 דעם מאַן פון בלוט און באַטרוג פאַראומווערדיקט גאַט.
 אָבער איך וועל קומען אין דיין הויז דורך דיין גרויס
 גענאָד
 איך וועל מיך בוקן אין דיין הייליקן טעמפל
 צווישן דינע פאַרכטער.

גאַט, פיר מיך אין דיין גערעכטיקייט
 פון וועגן מיינע לוייערער,
 מאַך גלייך דיין וועג פאַר מיר.
 װאָרום ניטאָ אין זייער מויל קיין ריכטיקייט,
 זייער אינגעווייד איז אַן אונטערגאַנג,
 אַן אָפענער קבר איז זייער קעל;
 זייער צונג מאַכן זיי גלאַט.
 פאַרמשפט זיי גאַט,
 זאָלן זיי פאַלן דורך זייערע באַראָטן;
 פאַרשטויס זיי פאַר זייערע פיל פאַרברעכן,
 וויל זיי האָבן ווידערשפעניקט אַן דיר.
 און אַלע וואָס שיצן זיך אין דיר, וועלן זיך פרייען,
 אײַביק וועלן זיי זינגען, וואָרום וועסט זיי באַשירעמען,
 און די ליבהאַבער פון דיין נאָמען
 וועלן זיין לוסטיק מיט דיר.
 װאָרום דו בענטשסט דעם צדיק, גאַט,

זי א פאנצער מיט גוטחיליקייט רינגלסטו אים ארום.

- ך¹ פאר דעם געזאנגמייסטער, מיט סטרונעשפיל, אויף שמינית; א מזמור פון דודן.
- ניט אין דיין כעס זאלסטו מיך מוסרן, גאָט, און ניט אין דיין גרימצאָרן זאלסטו מיך שטראָפן.
- לייטזעליק מיך, גאָט, וואָרום איך ווער פאַרשניטן, הייל מיך, גאָט, וואָרום מיינע ביינער זיינען דערשראָקן, און מיין זעל איז דערשראָקן זייער, און דו גאָט, ביז וואָנען?
- קער זיך אום, גאָט, דערלייז מיין זעל, העלף מיך פון וועגן דיין גענאָד.
- וואָרום ניטאָ אין טויט דיין דערמאָנונג, אין אונטערערד ווער וועט דיך לויבן?
- איך בין מיד פון מיינ זיפצן, איך באַוואַש אַלע נאַכט מיינ געלעגער, איך מאַך צעגייין אין מיינע טרערן מיינ בעט. מאַט געוואָרן פון קומער איז מיינ אויג, אַלט געוואָרן פון וועגן אַלע מיינע פיינט.
- קערט אייך אָפּ פון מיר, אַלע טוער פון אומרעכט, וואָרום גאָט האָט געהערט דעם קול פון מיינ געוויין. גאָט האָט געהערט מיינ געבעט, גאָט נעמט אָן מיינ תפילה.
- פאַרשעמט און דערשראָקן זייער וועלן ווערן אַלע מיינע פיינט; זיי וועלן אַפטרעטן פאַרשעמט אין אַ רגע.

ך יא שגיון פון דודן, וואָס ער האָט געזונגען צו גאָט פון
וועגן פוש דעם בנימינער.

גאָט מײן האָר, אין דיר האָב איך מיך געשיצט,
העלף מיך פון אַלע מײנע נאַכיאָגער, און זיי מיך מציל,
מע זאָל ניט פאַרצוקן ווי אַ לײב מײן זעל,
צערײסן, און קײנער זאָל ניט מציל זײן.

גאָט מײן האָר, אויב איך האָב אוויוואָס געטאָן,
אויב אומרעכט איז דאָ אין מײנע הענט,
אויב איך האָב געטאָן ביז מײן גוטן פריינט,
אָדער באַרויבט צומאָל מײן אומזיסטיקן פיינט,
זאָל דער שונא מיך נאַכיאָגן און דערגרײכן,
און טרעטן צו דער ערד מײן לעבן,
און מײן כבוד אין שטויב לײגן. סָלָה.

ישׂטיי אויף, גאָט, אין דיין כּעס,
דערהײב דיך אין גרימצאָרן קעגן מײנע פיינט,
און דערוועק פאַר מיר דעם משפט וואָס דו האָסט
אַנגעזאָגט.

און ווי די עדה פון די פעלקער דיך רינגלט אַרום,
קער זיך אום איבער איר צו דער הייך.

גאָט, וואָס משפּטסט די פעלקער, משפּט מיך, גאָט,
לויט מײן גערעכטיקייט און לויט מײן ערלאַכקייט
אין מיר.

זאָל שוין זיך עקן דאָס ביז פון די רשעים,
און דו זאָלסט אויפריכטן דעם צדיק;
וואָרום דו פּרופּסט די הערצער און גירן,
גאָט דו גערעכטער.

- ¹¹ מיין באַשיץ איז אויף גאָט;
 ער העלפט די רעכטפאַרטיקע הערצער.
¹² גאָט איז אַ גערעכטער ריכטער,
 און אַ צערנדיקער גאָט אַלע טאָג.
- ¹³ פאַרוואָר, ער שלייפט נאַכאַנאַנד זיין שווערד,
 ער שפּאַנט זיין בויגן און שטעלט אים אָן.
¹⁴ און ער גרייט זיך אָן געצייג פון טויט,
 ער מאַכט ברענעדיק שאַרף זיינע פּיילן.
¹⁵ זע, ער אַנטפּאַנגט אומרעכט,
 און ער טראָגט אומגליק, און געבערט ליגן.
¹⁶ ער גראָבט אַ גרוב און הוילט זי אויס,
 און פּאַלט אין דעם אָפּגרונט וואָס ער מאַכט,
¹⁷ זיין אומרעכט וועט זיך אומקערן אויף זיין קאַפּ,
 און אויף זיין שאַרבן וועט נידערן זיין פאַרברעך.
- ¹⁸ איך וועל לויבן גאָט לויט זיין גערעכטיקייט,
 און באַזינגען דעם נאָמען פון גאָט דעם אויבערשטן.
- ח פאַר דעם געזאַנגמיסטער, אויף גתית; אַ מזמור פון
 דודן.
² גאָט אונדזער האַר,
 ווי פּראַכטיק איז דיין נאָמען אויף דער גאַנצער ערד,
 אַז דער לויב פון דיין גלאַנץ איז איבער די הימלען!
³ פון דעם מויל פון עופּעלאַך און זויגעדיקע
 האָסטו באַפעסטיקט ודיין מאַכט;
 פון וועגן דינע פּיינט—
 פּדי שטיל צו מאַכן דעם שוואַ און ראַכענעמער.
⁴ אַז איך זע די הימלען, דאָס ווערק פון דינע פינגער,

די לבנה און שטערן וואָס דו האָסט אויפגעשטעלט—
 װאָס איז אַ מענטש, אָו דו זאָלסט אים געדענקען?
 און אַ מענטשניקונד, אָו דו זאָלסט אים דערמאָנען?
 װאָרום האָסט אים געמאַכט שיר ניט מינער פון גאָט,
 און מיט כבוד און שיינקייט באַקריינטו אים.
 װאַכסט אים געוועלטיקן איבער די ווערק פון דינע הענט,
 אַלצדינג האָסטו געלייגט אונטער זיינע פיס;
 שאַף און רינדער אַלע,
 און אפילו חיות פון פעלד;
 דעם פויגל פון הימל, און די פישן פון ים—
 וואָס נאָר עס ציט דורך די שטעגן פון ימען.

¹⁰גאָט אונדזער האָר,

ווי פראַכטיק איז דיין נאָמען אויף דער גאַנצער ערד!

ט ¹פאַר דעם געוואַנגמיסטער, אויף מות־לֶבַן; אַ מוֹמור
 פון דודן.

²איך וועל לויבן גאָט מיט מיין גאַנצן האַרצן,
 איך וועל דערציילן אַלע דינע ווונדער.
³איך וועל זיך פרייען און לויסטיק זיין מיט דיר,
 איך וועל באַזינגען דיין נאָמען, דו העכסטער;
⁴ווען מיינע פיינט קערן זיך אַהינטער,
 ווערן געשטרויכלט און גייען אונטער פאַר דיר,
⁵וואָרום האָסט געטאָן מיין משפט און מיין רעכט,
 האָסט זיך געזעצט אויפן טראָן, דו ריכטער גערעכטער.
 האָסט אָנגעשריען אויף די פעלקער,
 האָסט אונטערגעבראַכט דעם רשע,
 זייער נאָמען האָסטו אויסגעמעקט

אויף אייביק און שטענדיק.
 7' דו פיינט, פארלענדט זיינען די חורבות אויף תמיד;
 און שטעדט האָסטו אויסגעריסן,
 זייער נָכַר איז אונטערגעגאַנגען,
 8' אָבער גאָט וועט אייביק בלייבן,
 ער שטעלט אויף צום משפט זיין טראָן;
 9' און ער וועט משפטן די וועלט מיט גערעכטיקייט,
 ער וועט דן זיין די פעלקער מיט יושר.
 10' און גאָט וועט זיין אַ פעסטונג דעם געדריקטן,
 אַ פעסטונג אין צייטן פון נויט.
 11' און פאַרזיכערן וועלן זיך אויף דיר די וואָס קענען
 דיין נאָמען,
 וואָרום דו פאַרלאָזט ניט די וואָס זוכן דיך, גאָט.
 12' זינגט צו גאָט, באַוווינער פון ציון,
 דערציילט צווישן די פעלקער זיינע מעשים.
 13' וואָרום דער אויפמאַנער פון בלוט געדענקט זיי,
 ער פאַרגעסט ניט דאָס געשריי פון די פאַרליטענע.
 14' לייטזעליק מיך, גאָט,
 זע מיין פיינ פון מיינע פיינט,
 מיין דערהייבער פון די טויערן פון טויט;
 15' כּדי איך זאָל דערציילן אַל דיין לויב,
 אין די טויערן פון טאַכטער ציון מיך פרייען מיט
 דיין הילף.
 16' אַייגעזונקען זיינען די פעלקער,
 אין דער גרוב וואָס זיי האָבן געמאַכט,
 אין דער נעץ וואָס זיי האָבן באַהאַלטן
 איז באַצווונגען זייער פּוּס.

17 גאָט איז באַוווסט געוואָרן,
 ער האָט אַ משפט געטאָן—
 אין דעם ווערק פון זיינע הענט
 איז געשטרויכלט געוואָרן דער רשע. הגיון. סְלָה.

18 די רשעים וועלן אָנקומען אין אונטערערד—
 אַלע פעלקער וואָס פאַרגעסן אָן גאָט.
 19 וואָרום ניט שטענדיק וועט פאַרגעסן זיין דער אביון,
 די האַפענונג פון די אַרעמע וועט ניט פאַרלאָרן זיין
 אויף אייביק.
 20 שטיי אויף, גאָט, זאָל דער מענטש ניט פאַרשייט זיין,
 זאָלן געמשפט ווערן די פעלקער פאַר דיר.
 21 טו, גאָט, אַ מורא אויף זיי;
 זאָלן וויסן די פעלקער אז זיי זיינען נאָר מענטשן. סְלָה.

1 פאַרוואָס, גאָט, שטייסטו פון דער ווייטן,
 פאַרהוילסטו זיך אין צייטן פון נויט?
 2 מיט גאָוה פון רשע יאָגט מען דעם אַרעמאָן;
 זאָלן זיי געכאַפט ווערן אין די פלענער וואָס זיי האָבן
 אויסגעקלערט!
 3 וואָרום דער רשע פראַלט אין דער תאָוה פון זיין זעל,
 און דער גיציקער רימט זיך: ער שפּאַט פון גאָט.
 4 דער רשע וואָגט און דעם שטאַלץ פון זיין פנים: מע
 מאַנט ניט;
 „ניטאָ קיין גאָט“, זיינען אַלע זיינע טראַכטונגען.
 5 זיינע וועגן באַגליקן צו יעטוועדער צייט,
 ווייט איבער אים זיינען דייע משפטים;
 אַלע זיינע פיינט — ער בלאָזט אויף זיי.
 6 ער וואָגט אין זיין האַרצן: איך וועל ניט אומפאַלן,

אויף דור-דורות ניט זיין אין קיין ביז.
 מיט קללות איז פול זיין מויל, און מיט באַטרוג און דריקונג,
 אונטער זיין צונג איז אומרעכט און פאַרברעכן.
 ער זיצט אין לויער פון די געהעפטן,
 אין פאַרבאַרגענישן הרגעט ער דעם אומשולדיקן;
 זיינע אויגן לאַקערן אויפן אומגליקלאַכן.
 ער לויערט אין פאַרבאַרגעניש ווי אַ לייב אין זיין צודעק,
 ער לויערט צו כאַפן דעם אַרעמאָן;
 ער כאַפט דעם אַרעמאָן, אַז ער ציט אים אין זיין נעץ.
 ער דריקט זיך, ער בייגט זיך,
 ביז די אומגליקלאַכע פאַלן אין זיינע קלויען.
 ער זאָגט אין זיין האַרצן: פאַרגעסן האָט גאָט;
 ער האָט פאַרבאַרגן זיין פנים, ער וועט אויף אייביק ניט
 זען.

12 שטיי אויף יהוה, גאָט, הייב אויף דיין האַנט,
 זאָלסט ניט פאַרגעסן די געדריקטע.
 13 פאַרוואָס לעסטערט דער רשע גאָט,
 זאָגט אין זיין האַרצן: דו מאַנסט ניט?
 14 דו האָסט געזען; וואָרום דו קוקסט צו לייך און קומער,
 פדי זיי צו פאַרגלעטן מיט דיין האַנט.
 אויף דיר פאַרלאָזט זיך דער אומגליקלאַכער,
 דעם עלנדן ביסט דו געווען אַ העלפער.
 15 צעברעך דעם אַרעם פון דעם רשע,
 און ביים שלעכטן זאָלסטו זוכן זיין ביז
 ביז וועסט מער ניט געפינען.
 16 גאָט איז אַ מלך אייביק און שטענדיק,

די פעלקער גייען אונטער פון זיין לאַנד.
 17 דאָס קרעכצן פון די פאַרליטענע האָסטו צוגעהערט, גאָט;
 פעסטיקסט זייער האַרץ, נייגסט צו דיין אויער;
 18 צו טאָן רעכט דעם יתום און דעם געדריקטן;
 אַז קיין מענטש פון דער ערד זאָל מער ניט שרעקן.

יֵאָ פֿאַר דעם געזאַנגמיסטער, פון דודן.
 אין גאָט טו איך מיך שיצן;
 ווי קענט איר זאָגן צו מיין זעל:
 „אַנטלויף! צו אַייער באַרג, איר פּויגלעך“?
 2 וואָרום זע, די רשעים שפּאַנען דעם בויגן,
 זיי האָבן אָנגעשטעלט זייער פּייל אויפן שטריקל,
 צו שיסן אין דער פינצטער די רעכטפאַרטיקע הערצער
 3 אַז די גרונטזיילן ווערן צעשטערט,
 דער צדיק וואָס האָט אויפגעטאָן?

גאָט איז אין זיין הייליקן טעמפל,
 גאָט-זיין טראָן איז אין הימל;
 זיינע אויגן זעען,
 זיינע ברעמען פרווון די מענטשנינדער.
 גאָט פרוווט דעם צדיק און דעם רשע,
 און דעם וואָס האָט ליב רויב, האָט פּיינט זיין זעל.
 6 ער וועט מאַכן רעגענען אויף די רשעים
 קוילן, פּייער, און שוועבל;
 און אַ ברענעדיקער ווינט
 איז זייער צוגעטיילטער קוס.
 7 וואָרום גערעכט איז גאָט, גערעכטיקייט האָט ער ליב;
 די רעכטפאַרטיקע וועלן זען זיין פנים.

יב יפאר דעם געזאנגמייסטער, אויף שמינית; אַ מזמור
פון דודן.

העלף, גאָט, וואָרום געענדיקט האָבן זיך די פרומע,
וואָרום אויסגעגאָנגען זיינען די געטרייע פון די
מענטשנקינדער.

פאַלש רעדן זיי איינער מיטן אַנדערן,
מיט אַ גלאַטער ליפּ, מיט אַ צווייאַקן האַרצן רעדן זיי.

גאָט זאָל פאַרשניידן אַלע גלאַטע ליפּן,
די צונג וואָס רעדט גרויס!
די וואָס זאָגן: מיט אונדזער צונג זיינען מיר שטאַרק,
אונדזערע ליפּן זיינען מיט אונדז, ווער איז אונדז אַ האַר?

פון וועגן דער באַרויבונג פון אַרעמע,
פון וועגן דעם קרעכצן פון די באַדערפטיקע,
אַצונד וועל איך אויפשטיין,
זאָגט גאָט;
איך וועל באַשערן מיט הילף
דעם וואָס מע בלאָזט אויף אים.

די ווערטער פון גאָט זיינען ריינע ווערטער,
זילבער געשמאַלצן אין אַ טיגל אויף דער ערד;
זיבן מאָל געלייטערט.

דו גאָט וועסט זיי היטן,
וועסט זיי אייביק באַהיטן פון דאָזיקן דור.
אומעטום גייען אום די רשעים,
ווען געמיינקייט ווערט דערהויבן ביי די מענטשנקינדער

יג¹ יפאָר דעם געזאַנגמיססער; אַ מזמור פון דודן.
 ב² ביז וואַנען, גאָט, וועסטו מיך תמיד פאַרגעסן?
 ביז וואַנען וועסטו פאַרבאָרגן דיין פנים פון מיר?
 ב³ ביז וואַנען וועל איך האַלטן עצות ביי זיך,
 מיט קומער אין מיין האַרצן דורכן טאָג?
 ביז וואַנען וועט מיין פיינט זיך דערהייבן אויף מיר?
 קיק צו, ענטפער מיר, גאָט מיין האַר,
 דערלייכט מיינע אויגן, איך זאָל ניט אַיינשלאָפן צום
 טויט;

מ⁵ מיין פיינט זאָל ניט זאָגן:
 איך בין אים בייגעקומען;
 מיינע שוואַים זאָלן זיך ניט פרייען,
 אַז איך וועל אומפאַלן.

אָבער איך פאַרזיכער מיך אויף דיין חסד;
 מיין האַרץ וועט זיך פרייען מיט דיין הילף;
 איך וועל זינגען צו גאָט,
 וואָס ער האָט מיר גוטס געטאָן.

יד¹ יפאָר דעם געזאַנגמיססער; פון דודן.
 דער נידערטרעכטיקער זאָגט אין זיין האַרצן: ניטאָ
 קיין גאָט!

פאַרדאָרבן זיינען זיי, אומווערדיק באַגייען זיי זיך,
 קיינער טוט ניט קיין גוטס.
 ג² גאָט האָט פון הימל געלוגט אויף די מענטשןקינדער,
 צו זען אויב פאַראַן אַ פאַרשטאַנדיקער וואָס זוכט גאָט.
 אַיטלאַכער איז אָפגעקערט, אַלע זיינען זיי פאַרדאָרבן,
 קיינער טוט ניט קיין גוטס, ניט צומאָל איינער.
 פאַרוואָר, דערשפירן וועלן אַלע טוער פון אומרעכט,

די וואָס עסן מיין פּאָלק ווי מע עסט ברויט,
די וואָס רופן ניט גאָט.

⁵וואָן אַנגסטן זיי אין אַנגסט,
וואָרום גאָט איז מיט דעם גערעכטן דור.
⁶די טראַכטונג פון אַרעמאָן מאַכט איר צו שאַנד,
אַבער גאָט איז זיין באַשיצונג.

ווען קומט פון ציון די ישועה פון ישראל!
ווען גאָט קערט אום די געפאַנגענשאַפט פון זיין פּאָלק,
וועט לוסטיק זיין יעקב, וועט זיך פרייען ישראל.

טז יאָ מזמור פון דודן.

גאָט, ווער קען וויינען אין דיין געצעלט?
ווער קען רוען אויף דיין הייליקן באַרג?
²דער וואָס גייט ערלאַך און טוט גערעכטיקייט,
און רעדט אמת אין זיין האַרצן;
³ניט געטראָגן קיין רכילות אויף זיין צונג,
ניט געטאָן זיין חבר קיין רעה,
און ניט פאַרליטן קיין שאַנד אויף זיין נאָנטן;
⁴דער נבזה איז פאַראַכט אין זיינע אויגן,
און די גאָטספּאַרכטיקע גיט ער פּבוד;
ער האָט געשוואָרן זיך צום בייזן און ענדערט ניט;
⁵זיין געלט האָט ער ניט געגעבן אויף צינן,
און שוחד קעגן אַן אומשולדיקן ניט גענומען;
דער וואָס טוט דאָס וועט קיינמאָל ניט אומפּאַלן.

טז יאָ מכתם פון דודן.

באַהיט מיך, גאָט,
וואָרום איך האָב מיך באַשיצט אין דיר.

2הָאָסֶט גַּעזָאָגֶט צו גָאָט: מִיִּין הָאָר בִּיסֶטוּ,
 מִיִּין גּוֹטס אִיז בִּלּוּיז בִּי דִיר.
 3דִּי הִיִּלִּיקֶע וּוָאָס זײַנען אויף דער ערד,
 זײ זײַנען די פִּירשטן וּוָאָס אַל מִיִּין באַגער אִיז צו זײ.
 4זאָלן מערן זײַערע געצן די וּוָאָס אַיִלן צו אַן אַנדערן;
 אִיך וועל נִיט גִיסן זײַערע גִיסאַפּפּער פֿון בלוט,
 און נִיט נעמען זײַערע נעמען אויף מײַנע ליפֿן.
 5גָאָט אִיז מִיִּין באַשערטער טײל און מִיִּין בעכער;
 דו האַלטסט אויף מִיִּין גּוֹרֵל.
 6חִלְקִים זײַנען מִיר צוגעפּאַלן ליבלאַכע,
 יאָ, אַ שײַנע נחלה אִיז מִיר אָנגעקומען.
 7אִיך לויב גָאָט וּוָאָס ער האָט מִיר געראַטן,
 יאָ, אִין די נעכט האָבן מִיך מײַנע נִירן געלערנט.
 8אִיך האַלט גָאָט פֿאַר מִיר תּוֹמִיד,
 וואָרום אַז ער אִיז בִּי מִיִּין רעכטער האַנט, וועל אִיך
 נִיט אומפּאַלן.
 9דֶרום אִיז פֿרײַלאַך מִיִּין האַרץ, און לוסטיק מִיִּין זעלבֿ,
 אויך מִיִּין לײב רוט אִין זיכערקײַט.
 10וואָרום דו וועסט נִיט איבערלאָזן מִיִּין זעל צו דער
 אונטערערד,
 וועסט נִיט לאָזן דײַן פֿרומען זען די גרוב,
 11וועסט מִיך מאַכן וויסן דעם וועג פֿון לעבן;
 אַ זעטיקײַט פֿון פֿרײַדן אִיז פֿאַר דײַן פֿנים,
 תּעֲנוּגִים אִין דער רעכטער האַנט אײַביק.

יָן יאַ תּפִּילָה פֿון דודן.

הער צו, גָאָט, גערעכטיקײַט,

האַרץ צו מִיִּין געשרײַ,

א ווענדונג צו דער זעל. ב אין טעקסט: קבֿודי, מִיִּין קבֿוד.

פארנעם מיין תפילה פון ליפן אָן פאלשקייט.
 פון פאר דיר זאל מיין משפט אַרויסגיין,
 דינע אויגן זאלן זען די ריכטיקייט.
 האָסט געפרוּווט מיין האַרץ,
 האָסט נאָכגעזוכט ביי נאָכט,

האָסט מיך געלייטערט, און ניט געפונען
 איך זאל טראַכטן וואָס דאַרף ניט אַריבער מיין מויל.
 אין מעשים פון מענטשן,
 האָב איך, לויטן וואָרט פון דינע ליפן,
 מיך געהיט פון די וועגן פון דעם פאַרשייטן.
 מיניע טריט האָבן זיך געהאַלטן אָן דינע שטעגן,
 ניט אויסגעגלייטשט האָבן זיך מינע פיס.

איך האָב דיך גערופן, וואָרום דו וועסט מיר ענטפערן,
 גאָט;

נייג דיין אויער צו מיר, הער צו מיין וואָרט.
 מאַך ווונדערלאַך דינע חסדים, דו וואָס העלפסט
 די וואָס שיצן זיך פון אַנפאַלער אין דיין רעכטער האַנט.
 היט מיך ווי אַ שוואַרצאַפל פון אויג,
 אין שאַטן פון דינע פליגלען זאַלסטו מיך פאַרבאָרגן
 פון די רשעים וואָס באַרויבן מיך,
 מיניע שוּנאים אום לעבן וואָס רינגלען מיך אַרום.
 זייער פעט האַרץ האָבן זיי פאַרשלאָסן,
 מיט זייער מויל רעדן זיי האַפּערדיק.
 אויף אונדזער טריט האָבן זיי אַצונד אונדז אַרומגערינגלט,
 זייערע אויגן שטעלן זיי אָן [אונדז] צו נייגן צו דער ערד.
 זייער איז געגליכן צו אַ לייב וואָס גלוסט צו פאַרצוקן,
 און צו אַ יונגלייב וואָס זיצט אין פאַרבאָרגענישן.

¹³שטיי אויף, גאָט, גיי אים אַקעגן, וואָרף אים אַנידער,
 מאַך אַנטרינען מיין זעל פון דעם רשע מיט דיין שווערד,
¹⁴פון מענטשן, גאָט, מיט דיין האַנט—
 פון מענטשן פון דער וועלט, וואָס זייער חלק איז ביים
 לעבן,
 און מיט דיין שאַץ פילסטו אָן זייער בויך;
 זאָט זיינען זייערע קינדער,
 און זיי לאָזן זייער שפּע צו זייערע יונגע.
¹⁵איך אָבער וועל זען דיין פנים אין גערעכטיקייט,
 איך וועל מיך זעטן אויפן וואָר מיט דיין געשטאַלט.

י"ד ¹פאַר דעם געזאַנגמיסטער; פון דעם קנעכט פון גאָט,
 פון דודן, וואָס האָט גערעדט צו גאָט די ווערטער פון
 דעמדאָיקן געזאַנג אין דעם טאָג וואָס גאָט האָט אים מציל
 געווען פון דער האַנט פון אַלע זיינע פיינט, און פון דער
 מאַכט פון שאַולן.

²און ער האָט געזאָגט:
 איך האָב דיך ליב, יהוה מיין שטאַרקייט;
³גאָט איז מיין פעלז און מיין פעסטונג,
 און דער וואָס מאַכט מיך אַנטרינען.
 מיין גאָט איז מיין פעלז וואָס איך שיץ זיך אין אים,
 מיין שילד און דער האָרן פון מיין הילף, מיין טורעם.
⁴איך רוף: געלויבט איז יהוה!
 און פון מיינע פיינט ווער איך געהאַלפן.

⁵אַרומגערינגלט האָבן מיך שטריק פון טויט,
 און טייכן פון אונטערגאַנג האָבן מיך געשראַקן.
⁶שטריק פון אונטערהערד האָבן מיך אַרומגעקניפט,

אַקעגנגעקומען זיינען מיר נעצן פון טויט.
 הָאָבּ אֵיךְ אִין מִיין נויט גערופן צו יהוה,
 און צו מִיין גאָט הָאָבּ אֵיךְ געשריען;
 הָאָט ער געהערט פון זיין טעמפל מִיין קול,
 און מִיין געשרי פאַר אים איז געקומען אין זיינע אויערן.
 און געשאַקלט און געוואַקלט הָאָט זיך די ערד,
 און די גרוינטפעסטן פון די בערג הָאָבן געציטערט;
 זיך געשאַקלט, ווייל ער הָאָט געצערנט.
 אַ רויך איז אויפגעגאַנגען אין זיין נאָז,
 און פון זיין מויל הָאָט אַ פֿייער פאַרצערט;
 קוילן הָאָבן געברענט פון אים.
 און ער הָאָט גענייגט דעם הימל און גענידערט,
 מיט אַ נעבל אונטער זיינע פיס.
 און ער איז געריטן אויף אַ כּרוב און געפלוין,
 און געשוועבט אויף פליגלען פון ווינט.
 ער הָאָט געמאַכט פינצטערניש זיין באַהעלטעניש,
 זיין בייַדל אַרום אים—
 אַ חושך פון וואַסערן, וואַלקנס געדיכטע.
 פון דעם שימער פאַר אים זיינען זיינע וואַלקנס צעגאַנגען¹⁰
 אין הָאָגל און פֿייערקוילן.
 און געדויערט אין הימל הָאָט גאָט,
 און דער העכסטער הָאָט אַרויסגעלאָזט זיין קול,
 מיט הָאָגל און פֿייערקוילן.
 און ער הָאָט אַרויסגעשיקט זיינע פֿיילן און זיי צעשפרייט,
 און בליצן געשאַסן, און זיי פאַרטומלט.
 און די גראַבנס פון וואַסערן הָאָבן זיך באַוווּן,¹¹
 און די גרוינטפעסטן פון דער וועלט זיינען אַנטפלעקט
 געוואָרן,

¹⁰ וואַרטשפּיל: מַנְה נָחַז עָבְדוּ עָבְדוּ.

פון דיין אָנגעשריי, גאָט,
פון דעם אָטעמבלאָז פון דיין נאָז.

¹⁷ יער האָט אויסגעשטרעקט פון דער הייך און מיך גענומען,
מיך אַרויסגעצויגן פון וואַסערן גרויסע.

¹⁸ יער האָט מיך מציל געווען פון מיין מאַכטיקן פיינט,
און פון מיינע שוואַמ, ווען זיי זיינען געווען שטאַרקער
פון מיר.

¹⁹ זיי זיינען מיר אַקעגנגעקומען אין טאָג פון מיין בראַך,
אַבער גאָט איז מיר צום אָנלען געווען.

²⁰ און ער האָט מיך אַרויסגעפירט אין דערברייטערניש,
מיך אַרויסגעצויגן, ווייל ער האָט מיך באַגערט.

²¹ גאָט האָט מיר פאַרגאַלטן לויט מיין גערעכטיקייט,
לויט דער ריינקייט פון מיינע הענט האָט ער מיר
אומגעקערט.

²² וואָרום איך האָב געהיט די וועגן פון יהוה,
און ניט פאַרבראַכן אַקעגן מיין גאָט.

²³ וואָרום אַלע זיינע געזעצן זיינען פאַר מיר,
און זיינע חוקים טו איך ניט אָפּ פון מיר.

²⁴ און איך בין געווען צו אים גאַנץ,

און איך האָב מיך געהיט פון מיין זינדיקייט.

²⁵ דרום האָט מיר גאָט אומגעקערט לויט מיין גערעכטיקייט,
לויט דער ריינקייט פון מיינע הענט פאַר זיינע אויגן.

²⁶ מיט דעם גענאָדיקן ווייסטו זיך גענאָדיק,

מיט דעם ערלאַכן מאַן ווייסטו זיך ערלאַך.

²⁷ מיט דעם ריינעם ווייסטו זיך ריין,

און מיט דעם קרומען ווייסטו זיך פאַרדרייט.

²⁸ וואָרום דאָס אַרעמע פאַלק טוסטו העלפן,

און הויכע אויגן דערנידערסטו.

29 וואָרום דו מאַכסט לייכטן מיין ליכט;
 יהוה מיין גאָט באַשיינט מיין פינצטערניש.
 30 וואָרום מיט דיר לויף איך קעגן אַ מחנה,
 און מיט מיין גאָט שפּרינג איך אַ מויער אַריבער.
 31 גאָט—זיין וועג איז גאַנץ;
 דאָס וואָרט פון יהוה איז געלייטערט;
 ער איז אַ שילד פאַר אַלע וואָס שיצן זיך אין אים.

32 וואָרום ווער איז גאָט אויסער יהוה?
 און ווער אַ פעלו אַחוץ אונדזער גאָט?
 33 דער גאָט וואָס באַגורט מיך מיט שטאַרקייט,
 און מאַכט גלייך מיין וועג.
 34 ער מאַכט מיינע פיס גלייך ווי די הינדן,
 און אויף מיינע הייכן טוט ער מיך שטעלן.
 35 ער לערנט מיינע הענט צו מלחמה,
 און אַ קופּערנעם בויגן בייגן אַראָפּ מיינע אַרעמס.
 36 און האָסט מיר געגעבן דעם שילד פון דיין הילף,
 און דיין רעכטע האַנט לענט מיך אונטער,
 און דיין מילדקייט טוט מיך גרייטן.
 37 האָסט דערברייטערט מיין טריט אונטער מיר,
 און ניט אויסגעגליטשט האַבן זיך מיינע קנעכלאַך.
 38 איך האָב געיאָגט מיינע פיינט און זיי דערגרייכט,
 און זיך ניט אומגעקערט ביז איך האָב זיי פאַרלענדט.
 39 איך האָב זיי צעהאַקט, אַז זיי קענען ניט אויפשטיין;
 זיי זיינען געפאַלן אונטער מיינע פיס.
 40 און האָסט מיך באַגורט מיט שטאַרקייט פאַר מלחמה,
 האָסט געבייגט מיינע קעגנשטייער אונטער מיר.
 41 און מיינע פיינט האָסטו געמאַכט מיטן נאַקן צו מיר,

און מײנע שױנאים, זײ האָב איך פאַרשניטן.
⁴² זײ האָבן געשריען, און קײן העלפער איז נײט געווען,
 צו גאָט—און ער האָט זײ נײט געענטפערט.
⁴³ און איך האָב זײ צעריבן ווי שטויב פאַרן ווינט,
 ווי גאַסנקױט זײ אַרויסגעוואָרפן.
⁴⁴ האָסט מײך געמאַכט אַנטרינען פון די קריג פון פּאָלק,
 האָסט מײך געמאַכט פאַר דעם קאַפּ פון די אומות;
 אַ פּאָלק וואָס איך קען נײט טוט מיר דינען,
⁴⁵ פון הערן מיטן אויער געהאַרכן זײ מײך;
 די קינדער פון פרעמדן גײען אײן פאַר מיר.
⁴⁶ די קינדער פון דעם פרעמדן ווערן פאַרוועלקט,
 און זײ קומען ציטערנדיק אַרויס פון זײערע פעסטונגען.
⁴⁷ עס לעבט יהוה, און געלויבט איז מײן פעלז,
 און דערהויבן איז דער גאָט פון מײן הילף;
⁴⁸ דער גאָט וואָס גיט מיר נקמות
 און אונטערטעניגט די אומות אונטער מיר.
⁴⁹ ער מאַכט מײך אַנטרינען פון מײנע פײנט;
 יא, איבער מײנע קעגנשטייער דערהייבסטו מײך
 פון דעם רויבמענטשן ביסטו מײך מציל.
⁵⁰ דרום לויב איך דיך, גאָט, צווישן די פעלקער,
 און צו דיין נאָמען טו איך זינגען.
⁵¹ ער גרייסט די ישועות פון זײן מלך,
 און ער טוט חסד מיט זײן געזאַלבטן,
 מיט דודן און מיט זײן זאָמען ביז אײביק.
 ייִט יפאַר דעם געזאַנגמײסטער; אַ מזמור פון דודן.
² די הימלען דערציילן דעם כבוד פון גאָט,
 און די ווערק פון זײנע הענט זאָגט דער הימלוועלב אָן.

א טאָג צו אַ טאָג רעדט אַ וואָרט,
 און אַ נאַכט צו אַ נאַכט גיט צו וויסן,
 נײַטאָ אַ וואָרט און נײַטאָ קײן געשעענישן,
 ווי זײער ווידערקול ווערט נײט געהערט;
 איבער דער גאַנצער ערד גײט אַרויס זײער קלאַנג,
 און בײַ עק וועלט זײערע רײד.
 פאַר דער זון האָט ער געמאַכט אַ געצעלט אין זײ;
 און ער״ גײט אַרויס ווי אַ חתן פון זײן קאַמער.
 ער פרייט זיך ווי אַ גיבור צו לויפן דעם וועג.
 פון עק פון די הימלען איז זײן אויסגאַנג,
 און זײן אַרומדריי איז בײַ זײערע עקן,
 און נײטאָ קײן פאַרבאַרגנס פון זײן היץ.

די תורה פון גאָט איז גאַנץ,
 זי דערקוויקט די זעל;
 דער אָנוואַג פון גאָט איז זיכער,
 ער מאַכט קלוג דעם נאַרן.
 די באַפעלן פון גאָט זײנען רעכטפאַרטיק,
 זײ דערפרייען דאָס האַרץ;
 דאָס געבאָט פון גאָט איז לויטער,
 עס מאַכט ליכטיק די אויגן.
 די מורא פאַר גאָט איז רײן,
 זי באַשטייט אויף אײביק;
 די משפטים פון גאָט זײנען אמת,
 זײ זײנען אלע גערעכט;
 זײ זײנען גלויסטיקער פון גאָלד,
 און פון גינגאַלד אַ סך,
 און זיסער פון האַניק,
 * די זון - שמש, מענלאך אין העברעאיש.

און טריפהאָניק.

¹²אויך דיין קנעכט ווערט געוואָרנט אין זיי;

אין היטן זיי איז גרויס שכר פאַראַן.

¹³פאַרזען ווער קען מערקן?

פון פאַרבאָרגענע טו מיך רייניקן.

¹⁴אויך פאַרמייד דיין קנעכט פון מוטוויליקע,

זיי זאָלן ניט געוועלטיקן איבער מיר;

דענסמאָל וועל איך גאַנץ זיין,

און וועל ריין זיין פון פאַרברעך אַ סך.

¹⁵זאָלן זיין צו באַוויליקונג די ווערטער פון מיין מויל,

און די טראַכטונג פון מיין האַרצן פאַר דיר,

גאָט מיין פעלו, און מיין דערלייזער.

כ ¹פאַר דעם געוואַנגמייסטער; אַ מזמור פון דודן.

²גאָט וועט דיר ענטפערן אין טאָג פון נויט,

דיך וועט שטאַרקן דער נאָמען פון דעם גאָט פון יעקב.

³ער וועט שיקן דיין הילף פון הייליקטום,

און פון ציון וועט ער דיך אונטערלענען.

⁴ער וועט אַכטן אויף אַלע דינע שפּייזאָפּפער,

און דאָס פעטס פון דיין בראַנדאָפּפער וועט ער אָננעמען.

סְלָה.

⁵ער וועט דיר געבן לויט דיין האַרצן,

און דיין יעטוועדער באַראָט וועט ער דערפילן.

⁶מיר וועלן זינגען אין דיין ישועה,

און אין נאָמען פון אונדזער גאָט וועלן מיר אַ פּאָן הייבן;

גאָט וועט דערפילן אַלע דינע פאַרלאַנגען.

⁷יאַצונד ווייס איך אַז גאָט העלפט זיין געזאַלבטן,

ער וועט אים ענטפערן פון זיין הייליקן הימל,

מיט די באהילפיקע גבורות פון זיין רעכטער האַנט.
 די מיט רייטוועגן, און די מיט פערד,
 אָבער מיר וועלן דערמאָנען דעם נאָמען פון יהוה
 אונדזער גאָט.

זיי בייגן זיך און פאַלן,
 און מיר הייבן זיך און שטעלן זיך ווידער.
¹⁰העלף דו, גאָט!

זאָל דער קיניג אונדז ענטפערן אין טאָג וואָס מיר רופן.

כא יפאַר דעם געוואַנגמייסטער; אַ מזמור פון דודן.
 יגאָט, מיט דיין שטאַרקייט פרייט זיך דער מלך,
 און מיט דיין הילף ווי זייער לוסטיק איז ער!
 דעם באַגער פון זיין האַרצן האָסטו אים געגעבן,
 און דעם פאַרלאַנג פון זיינע ליפּן האָסטו ניט פאַרמיטן.
 סָלָה.

יחאָרום דו טראָגסט אים אַנטקעגן ברכות פון גוטס,
 טוסט אָן אויף זיין קאָפּ פון גינגאַלד אַ קרוין.
 לעבן האָט ער געבעטן ביי דיר, האָסטו אים געגעבן;
 אַריכת־ימים אויף אייביק און שטענדיק.
 גרויס איז זיין כבוד דורך דיין הילף,
 גלאַנץ און שיינקייט טוסטו אויף אים אַרויף.
 יחאָרום דו מאַכסט אים פאַר אַ בענטשונג אויף אייביק,
 דערפרייסט אים מיט שמחה פאַר דיין פנים.
 יחאָרום דער מלך פאַרויכערט זיך אויף גאָט,
 און דורך דעם חסד פון אויבערשטן וועט ער ניט
 אומפאַלן.

דיין האַנט וועט דערגרייכן אַלע דייע פיינט,
 דיין רעכטע וועט דערגרייכן דייע שוואַים.

- ¹⁰ וועסט זיי מאַכן ווי אַ פֿייעראויחון אין צייט פון דיין צאָרן;
 גאָט וועט זיי אומברענגען אין זיין כעס,
 און אַ פֿייער וועט זיי פאַרצערן.
- ¹¹ זייער פרוכט וועסטו אונטערברענגען פון דער ערד,
 און זייער זאָמען פון מענטשניגדער.
- ¹² וואָרום זיי האָבן אָנגעצויגן שלעכטס קעגן דיר;
 זיי האָבן געטראַכט ביזע געדאַנקען, וועלן זיי ניט
 אויספירן.
- ¹³ וואָרום וועסט זיי מאַכן אומקערן דעם רוקן,
 מיט דינע בויגשטריק וועסטו צילן אויף זייער פנים.
- ¹⁴ דערהייב דיר, גאָט, אין דיין שטאַרקייט;
 מיר וועלן זינגען און לויבן דיין גבורה.
- כב** פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אויף אַיִל־ת־השחר. אַ
 מזמור פון דודן.
- ² מיין גאָט, מיין גאָט, פאַרוואָס האָסטו מיך פאַרלאָזן?
 ווייט פון מיין הילף זיינען די ווערטער פון מיין געשריי.
- ³ מיין גאָט, איך רוף ביי טאָג, און דו ענטפערסט ניט,
 און ביי נאַכט—און ניטאָ קיין שטילונג פאַר מיר.
- ⁴ דו ביסט דאָך דער הייליקער,
 וואָס טראַנט אויף די לויבגעזאַנגען פון ישראל.
- ⁵ אויף דיר האָבן זיך פאַרויכערט אונדזערע עלטערן,
 זיך פאַרויכערט, און דו האָסט זיי דערלייזט.
- ⁶ צו דיר האָבן זיי געשריען, און אנטרווען געוואָרן,
 אויף דיר זיך פאַרויכערט, און ניט פאַרשעמט געוואָרן.
- ⁷ זאָבער איך בין אַ וואַרעם און ניט קיין מענטש,
 אַ חרפה פאַר לייט, און פאַראַכט פון פּאָלק.
- ⁸ אַלע וואָס זעען מיך, לאַכן פון מיר,

זיי ציען מיט דער ליפ, זיי שאַקלען דעם קאַפּ:
 זאָל ער זיך אַרויפלייגן אויף גאַט, ער זאָל אים דערלייזן,
 אים מציל זיין, אויב ער טוט אים באַגערן.

¹⁰פאַרוואָר, דו האָסט מיך אַרויסגעצויגן פון מוטערלייב,
 מיך פאַרויכערט אויף מיין מוטערס ברוסט.
¹¹אויף דיר בין איך אַרויפגעוואָרפן פון געבערמוטער אָן,
 פון מיין מוטערלייב אָן ביסט דו מיין גאַט.
¹²ניט דערווייטער זיך פון מיר, וואָרום די נויט איז נאָנט,
 וואָרום ניטאָ ווער זאָל העלפן.
¹³אַרוימגערינגלט האָבן מיך אַקסן פיל,
 בולן פון קָשן זיינען מיך באַפאַלן אַרום.
¹⁴זיי האָבן אויפגעשפאַרט זייער מויל אויף מיר,
 ווי אַ לייב וואָס פאַרצוקט און ברומט.
¹⁵ווי וואָסער בין איך צערוינען געוואָרן,
 און אַלע מיינע ביינער האָבן זיך צעשאַטן;
 מיין האַרץ איז געוואָרן ווי וואַקס,
 צעגאַנגען אין מיינע אינגעווייד.
¹⁶אויסגעטריקנט ווי אַ שאַרבן איז מיין פּוּח,
 און מיין צונג איז צוגעקלעפט צו מיין גומען;
 און אין דעם שטויב פון טויט טוסטו מיך לייגן.
¹⁷וואָרום אַרוימגערינגלט האָבן מיך הינט,
 אַ באַנדע שלעכטסטווער האָט מיך אַרוימגענומען,
 ווי אַ לייב—מיינע הענט און מיינע פיס.
¹⁸איך קען איבערציילן אַלע מיינע ביינער;
 זיי גלאַצן, זיי קוקן אויף מיר.
¹⁹זיי צעטיילן מיינע בגדים צווישן זיך,
 און אויף מיין מלבוש וואָרפן זיי גורל.

²⁰אָבער דו גאָט, זאָלסט זיך ניט דערווייטערן,
 מיין שטאַרקייט, אַייל מיר צו הילף.
²¹זיי מציל פון שווערד מיין זעל,
 פון דער מאַכט פון הונט מיין אינאיינציקע.
²²העלף מיך פון דעם לייבס מויל,
 און פון די הערנער פון וויולטירן זאָלסטו מיר ענטפערן.

²³איך וועל דערציילן דיין נאָמען צו מייע ברידער,
 אין געזעמל וועל איך דיך לויבן:
²⁴איר פאַרכטער פון גאָט, טוט אים לויבן,
 אַלדער זאָמען פון יעקב, גיט אים כבוד,
 און האָט מוֹרָא פאַר אים, אַלדער זאָמען פון ישראל.
²⁵וואָרום ער פאַראַכט ניט און פאַראומווערדיקט ניט די
 פיין פון אַרעמאַן,
 און ער פאַרבאַרגט ניט זיין פנים פון אים,
 און אַז ער שרייט צו אים, הערט ער צו.
²⁶פון דיר וועט זיין מיין לויב אין אַ גרויס געזעמל;
 איך וועל באַצאָלן מייע נדרים אַנטקעגן פאַר זיינע
 פאַרכטער.

²⁷עסן וועלן די געדריקטע און זאָט זיין,
 לויבן וועלן גאָט די וואָס זוכן אים;
 זאָל אויפלעבן אייער האַרץ אויף אייביק!
²⁸באַקלערן וועלן זיך, און זיך אומקערן צו גאָט,
 אַלע עקן פון דער ערד;
 און בוקן וועלן זיך פאַר דיר
 אַלע משפחות פון די פעלקער.
²⁹וואָרום די מלוכה איז גאָטס,
 און ער געוועלטיקט איבער די פעלקער.

“ ד.ה. מיין זעל.

³⁰עסן אַלע פעטסן פון לאַנד,
און זיך בוקן, קניען פאַר אים,
וועלן אַלע וואָס האָבן אין שטויב גענידערט,
און זייער זעל ניט דערהאַלטן געקענט.
³¹די קינדער וועלן אים דינען,
פון גאָט וועט דערציילט ווערן דעם וקומעדיקן דור.
³²מע וועט קומען און אַנוואַגן זיין גערעכטיקייט,
דעם פאַלק וואָס וועט געבאַרן ווערן—אַז ער האָט עס
געטאָן.

כג יאַ מזמור פון דודן.
גאָט איז מיין פאַסטוך,
מיר וועט ניט פעלן.
²אויף גראַזיקע פֿיטערפלעצער מאַכט ער מיך הויערן,
ביי רואיקע וואַסערן טוט ער מיך פירן.
³ער דערקוויקט מיין זעל;
ער פירט מיך אין ריכטיקע שטעגן
פון וועגן זיין נאָמען.
⁴אַפילו אַז איך גיי אין טאָל פון טויטשאַטן,
האַב איך ניט מורא פאַר בייז,
וואַרום דו ביסט מיט מיר;
דיין שטעקן און דיין אַנגלען,
זיי טוען מיך טרייסטן.
⁵דו גרייטסט פאַר מיר אַ טיש
אַנטקעגן מיינע פיינט;
האַסט באַזאָלעט מיט אייל מיין קאָפּ,
מיין קאָס לויפט אַריבער.
⁶נאָר גוטס און גענאָד וועלן מיר נאָכגיין

אַלע טעג פון מיין לעבן,
און איך וועל זיצן אין גאָטס הויז
אויף לאַנגע טעג.

כד¹ פון דודן אַ מזמור.

גאָטס איז די ערד און איר פולקייט,
די וועלט און די ווינער אין איר.
וואָרום ער האָט זי אויף ימען געגרונטפעסט,
און האָט זי אויף טייכן געשטעלט.
ווער קען אַרויפגיין אויף דעם באַרג פון גאָט?
און ווער קען שטיין אין זיין הייליקן אָרט?
דער וואָס האָט ריינע הענט און אַ לויטער האַרץ,
וואָס האָט מיך נישט דערמאָנט צום פאַלשן,
און נישט געשוואָרן מיט באַטרוג.
ער וועט קריגן אַ ברכה פון יהוה,
און גענאָד פון דעם גאָט פון זיין הילף.
דאָס איז דער דור פון די וואָס פאַרשן אים,
וואָס זוכן דיין פנים אין יעקב. סְלָה.
הייבט אויף, איר טויערן, אייערע קעפּ,
און הייבט אייך אויף, איר אייביקע טירן,
און זאָל אַרײַנגיין דער קיניג פון פּראַכט.
ווער איז דער קיניג פון פּראַכט?
גאָט דער שטאַרקער און דער גיבור,
גאָט דער גיבור פון מלחמה.
הייבט אויף, איר טויערן, אייערע קעפּ,
און הייבט אויף, איר אייביקע טירן,
און זאָל אַרײַנגיין דער קיניג פון פּראַכט.
ווער איז דער קיניג פון פּראַכט?
גאָט פון צבָאות, ער איז דער קיניג פון פּראַכט. סְלָה.

כה יפון דודן.

- א צו דיר, גאָט, הייב איך אויף מיין זעל.
- ב מיין גאָט, אויף דיר פאַרזיכער איך מיך,
לאָמיק ניט פאַרשעמט ווערן.
- ג יא, אַלע וואָס האָפּן אויף דיר זאָלן ניט פאַרשעמט
ווערן;
- ד דינע וועגן, גאָט, מאַך מיך וויסן,
דינע שטעגן לערן מיך.
- הו פיר מיך אין דיין אמת, און לערן מיך,
וואָרום דו ביסט דער גאָט פון מיין הילף;
צו דיר האָב איך געהאַפּט אַ גאַנצן טאָג.
- ז דערמאָן, גאָט, דיין דערבאַרימונג און דינע חסדים,
וואָרום זיי זיינען פון אייביק אָן.
- ח די זינד פון מיין יוגנט און מינע פאַרברעכן זאָלסטו
ניט דערמאָנען;
- לויט דיין חסד דערמאָן זיך דו אָן מיר,
פון וועגן דיין גוטסקייט, גאָט.
- ט גוט און רעכטפאַרטיק איז גאָט,
דרום ווייזט ער די זינדיקע דעם וועג.
- י ער פירט די שטילע אין גערעכטיקייט,
און לערנט די שטילע זיין וועג.
- כ אַלע וועגן פון גאָט זיינען חסד און טריישאַפּט
צו די וואָס היטן זיין בונד און זיינע אַנוואָגן.
- ל פון וועגן דיין נאָמען, גאָט,
זאָלסטו פאַרגעבן מיין זינד, וואָרום זי איז גרויס.
- מ ווער נאָר אַ מאַן וואָס פאַרכט גאָט,

- וועט ער אים ווייזן דעם וועג וואָס ער זאָל וויילן.
 נ ¹³ וויין זעל וועט רוען אין גוטס,
 און זיין זאָמען וועט אַרבעטן דאָס לאַנד.
 ס ¹⁴ גאַטס פאַרטרויטקייט איז מיט די וואָס פאַרכטן אים,
 און זיין בונד, פּדי זיי צו לערנען.
 ע ¹⁵ מיינע אויגן זיינען תמיד צו גאַט,
 וואָרום ער ציט אַרויס פון נעץ מיינע פיס.
 פ ¹⁶ קער זיך צו מיר און לייטזעליק מיך,
 וואָרום עלנד און אַרעם בין איך.
 צ ¹⁷ די צרות פון מיינ האַרצן האָבן זיך אויסגעפּרייט,
 פון מיינע דריקענישן צי מיך אַרויס.
 ר ¹⁸ זע מיינ פיינ און מיינ מאַטערניש,
 און פאַרגיב אַלע מיינע זינד.
¹⁹ זע ווי מיינע שוואַים זיינען פיל,
 און די אומגעזעכטע פיינטשאַפט וואָס זיי האָבן מיך
 פיינט.
 ש ²⁰ היט מיינ זעל און זיי מיך מציל,
 לאַמיר ניט פאַרשעמט ווערן, ווייל איך שיץ מיך אין דיר.
 ת ²¹ זאָל ערלאַכקייט און רעכטפאַרטיקייט מיך באַהיטן,
 וואָרום איך טו האַפּן צו דיר.
²² לייז אויס, גאַט, ישׂראל
 פון אַלע זיינע צרות.
כו ¹ פון דודן.
 טו מיר רעכט, גאַט, וואָרום איך בין געגאַנגען אין
 מיינ ערלאַכקייט,
 און איך האָב מיך פאַרויכערט אויף גאַט, זיך ניט
 געוואַקלט.

2 פרוו מִיךְ, גַּאָט, און פֿרוביר מִיךְ,
 לייטער מיינע גירן און מיינ האַרץ.
 3 וואָרום דיין חסד איז פֿאַר מיינע אויגן,
 און איך גיי אין דיין אמת.
 4 איך בין גיט געזעסן מיט פֿאַלשע מענטשן,
 און מיט פֿאַרשטעלטע קום איך גיט צונויף.
 5 איך האָב פֿיינט דאָס געזעמל פֿון שלעכטסטוער,
 און מיט רשעים טו איך גיט זיצן.
 6 איך וואָש אין ריינקייט מיינע הענט,
 און איך גיי אַרום דיין מזבח, גאַט,
 7 צו לאָזן הערן אַ קול פֿון דאַנק,
 און צו דערציילן אַלע דייע ווונדער.
 8 גאַט, איך האָב ליב די ווינונג פֿון דיין הויז,
 און דעם אַרט פֿון דער רואונג פֿון דיין פֿבוד.
 9 זאָלסט גיט אַיינטאָן מיט זינדיקע מיינ זעל,
 און מיט בלוטיקע לייט מיינ לעבן,
 10 וואָס אין זייערע הענט איז ליסטיקייט,
 און זייער רעכטע איז פֿול שוחד.
 11 אַבער איך גיי אין מיינ ערלאַכקייט;
 לייז מִיך אויס, און לייטזעליק מִיך.
 12 ווען מיינ פֿוס שטייט אויף גלייכן,
 וועל איך אין געזעמלען לויבן גאַט.
כז 1 פֿון דודן.
 גאַט איז מיינ ליכט און מיינ הילף,
 פֿאַר וועמען זאָל איך מורא האָבן?
 גאַט איז די פעסטונג פֿון מיינ לעבן,
 פֿאַר וועמען זאָל איך אַנגסטן?

אָז די שלעכטסטווער גענענען צו מיר
 צו עסן מיין פלייש—
 מייע דריקער און מייע פיינט—
 ווערן זיי געשטרויכלט און פאלן.
 אָז אַ מחנה זאָל לאַגערן אויף מיר,
 וועט ניט מורא האָבן מיין האַרץ;
 אַז אַ מלחמה זאָל אָנשטיין אויף מיר,
 בין איך פון דעסטוועגן זיכער.
 אַיינס האָב איך פאַרלאַנגט פון גאָט,
 דאָס טו איך בעטן:
 איך זאָל זיצן אין הויז פון גאָט
 אַלע טעג פון מיין לעבן,
 צו זען די ליבלאַכקייט פון גאָט,
 און זיך צו פעדערן אין זיין טעמפל.
 וואָרום ער באַהאַלט מיך אין זיין ביידל,
 אין דעם טאָג פון בייו,
 ער פאַרבאָרגט מיך אין דער פאַרבאָרגעניש פון
 זיין געצעלט,
 אויף אַ פעלז טוט ער מיך דערהייבן.
 און אַצונד וועט זיך הייבן מיין קאָפּ
 איבער מייע פיינט רונד אַרום מיר,
 און איך וועל שלאַכטן אין זיין געצעלט שלאַכט־
 אָפּפער מיט געשאַל,
 איך וועל זינגען און שפילן צו גאָט.
 יהער, גאָט, מיין קול— טו איך רופן—
 און לייטזעליק מיך, און ענטפער מיר.
 מיין האַרץ זאָגט פאַר דיר: זוכט מיין פנים!

דיין פנים, גאָט, טו איך זוכן.
 זאָלסט ניט פאַרבאַרגן דיין פנים פון מיר,
 זאָלסט ניט אָפּנייגן אין צאָרן דיין קנעכט;
 ביסט מיין הילף געווען, זאָלסט מיך ניט אַוועקוואַרפן,
 און זאָלסט מיך ניט פאַרלאָזן, גאָט פון מיין ישועה.
 אַפילו מיין פאָטער און מיין מוטער זאָלן מיך פאַרלאָזן,
 וועט אָבער גאָט מיך אַריינגעמען.

¹¹ווייז מיר, גאָט, דיין וועג,
 און פיר מיך אין גלייכן שטעג,
 פון וועגן מינע לויערער.
¹²זאָלסט מיך ניט געבן אויף דעם באַראָט פון מינע פיינט;
 וואָרום פאַלשע עדות זיינען אויפגעשטאַנען קעגן מיר,
 און דער וואָס אָטעמט מיט אומרעכט.
¹³ווען איך וואָלט ניט געגלויבט צו זען דאָס גוטס פון גאָט,
 אין לאַנד פון די לעבעדיקע!—
¹⁴האַף צו גאָט, זיי שטאַרק,
 און זאָל פעסט זיין דיין האַרץ;
 יא, האַף צו גאָט.

כח ¹פון דודן.

צו דיר, גאָט, טו איך רופן;
 מיין פעלו, זאָלסט ניט טויב זיין צו מיר,
 וואָרום אַז דו וועסט שווייגן צו מיר,
 וועל איך זיין געגליכן צו די גענידערטע אין גרוב.
²הער דעם קול פון מיין געבעט, אַז איך שריי צו דיר,
 אַז איך הייב אויף מינע הענט צו דיין הייליקן טעמפל.
³זאָלסט מיך ניט אַוועקציען מיט די רשעים,
 און מיט די טוער פון אומרעכט,

וואָס רעדן שלום מיט זייערע חברים,
 און ביזו איז אין זייער האַרצן.
 גיב זיי לויט זייער ווערק,
 און לויט דער שלעכטסקייט פון זייערע מעשים;
 לויט דער טואונג פון זייערע הענט גיב זיי,
 קער זיי אום זייער פאַרגעלטונג.
 ווייל זיי אַכטן ניט אויף די ווערק פון גאָט,
 און אויף דער טואונג פון זיינע הענט,
 וועט ער זיי צעשטערן און זיי ניט אויפבויען.

געלויבט איז גאָט,
 וואָס ער האָט געהערט דעם קול פון מיינע געבעטן.
 גאָט איז מײן שטאַרקייט און מײן שילד,
 אויף אים האָט זיך פאַרזיכערט מײן האַרץ,
 און איך בין געהאַלפן געוואָרן.
 דרום איז לוסטיק מײן האַרץ,
 און מיט מײן געזאַנג טו איך אים דאַנקען.

גאָט איז זיי אַ שטאַרקייט,
 און אַ פעסטונג פון הילף איז ער זיין געזאַלבטן.
 העלף דיין פאָלק, און בענטש דיין אַרב,
 און פיטער זיי, און טראַג זיי אויף אייביק.

כט יאָ מזמור פון דודן.
 גיט צו יהוה, איר מאַכטיקע,
 גיט צו יהוה כבוד און שטאַרקייט,
 גיט צו יהוה דעם כבוד פון זיין נאָמען,
 בוקט זיך צו יהוה מיט הייליקן אָפשיי.
 דער קול פון יהוה איז אויף די וואַסערן,

דער גאָט פון פראַכט טוט דונערן,
 יהוה-אויף וואַסערן גרויסע.
 דער קול פון יהוה איז מיט מאַכט,
 דער קול פון יהוה איז מיט שיינקייט,
 דער קול פון יהוה צעברעכט צעדערן,
 און יהוה צעברעכט די צעדערן פון לבָנון.
 און ער מאַכט זיי שפּרינגען ווי אַ קאַלב,
 לבָנון און שריון, ווי אַ יונג וויזלטיר.
 דער קול פון יהוה האַקט אויס פלאַמען פּייער.
 דער קול פון יהוה מאַכט ציטערן דעם מדבר,
 יהוה מאַכט ציטערן דעם מדבר פון קדש.
 דער קול פון יהוה מאַכט הינדינס געבערן
 און טוט וועלדער אַנטבליון;
 און אין זיין טעמפל זאָגט איטלאַכער: פראַכטיק!
 יהוה האַט ביים מבול געטראָנט,
 און יהוה טראָנט ווי אַ מלך אויף אייביק.
 יהוה וועט זיין פּאַלק געבן שטאַרקייט,
 יהוה וועט בענטשן זיין פּאַלק מיט שלום.

ל יאָ מזמור; אַ געזאַנג צו דער באַנייאונג פון טעמפל
 פון דודן.
 יאָ דערהייב דיך, גאָט, וואַרום האַסט מיך
 אויפגעריכט,
 און ניט דערפרייט מיינע פיינט איבער מיר.
 יהוה מיינ גאָט,
 איך האָב געשריען צו דיר, און האַסט מיך געהיילט.
 גאָט, האַסט אַרויפגעבראַכט פון אונטערערד מיינ זעל,
 האַסט מיך אויפגעלעבט, איך זאָל ניט נידערן אין גרוב.

⁵ וינגט צו גאָט, זיינע פרומע,
 און דאַנקט זיין הייליקער געדעכעניש.
⁶ וואָרום אַ רגע איז זיין צאָרן,
 אַ לעבן זיין גוטויליקייט.
 איבער נאַכט בלייבט געוויין,
 און פרימאַרגנס איז געזאַנג.

⁷ ואון איך האָב געוועסט געזאַגט אין מיין שלוחה:
 איך וועל ניט אומפאַלן קיינמאַל.
⁸ אין דיין גוטויליקייט, גאָט,
 האָסטו געהאַט אויפגעשטעלט פעסט מיין באַרג-
 האָסטו פאַרבאָרגן דיין פנים,
 און איך בין דערשראָקן געוואָרן.
⁹ צו דיר, גאָט, פלעג איך רופן
 און צו גאָט פלעג איך בעטן:
¹⁰ „וואָסער געוויין איז אין מיין בלוט,
 אַז איך וועל נידערן אין גרוב?
 קען דיר לויבן דער שטויב?
 קען ער דערציילן דיין אמת?
¹¹ הָעֵר, גאָט, און לייטזעליק מיך,
 גאָט, זיי מיר אַ העלפער.“
¹² הָאָסטו מיר פאַרקערט מיין קלאַג אין טאַנץ,
 האָסט אָפגעבונדן מיין זאַקקלייד,
 און מיך אָנגעגורט מיט פרייד;
¹³ דרום וועט דיר באַזינגען די זעל“, און ניט שוויגן.
 גאָט מיין האַר, אייביק וועל איך דיר דאַנקען.

לא ¹ פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור פון דודן.
² אין דיר, גאָט, טו איך מיך שיצן,
 * אין טעקסט: קבֿוד.

לאַמִּיךְ נִיט פֶּאַרשעמט ווערן קיינמאַל;
 אין דײַן גערעכטיקײט מאַך מיך אַנטרינען.
 8 נײַג צו דײַן אויער צו מיר,
 זײ מיך מציל געשווינט;
 זײ מיר פֶּאַר אַ פעלו פון באַשיצונג,
 פֶּאַר אַ באַפעסטיקט הויז מיך צו העלפֿן.
 9 וואַרום דו ביזט מײַן פעלו און מײַן פעסטונג,
 און פֿון דײַן נאָמען וועגן זאָלסטו מיך פֿירן און מיך
 באַלײטן.
 10 זאָלסט מיך אַרויסציען פֿון דער נעץ וואָס זײ האָבן מיר
 אונטערגעלײגט,
 וואַרום דו ביזט מײַן באַשיצונג,
 11 אין דײַן האַנט גיב איך איבער מײַן גײסט;
 וועסט מיך אויסלײזן, יהוה, דו גאָט געטרייער.
 יאיך האָב פֿײַנט די וואָס האַלטן זיך אָן פֶּאַלשע
 נישטיקײטן,
 וואַרום איך האָב מיך אויף גאָט פֶּאַרזיכערט.
 12 איך פֿרײ זיך און בין לוסטיק מיט דײַן חסד,
 וואַרום האָסט געזען מײַן פֿײַן,
 האָסט געמערקט די צרות פון מײַן זעל.
 13 און האָסט מיך נִיט איבערגעענטפֿערט אין דער האַנט
 פֿונעם פֿײַנט;
 האָסט געשטעלט מײַנע פֿיס אין דערברײטערניש.

10 לײטזעליק מיך, גאָט, וואַרום מיר איז ענג,
 מאַט געוואָרן פֿון ערגערניש איז מײַן אויג,
 מײַן זעל און מײַן לײב.
 11 וואַרום פֶּאַרגאַנגען איז אין קומער מײַן לעבן.

און מײנע יאָרן אין זיפצעניש;
 אָפּגעפּאַלן פּון וועגן מײנע זינד איז מײן כּוּחַ,
 און מײנע בײנער זײנען מאַט געוואָרן.
¹² פּון וועגן אַלע מײנע פּײנט בין איך געוואָרן צו חרפּה,
 און בײ מײנע שכנים, ביז גאָר,
 און אַ גרויל בײ מײנע באַקאַנטע;
 די וואָס זעען מיך אין גאַס, ווייכן פּון מיר.
¹³ איך בין פּאַרגעסן געוואָרן ווי אַ טויטער אויסן האַרצן,
 איך בין געוואָרן ווי אַ פּאַרדאָרבן געפּעס.
¹⁴ וואָרום איך האָב געהערט דאָס גערייד פּון פּיל-
 אַ שרעק רונדאַרום;
 אַז זײ עצהן זיך מיטאײנאַנדער אויף מיר,
 טראַכטן זײ מײן לעבן צו נעמען.
¹⁵ אָבער איך פּאַרויכער מיך אויף דיר יהוה,
 איך זאָג: מײן גאָט ביסט דו.
¹⁶ אין דײן האַנט זײנען מײנע צײטן,
 זײ מיך מציל פּון דער האַנט פּון מײנע פּײנט,
 און פּון מײנע נאַכיאָגער.
¹⁷ דערלײכט דײן פנים אויף דײן קנעכט:
 העלף מיך אין דײן גענאָד.
¹⁸ גאָט, ניט לאַמיך פּאַרשעמט ווערן,
 וואָרום איך האָב דיך גערופּן;
 זאָלן פּאַרשעמט ווערן די רשעים,
 זאָלן זײ אַנטשוײגן ווערן אין אונטערערד.
¹⁹ זאָלן שטום ווערן די ליפּן פּון ליגן,
 וואָס רעדן אויפּן צדיק פּאַרשײט,
 מיט גאווה און פּאַראַכטעניש.

20 ווי גרויס איז דיין גוטס,
 וואָס דו האָסט באַהאַלטן פֿאַר די וואָס פֿאַרכטן דיך,
 געמאַכט פֿאַר די וואָס שיצן זיך אין דיר
 אַקעגן די מענטשןקינדער!
 21 פֿאַרבאַרגסט זיי אין דער פֿאַרבאַרגעניש פון דיין פנים,
 פון די באַנדעס מענטשן;
 באַהאַלטסט זיי אין אַ ביידל,
 פון דעם קריג פון די צינגער.
 22 געלויבט איז גאָט, וואָס האָט ווונדערלאַך באַוווּן
 זיין חסד צו מיר אין דער באַלעגערטער שטאָדט.
 23 און איך האָב געוועסט געזאָגט אין מיין האַסט:
 איך בין פֿאַרשניטן פון קעגן דייע אויגן.
 אָבער האָסט געהערט דעם קול פון מייע געבעטן,
 אַז איך האָב געשריען צו דיר.
 24 האָט ליב גאָט, איר אַלע זיינע פרומע;
 די געטרייע טוט אָפהיטן גאָט,
 און באַצאָלט מיט אַן איבערמאַס דעם וואָס טוט האַפּערדיק.
 25 זייט שטאַרק, און זאָל פעסט זיין אַייער האַרץ,
 איר אַלע וואָס האַפּט צו גאָט.

לב 1 פון דודן אַ באַטראַכטונג.
 וויל צו דעם וואָס זיין פֿאַרברעך איז פֿאַרגעבן,
 וואָס זיין חטא ווערט פֿאַרדעקט.
 2 וויל צו דעם מענטשן וואָס גאָט רעכנט אים ניט קיין זינד,
 און אין זיין גייסט איז ניטאָ קיין באַטרוג.

3 אַז איך האָב געשוויגן, האַפּן מייע בייער געפּוילט,
 פון מיין קרעכצן אַ גאַנצן טאָג.

4 וואָרום טאָג און נאַכט פלעגט שווער זיין אויף מיר דיין
האַנט,

מיין זאָפט איז פאַרביטן געוואָרן ווי אין פאַרטריקנטע
זומעראויבס. סָלָה.

5 הָאָב איך דיך געלאָזט וויסן מיין חטא,
און מיין זינד הָאָב איך ניט פאַרדעקט.
איך הָאָב געזאָגט: איך וועל זיך מודה זיין אויף מיינע
פאַרברעכן צו גאָט;
און דו האָסט פאַרגעבן די שולד פון מיין זינד. סָלָה.

6 אויף דעם זאָל איטלאַכער פרומער מתפלל זיין צו דיר,
אין דער צייט וואָס מע קען דיך געפינען:
אַז די גרויסע וואַסערן פלייצן איבער,
זאָלן זיי צו אים אָבער ניט דערגרייכן.
ידו ביסט מיין פאַרבאַרגעניש,
פון דעם פיינט באַהיטסטו מיך;
מיט געזאַנגען פון אַנטרינונג
רינגלסטו מיך אַרום. סָלָה.

7 „איך וועל דיך קליגן און דיר ווייזן דעם וועג וואָס דו
זאָלסט גיין,
איך וועל האַלטן מיין אויג אויף דיר.“
8 איר זאָלט ניט זיין ווי אַ פּערד, ווי אַ מוילאיזל, אָן
פאַרשטאַנד,
וואָס מיט צאַם און געביס מוז מען אַיינהאַלטן זיין אימפעט;
אַז מע זאָל ניט קענען גענענען צו דיר.

10 פיל ווייטאָקן האָט דער רשע,
אַבער דער וואָס פאַרויכערט זיך אויף גאָט,
* וואָרטשפּיל: מצר תצרוגי.

אים וועט אַרומרינגלען גענאָד.

¹¹פֿרייט זיך מיט גאָט, און זייט לוסטיק, צדיקים,
און זינגט, אַלע רעכטפֿאַרטיקע הערצער.

לג ¹פֿרייט זיך, צדיקים, מיט גאָט,

שיין פֿאַר די רעכטפֿאַרטיקע איז לויבונג.

²גיט אַ דאַנק צו גאָט אויף אַ האַרץ,

אויף אַ גיטאַר פֿון צען סטרונעס שפּילט צו אים.

³זינגט צו אים אַ ניי געזאַנג,

שפּילט ווייל מיט געשאַל.

⁴וואָרום רעכטפֿאַרטיק איז דאָס וואָרט פֿון גאָט,

און זיין יעטוועדער טואונג איז מיט טריישאַפט.

⁵ער האָט ליב רעכט און גערעכטיקייט,

מיט דעם חסד פֿון גאָט איז פֿול די ערד.

⁶מיט אַ וואָרט פֿון גאָט זיינען די הימלען געמאַכט געוואָרן,

און מיט אַ הויך פֿון זיין מויל זייער גאַנצער חיל.

⁷ער זאַמלט ווי אַ סטויג די וואַסערן פֿון ים,

ער טוט אַריין אין שפּייכלערס די תְּהוֹמֵעַן.

⁸מורא פֿאַר גאָט האָט די גאַנצע ערד,

פֿאַר אים פֿאַרכטן אַלע באַווינער פֿון דער וועלט.

⁹וואָרום ער זאָגט, און עס געשעט,

ער באַפעלט, און עס באַשטייט.

¹⁰גאָט פֿאַרשטערט דעם באַראָט פֿון די פעלקער,

ער ווערט די מחשבות פֿון די אומות.

¹¹דער באַראָט פֿון גאָט וועט אויף אייביק באַשטיין,

די טראַכטונגען פֿון זיין האַרצן אויף דור־דורות.

¹²ווייל צו דעם פֿאַלק וואָס יהוה איז זיין גאָט,

צו דער אומה וואָס ער האָט געוויילט זיך צום אַרב.

¹³ פון הימל לוגט גאָט,
 ער זעט אַלע מענטשן קינדער;
¹⁴ פון דעם אָרט פון זיין וווינונג באַטראַכט ער
 אַלע באַוווינער פון דער ערד;
¹⁵ ער וואָס פֿורעמט זייער אַלעמענס האַרץ,
 וואָס פֿאַרשטייט אַלע זייערע מעשים.
¹⁶ אַ מלך ווערט ניט געהאַלפֿן דורך פֿיל חיל,
 אַ גיבור ווערט ניט ניצול דורך גרויס כּוח;
¹⁷ אַן אָפּנאַר איז דער פֿערד פֿאַר הילף,
 און מיט זיין גרויס כּוח וועט ער ניט מאַכן אַנטרינען.
¹⁸ זע, דאָס אויג פון גאָט איז אויף די וואָס פֿאַרכטן אים,
 אויף די וואָס האָפֿן צו זיין חסד,
¹⁹ מציל צו זיין פון טויט זייער זעל,
 און זיי צו דערהאַלטן אין הונגער.

²⁰ אונדזער זעל האָט געהאַרט אויף גאָט,
 אונדזער הילף און אונדזער שילד איז ער.
²¹ וואָרום מיט אים פֿרייט זיך אונדזער האַרץ,

וואָרום אויף זיין הייליקן נאָמען האָבן מיר זיך פֿאַרזיכערט.
²² זאָל דיין חסד, גאָט זיין אויף אונדז,
 אַזוי ווי מיר האָבן געהאַפֿט צו דיר.

לד ¹ פון דודן; ווען ער האָט געביטן זיין שכל פֿאַר
 אַבימלֶכּן, און ער האָט אים אַרויסגעטריבן, און ער
 איז אַזעק".

^א אַיך בענטש גאָט אין יעטוועדער צייט,
 תמיד איז זיין לויב אין מיין מויל.

^א זע שמואל א' כא, 14.

- ב ³מיט גאָט רימט זיך מיין זעל;
די געדריקטע וועלן הערן און זיך פרייען.
- ג ⁴גרייסט גאָט מיט מיר,
און לאָמיר דערהייבן זיין נאָמען אין איינעם.
- ד ⁵איך האָב געזוכט גאָט, און ער האָט מיר געענטפערט,
און פון אַלע מיינע שרעקענישן האָט ער מיך מציל
געווען.
- ה ⁶זיי האָבן געקוקט צו אים, און האָבן אויפגעלוכטן,
און זייערע פנימער וועלן ניט פאַרשעמט ווערן.
- ו ⁷אָט האָט אַן אַרעמאָן גערופן, און גאָט האָט צוגעהערט,
און פון אַלע זיינע צרות אים געהאַלפן.
- ח ⁸דער מלאַך פון גאָט לאַגערט אַרום זיינע פאַרכטער,
און ער טוט זיי דערלייזן.
- ט ⁹באַטראַכט און זעט אַז גאָט איז גוט;
וויל צו דעם מאַן וואָס שיצט זיך אין אים.
- י ¹⁰פאַרכט גאָט, איר זיינע הייליקע,
וואָרום זיינע פאַרכטער וועט ניט פעלן.
- כ ¹¹זיינע ליבן דאַרן און הונגערן,
אַבער די וואָס זוכן גאָט פעלט ניט קָל־טובּ.
- ל ¹²קומט, קינדער, הערט מיר צו,
מורא פאַר גאָט וועל איך אייך לערנען.
- מ ¹³ווער נאָר אַ מאַן וואָס וויל לעבן,
וואָס גאַרט טעג צו זען גוטס,
- נ ¹⁴היט דיין צונג פון שלעכטס,
און דייע ליפן פון רעדן באַטרוג.
- ס ¹⁵קער זיך אָפּ פון שלעכטס, און טו גוטס,
ווד שלום און יאָג זיך נאָך אים.
- ע ¹⁶די אויגן פון גאָט זיינען אויף די צדיקים,

- און זיינע אויערן אויף זייער געשריי.
 פ ¹⁷ דער פנים פון גאָט איז קעגן די שלעכטסטווער,
 צו פאַרשניידן פון דער ערד זייער געדעכעניש.
 צ ¹⁸ זי"י האָבן געשריען, און גאָט האָט זיי צוגעהערט,
 און פון אַלע זייערע צרות זיי מציל געווען.
 ק ¹⁹ גאָט איז נאָנט צו די צעבראַכענע הערצער,
 און די דערשלאָגענע געמיטער טוט ער העלפן.
 ר ²⁰ פיל זיינען די אומגליקן פון צדיק,
 אָבער פון זיי אַלע וועט אים מציל זיין גאָט.
 ש ²¹ ער היט אָפּ אַלע זיינע ביינער,
 ניט אַן איינציקער פון זיי ווערט צעבראַכן.
 ת ²² דעם רשע וועט טייטן דאָס ביזו,
 און די שוֹנאים פון צדיק וועלן פאַרוויסט ווערן.
²³ גאָט לייזט אויס די זעל פון זיינע קנעכט,
 און ניט פאַרוויסט וועלן ווערן אַלע וואָס שיצן זיך אין
 אים.

לה יפון דודן.

- קריג, גאָט, מיט מיינע קריגער,
 שטרייט מיט מיינע שטרייטער.
 נעם אָן אַ שילד און אַ פאַנצער,
 און שטיי אויף מיר צו הילף.
³ און צי אַרויס דעם שפיז און די האַק
 אַקעגן מיינע נאַכיאָגער;
 זאָג צו מיין זעל:
 דיין ישועה בין איך
 זאָלן פאַרשעמט און צו שאַנד ווערן
 די וואָס זוכן מיין לעבן;
 * פאַרבינדט זיך מיט פסוק 16.

זאָלן אָפטרעטן אַהינטער און זיך שעמען
 די וואָס טראַכטן מיר ביזן.
 זאָלן זיי זיין ווי שפּריי פאַרן ווינט,
 און דער מלאַך פון גאָט זאָל זיי שטויסן.
 זאָל זייער וועג זיין חושך און גליטשיק,
 און דער מלאַך פון גאָט זאָל זיי יאָגן.
 וואַרום פאַר אומזיסט האָבן זיי מיר אונטערגעלייגט
 זייער נעץ פון אונטערגאַנג,
 פאַר אומזיסט האָבן זיי געגראָבן אויף מיין זעל.
 זאָל קומען אויף אים אַ בראַך אומגעריכט,
 און זיין נעץ וואָס ער האָט אונטערגעלייגט זאָל אים
 באַצווינגען;

מיט שטורעם זאָל ער פּאַלן דערין.
 און מיין זעל וועט זיך פרייען מיט גאָט,
 זי וועט לוסטיק זיין מיט זיין ישועה.
 זאָלע מיינע ביינער וועלן זאָגן:
 ווער אַזוי ווי דו, גאָט,
 איז מציל דעם אַרעמאַן פון דעם שטאַרקערן פון אים,
 יא, דעם אַרעמאַן און דעם אביון פון דעם וואָס באַגולט
 אים.

זאָלשע עדות שטייען אויף,
 וואָס איך חיים ניט פרעגן זיי מיך.
 זיין צאָלן מיר אַ רעה פאַר אַ טובה,
 פאַרזומט איז מיין זעל.
 זאָל איך, און זיי זיינען קראַנק געווען,
 איז מיין אַנקלאַיד געווען זאָק,
 איך האָב געפייניקט מיט פאַסטן מיין לייב;

און מיין תפילה—זאל עס אַנקומען אין מיין בוועם!
 14 וויי ביי אַ חבר, ווי ביי אַ ברודער מיינעם,
 בין איך אַרומגעגאַנגען,
 ווי אין טרויער נאָך אַ מאַמען,
 פינצטער געבויגן בין איך געווען.
 15 אָבער אַז איך פאַל, פרייען זיי זיך, און קלייבן זיך אויף;
 עס קלייבן זיך אַרום מיר שלעגער וואָס איך קען ניט;
 זיי רייסן און הערן ניט אויף.
 16 מיט פאַלשע רכילות געשפּעטן
 קריצן זיי אויף מיר זייערע ציין.

17 גאַט, ווי לאַנג וועסטו צווען?
 נעם אַוועק מיין זעל פון זייערע פאַרוויסטונגען,
 פון די יונגלייבן מיין איינאיינציקע.
 18 איך וועל דיר דאַנקען, אין אַ גרויס געזעמל,
 אין פיל פאַלק וועל איך דיך לויבן.
 19 זאָלן זיך ניט פרייען איבער מיר
 די וואָס זיינען מיר פיינט פאַר גאַרנישט;
 מיינע אומזיסטיקע שוואַים
 וואָס ווינקען מיטן אויג.
 20 וואָרום אומשלום רעדן זיי,
 און קעגן די שטילע פון דער ערד
 טראַכטן זיי אויס פאַלשע שטיק.
 21 זיי עפענען ברייט זייער מויל אויף מיר;
 זיי זאָגן: אַהאַ! אַהאַ! אונדזער אויג האָט דערלעבט.
 22 דו האָסט געזען, גאַט, זאַלסטו ניט פאַרשווייגן;
 גאַט, זאַלסטו זיך ניט דערווייטערן פון מיר.
 23 דערוועק דיך און וואַך אויף צו מיין משפּט,
 א ד.ה. מיין זעל.

צו מיין קריג, מיין גאָט און מיין האַר.
²⁴משפט מיך לויט דיין גערעכטיקייט, גאָט מיין האַר,
 און זאָלן זיי זיך ניט פרייען איבער מיר.
²⁵זאָלן זיי ניט זאָגן אין זייער האַרצן:
 אַהאַ! אונדזער באַגער!
 זאָלן זיי ניט זאָגן:
 מיר האָבן אים אַיינגעשלונגען!
²⁶זאָלן פאַרשעמט און צו שאַנד ווערן אין איינעם
 די וואָס פרייען זיך אויף מיין אומגליק;
 זאָלן באַקליידט ווערן מיט בושה און שמאַך
 די וואָס גרייסן זיך איבער מיר.
²⁷זאָלן זינגען און זיך פרייען
 די וואָס באַגערן מיין גערעכטיקייט;
 און זאָלן זיי תמיד זאָגן: געגרייסט זאָל זיין גאָט,
 וואָס באַגערט דעם פריד פון זיין קנעכט.
²⁸און מיין צונג וועט רעדן דיין גערעכטיקייט,
 אַ גאַנצן טאָג דיין לויב.

לך פאַר דעם געזאַנגמיסטער; פון דעם קנעכט פון גאָט,
 פון דודן.

²די זינד רעדט צום רשע—קלער איך אין האַרצן;
 ניטאָ גאָטס מורא פאַר זיינע אויגן.
³וואָרום צופיל חנפעט זי אים אין זיינע אויגן,
 אַז ער זאָל קענען פיינט האָבן זיין פאַרברעך.
⁴די ווערטער פון זיין מויל זיינען אומרעכט און באַטרוג,
 ער האָט אויפגעהערט פאַרשטיין צו טאָן גוטס.
⁵אומרעכט טראַכט ער אויף זיין געלעגער,
 ער שטייט אויפן ניט גוטן וועג,

דאָס ביזו ווערט אים ניט נמאס.

גאָט, ביזו אין די הימלען איז דיין חסד;
 דיין טריישאָפט ביזו די וואַלקן.
 דיין גערעכטיקייט איז ווי די מאַכטיקע בערג,
 דייןע משפּטים ווי דער גרויסער תּהוֹם;
 מענטשן און בהמות טוסטו העלפּן, גאָט.
 ווי טייער איז דיין חסד, גאָט,
 און די מענטשנקינדער שיצן זיך
 אין שאַטן פון דייןע פּליגלען.
 זיי זעטן זיך מיט דער פעטקייט פון דיין הויז,
 און פון דעם טייך פון דייןע תּענוּגים טרינקסטו זיי אָן.
 וואַרום ביי דיר איז דער קוואַל פון לעבן,
 אין דיין ליכט זעען מיר ליכטיקייט.⁹
 צי אויס דיין חסד צו די וואַס קענען דיך,
 און דיין גערעכטיקייט צו די רעכטפאַרטיקע הערצער.
 וואַל ניט צוקומען צו מיר דער פּוס פון גאווה,
 און די האַנט פון רשעים וואַל מיך ניט פאַרוואַגלען.
 אָן זיינען געפאַלן די טויער פון אומרעכט,
 זיי זיינען אַנידערגעשטויסן, און קענען ניט אויפשטיין.

לך יפּון דודן.

א זאַלסט זיך ניט ערגערן וועגן די שלעכטסטויער,
 זאַלסט ניט מקנא זיין די וואַס טוען אומרעכט.
 וואַרום גיך ווי גראַז וועלן זיי פאַרשניטן ווערן,
 און ווי גרינע קרייטאַכץ וועלן זיי פאַרוועלקט ווערן.

ב פאַרוזיכער זיך אויף גאָט, און טו גוטס,
 זיך רואיק אין לאַנד, און היט אָפּ וואַרהאַפטיקייט,
 * וואַרטשפּיל: נראַהאָר.

ג⁴ און קוויק זיך מיט גאָט,
און ער וועט דיר געבן די פאַרלאַנגען פון דיין האַרצן.

ג⁵ פאַרלאַז אויף גאָט דיין וועג,
און פאַרויכער זיך אויף אים, און ער וועט טאָן.
ג⁶ און ער וועט אַרויסברענגען ווי דאָס ליכט דיין
גערעכטיקייט,
און דיין משפט ווי דער מיטן טאָג.

ד⁷ האַר צו גאָט, און האַף צו אים,
זאָלסט זיך ניט ערגערן וועגן דעם וואָס איז מצליח אויף
זיין וועג,
וועגן דעם מאַן וואָס טוט ליסטיקייטן.

ה⁸ לאַז אָפּ פון כּעס, און פאַרלאַז גרימצאָרן;
זאָלסט זיך ניט ערגערן; דאָס פירט בלויז צום בייזן.
וואָרום די שלעכטסטוער וועלן פאַרשניטן ווערן,
און די וואָס האַפּן צו גאָט, זיי וועלן אַרבעטן דאָס לאַנד.

ו¹⁰ און נאָך אַ קליין וויילע, און דער רשע וועט ניט זיין,
און וועסט זיך אומקוקן אויף זיין אָרט, און ער איז ניטאָ.
ו¹¹ אָבער די געדריקטע וועלן אַרבעטן דאָס לאַנד,
און וועלן זיך קוויקן מיט גרויס פּרייד.

ז¹² דער רשע טראַכט בייז קעגן צדיק,
און ער קריצט אויף אים זיינע ציין.
ז¹³ גאָט לאַכט פון אים,
וואָרום ער זעט אַז זיין טאָג וועט קומען.

ח¹⁴ די רשעים ציען אַרויס די שווערד,
און שפּאַנען זייערע בויגן,

צו מאַכן פאַלן דעם אַרעמאַן און דעם אביון,
 צו שעכטן די וואָס זייער וועג איז גלייך.
 15 וועט זייער שווערד אַרײַן אין זייער האַרצן,
 און זייערע בויגנס וועלן צעבראַכן ווערן.
 ט 16 בעסער דאָס ביסל ביים צדיק,
 אײדער די שפּע פון פיל רשעים.
 17 וואָרום די אַרעמס פון די רשעים וועלן צעבראַכן ווערן,
 אָבער די צדיקים לענט אונטער גאָט.

י 18 גאָט מערקט די טעג פון די אומשולדיקע,
 און זייער אַרב וועט זיין אויף אײביק.
 19 זײ וועלן ניט פאַרשעמט ווערן אין צײט פון בײז,
 און אין טעג פון הונגער וועלן זײ זאָט זײן.

כ 20 וואָרום די רשעים וועלן אונטערגײן,
 און די פײנט פון גאָט אַזוי ווי שווערע לעמער;
 זײ פאַרגײען, אין רויך פאַרגײען זײ.

ל 21 דער רשע לײט און באַצאָלט ניט,
 און דער צדיק לײטועליקט און גײט.
 22 וואָרום זײנע געבענטשטע אַרבן דאָס לאַנד,
 און זײנע פאַרשאַלטענע ווערן פאַרשניטן.

מ 23 פון גאָט ווערן אָנגעשטעלט די טריט פון מענטשן,
 און ער באַוויליקט זײן וועג.
 24 אַז ער פאַלט, בלײבט ער ניט ליגן,
 וואָרום גאָט לענט אונטער זײן האַנט.

נ 25 איך בין יונג געווען און בין אַלט געוואָרן,
 און איך האָב ניט געזען אַ צדיק פאַרלאָזן.

און זיין זאמען בעטלענדיק ברויט.
 26 אַ גאַנצן טאָג איז ער לייטזעליק און אַנטלייט,
 און זיין זאמען איז אַ בענטשונג.

ס 27 קער זיך אָפּ פון שלעכטס, און טו גוטס,
 און בלייב רוען אויף אייביק.
 28 וואָרום גאָט האָט ליב גערעכטיקייט,
 און פאַרלאָזט ניט זיינע פרומע;
 אייביק ווערן זיי אָפּגעהיט,
 אָבער דער זאמען פון די רשעים ווערט פאַרשניטן.
 29 די צדיקים וועלן אַרבעטן דאָס לאַנד,
 און וועלן וווינען דערויף שטענדיק.

פ 30 דאָס מויל פון דעם צדיק לאָזט אַרויס חכמה,
 און זיין ציונג רעדט גערעכטיקייט.
 31 די תורה פון זיין גאָט איז אין זיין האַרצן,
 זיינע טריט גליטשן זיך ניט אויס.

צ 32 דער רשע קוקט אויס אויפן צדיק,
 און זוכט אים צו טייטן.
 33 גאָט וועט אים ניט איבערלאָזן אין זיין האַנט,
 און ניט לאָזן אים שולדיק מאַכן, אָזער ווערט געמשפּט.

ק 34 האָף צו גאָט, און היט זיין וועג,
 און ער וועט דיך דערהייבן צו אַרבעטן דאָס לאַנד;
 וועסט צווען ווי די רשעים ווערן פאַרשניטן.

ר 35 איך האָב געזען דעם רשע מאַכטיק,
 און צעשפּרייט ווי אַ צווייגהאַפטיקער אַלטגעזעסענער
 בוים;

³⁶ אָבֵעֵר מֵע אִיז פֿאַר בִּי גֵעִגֶאָנְגֵעֵן,
 ערשט ער איז נִיט אָ,
 און איך האָב אים געזוכט,
 און ער איז נִיט געווען צו געפינען.

³⁷ שׁבֵּאָטראַכט דעם אומשולדיקן, און זע דעם רעכט־
 פֿאַרטיקן,

אַז דער סוף פון איטלאַכן איז אַ גליקלאַכער.
³⁸ און די פֿאַרברעכער ווערן פֿאַרטיליגט אין איינעם,
 דער סוף פון די רשעים ווערט פֿאַרשניטן.

³⁹ תִּאָבֵעֵר די הִילף פון די צדיקים איז פון גאָט,
 זייער פעסטונג אין צייט פון נויט.
⁴⁰ און גאָט שטייט זיי ביי, און מאַכט זיי אַנטרינען,
 ער מאַכט זיי אַנטרינען פון די רשעים, און העלפט זיי,
 ווייל זיי האָבן זיך געשיצט אין אים.

לח ¹ אַ מִזְמוֹר פֿון דודן, אויף אַ דערמאָנונג.
² נִיט אין דיין כּעס, גאָט, זאָלסטו מיך מוסרן,
 און אין דיין גרימצאָרן זאָלסטו מיך שטראָפֿן.
³ וואָרום דייע פּוֹלן האָבן גענידערט אין מיר,
 און אויף מיר האָט גענידערט דיין האַנט.
⁴ נִיטאָ קיין גאַנץ גליד אין מיין לייב פון וועגן דיין צאָרן,
 נִיטאָ קיין פּריד אין מייע ביינער פון וועגן מיין חטאָ.
⁵ וואָרום מייע זינד גייען איבער מיין קאָפּ,
 ווי אַ שווערע משא זיינען זיי צו שווער פֿאַר מיר.
⁶ עס פּוֹלן, עס אַייטערן מייע ווונדן
 פון וועגן מיין נאַרישקייט;
⁷ איך בין צעקרימט, איך בין געבויגן ביז גאָר,

א גאַנצן טאָג גיי איך אום פינצטער.
 8 וואָרום מיינע לענדן זיינען פול מיט בראַנד,
 און ניטאָ קיין גאַנץ גליד אין מיין לייב.
 9 איך בין באַנומען און דערשלאָגן ביז גאָר,
 איך שריי פון דער ברומונג פון מיין האַרצן.

10 גאַט, אַל מיין קרעכצן איז פאַר דיר,
 און מיין זיפצן איז פון דיר ניט פאַרבאָרגן.
 11 מיין האַרץ שווינדלט,

מיין כּוּחַ האָט מיך פאַרלאָזט;
 און דאָס ליכט פון מיינע אויגן,
 דאָס אויך איז ביי מיר מער ניטאָ.

12 מיינע גוטע פריינט און מיינע חברים שטייען אַוועק
 פון מיין פלאַג,

און מיינע נאַנטע שטייען פון דער ווייטן.
 13 און נעצן לייגן די וואָס זוכן מיין לעבן,
 און די וואָס זיינען מיר אויסן ביי רעדן אומגליקן,
 און באַטרוגן טראַכטן זיי אַ גאַנצן טאָג.
 14 און איך בין ווי אַ טויבער, איך הער ניט,
 און ווי אַ שטומער וואָס עפנט ניט זיין מויל.
 15 יאָ, איך בין ווי אַ מענטש וואָס הערט ניט,
 און אין זיין מויל זיינען קיין טענות ניטאָ.

16 וואָרום צו דיר, יהוה, טו איך האָפן;
 דו וועסט ענטפערן, האַר מיין גאַט.
 17 וואָרום איך זאָג:

זאָלן זיי ניט דערפרייט ווערן איבער מיר;
 אַז מיין פּוּם גליטשט זיך אויס,
 גרייסן זיי זיך איבער מיר.
 18 וואָרום איך בין אַנגעברייט צום פאַלן,

און מיין ווייטאָק איז אַנטקעגן מיר תמיד.
 19 וואָרום איך גיב צו מיין זינד,
 איך בין באַקומערט וועגן מיין חטא.
 20 און מיינע פיינט אום לעבן זיינען שטאַרק,
 און פיל מיינע שונאים פאַר גאַרנישט.
 21 און די וואָס באַצאָלן אַ רעה פאַר אַ טובה,
 פיינטן מיך פאַר מיין נאַכיאָגן גוטס.
 22 נייט פאַרלאָזן זאָלסטו מיך, יהוה,
 נייט דערווייטערן זאָלסטו זיך פון מיר, מיין גאָט.
 23 אַייל מיר צו הילף,
 גאָט מיין ישועה.

לט 1 פאַר דעם געזאַנגמיסטער, פאַר ידותון; אַ
 מזמור פון דודן.
 2 איך האָב געזאָגט: איך וועל היטן מיינע וועגן
 פון צו זינדיקן מיט מיין צונג;
 איך וועל האַלטן אַ שלאָס אויף מיין מויל,
 בעת דער רשע איז פאַר מיר.
 3 איך בין שטיל אַנשטומט געווען,
 איך האָב געשוויגן, אָן גוטס,
 און מיין ווייטאָק איז געווען אַיינגעהאַלטן.
 4 איז מיין האַרץ אין מיר הייס געוואָרן,
 האָט אין מיין געמיט זיך אַ פייער צעברענט;
 האָב איך גערעדט מיט מיין צונג:
 5 לאָז מיך וויסן גאָט, מיין סוף,
 און די מאָס פון מיינע טעג, וואָס זי איז,
 לאַמירך וויסן ווי פאַרגייע איך בין.
 6 זע, ווי אַ שפּאַן האָסטו געמאַכט מיינע טעג,

און מיין געדויער איז ווי גארנישט אַקעגן דיר;
 פאַרוואָר, אַ בלויווער הויך וואָס באַשטייט איז איטלאַכער
 מענטש. סָלָה.
 בלויווי ווי אַן אַפּדוכט גייט אום דער מענטש,
 בלויווי אומנישט טומלען זיי;
 ער קלייבט, און ער ווייס גיט ווער דאָס וועט
 אַיינואַמלען.

און אַצונד, וואָס זאָל איך האָפּן, גאָט?
 מיין אויסקוק, ער איז אויף דיר.
 זיי מיך מציל פון אַלע מיינע פאַרברעכן;
 זאָלסט מיך גיט מאַכן צום שפּאַט פון דעם נידערט
 רעכטיקן.
 איך בין שטום, איך עפּן גיט מיין מויל,
 וואָרום דו האָסט עס געטאָן.
 טו אָפּ פון מיר דיין פּלאַג,
 פון דעם שטרייט פון דיין האַנט ווער איך פאַרלענדט.
 וואָלסטו מיט שטראַפּרייד געמוסרט דעם מענטשן פאַר
 זינד!
 אָבער מאַכסט צעקריכן ווי מאָיל זיין שיינקייט.
 בלויווי אַ הויך איז איטלאַכער מענטש. סָלָה.

זעהר צו מיין תפילה, גאָט, און מיין געשריי פאַרנעם;
 אויף מיין טרער זאָלסטו גיט שוויגן;
 וואָרום אַ פרעמדער בין איך ביי דיר,
 אַן אַיינגעוואַנדערטער ווי אַלע מיינע עלטערן.
 יקוק אַזעק פון מיר, און לאָמיק זיך אויפמונטערן,
 איידער איך וועל אַזעקגיין און מער גיט זיין.

- מ**¹ פֶּאָר דעם געזאָנגמייסטער; פון דודן אַ מזמור.
ה² האָפּן געהאַפּט האָב איך אויף גאַט,
 און ער האָט זיך גענייגט צו מיר, און צוגעהערט מיין
 געשריי.
- א**³ און ער האָט מיך אַרויפגעבראַכט פון דער וויסטער גרוב,
 פון דעם זומפיקן ליים,
 און ער האָט געשטעלט אויף אַ פעלז מיניע פיס,
 ער האָט באַפעסטיקט מיניע טריט.
- א**⁴ און ער האָט געגעבן אין מיין מויל אַ ניי געזאָנג,
 אַ לויב צו אונדזער גאַט.
 פיל וועלן זען און וועלן פאַרכטן,
 און וועלן זיך פאַרויכערן אויף גאַט.
- ו**⁵ וויל צו דעם מאַן וואָס האָט געמאַכט גאַט זיין
 פאַרויכערונג,
 און זיך ניט געווענדט צו די האַפּערדיקע,
 און צו די וואָס קערן זיך אָפּ צו פאַלשקייט.
- פ**⁶ פיל האָסטו אויפגעטאַן, יהוה מיין גאַט—
 דיניע ווונדער און דיניע טראַכטונגען פון אונדזערטוועגן;
 ניטאָ קיין גלייכן צו דיר.
 זאָל איך דערציילן און זאָגן,
 זיינען זיי צו פיל אויסצורעכענען.
- ש**⁷ שלאַכטאַפּפער און שפייזאַפּפער באַגערסטו ניט—
 האָסטו אין די אויערן מיר אַיינגעגראָבן—
 בראַנדאַפּפער און זינדאַפּפער פאַרלאַנגסטו ניט.
- ד**⁸ דרום האָב איך געזאָגט: איך וועל טאָן
 וואָס אין געראַלטן ספר איז אָנגעשריבן פאַר מיר.
- צ**⁹ צו טאָן דיין רצון, מיין גאַט, האָב איך באַגערט,

און דיין תורה איז אין מיינע אינגעווייד.
 10 איך האָב אָנגעזאָגט גערעכטיקייט אין אַ גרויס געזעמל;
 זע, מיינע ליפּן טו איך ניט פאַרמיידן;
 גאָט, דו ווייסט דאָך.
 11 דיין גערעכטיקייט האָב איך ניט פאַרדעקט אין מיינ
 האַרצן,
 דיין טריישאַפט און דיין הילף האָב איך דערציילט;
 איך האָב ניט פאַרהוילן דיין גענאָד און דיין אמת
 פאַרן גרויסן געזעמל.
 12 ניט פאַרמיידן זאָלסט דו, גאָט, דיין דערבאַרימונג פון מיר,
 דיין גענאָד און דיין אמת זאָלן מיך תמיד באַהיטן.
 13 וואָרום אַרומגערינגלט האָבן מיך ביזן אַזש אָן צאָל,
 דערגרייכט האָבן מיך מיינע זינד,
 אַז איך קען ניט זען;
 זיי זיינען מער ווי די האַר פון מיינ קאָפּ;
 און מיינ האַרץ האָט מיך פאַרלאָזן.
 14 באַוויליק, גאָט, מיך מציל צו זיין,
 גאָט, אַייל מיר צו הילף.
 15 זאָל פאַרשעמט און צו שאַנד ווערן אין איינעם
 די וואָס זוכן מיינ לעבן, עס אומצוברענגען;
 זאָלן אָפּטרעטן אַהינטער און זיך שעמען
 די וואָס ווינטשן מיר ביז.
 16 זאָלן באַנומען ווערן פון וועגן זייער שאַנד
 די וואָס זאָגן אויף מיר: אַהאַ! אַהאַ!
 17 זאָלן זיין לוסטיק און זיך פרייען מיט דיר
 אַלע וואָס זוכן דרך;
 זאָלן תמיד זאָגן: געגרייסט זאָל זיין גאָט!
 די וואָס האָבן ליב דיין ישועה.

¹⁸און איך אָרעמער און באַדערפטיקער—
זאָל גאָט דאָס מיר צורעכענען.
דו ביסט מיין הילף, און דער וואָס מאַכט מיך אַנטרינען;
מיין גאָט, זאָלסט זיך ניט זאַמען.

מא ¹פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור פון דודן.
²ווייל צו דעם וואָס גיט אַכט אויפן אָרעמאָן!
אין טאָג פון ביזו וועט אים גאָט מאַכן אַנטרינען.
³גאָט וועט אים באַהיטן און אים לאָזן לעבן,
און ער וועט זיין באַגליקט אין לאַנד;
און וועסט אים ניט איבערגעבן
אויף דעם באַראָט פון זיינע פיינט.
⁴גאָט וועט אים אונטערלענען אויפן קראַנקן בעט;
די גאַנצע צייט פון זיין ליגן פאַרנעמסטו זיך מיט זיין
קראַנקשאַפט.

⁵איך זאָג: גאָט, לייטועליק מיך,
הייל מיין זעל, וואָרום איך האָב געזינדיקט צו דיר.
⁶מיינע פיינט רעדן שלעכטס וועגן מיר:
ווען וועט ער שטאַרבן, און זיין נאָמען זאָל אונטערגיין!
⁷און אַז עמיצער קומט זען, רעדט ער פאַלש,
זיין האַרץ זאַמלט אָן אין זיך ביזו;
גיט ער אַרויס אין גאַס, רעדט ער דערפון.
⁸אין איינעם סודען זיך אויף מיר אַלע מיינע שוואַמם;
זיי טראַכטן וועגן מיר ביזו קעגן מיר:
⁹אָ בייזע זאָך איז אויסגעגאַסן אויף אים,
און ווי ער האָט זיך געלייגט, וועט ער מער ניט אויפשטיין.
¹⁰אַפילו מיין גוטער פריינט וואָס איך האָב מיך פאַרויכערט
אויף אים,

דער וואָס עסט מיין ברויט, הייבט אויף אַ פוט אויף מיר.
 11 אָבער דו גאָט לייטזעליק מיך, און ריכט מיך אויף,
 און לאָמך זיי אָפּצאלן.
 12 דערמיט וועל איך וויסן אַז דו באַגערסט מיך,
 וואָס ניט שאַלן וועט מיין פיינט איבער מיר.
 13 און איך—אין מיין ערלאַכקייט וועסטו מיך אויפהאַלטן,
 און וועסט מיך לאָזן שטיין פאַר דיר אייביק.
 14 געלויבט איז יהוה דער גאָט פון ישראל
 פון אייביק און ביז אייביק
 אָמן און אָמן!

צווייטער ספֿר

מב יפֿאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ באַטראַכטונג פון די
 קינדער פון קרח.
 1 ווי אַ הינד לעכצט נאָך בעכן וואַסער,
 אַזוי לעכצט מיין זעל נאָך דיר, גאָט.
 2 מיין זעל טוט דאָרשטן נאָך גאָט,
 נאָך דעם לעבעדיקן גאָט:
 ווען וועל איך קומען,
 און זיך ווייזן פאַר גאָט?
 3 מיין טרער איז געוואָרן
 מיין שפייז טאָג און נאַכט,
 אַז מע זאָגט מיר אַ גאַנצן טאָג:
 אַוווּ איז דיין גאָט?
 4 דאָס טו איך דערמאַנען,
 און גיס אויס מיין זעל אין מיר:
 * וואָרטשפּיל: בתּמי תּמכתּ

זיי איך פלעג דורכגיין מיט אן עולם,
 זיי פירן צום הויז פון גאָט,
 מיט אַ קול פון געזאָנג און לויב,
 אַ ום־טובדיקן געזעמל.

וואָס ביסטו געבויגן מיין זעל,
 און טוסט ברומען אין מיר?
 האָף צו גאָט, וואָרום איך וועל אים נאָך לויבן
 פאַר דער הילף פון זיין פנים.

מיין גאָט, מיין זעל איז געבויגן אין מיר,
 וואָרום איך טו דיך דערמאָנען,
 פון ירדן־לאַנד און די קרמאָנס,
 פון דעם באַרג מצפֿר.
 תְּהוֹם צו תְּהוֹם טוט רופן
 אין דעם קול פון דייע וואָסערפּאַלן;
 אַלע דייע אינדן און דייע וועלן
 זיינען אַריבער אויף מיר.

ביי טאָג באַפעלט גאָט זיין חסד,
 און ביי נאַכט איז זיין געזאָנג מיט מיר,
 אַ תּפִּילָה צו דעם גאָט פון מיין לעבן.

איך וועל זאָגן צו גאָט מיין פעלד:
 פאַרוואָס האָסטו מיך פאַרגעסן?
 פאַרוואָס מוז איך פינצטער אומגיין
 פון וועגן דער דריקונג פון שונא?
 מיט רציחה אַזש אין מיינע ביינער¹¹

לעסטערן מיך מיינע פיינט,
אז זיי זאגן צו מיר אַ גאַנצן טאָג:
אָווו איז דיין גאָט?

¹²וואָס ביסטו געבויגן מיין זעל,
און וואָס טוסטו ברומען אין מיר?
האַף צו גאָט וואָרום איך וועל אים נאָך לויבן—
די הילף פון מיין פנים, און מיין גאָט.

מג יטו מיר רעכט, גאָט, און קריג מיין קריג
קעגן פאָלק אומדערבאַרימדיק;
פון דעם מאָן פון באַטרוג און אומרעכט
זאָלסטו מיך מאַכן אַנטרינגן.
²דו ביסט דאָך דער גאָט פון מיין שטאַרקייט;
פאַרוואָס האָסטו מיך פאַרלאָזן?
פאַרוואָס מוז איך פינצטער אומגיין
פון וועגן דער דריקונג פון שונא?
³שיק דיין ליכט און דיין אמת,
זיי זאָלן מיך פירן;
זיי זאָלן מיך ברענגען צו דיין הייליקן באַרג,
און צו די ווינונגען דיינע.
⁴און לאָמיק קומען צום מזבח פון גאָט,
צו גאָט, דער פרייד פון מיין לוסטיקייט;
און לאָמיק דיך לויבן אויף אַ האַרף,
גאָט מיין גאָט.

⁵וואָס ביסטו געבויגן מיין זעל,
און וואָס טוסטו ברומען אין מיר?
האַף צו גאָט, וואָרום איך וועל אים נאָך לויבן—
די הילף פון מיין פנים, און מיין גאָט.

מד ¹פאר דעם געזאנגמיסטער; פון די קינדער פון קרח
א באַטראַכטונג.

²גאָט, מיט אונדזערע אויערן האָבן מיר געהערט;
אונדזערע עלטערן האָבן אונדז דערציילט,
די טואונג וואָס דו האָסט געטאָן אין זייערע טעג,
אין די טעג פון פאַרזייטן.

³דו מיט דיין האַנט האָסט פעלקער פאַרטריבן,
און זיי האָסטו אַיינגעפלאַנצט;
האָסטו צעבראַכן אומות,
און זיי האָסטו אויסגעשפּרייט.

⁴וואָרום ניט מיט זייער שווערד האָבן זיי געאַרבעט דאָס
לאַנד,

און ניט זייער אַרעם האָט זיי געהאַלפּן;
נאָר דיין רעכטע האַנט און דיין אַרעם,
און דאָס ליכט פון דיין פנים, ווייל דו האָסטו זיי באַוויליקט.

⁵דו ביסט מיין קיניג, גאָט;

באַפעל די ישועה פון יעקב.

⁶מיט דיר שטויסן מיר אונדזערע פיינט,

מיט דיין נאָמען צעטרעטן מיר אונדזערע קעגנשטייער.

⁷וואָרום ניט אויף מיין בויגן פאַרויכער איך מיך,

און מיין שווערד קען מיך ניט העלפּן.

⁸נייערט דו האָסט אונדז געהאַלפּן פון אונדזערע פיינט,

און אונדזערע שָׁוֹנָאִים צו שאַנד געמאַכט.

⁹מיט גאָט האָבן מיר זיך גערימט אַ גאַנצן טאָג,

און דיין נאָמען לויבן מיר אייביק. סְלָה.

¹⁰אַבער האָסט פאַרלאָזן און פאַרשעמט אונדז;

און גייסט ניט אַרויס מיט אונדזערע מחנות.

11מאַכסט אונדז צוריק גיין פאַרן פיינט,
 און אונדזערע שונאים רויבן זיך אָן.
 12האַסט אונדז אָפּגעגעבן ווי שאַף צום עסן,
 און צווישן די פעלקער האָסטו אונדז צעשפרייט.
 13האַסט פאַרקויפט דיין אומה פאַר שפּאַטגעלט,
 און האָסט ניט הויך געשטעלט זייער מקח.
 14מאַכסט אונדז צו חרפה ביי אונדזערע שכנים,
 אַ געלעכטער און אַ שפּאַט ביי אונדזערע אַרומיקע.
 15מאַכסט אונדז פאַר אַ שפּריכוואָרט צווישן די פעלקער,
 אַ קאָפּשאַקלעניש צווישן די אומות.
 16אַ גאַנצן טאָג איז מיין שאַנד אַנטקעגן מיר,
 און די בושה פון מיין פנים האָט מיך באַדעקט,
 17פון קול פון דעם לעסטערער און שענדער,
 פון וועגן דעם פיינט און דעם ראַכענעמער.

18דאָס אַלץ איז געקומען אויף אונדז,
 אַבער מיר האָבן ניט פאַרגעסן אָן דיר,
 און ניט געלייקנט אָן דיין בונד.

19ניט אָפּגעקערט אַהינטער האָט זיך אונדזער האַרץ,
 אַז אונדזערע טריט זאָלן זיך אָפּנייגן פון דיין שטעג;
 20הגם דו האָסט אונדז פאַרשטויסן אין אַן אָרט פון שאַקאַלן,
 און אונדז איבערגעדעקט מיט טויטשאַטן.

21אויב מיר וואָלטן פאַרגעסן אָן דעם נאָמען פון אונדזער גאָט,
 און אויסגעשפּרייט אונדזערע הענט צו אַ פּרעמדן גאָט,
 22וואָלט דען גאָט דאָס ניט אויספאַרשן?
 וואָרום ער ווייס די פאַרבאַרגענישן פון האַרצן.

23אַ, איבער דיר ווערן מיר געהרגעט אַ גאַנצן טאָג,
 מיר ווערן גערעכנט ווי שאַף צו דער שחיטה.

24 דער וועק דיך, פאַרוואָס שלאָפסטו, גאַט?
 וואָך אויף, זאָלסט אונדז ניט פאַרלאָזן אויף אייביק.
 25 פאַרוואָס פאַרבאַרגסטו דיין פנים,
 פאַרגעסט אונדזער פיין און אונדזער קלעם?
 26 וואָרום געבויגן צום שטויב איז אונדזער זעל,
 באַהעפט צו דער ערד איז אונדזער לייב.
 27 שטיי אויף אונדז צו הילף,
 און לייז אונדז אויס פון וועגן דיין גענאָד.

מה 1 פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אויף שושנים, פון די
 קינדער פון קרח; אַ באַטראַכטונג, אַ געזאַנג פון
 ליבשאַפט.

2 עס יירט מיין האַרץ מיטן שיינעם וואָרט,
 איך וועל פירונגן מיינע לידער צום מלך;
 מיין צונג איז די פען פון אַ שרייבער אַ פלינקן.

3 ביסט שענער פון אַלע מענטשןקינדער,
 חן איז אויסגעגאַסן אויף דינע ליפן,
 ווייל גאַט האָט דיך געבענטשט אויף אייביק.
 4 גורט אָן דיין שווערד אויפן לענד, דו גיבור,
 דיין גלאַנץ און דיין פראַכט.
 5 און אין דיין פראַכט באַגליק, רייט אַרויס,
 פון וועגן אמת און מילדקייט און גערעכטיקייט,
 און זאָל דיר דיין רעכטע האַנט פאַרכטיקס באַווייזן.
 6 דינע פיילן געשאַרפטע—

פעלקער זאָלן פאַלן אונטער דיר—
 אין האַרצן פון מלכס פיינט!

7 דיין טראָן איז פון גאַט אויף אייביק און שטענדיק,
 אַ צעפטער פון יושר איז דער צעפטער פון דיין מלוכה.

הָאָסֶט לִיב גַּעְהָאָט גַּעֲרַעֲכֵטִיקִיט, און פֿינט גַּעְהָאָט
אומרעכט,

דרום האָט דיך גַּעֲזָאָלֶבֶט גָאָט דִּיין גָאָט
מיט אייל פון פֿרִייד, איבער דִּינע חברים.
פֿירע און אַלְאָען, קאַניילן זיינען אַלע דִּינע קליידער,
פון עלפֿנבֿיינפֿאַלאַצן דערפֿרייען דיך סטרונעס.
טעכטער פון מלכים זיינען צווישן דִּינע געליבטע,
דיר צו רעכטס שטייט די מלכה אין גינגאַלד פון
אופֿיר.

הער, טאַכטער, און זע, און נייג צו דִּיין אויער,
און פֿאַרגעס דִּיין פֿאַלק, און דאָס הויז פון דִּיין פֿאַטער,
און דער מלך וועט גלוסטן דִּיין שיינקייט;
וואָרום ער איז דִּיין האָר, דרום בוק זיך צו אים.
און, טאַכטער פון צור, די רייכסטע פון פֿאַלק
וועלן בעטן דִּיין לייטזעליקייט מיט געשאַנק.

לויטער פֿראַכט איז די בת־מלכה אינעווייניקנאין פֿאַלאַצן,
פון געקעסטלטן גאַלדוועב איר מלבוש.
אויף געשטיקטע געוואַנטן ווערט זי צום מלך געפֿירט;
הינטער איר יונגפֿרויען, חברטעס אירע, ווערן דיר
געבראַכט.

זיי ווערן געפֿירט מיט פֿרִיידן און לויסטִיקִיט,
זיי קומען אין פֿאַלאַצן פון מלך.

אַנְשְׁטאַט דִּינע פֿאַטערס וועלן זיין דִּינע זין;
וועסט זיי אויפֿזעצן פֿאַר האָרן אין גאַנצן לאַנד.
איך וועל מאַכן דערמאַנען דִּיין נאָמען אויף אַלע
דור־דורות,

דרום וועלן דיך פעלקער לויבן אויף אייביק און
שטענדיק.

מן¹ פאר דעם געוואנגמייסטער; פון די קינדער פון קרח;
אויף עלמות; א ליד.

גאָט איז אונדז אַ באַשיצונג און אַ שטאַרקייט,

אַ הילף אין צרות, גרינג צו געפינען.

דרום וועלן מיר ניט מורא האָבן,

ווען די ערד זאָל זיך בייטן,

און ווען די בערג זאָלן אומפאלן

אין האַרצן פון ים.

מעגן ברומען, מעגן שוימען זיינע וואַסערן⁴,

מעגן ציטערן די בערג פאַר זיין הויכקייט. סְלָה.

אַ טיך איז דאָ, וואָס זיינע שטראַמען דערפרייען די
שטאָדט פון גאָט,

די הייליקסטע ווינונג פון העכסטן.

גאָט איז אין איר מיט, זי וועט ניט אומפאלן,

גאָט וועט זי העלפן אַקעגן פרימאַרגן.

פעלקער האָבן געטומלט, קיניגרייכן זיינען אומגעפאלן;

ער האָט אַרויסגעלאָזט זיין קול, טוט זיך וואַקלען די ערד.

מיט אונדז איז יהוה פון צבאות,

אַ פעסטונג איז אונדז דער גאָט פון יעקב. סְלָה.

גייט זעט די אויפטוען פון גאָט,

וואָס האָט געמאַכט פאַרוויסטונגען אין לאַנד.

ער מאַכט אויפהערן מלחמות ביזן עק פון דער ערד,

דעם בויגן צעברעכט ער, און טוט צעהאַקן דעם שפיז;

רייטוועגן פאַרברענט ער אין פייער:

¹ וואָרטשפּיל: קמוּ יחמרו מימי.

¹¹ „לְאֹזֶט אָפּ, און זײט וויסן אַז איך בין גאַט,
איך בין דערהויבן צווישן די פעלקער
דערהויבן אויף דער ערד.“
¹² יְהוָה פֿון צבָאוֹת איז מיט אונדו,
אַ פעסטונג איז אונדו דער גאַט פֿון יעקב. סְלָה.

מו ¹פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער; פֿון די קינדער פֿון קרח
אַ מזמור.

² קלאַפֿט די הענט, אַלע פעלקער,
שאַלט צו גאַט מיט אַ קול פֿון געזאַנג.
³ וואָרום יהוה דער אויבערשטער איז פֿאַרכטיק,
אַ גרויסער מלך איבער דער גאַנצער ערד.
⁴ ער אונטערטעניקט פעלקער אונטער אונדו,
און אומות אונטער אונדזערע פֿיס.
⁵ ער ווײַלט אונדו אויס אונדזער נחלה,
דעם שטאַלץ פֿון יעקב וואָס ער האָט ליב. סְלָה.
⁶ גאַט איז אויפגעגאַנגען מיט שאַלונג,
יהוה מיט אַ קול פֿון שופֿר.
⁷ זינגט צו גאַט, זינגט,
זינגט צו אונדזער מלך, זינגט.
⁸ וואָרום גאַט איז דער מלך פֿון דער גאַנצער ערד;
זינגט מיט באַטראַכט.
⁹ גאַט קיניגט איבער די פעלקער,
גאַט זיצט אויף זײַן הייליקן טראָן.
¹⁰ די פֿירשטן פֿון די אומות האָבן זיך אַינגעזאַמלט,
דאָס פֿאַלק פֿון גאַט פֿון אַברהם;
וואָרום צו גאַט זײַנען די שילדן פֿון דער ערד,
ער איז זײַער דערהויבן.

- מח** ¹א געזאנג; א מזמור פון די קינדער פון קרח.
²גרויס איז גאָט, און זייער געלויבט
 אין דער שטאָט פון אונדזער גאָט, אויף זיין הייליקן באַרג.
³שיין דערהייכט, די פרייד פון דער גאַנצער ערד,
 איז דער באַרג ציִון אין די עקן פון צפון;
 די שטאָט פון דעם גרויסן מלך.
⁴גאָט אין אירע פּאַלאַצן
 איז באַקאַנט פאַר אַ פעסטונג.
⁵וואָרום זע, מלכים האָבן זיך אַיינגעזאַמלט,
 זיי זיינען אַריבערגעקומען אין איינעם.
⁶ווי זיי האָבן געזען, אַזוי האָבן זיי געגאַפט,
 דערשראָקענע האָבן זיי אַוועקגעאַיילט.
⁷אַ ציטערניש האָט זיי אָנגענומען דאָרטן,
 אַ ווייעניש ווי אַ געווינערן.
⁸מיט אַ מורח־ווינט האָסטו צעבראַכן
 די שיפן פון תּרשיש.
⁹ווי מיר האָבן געהערט, אַזוי האָבן מיר געזען,
 אין דער שטאָט פון יהוה פון צבָאות,
 אין דער שטאָט פון אונדזער גאָט;
 גאָט זאָל זי אויפהאַלטן ביז אייביק. סְלָה.
¹⁰מיר האָבן געטראַכט, גאָט, אָן דיין חסד,
 אין דער מיט פון דיין טעמפל.
¹¹אַזוי ווי דיין נאָמען, גאָט,
 אַזוי איז דיין לויב ביז די עקן פון דער ערד;
 פּוֹל מיט גערעכטיקייט איז דיין רעכטע האַנט.
¹²וואָל זיך פרייען דער באַרג ציִון,
 וואָלן לוסטיק זיין די טעכטערשטעט פון יהודה,

פון וועגן דינע משפטים.
 13 גייט אַרום ציִון, און רינגלט זי אַרום;
 ציילט איבער אירע טורעמס.
 14 טוט אַכט אויף איר מויער,
 גייט דורך אירע פּאַלאַצן;
 כדי איר זאָלט דערציילן דעם שפּעטערדיקן דור,
 אַז דאָס איז גאָט, אונדזער גאָט, אייביק און שטענדיק;
 ער וועט אונדז פירן ביז אייביקייט.

מט 1 פאַר דעם געזאַנגמיסטער; פון די קינדער פון
 קרח; אַ מזמור.
 2 הערט דאָס צו, אַלע פעלקער,
 פאַרנעמט, אַלע באַוווינער פון דער וועלט;
 3 סיי אַזוי מענטשן, סיי אַנגעזעענע לייט,
 רייך און אַרעם אין איינעם.
 4 מיין מויל וועט רעדן חכמה,
 און די טראַכטונג פון מיין האַרצן וועט זיין
 פאַרשטאַנדיקייט.
 5 איך וועל ניגן צו אַ משל מיין אויער,
 איך וועל אָנהייבן מיט אַ האַרף מיין רעטעניש.
 6 פאַרוואָס זאָל איך מורא האָבן אין די טעג פון ביזו,
 ווען די זינד פון מינע טרעטער רינגלט מיך אַרום?
 7 די וואָס פאַרוזיכערן זיך אויף זייער פאַרמעג,
 און מיט זייער גרויס עשירות רימען זיי זיך.
 8 ניט אויסקויפן אַ ברודער קען אַ מענטש אויסקויפן,
 ניט געבן גאָט אַן אויסלייז פאַר זיך;
 9 און ווי ווערדיק עס זאָל זיין דער אויסקויף פאַר זייער זעל,
 איז אויף אייביק פאַרמיטן.

- ¹⁰מע זאל שטענדיק אלץ לעבן,
מע זאל ניט אָנווען די גרוב.
¹¹וואָרום מע זעט אַז חכמים שטאַרבן,
אַזוי ווי דער נאַר און דער פאַרגרעבטער גייען אונטער,
און זיי לאָזן איבער צו אַנדערע זייער פאַרמעג.
¹²זיי טראַכטן ביי זיך, זייערע הייזער זיינען אויף אייביק,
זייערע וווינונגען אויף דור-דורות;
זיי רופן לענדער אויף זייער נאָמען.
¹³אַבער דער מענטש בלייבט ניט אין גדולה,
ער איז געגליכן צו בהמות וואָס ווערן פאַרשניטן.
¹⁴דאָס איז דער וועג פון די וואָס זיינען בטוח ביי זיך,
און פון זייערע נאָכגייער וואָס קוועלן פון זייערע רייד.
ס'לע.
¹⁵מע לייגט זיי ווי שאָף אין דער אונטערערד,
דער טויט טויט זיי פיטערן;
און איין פרימאָרגן - טרעטן די רעכטפאַרטיקע
איבער זיי;
און זייער געשטאַלט איז פאַר דער אונטערערד צום
פאַרפוילן,
ניטאָ קיין וווינונג פאַר איר.
¹⁶אַבער גאָט וועט אויסלייזן מיין זעל פון דער מאַכט פון
אונטערערד,
וואָרום ער וועט מיך אַרויסנעמען. ס'לע.
¹⁷וואָלסט ניט מורא האָבן אַז עמיצער ווערט אַן עושר,
אַז די רייכקייט פון זיין הויז ווערט געמערט,
¹⁸וואָרום ביי זיין טויט וועט ער גאַרנישט מיטנעמען,
זיין רייכקייט וועט ניט נידערן נאָך אים.

¹⁰הגם ביי זיין לעבן פלעגט ער איינרעדן זיין זעל:
 מע וועט דיך נאך לויבן אז דו וועסט זיך ווילטאָן.
²⁰זיי וועט אַנקומען צו דעם דור פון זיינע עלטערן,
 וואָס וועלן אויף אייביק ניט אָנווען דעם שיין.
²¹אַ מענטש אין גדולה וואָס פאַרשטייט ניט,
 איז געגליכן צו בהמות וואָס ווערן פאַרשניטן.

י אַ מזמור פון אָספּן.

דער גאָט פון געטער יהוה, האָט גערעדט און גערופן
 די ערד,

פון אויפגאַנג פון דער זון ביז איר אונטערגאַנג.
²פון ציִון דער קרוין פון שיינקייט
 האָט אַרויסגעשיינט גאָט.

³אונדזער גאָט קומט, און ער שווייגט ניט,
 אים פאַרויס פאַרצערט אַ פייער,
 און אַרום אים טוט שטורעמען געוואַלטיק.
⁴ער רופט צו די הימלען פון אויבן,

און צו דער ערד, כדי צו משפטן זיין פּאָלק:
⁵זאָמלט מיר אַיין מיינע פּרומע,

די וואָס שליסן מיין בונד איבער שלאַכטאַפּפּער.
⁶און די הימלען זאָגן אָן זיין גערעכטיקייט,
 וואָרום גאָט, ער איז אַ ריכטער. סְלָה.

⁷הער מיין פּאָלק, און איך וועל רעדן,
 ישראל, און איך וועל דיך וואָרענען:
 גאָט דיין גאָט בין איך.

⁸ניט אום דינע שלאַכטאַפּפּער וועל איך דיר שטראָפּן;
 דינע בראַנדאַפּפּער זיינען דאָך תמיד פאַר מיר.
⁹איך וויל ניט נעמען פון דיין הויז קיין אָקס,

פון דינע שטאלן קיין בעק.
 10 וואָרום מיין איז יעטוועדער חיה פון וואָלד,
 די בהמות אויף טויזנט בערג.
 11 איך קען יעטוועדער פויגל פון די בערג,
 און די ווידמענונג פון פעלד איז ביי מיר.
 12 אַז איך זאָל הונגעריק זיין, וועל איך דיר ניט זאָגן,
 וואָרום מיין איז די וועלט און איר פולקייט.
 13 צי עס איך דאָס פלייש פון אָקסן?
 אָדער דאָס בלוט פון בעק טו איך טרינקען?
 14 שלאַכט צו גאָט אַ דאַנקאַפּפּער,
 און באַצאָל דעם אויבערשטן דינע נדרים.
 15 און רוף מיך אין טאָג פון נויט,
 וועל איך דיך דערלייזן, און דו וועסט מיך ערלאַכן.

16 און צום רשע האָט גאָט געזאָגט:
 ווי קומסטו צו דערציילן מיינע געזעצן,
 און נעמען מיין בונד אויף דיין מויל?
 17 אַז דו האָסט פיינט מוסר,
 און האָסט געוואָרפן מיינע ווערטער הינטער דיר.
 18 אַז דו האָסט געזען אַגוב, האָסטו זיך געפריינטלט מיט אים,
 און מיט נואפים איז געווען דיין טייל.
 19 דיין מויל האָסטו לויז געלאָזט צום ביזן,
 און דיין ציונג פלעכט באַטרוג.
 20 זיצסטו, באַרעדסטו דיין ברודער,
 דעם זון פון דיין מוטער באַנוולסטו.
 21 דאָס האָסטו געטאָן, און איך האָב געוואַלט שווייגן?
 האָסטו געדאַכט, זיין ווי דו וועל איך זיין;
 וועל איך דיך שטראַפן, און דיר לייגן פאַר דינע אויגן.

²² מערקט דאָס אַקאַרשט, איר וואָס פאַרגעסט אָן גאַט,
 כּדי איך זאָל ניט פאַרצוקן, און קיינער וועט ניט מציל זיין.
²³ דער וואָס שלאַכט אַ דאַנקאַפּפּער, ערלאַכט מיך,
 אָבער דעם וואָס באַטראַכט דעם וועג,
 אים וועל איך ווייזן די ישועה פון גאַט.

נא ¹ פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור פון דודן, ² ווען
 נָתַן דער נביא איז געקומען צו אים, נאָכדעם ווי ער
 איז געקומען צו בַּת־שֶׁבַען.
³ לייטזעליק מיך, גאַט, לויט דיין חסד,
 לויט דיין גרויס דערבאַרימונג מעק אָפּ מיינע פאַרברעכן.
⁴ וואָש מיך אָפּ אין גאַנצן פון מיינ זינד,
 און פון מיינ חטא טו מיך רייניקן.
⁵ וואָרום איך ווייס מיינע פאַרברעכן,
 און מיינ חטא איז מיר תמיד אַנטקעגן.
⁶ צו דיר אַליין האָב איך געזינדיקט,
 און וואָס איז שלעכט אין דייןע אויגן האָב איך געטאַן;
 דרום ביסטו רעכטפאַרטיק אין דיין רעדן,
 ביסטו גערעכט אין דיין משפטן.

⁷ זע, אין זינד בין איך געבאַרן געוואָרן,
 און אין חטא האָט מיך מיינ מוטער אַנטפאַנגען.
⁸ אמת באַגערסטו דאָך אין די גירן,
 טאָ לערן מיך חכמה ווו עס איז פאַרהוילן.
⁹ וואָלסט מיך רייניקן מיט אַזוב־גראַז, אַז איך זאָל ריין ווערן,
 וואָלסט מיך וואַשן, ביז ווייסער פון שניי זאָל איך ווערן.
¹⁰ וואָלסט מיך מאַכן הערן פרייד און לוסטיקייט;
 זאָלן דערפרייט ווערן די ביינער וואָס דו האָסט
 צעדריקט.

¹¹ זע שמואל ב', יא"ב.

11 פֶּאָרְבֶּאָרְג דײַן פֿנים פֿון מײַנע חטאים,
 און אַלע מײַנע זינד פֶּאַרמעק.
 12 אַ רײַן האַרץ באַשאַף מיר גאָט,
 און אַ פעסט געמיט באַנײַ אין מיר.
 13 זאָלסט מיך ניט אַוועקוואַרפֿן פֿון דיר,
 און דײַן הײַליקן גײַסט זאָלסטו ניט אַוועקנעמען פֿון מיר.
 14 קער מיר אום די פֿרײַד פֿון דײַן הילף,
 און אַ פֿרײַ געמיט זאָלסטו מיר שענקען.
 15 איך וועל לערנען פֶּאַרברעכער דײַנע וועגן,
 און זינדיקע וועלן זיך אומקערן צו דיר.
 16 זײַ מיך מציל פֿון בלוטיקײַט,
 גאָט דו גאָט פֿון מײַן הילף;
 זאָל מײַן צונג זינגען דײַן גערעכטיקײַט.
 17 גאָט, מײַנע ליפֿן זאָלסטו עפענען,
 און זאָל מײַן מויל דערציילן דײַן לויב.
 18 וואַרום באַגערסט ניט אַ שלאַכטאַפֿפֿער אַז איך זאָל געבן,
 אַ בראַנדאַפֿפֿער ווילסטו ניט.
 19 די שלאַכטאַפֿפֿער פֿון גאָט זײַנען אַ צעבראַכן געמיט,
 אַ צעבראַכן און דערשלאָגן האַרץ, גאָט, פֶּאַראַכטסטו ניט.
 20 באַגיטיק אין דײַן באַוויליקונג צײַן,
 זאָלסט בויען די מויערן פֿון ירושלים.
 21 דענסמאָל וועסטו באַגערן שלאַכטאַפֿפֿער פֿון
 גערעכטיקײַט,
 בראַנדאַפֿפֿער און גאַנצאַפֿפֿער;
 דענסמאָל וועט מען אויפֿברענגען אַקסן אויף דײַן מזבח.
נב 1 פֶּאַר דעם געזאַנגמײַסטער; אַ באַטראַכטונג פֿון דודן,
 2 ווען דוַאָג דער אַדומי איז געקומען, און האָט דערציילט

שְׁאוּלָן, און אים אָנגעוואָגט: דוד איז געקומען אין אַחיקלֶכס הויז.³

³וואָס פראָלסטו זיך מיט ביזו, דו מאַכטיקער?
דער חסד פון גאָט איז אַלע טאָג.

⁴אומגליקן טראַכט דיין ציונג,

ווי אַ שאַרפער גאַלמעסער וואָס אַרבעט פאַלש.
⁵האַסט ליב ביז מער ווי גוטס,

ליגן איידער רעדן גערעכטיקייט. סְלָה.
⁶האַסט ליב אַלע גערייד פון צעשטערונג,

דו ציונג פון באַטרוג.

⁷וועט אויך גאָט דיך צעברעכן אויף אייביק,

דיך אַרויסשאַרן און אַרויסרייסן פון געצעלט,

און דיך אויסוואַרצלען פון לאַנד פון די לעבעדיקע. סְלָה.

⁸און די צדיקים וועלן זען און וועלן פאַרכטן,

און זיי וועלן לאַכן איבער אים:

⁹אַן איז דער מאַן וואָס האָט ניט געמאַכט גאָט פאַר זיין פעסטונג,

און האָט זיך פאַרויכערט אויף זיין גרויס עשירות;

וואָס איז פאַרשייט געווען אין זיין געריקייט.

¹⁰אַבער איך בין ווי אַ צווייגהאַפטיקער איילבערטבוימ
אין גאַטס הויז,

איך פאַרויכער מיך אויף גאַטס חסד אייביק און שטענדיק.

¹¹איך וועל אייביק דיר דאַנקען, וואָס דו האָסט זיך
אַיינגעשטעלט,

און איך וועל האַפן צו דיין נאָמען ווייל ער איז גוט,

אַנטקעגן פאַר דינע פרומע.

נג פאַר דעם געוואַנגמייסטער; אויף מחלת; אַ באַטראַכטונג
פון דודן.

^a זע שמואל א' כא"ב.

דער נידערטרעכטיקער זאָגט אין זיין האַרצן: ניטאָ קיין
גאָט!

פאַרדאָרבן זיינען זיי, און מיאוסע אומרעכט טוען זיי;
קיינער טוט ניט קיין גוטס.

גאָט האָט פון הימל געלוגט אויף די מענטשנקינדער,
צו זען אויב פאַראַן אַ פאַרשטאַנדיקער וואָס זוכט גאָט.
איטלאַכער איז אָפגעפאַלן, אַלע זיינען זיי פאַרדאָרבן,
קיינער טוט ניט קיין גוטס, ניט צומאָל איינער.

פאַרוואָר, דערשפירן וועלן די טוער פון אומרעכט,
די וואָס עסן מיין פאַלק ווי מע עסט ברויט,
די וואָס רופן ניט גאָט.

אַן אַנגסטן זיי אין אַנגסט, וווּ קיין אַנגסט איז ניט געווען,
וואָרום גאָט האָט צעשאַטן די ביינער פון דיין
באַלעגערער;

האַסט זיי געמאַכט צו שאַנד, ווייל גאָט האָט זיי פאַראַכט.
ווען קומט פון ציון די ישועה פון ישראל?
ווען גאָט קערט אום די געפאַנגענשאַפט פון זיין פאַלק,
וועט לויסטיק זיין יעקב, וועט זיך פרייען ישראל.

נד יפאַר דעם געזאַנגמיסטער, מיט סטרוגעשפיל; אַ
באַטראַכטונג פון דודן, ווען די זיפער זיינען געקומען,
און האָבן געזאָגט צו שאַילן: פאַרוואָר, דוד באַהאַלט זיך
ביי אונדז.

גאָט, מיט דיין נאָמען טו מיך העלפן,
און מיט דיין גבורה זאָלסטו זיך אַננעמען פאַר מיר.
גאָט, הער צו מיין תפילה,

פאַרנעם די ווערטער פון מיין מויל.
וואָרום פרעמדע זיינען אַננעשטאַנען אויף מיר,

און געוואַלטטוער זוכן מיין לעבן;
זיי האַלטן ניט גאַט אַנטקעגן זיך. סְלָה.

וַיַּעַן, גאַט איז מיר אַ העלפּער,
יהוה איז דער אונטערלענער פון מיין זעל.
זאָל ער אומקערן דאָס בייז אויף מיינע לוייערער;
אין דיין טריישאַפּט פאַרשנייד זיי.
מיט וויליקייט וועל איך שלאַכטן צו דיר,
איך וועל לויבן דיין נאָמען, גאַט, וואָרום ער איז גוט.
וואָרום פון יעטוועדער צרה האָט ער מיך מציל געווען,
און מיין אויג האָט זיך אָנגעזען אויף מיינע פיינט.

נְהַ פאַר דעם געוואַנגמייסטער, מיט סטרוועשפּיל;
אַ באַטראַכטונג פון דודן.
פאַרנעם, גאַט, מיין תפילה,
און זאָלסט זיך ניט פאַרהוילן פון מיין געבעט.
האַרץ צו מיר, און ענטפער מיר;
איך לויף אום אין מיין קלאַג, און איך ברום,
פון דעם קול פון דעם פיינט,
פון וועגן דער דריקונג פון דעם רשע;
וואָרום זיי ברענגען אויף מיר אומגליק,
און מיט צאָרן טוען זיי מיך פיינטן.
מיין האַרץ צאָפּלט אין מיר,
און טויטשרעקן זיינען אָנגעפאַלן אויף מיר.
אַ מורא און אַ ציטערניש קומט אויף מיר,
און אַ שוידער האָט מיך באַדעקט.
זאָן איך זאָג: ווער גיט מיר פּליגלען ווי אַ טויב,
איך וואָלט אַוועק געפּלויגן און גערוט.
אַט וואָלט איך אַוועקגעוואָגלט ווייט,

איך וואָלט געוויילט אין דער מדבר. סָּלָה.
 9 איך וואָלט מיר געאַיילט צו אַן אַנטרינונג
 פון רייסיקן ווינט, פונעם שטורעם.
 10 צעמיש, גאַט, צעטייל זייער שפראַך,
 וואָרום איך האָב געזען רויב און קריג אין שטאַט.
 11 טאָג און נאַכט רינגלען זיי זי אַרום אויף אירע מויערן,
 און אומרעכט און אומגליק איז אין איר מיט.
 12 פאַרברעכן זיינען אין איר מיט,
 און פון איר מאַרק טוט זיך ניט אָפּ דריקונג און באַטרוג.
 13 וואָרום ניט אַ פיינט טוט מיך לעסטערן—
 דאָס וואָלט איך פאַרטראַגן;
 ניט מײן שוואַ האָט זיך געגרייסט איבער מיר—
 פון אים וואָלט איך מיך פאַרבאָרגן;
 14 נאָר דו, אַ מענטש מײן גלייכן,
 מײן חבר און מײן באַקענטער,
 15 וואָס באַנאַנד פלעגן מיר זיס זיך סוֹדען,
 גיין אין גאַטס הויז מיט געזעמל.
 16 וואָל ער אַגרייזן דעם טויט אויף זיי,
 זאָלן זיי נידערן לעבעדיקערהייט אין אונטערערד!
 וואָרום ביז איז אין זייער ווינונג, צווישן זיי.
 17 איך וועל רופן צו גאַט,
 און יהוה וועט מיך העלפן.
 18 אַוונט און פרימאָרגן און מיטנטאָג
 וועל איך קלאָגן און וועל ברומען;
 און ער טוט הערן מײן קוֹל.
 19 ער טוט אויסלייזן בשלום מײן זעל,
 מע זאָל ניט גענענען צו מיר,

הגם זיי זיינען פיל קעגן מיר.
 20 גאָט וועט הערן און וועט זיי אונטערטעניק מאַכן—
 דער וואָס טראָגט פון אייביק אָן. סָלָה;
 וואָרום ניטאָ קיין אָפּפּייט ביי זיי,
 און זיי האָבן ניט מורא פאַר גאָט.
 21 ער שטרעקט אויס זיינע הענט
 אויף די וואָס זיינען אין שלום מיט אים,
 ער פאַרשוועכט זיין בונד.
 22 גלאַט זיינען די שמאַנטיקע רייד פון זיין מויל,
 און זיין האַרץ איז מלחמה;
 וויכער פון בוימל זיינען זיינע ווערטער,
 אָבער זיי זיינען שווערדן בלויזע.

23 וואַרף אויף גאָט דיין לאַסט,
 און ער וועט דיך פאַרוואַרגן;
 ער וועט קיינמאָל ניט לאָזן דעם צדיק.
 24 אָבער דו גאָט וועסט זיי נידערן אין קבר־גרויב,
 די לייט פון בלוט און באַטרוג
 וועלן ניט אויסלעבן האַלב זייערע טעג;
 און איך וועל מיך פאַרויכערן אויף דיר.

נְךָ פאַר דעם געזאַנגמיסטער, אויף יונת אַלם רחוקים;
 פון דודן אַ מכתָם, ווען די פּלשתים האָבן אים
 געכאַפט אין גת.

2 לייטזעליק מיך, גאָט, וואָרום איינשלינגען וויל מיך
 אַ מענטש;

אַ גאַנצן טאָג דריקט ער מיך שטרייטנדיק.
 3 איינשלינגען ווילן מיך מיינע לוייערער אַ גאַנצן טאָג,
 יאָ פיל, דו העכסטער, שטרייטן אויף מיר.

11 וואָרטשפּיל: לחם ילקצני.

4 דעם טאָג וואָס איך האָב מורא
 פאַרויכער איך מיך אויף דיר.
 5 אויף גאָט וואָס זיין וואָרט טו איך לויבן,
 אויף גאָט האָב איך מיך פאַרויכערט,
 איך האָב ניט קיין מורא;
 וואָס קען אַ בַּשְׁרִינְדָם מיר טאָן?

6 אַ גאַנצן טאָג קריוודען זיי מיינע טענות,
 אַלע זייערע מחשבות זיינען צום בייזן אויף מיר.
 7 זיי קלייבן זיך אויף, זיי באַהאַלטן זיך,
 זיי היטן מיינע פוסטריט,
 אַזוי ווי זיי קוקן אויס אויף מיין זעל.
 8 פאַר דעם אומרעכט של״ידער זיי אַרויס,
 אין צאָרן די פעלקער וואָרף אַנידער, גאָט.
 9 האָסט פאַרצ״כנט מיין וואָגלעניש״,
 טו אַר״ן מיין טרער אין דיין לאַגל״;
 פאַרוואָר, זיי זיינען אין דיין בוך.
 10 דענסמאַל וועלן מיינע פיינט זיך אומקערן אַהינטער,
 אין דעם טאָג וואָס איך וועל רופן;
 דאָס ווייס איך אַז גאָט איז פאַר מיר.
 11 אויף גאָט וואָס [זיין] וואָרט טו איך לויבן,
 אויף יהוה וואָס [זיין] וואָרט טו איך לויבן,
 12 אויף גאָט האָב איך מיך פאַרויכערט,
 איך האָב ניט קיין מורא;
 וואָס קען אַ מענטש מיר טאָן?

13 איך נעם אויף מיר, גאָט, נדרים צו דיר,
 איך וועל אַפצאָלן דאַנקאַפּפער צו דיר;
 14 וואָרום האָסט מציל געווען מיין זעל פון טויט,

* האָרטשפּיל: נד-נאד.

פֶּאָרוּוָּאָר מײַנע פּײַס פּוֹן שטרױכלונג,
כּדײַ אַרומצוגײן פֶּאָר גאָט
אײַן דעם לײַכט פּוֹן לעבן.

בְּן יִפְאָר דעם געזאַנגמײַסטער; אַל־תִּשְׁחַת; פּוֹן דודן,
אַ מַכְתָּם, ווען ער איז אַנטלאָפֿן פּוֹן שְׂאוּלן אײַן דער הײַל^א.

^ב לײַטזעליק מײַך, גאָט, לײַטזעליק מײַך,
וואָרום אײַן דיר האָט זײַך געשיצט מײַן זעל,
און אײַן שאָטן פּוֹן דײַנע פּלײַגלען וועל אײַך מײַך שײַצן
בײַ די אומגלײַקן וועלן אַרײַבער.

^ג אײַך וועל רופֿן צו גאָט דעם אויבערשטן,
צו גאָט וואָס פּירט אויס פֶּאָר מײַר.

^ד ער וועט שיקן פּוֹן הײַמל, און מײַך העלפֿן,
מעג לעסטערן דער וואָס ווײַל מײַך אַײַנשלינגען, סָלָה;
גאָט וועט שיקן זײַן חסד און זײַן טרײַשאַפֿט.

^ה מײַן זעל איז צווישן לײַבן,
אײַך לײַג צווישן מענטשןקײַנדער לְהוֹטֵע;

זײַערע צײַן זײַנען שפּײַזן און פּײַלן,
און זײַער צונג אַ שווערד אַ שאַרפֿע.

^ו דער הײַב דײַך אײַבער די הײַמלען, גאָט,
אײַבער דער גאַנצער ערד זאָל זײַן דײַן כּבּוד.
^ז אַ נעץ האָבן זײַ אַנגעגרייט פֶּאָר מײַנע טרײַט,

מע האָט אַײַנגעבויגן מײַן זעל;

זײַ האָבן געגראָבן פֶּאָר מײַר אַ גרוב,
זײַנען זײַ אַלײַן אַרײַנגעפּאַלן אײַן אײַר. סָלָה.

^ח פּעסט איז מײַן האַרץ, גאָט, פּעסט איז מײַן האַרץ,
אײַך וועל זײַנגען און שפּײַלן.
^ט דערוועק דײַך, מײַן זעל^ב.

^א זע שמואל א' כב, 1. ^ב אין טעקסט: כבוד, מײַן כּבּוד.

דערוועק דיך, גיטאַר און האַרף;
 לאַמִּיך אויפּוועקן דעם באַגינען.
¹⁰איך וועל דיך לויבן צווישן די פעלקער, גאַט,
 איך וועל דיך באַזינגען צווישן די אומות.
¹¹וואַרום גרויס ביז די הימלען איז דיין חסד,
 און ביז די וואַלקן דיין טריישאַפט.
¹²דערהייב דיך איבער די הימלען, גאַט,
 איבער דער גאַנצער ערד זאָל זיין דיין כבוד.

נח ¹פאַר דעם געוואַנגמיסטער; אַל־תּשַׁחַת; פּוֹן דוֹדוֹן,
 אַ מַכְתָּם.

²רעדט איר אין דער אמת ווי אַ גערעכטע מאַכט?
 משפט איר מיט יושר די מענטשנינדער?
³אַ, אין האַרצן אַרבעט איר אויס פאַרברעכן,
 אויף דער ערד פירט איר דורך דאָס אומרעכט פּוֹן
 אַייערע הענט.

⁴די רשעים זיינען אָפּגעקערט פּוֹן טראַכט אָן,
 פּוֹן מוטערלייב אָן בלאַנדזשען די ליגנאָגערס.
⁵אַ גיפט איז ביי זיי גלייך ווי גיפט פּוֹן אַ שלאַנג;
 ווי דער טויבער נאַטער וואָס פאַרשטאַפט זיין אויער,
⁶וואָס הערט ניט צו דעם קול פּוֹן באַשווערער,
 פּוֹן דעם קליגסטן שפרעכער פּוֹן שפרוכן.

⁷גאַט, צעברעך זייערע ציין אין זייער מויל,
 די באַקציין פּוֹן די יונגלייבן האַק אויס, יהוה.
⁸זאָלן זיי צעגיין ווי וואַסער וואָס צעלויפט זיך;
 שפּאַנט ער זיינע פיילן, זאָלן זיי ווי אָפּגעשניטן ווערן.
⁹ווי אַ צעקראַכענע שנעק זאָל ער פאַרגיין,
 ווי אַ מפּיל, ווי אַ קראַט, וואָס האַבן די זון ניט געזען.

¹⁰אייִדער אײערע טעפּ וועלן דערשפירן די דערנער,
זאָל ער עס אַוועקשטורעמען, דאָס רויע ווי דאָס
צוגעברענטע.

¹¹דער צדיק וועט זיך פרייען, אָז ער זעט נקמה,
זיינע טריט וועט ער וואָשן אין בלוט פון דעם רשע.
¹²און מענטשן וועלן זאָגן: יאָ, עס איז דאָ אַ פּרוכט פאַרן
צדיק;
יאָ, פאַראַן אַ גאָט וואָס משפט אויף דער ערד.

נט יפּאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַל־תּשחַת; פּון דודן
אַ מכתּם, ווען שְׂאוּל האָט געשיקט, און מע האָט געהיט
דאָס הויז, כּדי אים צו טייטן¹.

²זיי מיך מציל פון מיינע פיינט, מיין גאָט,
פון די וואָס שטייען אָן אויף מיר זאָלסטו מיך באַשיצן.

³זיי מיך מציל פון די וואָס טוען אומרעכט,
און פון בלוטיקע לייט טו מיך העלפן.

⁴וואָרום זע, זיי האָבן געלויערט אויף מיין זעל;
עס קלייבן זיך די פאַרשייטע אויף מיר;

ניט פאַר מיין פאַרברעך און ניט פאַר מיין חטא, גאָט.

⁵אַן אַ זינד פון מיר, לויפן זיי און ברייטן זיך אָן;
דערוועק זיך, מיר אַנטקעגן, און זע.

⁶דו ביסט דאָך יהוה דער גאָט פון צבאות,
דער גאָט פון ישראל,

וואָך אויף זיך צו רעכענען מיט אַלע פעלקער;

ניט לייטזעליקן זאָלסטו אַלע אומגערעכטע פעלשער.
סְלָה.

⁷אַלע אַוונט קומען זיי ווידער,

¹ זע שמואל א' יט, 11-17

זיי וואַיען ווי אַ הונט,
 און דרייען זיך אום אין שטאַט.
 זי, זי גאָווערן מיט זייער מויל;
 שווערדן זיינען אין זייערע ליפן;
 וואָרום: „ווער הערט דען?“
 אָבער דו גאָט טוסט לאַכן פון זיי,
 טוסט שפּאַטן פון אַלע פעלקער.
 קעגן זיין שטאַרקייט האַר איך אויף דיר:
 וואָרום גאָט איז מיין פעסטונג.
 דער גאָט פון מיין גענאָד וועט מיר אַנטקעגן קומען,
 גאָט וועט מיך לאָזן זען אויף מייע לוייערער.
 ניט הרגען זאָלסטו זיי, כדי מיין פּאַלק זאָל ניט פּאַרגעסן;
 צעטרייסל זיי מיט דיין מאַכט, און וואַרף זיי אַנידער,
 גאָט אינדזער שילד.
 פאַר דער זינד פון זייער מויל, דעם גערייד פון זייערע
 ליפן,
 זאָלן זיי באַצווונגען ווערן אין זייער גאָוה,
 און פאַר די קללות און פאַר די ליגנס וואָס זיי רעדן.
 פאַרלענד אין גרימצאָרן, פאַרלענד אַז זיי זאָלן מער
 ניט זיין,
 און זאָל מען חיסן אַז גאָט געוועלטיקט אין יעקב,
 ביז די עקן פון דער ערד. סְלָה.
 וויאַ אַלע אַוונט קומען זיי ווידער,
 זיי וואַיען ווי אַ הונט,
 און דרייען זיך אום אין שטאַט.
 ווי זיי וואַנדערן אַרום צו פאַרצערן,
 און בלייבן אַ גאַנצע נאַכט ביז זיי ווערן ניט זאָט.

17 יאָבער איך וועל באַזינגען דיין שטאַרקייט,
 און וועל שאַלן פרימאַרגנס דיין חסד.
 וואָרום דו ביסט מיר געווען אַ פעסטונג,
 און אַן אַנטרינונג אין טאָג פון מיין נויט.
 18 מיין שטאַרקייט, צו דיר וועל איך זינגען,
 וואָרום גאָט איז מיין פעסטונג, דער גאָט פון מיין גענאָד.

ט 1 פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אויף שושן־עדות; אַ מכתָם
 פון דודן פאַר אַ לערנונג, 2 ווען ער האָט מלחמה
 געהאַלטן מיט אַרם־נהרים און אַרם־צוֹבָה, און יואָב האָט
 זיך אומגעקערט, און האָט געשלאָגן פון אָדום אין טאָל פון
 זאַלץ צוועלף טויזנט*.

3 גאָט, האָסט אונדז פאַרלאָזט, אונדז צעבראַכן;
 האָסט געצערנט אויף אונדז, זאַלסטו אונדז ווידער
 אויפריכטן.

4 האָסט אויפגעשטורעמט די ערד, האָסט זי צעשפאַלטן;
 הייל אירע בראַכן, וואָרום זי וואַקלט זיך.
 5 האָסט געמאַכט זען דיין פאַלק שווערע ליידן,
 האָסט אונדז אָנגערונקען מיט וויין פון פאַרטומלעניש.
 6 גיב דייןע פאַרכטער אַ פאַן,
 זיך אַיינצוזאַמלען פאַרן אמת. סָלָה.
 7 כּדי דייןע באַליבטע זאַלן דערלייזט ווערן,
 העלף מיט דיין רעכטער האַנט, און ענטפער מיר.

8 גאָט האָט גערעדט אין זיין הייליקייט,
 אַז איך וועל דערפרייט ווערן;
 איך וועל צעטיילן שָכֶם,
 און דעם טאָל סוכות וועל איך אויסמעסטן.
 9 מיין איז גלֶעֶד, און מיין איז מנשה,
 * יע שמואל ב' ח.

און אפרים איז דער קיווער פון מיין קאָפּ;
 יהודה איז מיין צעפטער.
¹⁰מוֹאָב איז מיין וואַשטאָפּ;
 אויף אָדום וואַרף איך מיין שוך;
 איבער מיר, פּלֶשֶׁת, וועסטו שרייען.

¹¹ווער ברענגט מיך צו דער באַפעסטיקטער שטאָט?
 ווער טוט מיך פירן קיין אָדום?
¹²פאַרוואָר, דו גאָט, האָסט אונדז פאַרלאָזט,
 און גייסט ניט אַרויס, גאָט, מיט אונדזערע מחנות.
¹³גיב אונדז הילף קעגן דעם פיינט,
 וואָרום נישטיק איז די ישועה פון אַ מענטשן.
¹⁴מיט גאָט וועלן מיר אויפטאָן גבורות,
 און ער וועט צעטרעטן אונדזערע פיינט.

טא ¹פאַר דעם געזאַנגמייסטער, אויף סטרונעשפיל;
 פון דודן.

²הער צו, גאָט, מיין געשריי,
 פאַרנעם מיין תפילה.
³פון עק פון דער ערד רוף איך צו דיר,
 ווען מיין האַרץ פאַרגייט;
 אויף דעם פעלו וואָס איז צו הויך פאַר מיר,
 זאָלסטו מיך אַרויפפירן.
⁴וואָרום דו ביסט מיר געווען אַ באַשיצונג,
 אַ טורעם פון שטאַרקייט אַקעגן דעם פיינט.

⁵איך וועל אייביק וויינען אין דיין געצעלט,
 איך וועל מיך שיצן אין דער פאַרבאָרגעניש פון
 דייןע פליגלען. סְלָה.

⁸ ביי גאָט איז מיין הילף און מיין כבוד;
דער פעלו פון מיין שטאַרקייט, מיין באַשיצונג איז אין
גאָט.

⁹ פאַרזיכערט אייך אויף אים אין יעטוועדער צייט,
איר פּאָלק,

גיסט אויס פאַר אים אַייער האַרץ;
גאָט איז אונדז אַ באַשיצונג. סְלָה.

¹⁰ בלויו אַ הויך זיינען די מענטשנקינדער,

אַן אָפּנאַר די אָנגעזעענע לייט;

ווען מע זאָל אויף אַ וואַגשאַל אַרויפלייגן,

זיינען זיי אין איינעם אַ הויך.

¹¹ איר זאָלט אייך ניט פאַרזיכערן אויף רויב,

און ניט גאַרן אויף גולה זאָלט איר אייך.

אַז דער פאַרמעג וואַקסט,

זאָלט איר ניט לייגן קיין אַכט.

¹² איין מאָל האָט גאָט גערעדט,

צוויי מאָל האָב איך דאָס געהערט,

אַז שטאַרקייט איז ביי גאָט.

¹³ און ביי דיר, גאָט, איז גענאָד,

וואַרום דו באַצאָלסט איטלאַכן לויט זיינע מעשים.

סג יאַ מזמור פון דודן, ווען ער איז געווען אין דער

מדבר פון יהודה*.

² גאָט, דו ביסט מיין גאָט,

דיך טו איך זוכן;

נאָך דיר דאַרשט מיין זעל,

צו דיר געלוסט מיין לייב,

אין אַ לאַנד פון טריקעניש,

* זע שמואל א' כב, 5.

און א פאַרשמאַכטער אָן וואָסער.
 אַזוי האָב איך אויסגעקוקט אויף דיר,
 אין הייליקטום צו זען דיין שטאַרקייט און דיין כבוד.
 וואָרום דיין חסד איז בעסער פון לעבן;
 מיינע ליפן וועלן דיך לויבן.
 אַזוי וועל איך דיך בענטשן דורך מיין לעבן;
 אין דיין נאָמען וועל איך אויפהייבן מיינע הענט.
 ווי מיט פעטס און מאַרד איז זאַט מיין זעל,
 און מיט זינגעדיקע ליפן טוט לויבן מיין מויל,
 אַז איך דערמאָן דיך אויף מיין געלעגער,
 אַז איך טראַכט אָן דיר אין די וואַכן פון דער נאַכט.
 וואָרום ביסט מיר אַ הילף געווען,
 און אין שאַטן פון דייע פליגלען טו איך זינגען.
 מיין זעל איז באַהעפט נאָך דיר;
 דיין רעכטע האַנט לענט מיך אונטער.
 און די וואָס זוכן מיין זעל אויף אומצוברענגען,
 וועלן אַרײַן אין די טיפענישן פון דער ערד.
 מע וועט זיי שלײַדערן אין מאַכט פון דער שווערד;
 דער חלק פון פיקס וועלן זיי זיין.
 אַבער דער מלך וועט זיך פרייען מיט גאָט;
 רימען וועט זיך איטלאַכער וואָס שווערט ביי אים;
 וואָרום פאַרשטאַפט ווערן וועט דאָס מויל פון די
 ליגנזאָגער.

סד יפאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור פון דודן.
 הער צו, גאָט, מיין קול אין מיין קלאַנג;
 פון דער אַנגסט פון פיינט זאַלסטו באַהיטן מיין לעבן.
 זאַלסט מיך פאַרבאָרגן פון דעם באַראַט פון די שלעכטס-
 טוער,

פון דעם טומל פון די וואָס ווערקן אומרעכט;
 4 וואָס האָבן געשאַרפט ווי אַ שווערד זייער צונג,
 געשפּאַנט זייער פּייל-אַ גיפטיק וואָרט,
 5 צו שיסן אין פאַרבאַרגענישן דעם אומשוילדיקן;
 פּלוצלינג שיסן זיי אים, און האָבן ניט מורא.
 6 זיי שטאַרקן איינאַנדער אין דער בייזער זאָך;
 זיי רעדן אָפּ אונטערצולייגן נעצן;
 זיי זאָגן, ווער קען זיי זען.
 זיי זוכן אויס פאַרברעכן,
 זיי האָבן דורכגעמאַכט אַ גרונטיקע זוכעניש;
 און די אינעווייניקייט פון איטלאַכן און דאָס האַרץ
 איז טיף.

8 אָבער גאָט שיסט אויף זיי פּלוצלינג אַ פּייל;
 עס געשעען זייערע שלעק.
 9 און מע מאַכט זייער צונג אַ שטרויכלונג פאַר זיי אַליין;
 אויפגעטרייסלט ווערן אַלע וואָס קוקן אויף זיי.
 10 און אַלע מענטשן האָבן מורא,
 און דערציילן דאָס ווערק פון גאָט,
 און זיין טואונג פאַרשטייען זיי.
 11 דער צדיק פרייט זיך מיט גאָט, און טוט זיך שיצן אין אים,
 און עס רימען זיך אַלע רעכטפאַרטיקע הערצער.

ס ה 1 פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור; פון דודן
 אַ געזאַנג.
 2 אויף דיר, גאָט, האַרט לויב אין ציון,
 און צו דיר ווערן נדרים געצאָלט.
 3 דו וואָס הערסט צו אַ תפילה,
 צו דיר קומען אַלע לייבער.
 * חאַרטשפּיל: יְהוֹדִיָּךְ אֱלֹהִים.

4די זינדיקע מעשים זיינען צו שטאַרק פאַר מיר;
 אונדזערע פאַרברעכן, זיי זאָלסט דו מכּפּר זיין.
 5ווייל צו דעם וואָס דו וויילסט און דערנענטסט,
 ער זאָל רוען אין דייע הויפּן.
 לאָמיר זיך זעטן מיט דעם גוטס פון דיין הויז,
 מיט דער הייליקייט פון דיין טעמפל.

6מיט פּראַכטיקע ווונדער ענטפּערסטו אונדז אין
 גערעכטיקייט,
 דו גאָט פון אונדזער הילף,
 דו פאַרוזיכערונג פון אַלע עקן ערד,
 און פון ימען ווייטע;
 7דער וואָס באַפעסטיקט די בערג מיט זיין כּוח,
 דער וואָס איז באַגורט מיט גבורה;
 8דער וואָס שטילט אַיין די ברומונג פון די ימען,
 די ברומונג פון זייערע אינדן, און דעם טומל פון די
 פעלקער,
 9ביז די באַוווינער פון ווייטע עקן האָבן מורא פאַר דייע
 צייכנס;
 די אַרויסגענג פון פּרימאָרגן און אָוונט מאַכסטו
 זינגען.
 10דערמאָנסט זיך אָן דער ערד און באַוועסערסט זי,
 מאַכסט זי שפּעדיק רייך
 פון דעם טייך פון גאָט פּול מיט וואַסער;
 ברייטסט אָן זייער קאָרן, וואָרום ברייטסט זי צו ריכטיק;
 11טרינקסט אָן אירע בייטן, זעצסט אַראָפּ אירע גרודעס,
 מאַכסט זי ווייך מיט שפּרייען,
 בענטשסט איר שפּראַצונג.

¹²האַסט געקריינט דאָס יאָר מיט דיין גוטס,
און דייע שטעגן טריפן מיט פעטקייט.
¹³עס טריפן די פיטערפלעצער פון מדבר,
און פרייד גורטן אָן די הייכן.
¹⁴די לאַנקעס באַקליידן זיך מיט שאַף,
און די טאָלן וויקלען זיך אין תבואה;
זיי שאַלן און זיי זינגען.

סך יפאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ געזאַנג, אַ מזמור.
²שאַלט צו גאַט, די גאַנצע ערד,
באַזינגט די פּראַכט פון זיין נאַמען,
מאַכט פּראַכטיק זיין לויב.
³זאָגט צו גאַט: ווי פאַרכטיק איז דיין ווערק!
דורך דיין גרויס שטאַרקייט גייען אַיין פאַר דיר דייע
פיינט.
⁴די גאַנצע ערד זאָל זיך בוקן צו דיר און זינגען צו דיר;
זיי זאָלן באַזינגען דיין נאַמען. סְלָה.
⁵קומט און זעט די מעשים פון גאַט;
ער איז פאַרכטיק אין טואונג פאַר די מענטשנינדער.
⁶ער האָט פאַרקערט דעם ים אין יבשה,
צו פּוס זיינען זיי אַריבער דעם טייך;
דענסמאָל האָבן מיר זיך געפרייט מיט אים.
יער געוועלטיקט מיט זיין גבורה אייביק,
זיינע אויגן קוקן אויף די פעלקער;
זאָלן די אַפקערער זיך ניט דערהייבן. סְלָה.
⁷לויבט, איר פעלקער, אונדזער גאַט,
און לאַזט הערן דעם קול פון זיין לויב;

9 דער וואָס דערהאַלט אונדזער זעל ביים לעבן,
 און האָט ניט געלאָזט זיך אויסגליטשן אונדזער פּוס.
 10 וואָרום האָסט אונדז געפרוּווט, גאָט;
 האָסט אונדז געלייטערט ווי מע ליטערט זילבער.
 11 האָסט אונדז געבראַכט אין אַ פעסטונג,
 האָסט אַרויפגעטאַן אַ קלעם אויף אונדזערע לענדן.
 12 האָסט געלאָזט רייטן אַ מענטשן אויף אונדזער קאָפּ,
 מיר זיינען געקומען אין פייער און אין וואַסער,
 אָבער דו האָסט אונדז אַרויסגעצויגן אין זעטיקייט.

13 איך וועל קומען אין דיין הויז מיט בראַנדאָפּפער,
 איך וועל דיר באַצאָלן מיינע נדרים,
 14 וואָס מיינע ליפּן האָבן אַרויסגעלאָזט,
 און מיינ מויל האָט צוגעזאָגט אין מיינ גויט.
 15 פעטע בראַנדאָפּפער וועל איך דיר אויפברענגען,
 מיט דעמפונג פון ווידערס;
 איך וועל מאַכן רינדער מיט בעק. סָלָה.

16 קומט הערט, אַלע פּאַרכטער פון גאָט,
 און איך וועל דערציילן וואָס ער האָט געטאָן צו מיינ זעל.
 17 איך האָב גערופן צו אים מיט מיינ מויל,
 און ער איז געווען דערהויבן אויף מיינ צונג.
 18 אַז איך וואָלט אויסגעוויילט אומרעכט אין מיינ האַרצן,
 וואָלט ניט צוגעהערט גאָט.
 19 אָבער גאָט האָט צוגעהערט,
 ער האָט פּאַרנומען דעם קול פון מיינ תּפילה.
 20 געלויבט איז גאָט וואָס ער האָט ניט אָפּגעטאַן מיינ תּפילה,
 און זיין חסד פון מיר.

סז יפאַר דעם געזאַנגמיסטער, מיט סטרונעשפּיל;
אַ מזמור, אַ געזאַנג.

^אגאַט זאָל אונדז לייטזעליקן און אונדז בענטשן,
ער זאָל דערלייכטן זיין פנים אויף אונדז, סָלָה;
^בכדי מע זאָל וויסן אויף דער ערד דיין וועג,
צווישן אַלע פעלקער דיין ישועה.

^אלויבן וועלן דיך די פעלקער, גאַט,
לויבן וועלן דיך די פעלקער אַלע.
^בזיך פרייען און זינגען וועלן די אומות,
וואָרום דו משפּטסט די פעלקער מיט יושר,
און די אומות, זיי פירסטו אויף דער ערד. סָלָה.

^אלויבן וועלן דיך די פעלקער, גאַט,
לויבן וועלן דיך די פעלקער אַלע.
די ערד גיט איר פרוכט,
בענטשן וועט אונדז גאַט אונדזער גאַט,
^בבענטשן וועט אונדז גאַט
און אים וועלן פאַרכטן אַלע עקן פון דער ערד.

סח יפאַר דעם געזאַנגמיסטער; פון דודן אַ מזמור,
אַ געזאַנג.

^אגאַט וועט אויפשטיין, וועלן צעשפרייט ווערן זיינע פיינט,
און זיינע שוואַמם וועלן אַנטלויפן פאַר אים.
^בזיי רויך ווערט צעטריבן, וועסטו זיי צעטרייבן;
זיי וואַקס צעגיט פאַרן פייער,
וועלן אונטערגיין די רשעים פאַר גאַט.
^אאון די צדיקים וועלן זיך פרייען;
זיי וועלן זיין לוסטיק פאַר גאַט,
און קוועלן מיט שמחה.

5 זינגט צו גאָט, באַזינגט זיין נאָמען,
 דערהייבט דעם וואָס רייט דורך די הימלען—
 זַה איז זיין נאָמען—
 און פרייט זיך פאַר אים.
 6 דער פּאָטער פון יתומים, און דער ריכטער פון אַלמנות,
 איז גאָט אין זיין הייליקער ווינונג.
 7 גאָט באַזעצט די עלנדע אין אַ היים,
 ער ברענגט אַרויס די געפאַנגענע אין גליק;
 נאָר די אָפקערער בלייבן אין טריקעניש.
 8 גאָט, אַז דו ביסט אַרויסגעגאַנגען פאַרויס פאַר דיין פּאָלק,
 אַז דו האָסט געשפּרייזט דורך דער וויסטעניש, סְלָה,
 9 האָט די ערד געציטערט, אויך די הימלען האָבן געטריפט
 פאַר גאָט;
 דערדאָזיקער סיני—פאַר גאָט, דעם גאָט פון ישראל.
 10 אַ רעגן פון שפּע האָסטו אַראָפּגעזיפט, גאָט,
 אַז דיין נחלה איז פאַרשמאַכט געווען, האָסטו זי
 אויפגעריכט.
 11 דיין סטאַדע האָט זיך באַזעצט דערין;
 האָסטו אין דיין גוטסקייט, גאָט, אָנגעברייט פאַר די
 אָרעמע.
 12 גאָט גיט אַרויס אַ וואָרט—
 אַנוואַגערנס אַ גרויסע מחנה.
 13 מלכים פון מחנות לויפן-אַנטלויפן,
 און די שטובזיצערן טיילט רויב.
 14 ציי ווילט איר ליגן צווישן די שאַפּגעהעפטן?
 די פליגלען פון דער טויב זיינען מיט זילבער באַדעקט,
 און אירע פלעדערן מיט גרינלאַכן גאַלד.
 15 אַז דער אַלמאַכטיקער האָט צעשפּרייט די מלכים אין איר,

הָאֵט עס געשנייט אויף צלמון.

¹⁶ אַ באַרג פון גאָט איז באַרג בָּשָׁן,

אַ באַרג פון שפיצן איז באַרג בָּשָׁן.

¹⁷ וואָס קוקט איר קרום, איר פילשפיציקע בערג

אויף דעם באַרג וואָס גאָט האָט זיין ווינונג געגלוסט,

ווי יהוה וועט אויך רוען אויף אייביק?

¹⁸ די רייטוועגן פון גאָט זיינען צענטויונטן,

טויונטן אויף טויונטן;

גאָט איז צווישן זיי ווי אויף סיני אין הייליקייט.

¹⁹ ביסט אַרויפגעגאַנגען אין דער הייך,

האָסט געפאַנגען אַ געפאַנג,

האָסט גענומען מתנות אין מענטשן;

אַז אויך צווישן די אַפקערער זאָל רוען זי גאָט.

²⁰ געלויבט איז גאָט,

טאַג פאַר טאַג טוט ער אונדז טראַגן;

גאָט איז אונדזער ישועה. סְלָה.

²¹ גאָט איז אונדז אַ גאָט פון ישועות,

און ביי גאָט דעם האַר זיינען די אויסוועגן פון טויט.

²² פאַרוואָר, גאָט וועט צעלעכערן דעם קאַפּ פון זיינע פיינט,

דעם האַריקן שאַרבן פון דעם וואָס גייט אין זיינע זינד.

²³ גאָט זאָגט: פון בָּשָׁן וועל איך אומקערן,

איך וועל אומקערן פון די טיפענישן פון ים;

²⁴ כּדִּי זאָלסט טונקען אין בלוט דיין פוס,

די צונג פון דייןע הינט זאָל האַבן איר חלק פון די פיינט.

²⁵ מע קוקט צו דייןע גייונגען, גאָט,

די גייונגען צו מיין גאָט, מיין קיניג, אין הייליקטום.

²⁶ פאַרויס גייען די זינגער, נאַכדעם די שפילער,

אין מיטן פון מיידלאך וואָס פייקלען.
²⁷ „אין געזעמלען לויבט גאָט,
 ולויבט דעם האָר, איר פון קוואַל פון ישראל.“
²⁸ אָן איז בנימין דער אינגסטער, זייער געוועלטיקער,
 די האָרן פון יהודה מיט זייער מחנה,
 די האָרן פון זבולון, די האָרן פון נפתלי.
²⁹ דיין גאָט זאָל באַפעלן דיין שטאַרקייט;
 שטאַרק זיך, גאָט, דו וואָס האָסט געטאָן פאַר אונדז.
³⁰ פון דיין טעמפל אין ירושלים;
 זאָלן מלכים דיר ברענגען מתנות.
³¹ און שריי אָן אויף דער חיה פונעם וואָסערראָר,
 אויפן געזעמל אָקסן מיט די קעלבער-פעלקער,
 זיי זאָלן זיך צו די פיס וואַרפן מיט זילבערשטיקער;
 ער זאָל צעשפרייטן די אומות וואָס באַגערן מלחמות.
³² שררות זאָלן קומען פון מצרים,
 כוש זאָל אויסשטרעקן אירע הענט צו גאָט.

³³ איר קיניגרייכן פון דער ערד, זינגט צו גאָט,
 שפילט צו דעם האָר, סָלָה;
³⁴ צו דעם וואָס רייט אויף די אוראַלטע הימלען פון די
 הימלען;
 זע, ער לאָזט אַרויס זיין קול, אַ מאַכטיקן קול.
³⁵ גיט שטאַרקייט צו גאָט;
 איבער ישראל איז זיין גרויסקייט,
 און זיין שטאַרקייט אין די וואַלקן.
³⁶ גאָט איז פאַרכטיק פון דינע הייליקטומען;
 גאָט פון ישראל, ער גיט שטאַרקייט און מאַכט צום פאַלק;
 געלויבט איז גאָט.

סט ¹פֶּאָר דעם געוואַנגמייסטער, אויף שוֹשָׁנִים; פֿון דודן.
²הֶעֱלָף מִיךְ, גֹּאֵט,
וואַרום דאָס וואַסער איז געקומען בײַ דער זעל.
³אײַך בײַן אײַנגעוונקען אין אַ טײַפֿן זומפֿ,
און נײַטאָ קײַן באַשטאַנד;
אײַך בײַן געקומען אין טײַפֿע וואַסערן,
און דער שטראַם האָט מײַך פֿאַרפֿלייצט.
⁴אײַך בײַן מײַד פֿון מײַן רופֿן,
מײַן קעל איז פֿאַרטריקנט,
דײַ אויגן גײַען מײַר אויס
האַרנדיק אויף מײַן גאָט.
⁵מער ווי דײַ האָר פֿון מײַן קאַפֿ
זײַנען מײַנע אומזיסטיקע שִׁוּנאִים;
שטאַרק זײַנען מײַנע פֿאַרטיליגער,
מײַנע פֿײַנט פֿאַר גאַרנישט;
וואָס אײַך האָב נײַט געגולט
מוז אײַך דרום אָפֿגעבן.
⁶גאָט, דו ווײַסט מײַן נאַרישקײַט,
און מײַנע פֿאַרשולדיקונגען זײַנען פֿון דײַר נײַט פֿאַרהוילן.
⁷זאָלן נײַט אין בײַוש בלײַבן דורך מײַר דײַנע האַפֿער,
דו האָר יײַהוה פֿון צבֿאות;
זאָלן נײַט פֿאַרשעמט ווערן דורך מײַר דײַנע זוכער,
גאָט פֿון ישׂראל.
⁸וואַרום פֿון דײַנעטוועגן האָב אײַך געליטן חרפֿה,
אַ שאַנד האָט באַדעקט מײַן פֿנים.
⁹פֿאַרפרעמדט בײַן אײַך געוואָרן צו מײַנע ברידער,
און ווילדפרעמד צו דײַ זײַן פֿון מײַן מוטער.
¹⁰וואַרום דער צאָרן פֿאַר דײַן הויז האָט מײַך געגעסן,

און די לעסטערונגען פון דייע לעסטערער זיינען
 געפאלן אויף מיר.
¹¹ און האָב איך אויסגעוויינט אין פאַסטן מיין זעל,
 איז דאָס מיר צו לעסטערונג געוואָרן.
¹² און האָב איך געמאַכט זאַק מיין קלייד,
 בין איך ביי זיי צום שפּריכוואָרט געוואָרן.
¹³ עס רעדן פון מיר די טויערויצער,
 און [איך בין] דאָס געזאָגט פון די וויינטרינקער.
 אָבער איך—מיין תּפּילה צו דיר, גאָט,
 איז: אַ שעה פון באַוויליקונג;
 גאָט, אין דיין גרויס גענאָד
 ענטפּער מיר מיט דיין אמתער ישועה.
¹⁵ זיי מיך מציל פון דעם ליים,
 אַז איך זאָל ניט אַיינגעזונקען ווערן;
 לאַמיר ניצול ווערן פון מיינע פיינט,
 און פון די טיפע וואַסערן.
¹⁶ לאַז מיך ניט פאַרפלייצן דער שטראָם וואַסער,
 און לאַז מיך ניט אַיינשלינגען די טיפעניש,
 און לאַז ניט צומאַכן די גרוב איר מויל איבער מיר.
¹⁷ ענטפּער מיר, גאָט, וואַרום גוט איז דיין חסד;
 לויט דיין גרויס דער באַרימונג קער זיך צו מיר.
¹⁸ און זאָלסט ניט פאַרבאָרגן דיין פנים פון דיין קנעכט,
 וואַרום מיר איז ענג; ענטפּער מיר גיך.
¹⁹ גענען צו מיין זעל, לייד זי אויס,
 קויף מיך אויס פון וועגן מיינע פיינט.
²⁰ דו ווייסט מיין חרפה און מיין בושה און מיין שאַנד,
 פאַר דיר זיינען אַלע מיינע דריקער.

²¹א חרפה צעברעכט מיין האַרץ, און איך בין חָרָב;
און איך האָב געהאַפט אויף באַדויער, און ניטאַ,
און אויף טרייסטער און ניט געפונען.
²²און זיי האָבן אַריינגעטאַן גיפט אין מיין שפּייז,
און פאַר מיין דאַרשט גיבן זיי מיר טרינקען עסיק.

²³זאַל זייער טיש וואָס פאַר זיי, ווערן פאַר אַ נעץ,
און אין מיטן פון פריד, פאַר אַ פאַסטקע.
²⁴זאַלן זייערע אויגן פינצטער ווערן ניט צו זען,
און זייערע לענדן מאַך וואַקלען תמיד.
²⁵גיס אויס אויף זיי דיין כּעס,
און דיין גרימצאָרן זאַל זיי דערגרייכן.
²⁶זאַל זייער ישוב זיין פאַרוויסט,
אין זייערע געצעלטן זאַל ניט זיין קיין באַוווינער.
²⁷וואַרום דעם וואָס דו האַסט געשלאָגן רוֹדֵפֶן זיי,
און פון דעם ווייטאַק פון דינע פאַרווינדטע דערציילן זיי
זיך.

²⁸לייג צו זינד אויף זייער זינד,
און זאַלן זיי ניט צוקומען צו דיין גערעכטיקייט.
²⁹זאַלן זיי אויסגעמעקט ווערן פון בוך פון די לעבעדיקע,
און מיט די גערעכטע זאַלן זיי ניט פאַרשריבן ווערן.
³⁰אַבער איך בין אַרעם און צעווייטאַקט,
זאַל דיין הילף, גאַט, מיך דערהייכן.
³¹איך וועל רימען דעם נאַמען פון גאַט מיט געזאַנג,
און וועל אים גרייסן מיט לויב.
³²און דאָס וועט זיין בעסער ביי גאַט ווי אַן אַקס,
ווי אַ בול באַהאַרנט, באַקלויט.
³³זאַלן זען די געדריקטע, און זיך פרייען;

איר וואָס זוכט גאָט, זאָל אויפלעבן אַייער האַרץ!
 34 וואָרום גאָט הערט צו די באַדערפטיקע;
 און זיינע געפאַנגענע טוט ער ניט פאַראַכטן.
 35 לויבן וועלן אים הימל און ערד,
 די ימען און אַלץ וואָס ווידמענט אין זיי.
 36 וואָרום גאָט וועט העלפן ציין,
 און וועט בויען די שטעט פון יהודה,
 און זיי וועלן זיך דאָרטן באַזעצן, און זיי ירשען.
 37 און דער זאַמען פון זיינע קנעכט וועט זיי אַרבן,
 און די ליבהאַבער פון זיין נאַמען וועלן וווינען אין איר.

ע¹ פאַר דעם געוואַנגמייסטער; פון דודן, אויף אַ דערמאָנונג.
 2 גאָט, מיך מציל צו זיין,
 יהוה, צו מיין הילף, טו אַיילן.
 3 זאָלן פאַרשעמט און צושאַנד ווערן
 די וואָס זוכן מיין לעבן;
 זאָלן אָפטרעטן אַהינטער און זיך שעמען
 די וואָס ווינטשן מיר ביז.
 4 זאָלן זיך צוריקקערן פון וועגן זייער שאַנד
 די וואָס זאָגן: אַהאַ! אַהאַ!
 5 זאָלן לוסטיק זיין און זיך פרייען מיט דיר
 אַלע וואָס זוכן דיך.
 און זאָלן תמיד זאָגן: געגרייסט זאָל זיין גאָט!
 די וואָס האָבן ליב דיין ישועה.
 6 אַבער איך בין אַרעם און באַדערפטיק;
 גאָט, טו אַיילן צו מיר;
 דו ביסט מיין הילף, און דער וואָס מאַכט מיך אַנטרינען;
 יהוה, זאָלסט זיך ניט זאַמען.

עא יאין דיר, גאָט, טו איך מיך שיצן,
 לאַמיר קיינמאָל ניט פאַרשעמט ווערן.
²איין דיין גערעכטיקייט זאָלסטו מיך מציל זיין, און מיך
 מאַכן אַנטרינען;
 נייג צו דיין אויער צו מיר, און העלף מיך.
³זיי מיר פאַר אַ פעלז פון באַשיצונג
 ווהיין תמיד צו קומען;
 באַשער מיר צו העלפן,
 וואָרום דו ביסט מיין פעלז און מיין פעסטונג.
⁴מיין גאָט, מאַך מיך אַנטרינען פון דער האַנט פון רשע,
 פון פויסט פון דעם פאַרברעכער און דריקער.
⁵וואָרום דו ביסט מיין האַפענונג, גאָט דער האַר,
 מיין פאַרויכערונג פון מיין יוגנט אָן.
⁶אויף דיר האָב איך זיך אָנגעלעגט פון מוטערלייב,
 פון מיין מוטערס אינגעווייד האַסט דו מיך אַרויסגעצויגן;
 מיין לויב איז תמיד פון דיר.
⁷זוי אַ בייזווונדער בין איך געוואָרן ביי פיל,
 אָבער דו ביסט מיין שטאַרקע באַשיצונג.
⁸מיין מויל איז אָנגעפילט מיט דיין לויב,
 אַ גאַנצן טאָג מיט דיין רימונג.
⁹זאָלסט מיך ניט אַוועקוואַרפן אין צייט פון זקנה,
 אַז מיינע כּוּחות גייען אויס, זאָלסטו מיך ניט פאַרלאָזן.
¹⁰וואָרום מיינע פיינט רעדן וועגן מיר,
 און די לוייערער אויף מיין זעל עצהן זיך אין איינעם,
¹¹אַזוי צו זאָגן: גאָט האָט אים פאַרלאָזן;
 יאָגט נאָך און כאַפט אים, וואָרום ניטאָ ווער זאָל מציל זיין.
¹²גאָט, זאָלסט זיך ניט דערווייטערן פון מיר;
 מיין גאָט, אַייל מיר צו הילף.

13 וואָלן פאַרשעמט ווערן, זאָלן אויסגיין
די שוֹנאים פון מיין לעבן;
זאָלן באַדעקט ווערן מיט חרפה און שאַנד
די וואָס זוכן מיר בייז.

14 אַבער איך וועל תמיד האַפן,
און וועל נאָך צולייגן צו אַל דיין לויב.
15 מיין מויל וועט דערציילן דיין גערעכטיקייט,
אַ גאַנצן טאָג דיין הילף;
וואָרום איך קען ניט אויסדערציילן.

16 איך וועל קומען מיט די גבורות פון גאָט דעם האַר,
איך וועל דערמאָנען דיין גערעכטיקייט, דינע אַליין.
17 גאָט, האָסט מיך געלערנט פון מיין יוגנט אָן,
און ביז אַהער דערצייל איך דינע ווונדער.
18 און אויך ביז זקנה און גראַער עלטער, גאָט,
זאָלסטו מיך ניט פאַרלאָזן,

ביז איך וועל דערציילן דיין מאַכט צום אַנדערן דור,
צו איטלאַכן וואָס וועט קומען, דיין גבורה.
19 אַ, דיין גערעכטיקייט, גאָט, איז ביון הימל,
דו וואָס האָסט אויפגעטאָן גרויס.
גאָט, ווער איז דיין גלייכן?

20 דו וואָס האָסט מיך געלאָזט זען פיל צרות און ביזן,
וועסט ווידער מיך אויפלעבן,
און פון די תְּהוֹמֵן פון דער ערד
וועסטו ווידער מיך אויפברענגען.

21 וועסט מערן מיין גדולה
און וועסט ווידער מיך טרייסטן.
22 דרומעך וועל איך דיך לויבן אויף אַ גיטאַר, —

דיין געטריישאפט, מיין גאָט;
 איך וועל שפילן צו דיר אויף אַ האַרף,
 דו הייליקער פון ישראל.
 23 מיינע ליפן וועלן זינגען,
 אַז איך וועל שפילן צו דיר,
 און מיין זעל וואָס דו האָסט אויסגעלייזט.
 24 אויך מיין צונג אַ גאַנצן טאָג
 וועט רעדן דיין גערעכטיקייט,
 וואָרום פאַרשעמט, וואָרום צו שאַנד ווערן
 די וואָס זוכן מיר ביז.

עב יפון שלמהן.

גאָט, גיב דייןע משפטים צום מלך,
 און דיין גערעכטיקייט צום מלכס זון;
 2 ער זאָל משפטן דיין פאָלק מיט רעכטפאַרטיקייט,
 און דייןע אַרעמע לויט רעכט.
 3 די בערג זאָלן טראָגן שלום צום פאָלק,
 און די הייכן—דורך גערעכטיקייט.
 4 ער זאָל משפטן די אַרעמע פון פאָלק,
 ער זאָל העלפן די קינדער פון אביון,
 און צעדריקן דעם רויבער.
 5 מע זאָל דיך פאַרכטן ווי לאַנג די זון וועט זיין,
 און אזוי ווי די לבנה, אויף דור-דורות.
 6 ער זאָל נידערן ווי רעגן אויף געשניטן גראָז,
 ווי שפּריירעגן וואָס באַגיסט די ערד.
 7 בליען אין זיינע טעג זאָל דער צדיק.
 8 און אַ שפּע פון פריד ביז די לבנה וועט מער ניט זיין.
 9 און ער זאָל געוועלטיקן פון ים ביז ים,
 און פון טייך ביז די עקן פון דער ערד.
 * טייך פּנה.

- 9 פֶּאָר אים זאָלן קניען די מדבר־לייט,
 און זיינע פיינט זאָלן לעקן דעם שטויב.
- 10 די מלכים פון תרשיש און די אינולען זאָלן אָפּגאַב צאָלן,
 די מלכים פון שבאָ און סבאָ זאָלן מתנות ברענגען.
- 11 און בוקן זאָלן זיך פֶּאָר אים אַלע מלכים,
 אַלע פעלקער זאָלן אים דינען.
- 12 וואָרום ער וועט מציל זיין דעם אביון וואָס שרייט,
 און דעם אָרעמאָן וואָס האָט ניט קיין העלפער.
- 13 ער וועט זיך דערבאַרימען אויפן אָרעמאָן און אביון,
 און די נפשות פון די אביונים וועט ער העלפן.
- 14 פון דריקונג און פון רויב וועט ער אויסלייזן זייער זעל,
 און טייער וועט זיין זייער בלוט אין זיינע אויגן.
- 15 דרום זאָל ער לעבן,
 און מע זאָל אים געבן פון דעם גאָלד פון שבאָ;
 און מע זאָל מתפלל זיין פֶּאָר אים תמיד,
 אַ גאַנצן טאָג זאָל מען אים בענטשן.
- 16 ער זאָל זיין ווי אַ גערעטעניש פון תבואָה אין לאַנד,
 אויף די שפיץ בערג זאָל רוישן ווי דער לָבָנון זיין פרוכט;
 און זיי זאָלן שפּראַצן פון דער שטאַט
 אַזוי ווי גראַז פון דער ערד.
- 17 זיין נאָמען זאָל זיין אייביק,
 אַזוי לאַנג ווי די זון זאָל בליען זיין נאָמען,
 און מע זאָל זיך בענטשן מיט אים;
 אַלע פעלקער זאָלן אים רימען.
- 18 געלויבט איז גאָט יהוה, דער גאָט פון ישראל,
 וואָס ער אַליין טוט ווונדער;
 19 און געלויבט זיין פּראַכטיקער נאָמען אויף אייביק,

און די גאַנצע ערד זאָל אָנגעפילט ווערן מיט זיין פראַכט.
אָמן און אָמן!

⁹⁰געענדיקט די תפילות פון דוד דעם זון פון זשין.

דריטער ספר

עג יא מזמור פון אָספן.

פאַרוואָר, גאָט איז גוט צו ישראל,

צו די וואָס האָבן אַ ריין האַרץ.

²און איך — מיינע פיס האָבן כמעט זיך געבייגט,

שיר זיך ניט אויסגעגליטשט האָבן מיינע טריט.

³וואָרום איך האָב מקנא געווען די מוטוויליקע,

אַז דאָס גליק פון די רשעים פלעג איך זען.

⁴וואָרום זיי האָבן ניט קיין יסורים,

און זייער לייב איז געזונט.

⁵די מאַטערניש פון לייטן האָבן זיי ניט,

און זיי ווערן ניט געפלאַגט אזוי ווי מענטשן.

⁶דרום איז גאָוה זייער האַלדובאַנד,

ווי אַן אַנטוואַכץ וויקלט זיי אַיין אומרעכט.

⁷פון פעטס קריכן אַרויס זייערע אויגן,

די פאַרוועלענישן פון האַרצן לויפן איבער.

⁸זיי שפּעטן און רעדן מיט בייזקייט רויב,

פון אויבן אַראָפּ רעדן זיי.

⁹זיי שטעלן אַן קעגן הימל זייער מויל,

און זייער צונג גייט אום אויף דער ערד.

¹⁰דרום קערט זיך זיין פאַלק אַהינצו,

וואָרום וואַסער פון שפּע ווערט געזופּט ביי זיי.

11 און זיי זאָגן: ווי קען גאָט וויסן?
 און: איז דען דאָ וויסן ביים אויבערשטן?
 12 זע, דאָס זיינען די רשעים,
 און אייביק בשלווה, מערן זיי גוטס.
 13 בלויז אומנישט האָב איך געלייטערט מיין האַרץ,
 און געוואָשן אין ריינקייט מיינע הענט;
 14 וואָרום איך בין געווען געפלאָגט אַ גאַנצן טאָג,
 און אַלע פרימאָרגן איז געווען מיין שטראָף.
 15 אַז איך וואָלט געזאָגט: איך וועל רעדן אַזוי,
 וואָלט איך דאָך אָן דעם דור פון דיינע קינדער געפעלשט.
 16 אָבער אַז איך האָב זיך פאַרטראַכט דאָס צו פאַרשטיין,
 איז דאָס געווען אומרעכט אין מיינע אויגן.
 17 ביז איך בין געקומען אין די הייליקטומען פון גאָט:
 האָב איך פאַרשטאַנען זייער סוף.
 18 פאַרוואָר, אויף אַ גליטש שטעלסטו זיי,
 וואָרפסט זיי אַראָפּ צום אונטערגאַנג.
 19 ווי ווערן זיי צו וויסט אין אַ רגע!
 זיי עקן זיך, זיי ווערן פאַרלענדט פון שרעקענישן.
 20 ווי אַ חלום אַז מע כאַפט זיך אויף,
 אַזוי, גאָט, וואַכנדיק, פאַראַכטסטו זייער בילד.
 21 אַ, מיין האַרץ פלעגט זיין פאַרוויערט,
 און אין די גירן פלעגט מיר שטעכן;
 22 ווייל איך בין געווען פאַרגרעבט, און פלעג ניט וויסן;
 ווי אַ בהמה בין איך געווען פאַר דיר.
 23 אָבער איך בין תמיד ביי דיר,
 דו האַלטסט מיך ביי דער רעכטער האַנט.
 24 מיט דיין עצה וועסטו מיך פירן,

און צו פבוד וועסטו מיך ברענגען.
 25 וועמען נאך האָב איך אין הימל?
 און צו דיר באַגער איך ניט קיינעם אויף דער ערד.
 26 מיין לייב און מיין האַרץ גייט אויס,
 דער פעלו פון מיין האַרצן און מיין חלק איז אייביק גאָט.
 27 וואָרום, זע, די ווייטע פון דיר וועלן אונטערגיין,
 דו פאַרשניידסט איטלאַכן וואָס קערט זיך אָפּ פון דיר.
 28 אָבער איך – די נאָנטקייט פון גאָט איז מיין גוטס,
 איך האָב געמאַכט אין גאָט דעם האַר מיין באַשיצונג,
 פּדי צו דערציילן וועגן אַלע דינע ווערק.

עד 1 אַ באַטראַכטונג פון אָספּן.
 פאַרוואָס, גאָט, האָסטו אונדו פאַרלאָזן אויף אייביק?
 [פאַרוואָס] ברענט דיין צאָרן אויף די שאַף פון דיין
 פיטערונג?
 2 דערמאָן זיך אָן דיין עדה וואָס דו האָסט אויסגעקויפט
 אַמאָל,
 וואָס דו האָסט אויסגעלייזט צום שבט פון דיין אַרב;
 אָן דעם באַרג ציון וואָס דו האָסט אויף אים גערוט.
 3 הייב אויף דינע טריט צו די אייביקע חורבות;
 אַלץ האָט צעבראַכן דער שונא אין הייליקטום.
 4 דינע פיינט האָבן געברילט אין מיטן פון דיין
 זאַמלאַרט,
 זייערע צייכנס האָבן זיי אויפגעשטעלט פאַר צייכנס.
 5 עס האָט זיך געדאַכט, ווי מע וואָלט אויפהייבן אין דער
 הייך
 העק אויפן געצווייג פון אַ בוים.
 6 און אָט האָבן זיי אירע געשניצן מיטאַנאַנדער,

מיט אַ ברעכאַייזן און האַמערס צעהאַקט.
 זיי האָבן אָנגעצונדן אין פייער דיין הייליקטום,
 צו דער ערד האָבן זיי פאַרשוועכט די ווינונג פון דיין
 נאָמען.

זיי האָבן געוואָגט אין זייער האַרצן:
 לאַמיר זיי פאַרטיליגן אין איינעם;
 זיי האָבן פאַרברענט אַלע זאַמלערטער פון גאָט אין לאַנד.
 אַונדזערע צייכנס זעען מיר ניט,
 ניטאָ מער קיין נביא,

און ניטאָ ביי אונדז ווער זאָל וויסן ביז וואַנען.
¹⁰ ביז וואַנען, גאָט, וועט לעסטערן דער פיינט?
 וועט שענדן דער שונא דיין נאָמען נאָכאַנאַנד?
¹¹ פאַרוואָס האַלטסטו צוריק דיין האַנט, דיין רעכטע?
 צי זי אַרויס פון דיין בוזעם, פאַרלענד.
¹² גאָט איז דאָך מיין קיניג פון אייביק אָן,
 ער טוט ישועות אין לאַנד.

¹³ דו האַסט צעברעקלט מיט דיין שטאַרקייט דעם ים,
 האַסט צעבראַכן די קעפּ פון די שלענג אויפן וואַסער.

¹⁴ דו האַסט צעהאַקט די קעפּ פון לויִתן,

אים געגעבן פאַר שפייז צום פאָלק, צו מדבר־לייט.

¹⁵ דו האַסט געשפאַלטן קוואַלן און טייכן,

דו האַסט אויסגעטריקנט מאַכטיקע שטראַמען.

¹⁶ דיין איז דער טאָג, דיין אויך די נאַכט,

דו האַסט אָנגעברייט לבנה און זון.

¹⁷ דו האַסט אויפגעשטעלט אַלע געמאַרקן פון דער ערד;

זומער און ווינטער, זיי האַסט דו באַשאַפן.

¹⁸ דערמאָן זיך אָן דעם, ווי דער פיינט האַט געלעסטערט גאָט,

און דאָס נידערטרעכטיקע פּאַלק האָט געשענדט דיין
נאָמען.

¹⁹וואַלסט ניט איבערגעבן צו אַ חיה די זעל פון דיין
טורטלטיוב,

וואַלסט ניט פאַרגעסן אויף אייביק דאָס לעבן פון דיינע
אַרעמע.

²⁰קוק זיך אום אויף דעם בונד,

וואָרום די פינצטערע ווינקלען פון דער ערד

זיינען פול מיט ווינונגען פון רויב.

²¹וואַל דער געשלאָגענער זיך ניט אומקערן פאַרשעמט,

וואַל דער אַרעמאָן און דער אביון לויבן דיין נאָמען.

²²שטיי אויף, גאָט, קריג דיין קריג,

געדענק דיין לעסטערונג פון דעם נידערטרעכטיקן אַ
גאַנצן טאָג.

²³וואַלסט ניט פאַרגעסן דעם ליאַרעם פון דיינע פיינט,

דעם טומל פון דיינע קעגנשטייער וואָס גייט אויף

נאַכאַנאַנד.

עה יפאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַל-תּשַׁחַת; אַ מזמור

פון אָספּן, אַ געזאַנג.

²מיר לויבן דיך, גאָט,

מיר לויבן, און נאָנט איז דיין נאָמען;

מע דערציילט דיינע ווונדער.

³אַז איך נעם אַ צייט,

טו איך משפטן מיט יושר.

⁴מעגן זיך וואַקלען די ערד און אַלע אירע באַוווינער,

איך טו באַפעסטיקן אירע זיילן. סְלָה.

⁵איך זאָג צו די מוטוויליקע: איר זאָלט ניט מוטוויליקן,

און צו די רשעים: איר זאָלט ניט אויפהייבן דעם האָרן.
 6 איר זאָלט ניט אויפהייבן אין דער הייך אַייער האָרן,
 ניט רעדן מיט אַ פאַרשייטן האַלדו.
 7 וואָרום ניט פון מזרח אָדער פון מערב,
 און ניט פון מדבר, קומט דערהייכונג.
 8 נאָר גאָט איז דער ריכטער;
 דעם דערנידערט ער, און דעם דערהייכט ער.
 9 וואָרום אַ כּוֹס איז אין דער האַנט פון גאָט,
 מיט וויין וואָס שוימט, מיט מישגעטראַנק פּוּל;
 און ער גיסט אָן דערפון;
 בלויז די הייוון דערפון זופּן־טרינקען
 אַלע רשעים פון דער ערד.

10 אַבער איך וועל אייביק דערציילן,
 איך וועל זינגען צום גאָט פון יעקב.
 11 און אַלע הערנער פון די רשעים וועל איך אָפהאַקן;
 דערהייכט וועלן ווערן די הערנער פון די צדיקים.

ען יפּאַר דעם געזאַנגמיסטער, מיט סטרונעשפּיל; אַ
 מזמור פון אָספּן, אַ געזאַנג.
 2 באַקאַנט אין יהודה איז גאָט,
 גרויס איז זיין נאָמען אין ישראל.
 3 און אין שְׁלֹם איז זיין ביידל,
 און זיין ווינונג אין ציון.
 4 דאָרטן האָט ער צעבראַכן די בליציקע פּיילן פון בויגן,
 דעם שילד און די שווערד און מלחמה. סְלֵה.
 5 ליכטיק ביסטו, מאַכטיקער,
 פון די בערג פון פאַרצוקונג;

6 אויסן זינען זיינען געוואָרן די שטאַרקהאַרציקע,
 זיי זיינען אַיינגעשלאָפן זייער שלאָף;
 און אַלע קריגסלייט האָבן ניט געפונען זייערע הענט.
 7 פון דיין אָנגעשריי, גאַט פון יעקב,
 איז אַנטשלומערט געוואָרן אי רייטער אי פערד.
 8 דו ביסט פאַרכטיק, דו,
 און ווער קען באַשטיין פאַר דיר;
 ווי באַלד דו ביסט אין כעס?
 9 פון הימל האַסטו געלאָזט הערן אַ דין,
 די ערד האָט מורא געקריגן און איז שטיל געוואָרן,
 10 אַז גאַט איז אויפגעשטאַנען צום משפט,
 צו העלפן אַלע געדריקטע פון דער ערד. סָּלָה.
 11 פאַרוואָר, די גרימצאַרנדיקע וועלן דיך לויבן,
 דעם איבערבלייב פון גרימצאַרן וועסטו אַיינצאַמען.
 12 טוט אַ נדר און באַצאַלט צו יהוה אַייער גאַט;
 אַלע אַרום אים זאָלן ברענגען מתנות צום געפאַרכטן.
 13 ער האַלט אַיין דאָס געמיט פון פירשטן,
 ער איז פאַרכטיק פאַר אַלע מלכים פון דער ערד.

עו 1 פאַר דעם געוואַנגמייסטער, פאַר ידותו; פון אָספן
 אַ מזמור.

2 מיין קול איז צו גאַט, און איך שריי,
 מיין קול איז צו גאַט, און פאַרנעם צו מיר.
 3 אין טאָג פון מיין נויט זוך איך גאַט,
 מיין האַנט איז אויסגעשטרעקט ביי נאַכט אָן אויפהער,
 מיין זעל וויל זיך ניט טרייסטן.
 4 אַז איך דערמאָן זיך, גאַט, טו איך ברומען,
 " וואַרטפיל: משמים השמעת.

איך קלאַג, און מײן געמיט פאַרגײט זיך. סְלָה.
 5 דו האַלטסט צו די ברעמען פון מײנע אויגן;
 איך בין צערודערט און קען נײט רעדן.
 6 איך טראַכט אָן די טעג פון אַמאָל,
 אָן די יאָרן פון פאַרצײטן.
 7 איך דערמאָן זיך מײן געזאַנג בײ נאַכט,
 איך רעד מיט מײן האַרצן,
 און עס פאַרשט מײן גײסט:
 8 וועט אויף אײביק גאָט פאַרלאָזן,
 און וועט מער נײט באַוויליקן ווידער?
 9 איז אויסגעגאַנגען אויף אײביק זײן חסד?
 איז דער צוואַנג געענדיקט אויף דוּר-דורות?
 10 האָט פאַרגעסן צו לײטזעליקן גאָט?
 צי האָט ער אין צאָרן פאַרשלאָסן זײן רחמנות? סְלָה.
 11 און איך זאָג: דאָס איז מײן ווײטאַק,
 וואָס געביטן האָט זיך די רעכטע האַנט פון אויבערשטן.
 12 איך דערמאָן די אויפטוען פון גאָט,
 יא, איך דערמאָן דײנע ווונדער פון פאַרצײטן.
 13 און אַן איך טראַכט אָן אַל דײן ווערק,
 און אָן דײנע טואונגען טו איך קלערן.
 14 גאָט, אין הייליקײט איז דײן וועג;
 ווער איז אַ גרויסער גאָט ווי גאָט?
 15 דו ביסט דער גאָט וואָס טוט ווונדער,
 האָסט געלאָזט וויסן צווישן די פעלקער דײן שטאַרקײט.
 16 האָסט אויסגעלײזט מיטן אָרעם דײן פּאַלק,
 די קינדער פון יעקב און יוסף. סְלָה.
 17 געזען האָבן דיך די וואַסערן, גאָט,

געווען האָבן דיך די וואַסערן, האָבן זיי ווייַען געקריגן,
 און געציטערט האָבן די תְּהוֹמֵעַן.
¹⁸ אַ געפֿלייַצט וואַסער האָבן די וואַלקנס,
 אַ קוֹל האָבן אַרויסגעלאָזט די הימלען,
 און דייַנע פֿיילן זייַנען אומגעלאָפֿן.
¹⁹ דער קוֹל פֿון דיין דונער איז געווען אין דעם ווירבלווינט,
 בליצן האָבן באַלוכטן די וועלט,
 געציטערט און געשטורעמט האָט די ערד.
²⁰ דורכן ים איז געווען דיין וועג,
 און דיין שטעג דורך וואַסערן גרויסע,
 און דייַנע טריט זייַנען ניט געמערקט געוואָרן.
²¹ הָאָסט געפֿירט אַזוי ווי שאָף דיין פֿאַלק,
 דורך דער האַנט פֿון משהן און אַהרֹנען.

עח יא באַטראַכטונג פֿון אָספֿן.
 פֿאַרנעם, מיין פֿאַלק, מיין לערנונג,
¹ נייַגט אַייער אויער צו די ווערטער פֿון מיין מויל.
² איך וועל עפענען מיט אַ משל מיין מויל,
 איך וועל רעדן רעטענישן פֿון פֿאַרציִיטן.
³ וואָס מיר האָבן געהערט און מיר ווייסן,
 און אונדזערע עלטערן האָבן אונדו דערציִילט,
⁴ וועלן מיר ניט פֿאַרהוילן פֿון זייערע קינדער;
 דערציִילנדיק דעם שפעטערדיקן דור
 די לויבן פֿון גאָט און זיין שטאַרקייט,
 און זייַנע וונדער וואָס ער האָט געטאָן.
⁵ וואָרום ער האָט אויפגעשטעלט אַ געזעץ אין יעקב,
 און אַ תּוֹרָה געמאַכט אין ישראֵל,
 וואָס ער האָט באַפוילן אונדזערע עלטערן.

זיי צו מאַכן וויסן זייערע קינדער;
 פֿדי וויסן זאָל דער שפּעטערדיקער דֹור,
 די קינדער וואָס וועלן געבאָרן ווערן;
 זיי זאָלן אויפשטיין און דערציילן זייערע קינדער.
 און זיי זאָלן לייגן אויף גאָט זייער בטחון,
 און ניט פֿאַרגעסן די אויפטוען פֿון גאָט,
 און זיינע געבאָט זאָלן זיי היטן;
 און זיי זאָלן ניט זיין ווי זייערע עלטערן,
 אַ דֹור אָפּגעקערט און ווידערשפּעניק,
 אַ דֹור וואָס האָט ניט געפּעסטיקט זיין האַרץ,
 און ניט געטריי געווען איז זיין געמיט צו גאָט.

פֿדי קינדער פֿון אפרים, באַוואָפנטע בויגנשיסער,
 האָבן זיך אומגעקערט אין טאָג פֿון מלחמה.
 זיי האָבן ניט געהיט דעם בונד פֿון גאָט,
 און אין זיין תּורה ניט געוואָלט גיין.
 און זיי האָבן פֿאַרגעסן זיינע טוּאונגען,
 און זיינע ווונדער וואָס ער האָט זיי באַוווּן.
 אַנטקעגן פֿאַר זייערע עלטערן האָט ער געטאָן ווונדער,
 אין לאַנד מְצַרִים, אין פעלד פֿון צוֹעַן.
 ער האָט געשפּאַלטן דעם ים, און זיי אַריבערגעפירט,
 און אויפגעשטעלט די וואַסערן ווי אַ סטויג.
 און ער האָט זיי געפירט מיט אַ וואַלקן ביי טאָג,
 און די גאַנצע נאַכט מיט אַ פֿייערדיקן ליכט.
 ער האָט געשפּאַלטן פעלזן אין מדבר,
 און זיי אָנגעטרונקען זאָט ווי פֿון תּהוֹמען.
 און ער האָט אַרויסגעצויגן פֿלוסן פֿון פעלז,
 און געמאַכט גידערן וואַסער ווי שטראַמען.

¹⁷ אָבֶעֶר זיי האָבן נאָך ווייטער געזינדיקט צו אים,
 צו ווידערשפעניקן דעם אויבערשטן אין דער וויסטע.
¹⁸ און זיי האָבן געפרוּווט גאָט אין זייער האַרצן,
 צו פאַרלאַנגען עסן פאַר זייער געלוסט.
¹⁹ און זיי האָבן גערעדט קעגן גאָט,
 געזאָגט: קען גאָט גרייטן אַ טיש אין דער מדבר?
²⁰ יאָ, ער האָט געשלאָגן דעם פעלו, און וואַסער איז
 געפלאָסן,
 און טייכן האָבן געפלייצט,
 וועט ער אויך קענען ברויט געבן?
 צי וועט ער אָנברייטן פלייש פאַר זיין פאַלק?
²¹ דרום האָט גאָט געהערט, און איז אין כּעס געוואָרן,
 און אַ פייער האָט זיך אָנגעצונדן אין יעקב,
 און פאַרוואָר, אַ צאָרן איז אויפגעאַנגען אין ישראל;
²² ווייל זיי האָבן ניט געגלויבט אין גאָט,
 און זיך ניט פאַרוזיכערט אויף זיין הילף.
²³ און ער האָט באַפוילן די וואַלקנס פון אויבן,
 און די טירן פון הימל געעפנט.
²⁴ און ער האָט געמאַכט רעגענען אויף זיי מן צום עסן,
 און הימל־תבואה זיי געגעבן.
²⁵ ברויט פון מלאַכים האָט איטלאַכער געגעסן,
 שפייז צו זאָט האָט ער זיי אַראָפגעשיקט.
²⁶ ער האָט געמאַכט ציען דעם מזרח־זייגל אין הימל,
 און געטריבן מיט זיין שטאַרקייט דעם דרום־זייגל.
²⁷ און ער האָט געמאַכט רעגענען אויף זיי פלייש ווי שטויב,
 און ווי זאַמד פון די ימען פויגלען געפליגלטע.
²⁸ און ער האָט עס געלאָזט פאַלן אין מיטן פון זייער לאַגער,
 רונד אַרום זייערע ווינונגען.

²⁹און זיי האָבן געגעסן, און זיינען איבערזאָט געוואָרן,
און זייער תאווה האָט ער זיי געבראַכט.
³⁰נאָך האָבן זיי זיך ניט געהאַט אָפגעעקעלט פון זייער
תאווה,
זייער שפייז איז נאָך געווען אין זייער מויל,
³¹און דער צאָרן פון גאָט איז אויפגעגאַנגען קעגן זיי,
און ער האָט געהרגעט פון זייערע שטאַרקסטע,
און די יונגעלייט פון ישראל אַנידערגעלייגט.
³²ביי אַלעם דעם האָבן זיי ווידער געזינדיקט,
און ניט געגלויבט אין זיינע ווונדער.
³³און ער האָט פאַרלענדט ווי אַ הויך זייערע טעג,
און זייערע יאָרן אין אַ בָּהֳלָה.
³⁴אַז ער האָט זיי געהרגעט, פלעגן זיי אים זוכן,
און פלעגן זיך אומקערן, און פאַרשן גאָט.
³⁵און זיי האָבן זיך דערמאָנט אַז גאָט איז זייער פעלו,
און גאָט דער אויבערשטער איז זייער אויסלייזער.
³⁶און זיי האָבן אים איבערגעבעטן מיט זייער מויל,
און מיט זייער צונג פלעגן זיי אים ליגן זאָגן.
³⁷אַבער זייער האַרץ איז ניט געווען פעסט מיט אים,
און זיי זיינען ניט געטריי געווען אין זיין בונד.
³⁸נאָר ער איז אַ דערבאַרימער,
ער איז מכפר אויף זינד, און ברענגט ניט אום,
און ער האַלט אַ סך אָפ זיין כּעס,
און דערוועקט ניט זיין גאַנצן גרימצאָרן.
³⁹און ער האָט זיך דערמאָנט אַז זיי זיינען פלייש,
אַ הויך וואָס פאַרגייט, און קערט ניט אום.
⁴⁰ווי פיל מאָל האָבן זיי אים ווידערשפעניקט אין מדבר,

אים געקרענקט אין דער וויסטע?
⁴¹און ווידער האָבן זיי געפרוּווט גאָט,
 און דעם הייליקן פון ישראל געערגערט.
⁴²זיי האָבן ניט געדאַכט אָן זיין האַנט,
 אָן דעם טאָג וואָס ער האָט זיי אויסגעלייזט פון פיינט.
⁴³ווי ער האָט געמאַכט זיינע צייכנס אין מצרים,
 און זיינע ווונדער אין פעלד פון צווען;
⁴⁴און פאַרקערט אין בלוט זייערע טייכן,
 און זייערע פלוסן, זיי זאָלן ניט קענען טרינקען.
⁴⁵ער האָט אָנגעשיקט אויף זיי אַ געמיש פליגן וואָס האָט זיי
 אויפגעעסן,
 און די פראַש וואָס האָט זיי פאַרוויסט.
⁴⁶און ער האָט איבערגעגעבן צום גריל זייער געוועקס,
 און זייער מי צום היישעריק.
⁴⁷ער האָט געטייט מיט האַגל זייער וויינשטאַק,
 און זייערע ווילדע פייגנבויםער מיט פראַסט.
⁴⁸און ער האָט איבערגעענטפערט צום האַגל זייער פי,
 און זייערע סטאַדעס צו בליצן.
⁴⁹ער האָט אָנגעשיקט אויף זיי דעם בראַנד פון זיין צאָרן,
 כעס און גרימצאָרן און לייד,
 און אַנשיקעניש פון ביזע שלוחים.
⁵⁰ער האָט געמאַכט אַ וועג פאַר זיין צאָרן,
 ער האָט ניט פאַרמיטן פון טויט זייער זעל,
 און האָט איבערגעענטפערט זייער לעבן צו פעסט.
⁵¹און ער האָט געשלאָגן יעטוועדער בכּוֹר אין מצרים,
 די ערשטלינגען פון קראַפט, אין די געצעלטן פון חָם.
⁵²און ער האָט געמאַכט ציען ווי שאַף זיין פּאַלק,
 און זיי געפירט ווי אַ סטאַדע אין מדבר.

⁵³און ער האָט זיי באַלייט אין זיכערקייט, און זיי האָבן ניט געאַנגסט,

און זייערע פיינט האָט צוגעדעקט דער ים.

⁵⁴און ער האָט זיי געבראַכט צו זיין הייליקן געמאַרק, צו דעם באַרג וואָס זיין רעכטע האַנט האָט זיך געשאַפן.

⁵⁵און ער האָט פאַרטריבן פון פאַר זיי פעלקער, און זיי אויסגעוואָרפן מיט אַ מעסטשנור פאַר אַ נחלה; און געמאַכט רוען אין זייערע געצעלטן די שבטים פון ישראל.

⁵⁶אַבער זיי האָבן געפרוּווט און ווידערשפעניקט גאָט דעם אויבערשטן,

און זיינע אַנוואַגן האָבן זיי ניט געהיט.

⁵⁷און זיי האָבן זיך אָפגעקערט און געפעלשט ווי זייערע עלטערן,

זיי זיינען פאַרקערט געוואָרן ווי אַ פאַלשער בויגן.

⁵⁸זיי האָבן אים דערצערנט מיט זייערע בָּמוֹת,

און מיט זייערע געצן אים דערבייזערט.

⁵⁹האָט גאָט געהערט און איז אין כּעס געוואָרן;

און ער האָט זייער פאַראַכט ישראל.

⁶⁰און ער האָט אַוועקגעוואָרפן דעם מִשְׁכַּן פון שילו,

דאָס געצעלט וואָס ער האָט געמאַכט רוען צווישן מענטשן.

⁶¹און ער האָט געגעבן אין געפאַנגענשאַפט זיין שטאַרקייט,

און זיין פראַכט אין דער האַנט פון פיינט.

⁶²און ער האָט איבערגעענטפערט צום שווערד זיין פאַלק,

און האָט אויף זיין נחלה געצערנט.

⁶³זייערע בחורים האָט פאַרצערט אַ פּייער,

און זייערע יונגפרויען זיינען געבליבן אָן אַ חתונה-ליד.

⁶⁴זייערע כהנים זיינען געפאלן דורכן שווערד,
און זייערע אלמנות פלעגן צומאל ניט באזיינען.

⁶⁵אָבער גאָט האָט אויפגעוואַכט ווי אַ שלאָפעדיקער,
אָווי ווי אַ גיבור וואָס ניכטערט זיך אויס פון ווײַן.

⁶⁶און ער האָט צוריקגעשלאָגן זיינע פיינט;
אַן אייביקע שאַנד האָט ער זיי געגעבן.

⁶⁷אָבער ער האָט פאַראַכט דאָס געצעלט פון יוסף,
און דעם שבט אפרים ניט אויסדערוויילט;

⁶⁸נאָר אויסדערוויילט דעם שבט יהודה,
דעם באַרג ציון וואָס ער האָט ליב.

⁶⁹און ער האָט געבויט ווי די הימלען זיין הייליקטום,
ווי די ערד וואָס ער האָט געגרונטפעסט אויף אייביק.

⁷⁰און ער האָט אויסדערוויילט דוד זיין קנעכט,
און אים גענומען פון די שאַפגע העפטן.

⁷¹פון הינטער די מילכשעפסן האָט ער אים געבראַכט
צו פיטערן יעקב זיין פאָלק,

און ישראל זיין אַרב.

⁷²און ער האָט זיי געפיטערט לויט דער ערלאַכקייט פון
זיין האַרצן,

און מיט דער פאַרשטאַנדיקייט פון זיינע הענט זיי געפירט.

עט יאַ מזמור פון אָספן.

גאָט, פעלקער זיינען געקומען אין דיין אַרב;

זיי האָבן פאַראומרייניקט דיין הייליקן טעמפל,

זיי האָבן געמאַכט ירושלים פאַר הויפנס.

²זיי האָבן געגעבן די טויטע לייבער פון דינע קנעכט

פאַר שפייז צו דעם פויגל פון הימל.

דאָס פלייש פון דינע פרומע צו דער חיה פון דער ערד.

זי האָבן פאַרגאַסן זייער בלוט אַזוי ווי וואַסער, אַרום
ירושלַים,

און ניט געווען קיין באַגרעבער.

מיר זיינען געוואָרן אַ חרפה ביי אונדזערע שכנים,
אַ געלעכטער און אַ שפּאַט ביי אונדזערע אַרומיקע.

ביז וואַנען גאָט וועסטו צערענען נאַכאַנאַנד?

וועט ברענען ווי אַ פייער דיין צאָרן?

גיס אויס דיין גרימצאָרן אויף די פעלקער

וואָס קענען דיך ניט,

און אויף די קיניגרייכן

וואָס רופן ניט דיין נאָמען.

וואַרום מע האָט אויפגעגעסן יעקב,

און זיין ווינונג האָבן זיי פאַרוויסט.

וואַלסט אונדו ניט דערמאָנען די זינד פון די פריערדיקע,

גיך וואָל אונדו אַנטקעגנקומען דיין דערבאַרימונג,

וואַרום מיר זיינען געפאַלן זייער.

שטיי אונדו ביי, גאָט פון אונדזער הילף,

צוליב דעם כבוד פון דיין נאָמען,

און זיי אונדו מציל, און זיי מכפר אויף אונדזערע זינד,

פון וועגן דיין נאָמען.

נאָך וואָס וואָלן זאָגן די פעלקער:

אַזוי איז זייער גאָט?

וואָל באַוויסט ווערן צווישן די פעלקער פאַר אונדזערע

אויגן,

די נקמה פאַר דעם פאַרגאַסענעם בלוט פון דינע קנעכט.

וואָל קומען פאַר דיר דאָס קרעכצן פון געפאַנגענעם,

לויט דער גרויסקייט פון דיין אַרעם לאַז לעבן די

אַנגעברייטע צום טויט,

¹²און קער אום אונדזערע שכנים זיבנפאָכיק אין זייער
בוזעם,

זייער לעסטערונג וואָס זיי האָבן דיך געלעסטערט, גאָט.
¹³און מיר דיין פאָלק, און די שאָף פון דיין פיטערונג,
וועלן דיר דאַנקען אויף אייביק,
אויף דור־דורות וועלן מיר דערציילן דיין לויב.

פ יפאַר דעם געזאַנגמייסטער, אויף שושנים־עדות; פון
אַספּן אַ מזמור.

¹דו פאַסטוך פון ישראל, פאַרנעם;

דו וואָס פירסט אזוי ווי שאָף יוסף,

דו וואָס זיצסט איבער די פּרובים, שיינ אַרויס.

²פאַרויס פאַר אפרים און בנימין און מנשה דערוועק דיין
גבורה,

און קום אונדז צו הילף.

³גאָט, ריכט אונדז ווידער אויף,

און דערלייכט דיין פנים, אַז מיר זאָלן געהאַלפּן ווערן.

⁴יהוה דו גאָט פון צבָאות,

ביז וואָנען וועסטו צערענען אויף דער תפילה פון דיין
פאָלק?

⁵האַסט זיי געשפּייזט מיט ברויט פון טרערן,

און זיי געמאַכט טרינקען עמערסווייז טרערן.

⁶מאַכסט אונדז צום גערייד ביי אונדזערע שכנים,

און אונדזערע שוואַים לאַכן זיך אָן.

⁷גאָט פון צבָאות, ריכט אונדז ווידער אויף,

און דערלייכט דיין פנים, אַז מיר זאָלן געהאַלפּן ווערן.

⁸אָ וויינשטאָק האָסטו אַרויסגעצויגן פון מצרים,

הָאָסֶט פֶּאָרטרִיבן פֶּעלקער, און אים אַינגעפלאַנצט.
¹⁰הָאָסֶט אָפּגעראַמט פֶּאָר אים,
און ער הָאָט אַינגעוואַרצלט זײַנע וואַרצלען,
און אָנגעפֿילט דאָס לאַנד.
¹¹די בערג זײַנען פֶּאַרדעקט געוואָרן פֿון זײַן שאַטן,
און זײַנע צוײַגן זײַנען געווען צעדערן פֿון גאָט.
¹²ער הָאָט אַרויסגעלאָזט זײַנע ריטער בײַן צום ים,
און בײַן צום טײַך זײַנע שפּראַצן.
¹³פֶּאַרוואָס הָאָסטו צעבראַכן זײַנע צאַמען,
אַז אַלע וועגײַער זאָלן אים אַרומקלײַבן?
¹⁴דער חזיר פֿון וואַלד פּרעסט אים אָפּ,
און די ווידמענונג פֿון פֶּעלד פֿיטערט זיך אויף אים.
¹⁵גאָט פֿון צבֿאות, קער זיך אום, איך בעט דיך,
לֹג פֿון הימל און זע, און גיב אַכט אויפֿן דאָזיקן ווײַנשטאַק,
¹⁶און באַפעסטיק דאָס שטענגל וואָס דיין רעכטער הָאָט
אַינגעפלאַנצט,
און דערהײַב דעם צוײַג וואָס דו הָאָסט דיר
אויסדערווײַלט.
¹⁷ער איז פֿון פֿײַער פֶּאַרברענט, ער איז אָפּגעשניטן;
פֿון דעם בײַזער פֿון דיין פֿנים גײַען זײ אונטער.
¹⁸זאָל דיין האַנט זײַן אויף דעם מאַן פֿון דיין רעכטער האַנט,
אויף דעם מענטשנקינד וואָס דו הָאָסט דיר
אויסדערווײַלט,
¹⁹אַז מיר זאָלן זיך ניט אָפקערן פֿון דיר;
זאָלסט אונדז אויפלעבן, אַז מיר רופן דיין נאָמען.
²⁰יהוה דו גאָט פֿון צבֿאות, ריכט אונדז ווידער אויף,
דערלײַכט דיין פֿנים, אַז מיר זאָלן געהאָלפֿן ווערן.

- פא** 1 פאַר דעם געזאַנגמיסטער, אויף גתית; פון אָספּן.
 2 זינגט צו גאַט אונדזער שטאַרקייט,
 שאַלט צו דעם גאַט פון יעקב.
 3 הייבט אויף אַ געזאַנג, און שפּילט אויף אַ פּויק,
 אויף אַ זיסער האַרף מיט אַ גיטאַר.
 4 בלאָזט אַ שופּר אום ראש-חודש,
 אין האַלב חודש צו אונדזער יום-טוב.
 5 וואָרום דאָס איז אַ חק פאַר ישׂראל,
 אַ געזעץ פון דעם גאַט פון יעקב.
 6 אַן עדות אין יוסף האָט ער עס געמאַכט,
 אַז ווען ער איז אַרויס אויף לאַנד מצרים.
 7 האָב איך אַ שפּראַך מיר אומבאַקאַנט געהערט,
 7 „איך האָב אָפּגעטאַן זיין רוקן פון לאַסט,
 זיינע הענט זאָלן אַוועק פון דעם טראַגקאַרב.
 8 האַסט גערופן אין נויט, און איך האָב דיך אַרויסגעצויגן,
 איך האָב דיר געענטפּערט פון דער פאַרבאַרגעניש פון
 דונער.
 איך האָב דיך געפרוּווט ביי די וואַסערן פון מריבָה. סָלָה.
 9 הער, מיין פּאָלק, און איך וועל דיך וואַרענען,
 ישׂראל, ווען דו זאָלסט מיר צוהערן!
 10 קיין אַנדער גאַט זאָל ניט זיין ביי דיר,
 און זאָלסט זיך ניט בוקן צו קיין פרעמדן גאַט.
 11 איך בין יהוה דיין גאַט
 וואָס האָט דיך אויפגעבראַכט פון לאַנד מצרים;
 מאַך אויף ברייט דיין מויל
 און איך וועל עס אָנפילן.“
- 12 אַבער מיין פּאָלק האָט ניט צוגעהערט צו מיין קול,

און ישראל האָט ניט אַיינגעוויליקט צו מיר.
 14 און איך האָב אים פריי געלאָזט אין דער אַיינגעשפּאַרט־
 קייט פון זיין האַרצן,
 זיי זאָלן גיין לויט זייערע באַראַטן.
 15 ווען מײן פּאָלק וואָלט צוהערן צו מיר,
 ווען ישראל וואָלט אין מײנע וועגן גיין!
 16 איך וואָלט גיך אונטערטעניקט זייערע פיינט,
 און אויף זייערע דריקער געקערט מײן האַנט.
 17 די שוֹנאים פון גאָט וואָלטן אַיינגעגאַנגען פאַר אים,
 און זייער שטראַף וואָלט געווען אייביק.
 18 און אים וואָלט מען געשפּייזט מיט דעם פעטס פון ווייץ;
 און פון פעלו דײך וואָלט איך מיט האַניק געזעטיקט.

פב יאַ מזמור פון אָספּן.

גאָט שטייט אין דער עדה פון גאָט,
 אין מיטן פון די ריכטער טוט ער משפטן.
 2 ביז וואַנען וועט איר משפטן אומגעזעכט,
 און שווינען דעם פנים פון די רשעים? סָלָה.
 3 טוט רעכט דעם אָרעמאַן און דעם יתום,
 דעם געדריקטן און דעם באַדערפטיקן מאַכט גערעכט.
 4 מאַכט אַנטרינען דעם אָרעמאַן און דעם אביון,
 פון דער האַנט פון די רשעים זייט מציל.
 5 זיי ווייסן ניט, און זיי פאַרשטייען ניט,
 אין פינצטערניש גייען זיי אום;
 אַלע גרונטפעסטן פון דער ערד פאַלן אום.
 6 איך וואָלט געזאָגט, געטער זייט איר,
 און זין פון דעם אויבערשטן זייט איר אַלע.
 7 אָבער אַזוי ווי אַ מענטש וועט איר שטאַרבן,

און ווי איינער פון די האַרן וועט איר פאַלן".

⁸שטיי אויף, גאָט, משפט די ערד,
וואַרום אַלע פעלקער זיינען דיין אַרב.

פג ¹אַ געזאַנג, אַ מזמור פון אָספן.
²גאָט, ניט זיי שטיל,

זאָלסט ניט פאַרשווייגן און ניט רוען, גאָט.
³וואַרום זע, דייע פיינט טומלען,

און דייע שונאים הייבן אויף דעם קאָפּ.

⁴אַקעגן דיין פאַלק סודען זיי זיך ליסטיק,
און זיי עצהן זיך אַקעגן דייע באַשיצטע.

⁵זיי האָבן געזאַגט: קומט,

און לאָמיר זיי פאַרטיליגן פון זיין אַ פאַלק,

אַז מער זאָל ניט געדאַכט ווערן דער נאָמען ישראל.
⁶וואַרום זיי האָבן געהאַלטן אַן עצה מיט איין האַרצן,

קעגן דיר אַ בונד טוען זיי שליסן.

⁷די געצעלטן פון אַדום, און די ישמעאליים,

מואָב, און די הגרים;

⁸גבֿל, און צמון, און צמֿלק,

פֿלֿשת מיט די באַוווינער פון צור.

⁹אויך אַשור האָט זיך באַהעפט מיט זיי;

זיי זיינען אַן אַרעם צו די קינדער פון לוט. סָלָה.

¹⁰טו צו זיי אַזוי ווי צו מדֿיָן,

ווי צו סיסראָן, ווי צו גֿבינען ביים טייך קישון,¹¹

וואָס זיינען פאַרטיליגט געוואָרן אין צינדאר,

געוואָרן ווי מיסט אויף דער ערד.¹²

¹²מאָך זייערע אַדללייט ווי עוֹרֿב און ווי זאַב,

און ווי נֿבַח און ווי צלמוֹנֿעי, אַלע זייערע פירשטן;

¹¹ זע שופטים ד-ה. ¹² וואָרטשפּיל: דמֿן לאַדְמָה. ¹ זע שופטים ז-ח, 21.

13 די וואָס זאָגן: לאַמיר ירשען פאַר אונדז
 די ווינונגען פון גאָט.
 14 מיין גאָט, מאַך זיי ווי ווירבלשטויב,
 ווי שפּריי פאַרן ווינט.
 15 ווי אַ פּייער וואָס פאַרברענט אַ וואַלד,
 און ווי אַ פּלאַם וואָס צעפּלאַקערט די בערג,
 16 אזוי זאָלסטו זיי נאַכיאָגן מיט דיין שטורעם,
 און מיט דיין געוויטער זיי דערשרעקן.
 17 פּיל זייער פנים מיט שאַנד,
 אַז זיי זאָלן זוכן דיין נאָמען, גאָט.
 18 זאָלן זיי פאַרשעמט און דערשראָקן ווערן אויף אייביק,
 און זאָלן זיי צו שאַנד ווערן און אונטערגיין.
 19 און זאָלן זיי חיסן אַז דו אַליין וואָס דיין נאָמען איז יהוה,
 ביסט דער העכסטער איבער דער גאַנצער ערד.

פד 1 פאַר דעם געזאַנגמיסטער, אויף גתית; פון די קינדער
 פון קרח אַ מזמור.
 2 ווי ליב זיינען דינע ווינונגען,
 גאָט פון צבאות!
 3 מיין זעל גאַרט און גייט אויס
 נאָך די הויפּן פון גאָט;
 מיין האַרץ און מיין לייב זינגען
 צום לעבעדיקן גאָט.
 4 אַפּילו אַ שפּערל געפינט אַ היים,
 און אַ שוואַלב אַ נעסט פאַר זיך,
 וווּ זי טוט אַהין אירע יונגע,
 ביי דינע מזבחות, יהוה פון צבאות,
 מיין קיניג און מיין גאָט.

⁵וּוֹיֵל צו די וואָס זיצן אין דיין הויז;
תמיד וועלן זיי דיך לויבן. סְלָה.

⁶וּוֹיֵל צו די מענטשן וואָס זייער שטאַרקייט איז אין דיר,
וואָס [דיינע] וועגן זיינען אין זייער האַרצן.
⁷דורכגייענדיק דעם טאַל בְּקָא,
מאַכן זיי אים פאַר אַ קוואַל;
יָא, אַ פּרירעגן באַקליידט אים מיט ברכות.
⁸זיי גייען פון שטאַרקייט צו שטאַרקייט,
זיי ווייזן זיך פאַר גאַט אין ציון.

⁹יהוה דו גאַט פון צבאות, הער צו מיין תפילה,
פאַרנעם, דו גאַט פון יעקב. סְלָה.
¹⁰גאַט אונדזער שילד, זע,

און קוק אויף דעם פנים פון דיין געזאַלבטן.
¹¹וואַרום בעסער אַ טאַג אין דינע הויפן
איידער טויזנט [אַנדערשון];
איך וואַלט אויסגעוויילט שטיין ביים שוועל אין הויז
פון מיין גאַט

איידער ווינען אין געצעלטן פון אומרעכט.
¹²וואַרום אַ זון און אַ שילד איז גאַט יהוה,
חן און פּבוד גיט יהוה;

ער פאַרמיידט ניט קיין גוטס
פון די וואָס גייען אין ערלאַכקייט.
¹³גאַט פון צבאות,

ווייל צו דעם מענטשן וואָס פאַרזיכערט זיך אויף דיר.

פה ¹פאַר דעם געזאַנגמיסטער; פון די קינדער פון קרח
אַ מזמור.

הָאָסֶט בְּאֹחֵלֵיקֵט, גָּאָט, דִּיין לְאָנֵד,²
 הָאָסֶט אומגעקערט די געפֿאַנגענשאַפֿט פֿון יעקב.
 הָאָסֶט פֿאַרגעבן די זינד פֿון דִּיין פֿאַלק,
 הָאָסֶט פֿאַרדעקט זייערע אַלע חטאים. סְלֵה.
 הָאָסֶט אַיינגעטאַן אַל דִּיין רוֹן,
 הָאָסֶט זיך אָפֿגעקערט פֿון דִּיין גרימצאַרן.
 רִיכט אונדז ווידער אויף, גָאָט פֿון אונדזער הילף,
 און פֿאַרשטער דִּיין כּעס קעגן אונדז.
 צִי אויף אַייביק וועסטוּ צערענען אויף אונדז?
 וועסטוּ ציען דִּיין כּעס אויף דורך־דורות?
 צִי וועסטוּ אונדז ניט אויפלעבן ווידער,
 אַז דִּיין פֿאַלק זאָל זיך פֿרייען מיט דיר?
 ווִיז אונדז, גָאָט, דִּיין חסד,
 און דִּיין הילף זאָלסטוּ אונדז געבן.
 אִיך הער וואָס גָאָט יהוה רעדט;
 פֿאַרוואָר, ער רעדט פֿריד פֿאַר זיין פֿאַלק און פֿאַר
 זיינע פרומע;
 נאָר זיי זאָלן זיך ניט אומקערן צו נאַרישקייט.
 גאָר נאָנט צו זיינע פֿאַרכטער איז זיין ישועה,
 כּדי כּבוד זאָל רוען אין אונדזער לְאָנֵד.
 גענאָד און אמת האָבן זיך באַגעגנט,
 גערעכטיקייט און שלום האָבן זיך צעקושט.
 אמת שפּראַצט פֿון דער ערד,
 און גערעכטיקייט לוגט פֿון הימל.
 יאָ, גָאָט וועט געבן גוטס,
 און אונדזער לְאָנֵד וועט געבן איר פֿרוכט.
 גערעכטיקייט וועט גיין אים פֿאַרויס,
 און קירעווען אין וועג זיינע טריט.
 * חֲאָרַטְשֵׁפִיל: רִצִית אַרְצָה.

פ וַאֲתֵּפִילָה פֹּה דוֹדִי.

נייג צו, גאָט, דיין אויער, ענטפער מיר,
וואָרום אָרעם און באַדערפטיק בין איך.
באַהיט מיין זעל וואָרום איך בין פרום,
העלף, דו מיין גאָט, דיין קנעכט וואָס פאַרויכערט זיך
אויף דיר.

³ לייטזעליק מיך, גאָט,

וואָרום צו דיר רוף איך אַ גאַנצן טאָג.

⁴ דערפריי די זעל פון דיין קנעכט,

וואָרום צו דיר, גאָט, הייב איך אויף מיין זעל.

⁵ וואָרום דו, גאָט, ביסט גוט און פאַרגעביק,

און פילגענאָדיק צו אַלע וואָס רופן דיך.

⁶ פאַרנעם, גאָט, מיין תפילה,

און האָרף צו דעם קול פון מייע געבעטן.

⁷ אין טאָג פון נויט רוף איך דיך,

וואָרום דו וועסט מיר ענטפערן.

⁸ נישט אַזאָ ווי דו, יהוה, צווישן די געטער,

און נישט אַזוי ווי דייע מעשים.

⁹ אַלע פעלקער וואָס דו האָסט געמאַכט,

וועלן קומען און זיך בוקן פאַר דיר, גאָט,

און געבן כבוד צו דיין נאָמען.

¹⁰ וואָרום גרויס ביסטו, און טוסט ווונדער,

דו גאָט אַליין.

¹¹ לערן מיך, גאָט, דיין וועג, איך זאָל גיין אין דיין אמת,

איינציק מיין האָרף צו פאַרכטן דיין נאָמען.

¹² איך וועל דיך לויבן, מיין גאָט, מיט מיין גאַנצן האַרצן,

און ערלאַכן דיין נאָמען אויף אייביק.

¹³ וואַרום גרויס איז דיין חסד צו מיר,
און האָסט מציל געווען מיין זעל פון דער טיפּער
אונטערערד.

¹⁴ גאָט, מוטוויליקע זיינען אָנגעשטאַנען אויף מיר,
און אַ באַנדע געוואַלטטוער זוכן מיין לעבן,
און זיי האַלטן דיך ניט אַנטקעגן זיך.
¹⁵ אָבער דו גאָט ביסט אַ דערבאַרימדיקער און
לייטועליקער גאָט,

אַיינגעהאַלטן אין צאָרן און רייך אין גענאָד און טריישאַפט.
¹⁶ קער זיך צו מיר, און לייטועליק מיך,
גיב דיין שטאַרקייט צו דיין קנעכט,
און העלף דעם זון פון דיין דינסט.
¹⁷ מאַך מיר אַ צייכן צום גוטן,

און זאָלן זען מינע שוֹנאים און פאַרשעמט ווערן,
אַז דו גאָט האָסט מיך געהאַלפֿן און מיך געטרייסט.

פו ¹ פון די קינדער פון קרח אַ מזמור; אַ ליד.

זיין גרונטפעסט איז אויף די הייליקע בערג.

² גאָט האָט ליב די טויערן פון ציון

מער פון אַלע ווינונגען פון יעקב.

³ פּראַכטיקס ווערט גערעדט פון דיר,

דו שטאַט פון גאָט. סָלָה.

⁴ איך דערמאָן רַהב און בָּבֶל פאַר מינע באַקאַנטע;

אַט איז פּלֶשֶׁת, און צוֹר מיט פּוּשׁ:

„דערדאָזיקער איז אין איר געבאָרן געוואָרן“.

⁵ אָבער פון ציון ווערט געזאָגט:

„דער און יענער איז דאָרטן געבאָרן געוואָרן,

און דער אויבערשטער אַליין באַפעסטיקט זי“.

⁶גאָט ציילט ביים פאַרשרייבן די פעלקער:
דערדאָזיקער איז דאָרטן געבאָרן געוואָרן. סָלָה.
⁷יאָ, אַזוי ווי פלייטנשפילער זינגען
אַלע מיינע אינגעווייד פון דיר.

פח יאָ געזאָנג; אַ מוֹמור פון די קינדער פון קרח; פאַר
דעם געזאָנגמיסטער, אויף מחלת לענות; אַ
באַטראַכטונג פון הימן דעם אָרְחִי.
²יהוה דו גאָט פון מיין הילף,
בעת איך שריי ביי נאַכט פאַר דיר,
³זאָל קומען מיין תפילה פאַר דיר;
נייג דיין אויער צו מיין רוף.
⁴וואָרום זאָט מיט אומגליקן איז מיין זעל,
און מיין לעבן האָט צו דער אונטערערד דערגרייכט.
⁵איך ווער גערעכנט מיט גענידערטע אין גרוב,
איך בין געוואָרן ווי אַ מענטש אָן כּוֹח,
⁶אַן אָפּגעוונדערטער צווישן מתים;
ווי דערשלאַגענע וואָס ליגן אין קבר,
וואָס דו דערמאָנסט זיי ניט מער,
און זיי זיינען פון דיין האַנט פאַרשניטן.

⁷האַסט מיך אַריינגעטאַן אין דער אונטערשטער גרוב,
אין פינצטערנישן, אין טיפענישן.
⁸אויף מיר האָט זיך אָנגעלייגט דיין גרימצאָרן,
און אַלע דייע אינדן דריקסטו אויף מיר. סָלָה.
⁹האַסט דערווייטערט מיינע באַקאַנטע פון מיר,
האַסט מיך געמאַכט אַן אומווערדיקייט ביי זיי;
איך בין אַיינגעשפאַרט און קען ניט אַרויסגיין.
¹⁰מיין אויג שמאַכט פון פּיין;

איך האָב דיך גערופן, גאָט, אַלע טאָג,
 איך האָב אויסגעשפּרייט צו דיר מיינע הענט.
 11 וועסטו פאַר מתים טאָן ווונדער?
 צי די טויטע וועלן אויפשטיין דיך לויבן? סָלָה.
 12 וועט דערצייילט ווערן אין קבר דיין חסד?
 דיין טריישאַפט אין אונטערגאַנג?
 13 וועלן באַקאַנט ווערן אין דער פינצטערניש דינע ווונדער?
 און דיין גערעכטיקייט אין לאַנד פון פאַרגעסונג?

14 אָבער איך, צו דיר, גאָט, שריי איך,
 און אין פרימאָרגן קומט פאַר דיר מײן תפילה.
 15 פאַרוואָס פאַרלאָסטו, גאָט, מײן זעל?
 פאַרבאַרגסטו דיין פנים פון מיר?
 16 איך בין געדריקט און גיי אײן פון יוגנט אָן,
 איך טראָג דיין אַימה, איך בין צעדולט.
 17 איבער מיר איז דיין גרימצאָרן אַריבער,
 דינע שרעקענישן האָבן מיך פאַרשניטן.
 18 זיי האָבן מיך אַרומגערינגלט ווי אַ וואַסער אַ גאַנצן טאָג,
 זיי האָבן אין אײנעם מיך אַרומגענומען.
 19 האַסט דערווייטערט פון מיר אַ גוטן פריינט און אַ חבר,
 מײן באַקאַנטשאַפט איז די פינצטערניש.

פּט 1 אַ באַטראַכטונג פון אײַתן דעם אָנְחִי.
 2 די חסדים פון גאָט וועל איך אײביק זינגען;
 אויף דור־דורות וועל איך באַקאַנט מאַכן דיין טריישאַפט
 מיט מײן מויל.

3 וואָרום איך זאָג: אויף אײביק געבויט איז די גענאָד,
 די הימלען, אין זיי האַסטו באַפעסטיקט דיין טריישאַפט:
 4 איך האָב געשלאָסן אַ בונד צו מײן אויסדערוויילטן,

איך האָב געשוואָרן צו דוד מיין קנעכט:
 6 אויף אייביק וועל איך אויפשטעלן דיין זאַמען,
 און אויף דור-דורות וועל איך אויפבויען דיין טראָן. סָ'לה.

6 און די הימלען לויבן דייןע וונדער, גאָט,
 אויך דיין טריישאַפט אין דער אַינוואַמלונג פון די הייליקע.
 7 וואָרום ווער אין הימל קען זיך גלייכן צו יהוה?
 ווער איז געגליכן צו יהוה צווישן די מאַכטיקע?
 8 גאָט איז פאַרכטיק זייער אין דעם באַראַט פון די הייליקע.
 און מוראדיק פאַר אַלע זיינע אַרומיקע.
 9 יהוה דו גאָט פון צבאות,

ווער איז אַזוי שטאַרק ווי דו, ?ה?

און דייןע געטרייע זיינען רונד אַרום דיר.

10 דו געוועלטיקסט איבער דער שטאַלצקייט פון ים,
 אַז זיינע וועלן הייבן זיך, טוסט דו זיי אַיינשטילן.

11 דו האָסט צעדריקט ווי אַ דערשלאַגענעם, רהב,
 מיט דיין שטאַרקן אַרעם האָסטו צעשפּרייט דייןע פּיינט.

12 דיין איז דער הימל, דיין אויך די ערד;

די וועלט און איר פולקייט זיי האָסט דו געגרויטפּעסט.

13 צפון און דרום—זיי האָסט דו באַשאַפן,

תְּבוֹר און חֶרְמוֹן זינגען פון דיין נאָמען.

14 דו האָסט אַן אַרעם מיט גבורה,

דיין האַנט איז שטאַרק, דיין רעכטע איז דערהויבן.

15 רעכט און גערעכטיקייט זיינען דאָס געשטעל פון דיין
 טראָן,

גענאָד און אמת זיינען פאַר דיין פנים.

16 וווּיל צו דעם פאַלק וואָס ווייס [דיין] לייטועליקייט,

וואָס גייען, גאָט, אין ליכט פון דיין פנים.

¹⁷מיט דיין נאָמען פרייען זיי זיך אַ גאַנצן טאָג,
און דורך דיין גערעכטיקייט ווערן זיי דערהויבן.
¹⁸וואָרום דו ביסט די פראַכט פון זייער שטאַרקייט,
און דורך דיין גוטויליקייט ווערט דערהויבן אונדזער
האַרן.

¹⁹וואָרום גאָט, ער איז אונדזער שילד,
און דער הייליקער פון ישראל, ער איז אונדזער קיניג.

²⁰האַסט אַמאָל אין אַ זעאוונג גערעדט צו דינע פרומע,
און האָסט געזאָגט: איך האָב אַרויפגעטאָן הילף אויף
אַ גיבור,

איך האָב דערהויבן אַן אויסדערוויילטן פון פּאָלק.

²¹איך האָב געפונען דוד מיין קנעכט,

איך האָב מיט מיין הייליקן אייל אים געזאָלבת,

²²אַז מיין האַנט זאָל זיין פעסט מיט אים,

און מיין אַרעם זאָל אים שטאַרקן.

²³קיין פיינט זאָל ניט מאַנען פון אים,

און קיין באַצחלער זאָל אים ניט פייניקן.

²⁴און איך וועל צעשטויסן זיינע דריקער פון פאַר אים,

און זיינע שוואַים וועל איך שלאָגן.

²⁵און מיין טריישאַפט און מיין חסד וועלן זיין מיט אים,

און דורך מיין נאָמען וועט דערהויבן ווערן זיין האַרן.

²⁶און איך וועל אַרויפטאָן אויפן ים זיין האַנט,

און אויף די טייכן זיין רעכטע.

²⁷ער וועט מיך רופן: מיין פאָטער ביסטו,

מיין גאָט, און דער פעלז פון מיין הילף;

²⁸אויך איך וועל אים מאַכן פאַרן בכּוֹר,

פאַרן העכסטן איבער די מלכים פון דער ערד.

29 אויף אייביק וועל איך אים היטן מיין חסד,
 און מיין בונד וועט אים בלייבן געטריי.
 30 און איך וועל אנהאלטן שטענדיק זיין זאמען,
 און זיין טראָן ווי די טעג פון די הימלען.
 31 אַז זיינע קינדער וועלן פאַרלאָזן מיין תּוֹרָה,
 און אין מיינע געזעצן וועלן זיי ניט גיין;
 32 אַז מיינע חוקים וועלן זיי פאַרשוועכן,
 און מיינע געבאָט וועלן זיי ניט היטן;
 33 וועל איך שטראָפן מיט אַ רוט זייער פאַרברעך,
 און מיט פּלאַגן זייער זינד.
 34 אַבער מיין חסד וועל איך ניט פאַרשטערן פון אים,
 און ניט פעלשן אָן מיין טריישאַפּט.
 35 איך וועל ניט פאַרשוועכן מיין בונד,
 און דעם אַרויסלאָז פון מיינע ליפּן וועל איך ניט בייטן.
 36 איינמאָל האָב איך געשוואָרן אין מיין הייליקייט:
 אויב איך וועל פעלשן אָן דודן!
 37 זיין זאמען זאָל זיין אייביק,
 און זיין טראָן ווי די זון פאַר מיר.
 38 אַזוי ווי די לבנה זאָל ער אייביק באַשטיין,
 און ווי דער געטרייער עדות אין הימל. סְלָה.

39 אַבער דו האָסט פאַרלאָזן און פאַראַכט,
 האָסט זיך פאַרצאָרנט אויף דיין געזאַלבטן.
 40 האָסט אַוועקגעוואָרפן דעם בונד פון דיין קנעכט
 האָסט פאַרשוועכט צו דער ערד זיין קרוין.
 41 האָסט צעבראָכן אַלע זיינע צאָמען,
 האָסט געמאַכט פון זיינע פעסטונגען אַ תּל.
 42 צערויבט האָבן אים אַלע וועגגייער,

ער איז געוואָרן אַ חרפה ביי זיינע שכנים.
⁴³האַסט דערהויבן די רעכטע האַנט פון זיינע דריקער,
 האַסט דערפרייט אַלע זיינע פיינט.
⁴⁴אויך האַלטסטו צוריק דעם שאַרף פון זיין שווערד,
 און האַסט אים ניט געלאָזט אויפשטיין אין מלחמה.
⁴⁵האַסט פאַרשטערט זיין לויטערקייט,
 און געשלײדערט זיין טראַן צו דער ערד.
⁴⁶האַסט געקירצט די טעג פון זיין יוגנט,
 האַסט אים מיט בושה באַדעקט. סְלֵה.

⁴⁷בינו וואַנען, גאָט, וועסטו זיך פאַרבאַרגן נאָכאַנאַנד?
 וועט ברענען ווי אַ פייער דיין גרימצאָרן?
⁴⁸געדענק, וואָס איז מיין געדויער;
 צו וואָס פאַר נישטיקייט דו האַסט באַשאַפן אַלע
 מענטשנקינדער,
⁴⁹וואָסער מענטש קען לעבן און ניט זען דעם טויט?
 מאַכן אַנטרינען זיין זעל פון דער האַנט פון דער
 אונטערערד? סְלֵה.
⁵⁰ווי זיינען דייע פריערדיקע חסדים, גאָט,
 וואָס דו האַסט געשוואָרן דודן אין דיין טרישאַפט?
⁵¹געדענק, גאָט, די לעסטערונג פון דייע קנעכט,
 וואָס איך טראַג אין מיין בוועם פון אַלדי פיל פעלקער;
⁵²וואָס דייע פיינט, גאָט, לעסטערן,
 וואָס זיי לעסטערן די טריט פון דיין געזאַלבטן.

⁵³געלויבט איז גאָט אייביק,
 אַמן און אַמן!

פירטער ספֿר

צ יא תפילה פון משה דעם געטלאַכן מאַן.

גאָט, דו ביסט אונדז געווען

אַ באַשיצונג אין אַלע דורות.

איינער די בערג זיינען געבאָרן געוואָרן,

און דו האָסט באַשאַפֿן די ערד און די וועלט,

און פון אייביקייט ביז אייביקייט,

ביסט דו גאָט.

ברענגסט דעם מענטשן ביז דערשלאַנגקייט,

און זאָגסט: טוט תשובה, איר מענטשנקינדער.

וואָרום טויזנט יאָר איז אין דייןע אויגן

ווי דער נעכטיקער טאָג, ווען ער איז פֿאַרגאַנגען,

און ווי אַ וואַך אין דער נאַכט.

שטראַמסט זיי אַוועק, ווי אַ דרעמל ווערן זיי;

אין פרימאָרגן ווי גראַז געוואַקסן,

אין פרימאָרגן געבליט און געוואַקסן—

צום אַוונט אָפּגעשניטן און פֿאַרדאַרט.

וואָרום מיר ווערן פֿאַרלענדט אין דיין פעס,

און אין דיין גרימאָרן ווערן מיר פֿאַרכאַפט.

האַלטסט אונדזערע זינד אַנטקעגן דיר,

אונדזערע פֿאַר באַרגענישן פֿאַרן ליכט פון דיין פנים.

וואָרום אַלע אונדזערע טעג פֿאַרגייען אין דיין גרימאָרן,

מיר ענדיקן אונדזערע יאָרן אַזוי ווי אַ הויך.

די טעג פון אונדזערע יאָרן, זיי זיינען זיבעציק יאָר,

און אַז אין גבורה, איז אַכציק יאָר;

און זייער שטאַלץ איז מאַטערניש און אומגליק;

וואָרום גיך פֿאַרגייט עס, און מיר פליען אַוועק.

11 ווער פארשטייט די מאַכט פון דיין כּעס,
אַז ווי דיין מוראדיקייט אַזוי איז דיין גרימצאָרן?
12 לוערן אונדז ריכטיק צו ציילן אונדזערע טעג,
כדי מיר זאָלן קריגן אַ האַרץ פון חכמה.

13 ווער זיך אום, גאָט— ווי לאַנג נאָך?
און דערבאַרים זיך אויף דייע קנעכט.
14 וועטיק אונדז אין פרימאָרגן מיט דיין חסד,
כדי מיר זאָלן זינגען און זיין פריילאך אין אַלע אונדזערע
טעג.

15 דערפריי אונדז ווי די טעג וואָס דו האַסט אונדז
געפייניקט,

די יאָרן וואָס מיר האָבן געזען ביז.
16 וואָל באַזיין ווערן דיין טואונג צו דייע קנעכט,
און דיין פראַכט אויף זייערע קינדער.
17 יאון וואָל די ליבלאַכקייט פון יהוה אונדזער גאָט זיין אויף
אונדז;

און באַפעסטיק פאַר אונדז דאָס ווערק פון אונדזערע
הענט,
יא, דאָס ווערק פון אונדזערע הענט, באַפעסטיק עס.

צא 1 דו וואָס זיצסט אין דער פאַרבאָרגעניש פון אויבערשטן
וואָס אין שאַטן פון אַלמאַכטיקן וויילסטו,
2 איך זאָג אויף יהוה, מיין באַשיצונג און מיין פעסטונג,
מיין גאָט וואָס איך פאַרזיכער זיך אויף אים,
3 אַז ער וועט דיך מציל זיין פון פויגלפאַנגערס נעץ,
פון דער פעסט פון פאַרטיליקונג.
4 מיט זיין פלעדער וועט ער דיך באַשירעמען,

און אונטער זיינע פליגלען וועסטו זיך שיצן;
א שילד און א פאנצער איז זיין טריישאפט.

⁵וועסט ניט מורא האבן פאר א שרעק פון דער נאכט,
פאר א פיל וואס פליט ביי טאג;

⁶פאר א פעסט וואס גייט אום אין דער פינצטער,
פאר א מגפה וואס פארוויסט אין מיטן טאג.

⁷דיר פון זייט וועלן פאלן טויזנט,
און צען טויזנט פון דיין רעכטער האנט, —
צו דיר וועט עס ניט גענענען.

⁸בלויו מיט דינע אויגן וועסטו אַנקוקן,

⁹און די באַצאלונג פון די רשעים וועסטו זען.

ווייל דו [האַסט געזאָגט]: גאָט איז מיין באַשיצונג,

געמאַכט דעם אויבערשטן פאַר דיין באַשירעמונג.

¹⁰דיך וועט ניט טרעפן קיין ביז,

און קיין פלאַג וועט ניט גענענען צו דיין געצעלט.

¹¹וואַרום זיינע מלאַכים וועט ער באַפעלן וועגן דיר,

דיך צו באַהיטן אין אַלע דינע וועגן.

¹²אויף די הענט וועלן זיי דיך טראַגן,

טאַמער וועסטו אַפּשלאַגן אָן אַ שטיין דיין פּוס.

¹³אויף לייבן און פיפּערנאַטערס וועסטו שפּרייזן,

וועסט צעטרעטן יונגלייבן און שלענג.

¹⁴ווייל ער האָט געגלוסט צו מיר, וועל איך אים מאַכן
אַנטרינען;

איך וועל אים דערהייכן, ווייל ער קען מיין נאָמען.

¹⁵ער וועט מיך רופן, און איך וועל אים ענטפּערן,

איך וועל זיין מיט אים אין אַ צרה,

איך וועל אים דערלייזן, און אים ברענגען צו כבוד.

¹⁶מיט לאַנגע יאָרן וועל איך אים זעטן,
און וועל אים ווייזן מיין הילף.

צב יאָ מזמור, אַ געזאַנג פאַר דעם טאָג פון שבת.
גוט איז צו לויבן גאָט,

און זינגען צו דיין נאָמען, דו העכסטער;

³צו דערציילן אין פרימאָרגן דיין חסד

און דיין טריישאַפט אין די נעכט,

⁴אויף אַ צענסטרונע און אויף אַ גיטאַר,

מיט פאַרטראַכטונג אויף דער האַרף.

⁵וואָרום האָסט מיך דערפרייט, גאָט, מיט דיין ווערק,

איך זינג וועגן די מעשים פון דייןע הענט.

⁶ווי גרויס זיינען דייןע מעשים, גאָט!

טיף ביז גאָר זיינען דייןע טראַכטונגען.

⁷דער בהמישער מענטש ווייס ניט,

און דער נאַר פאַרשטייט דאָס ניט.

⁸אַז די רשעים שפּראַצן ווי גראָז,

און עס בליען אַלע טוער פון אומרעכט,

איז דאָס פּדי זיי זאָלן פאַרטיליגט ווערן אויף אייביק.

⁹אַבער דו ביסט דערהויבן

אויף אייביק, גאָט.

¹⁰וואָרום אָט דייןע פיינט, גאָט,

וואָרום אָט דייןע פיינט וועלן אונטערגיין,

צעשפּרייט וועלן ווערן אַלע טוער פון אומרעכט.

¹¹און האָסט דערהייכט ווי ביי אַ וויזלטיר¹¹ מיין האָרן;

איך האָב מיך באַזאָלפט מיט פּרישן אייל.

¹²און מיין אויג האָט זיך אָנגעזען אויף מייןע לוייערער;

אויף די שלעכטסטוער וואָס שטייען אָן אויף מיר,

הערן מייןע אויערן זיך אָן.

¹¹ וואָרטשפּיל: וואָרט פּראַס.

13 דער צדיק וועט בליען ווי א טייטלבוים,
 ווי א צעדערבוים אין לבנון וועט ער וואקסן.
 14 אַיינגעפלאַנצט אין הויז פון יהוה,
 אין די הויפן פון אונדזער גאָט וועלן זיי בליען.
 15 זיי וועלן נאָך שפּראַצן אין גראָער עלטער,
 פעט און זאָפטיק וועלן זיי זיין;
 16 צו דערציילן אַז גאָט איז רעכטפאַרטיק,
 מיין פעלו וואָס קיין אומרעכט איז אין אים נישטאָ.

צג גאָט טוט קיינען;

ער האָט זיך מיט גרויסקייט באַקליידט;
 גאָט האָט זיך אָנגעקליידט,
 מיט שטאַרקייט זיך אָנגעגורט;
 אויך איז באַפעסטיקט די וועלט,
 זי זאָל זיך נישט וואַקלען.
 2 פעסט שטייט דיין טראָן פון אַמאַל,
 פון אייביק אָן ביסטו.
 3 די טייכן, גאָט, האָבן אויפגעהויבן,
 די טייכן האָבן אויפגעהויבן זייער קול;
 די טייכן הייבן אויף זייער גערויש.
 4 מער פון די קולות פון וואַסערן גרויסע,
 פון מאַכטיקע אינדין פון ים,
 איז מאַכטיק גאָט אין דער הייך.
 5 דייע אַמאָגן זיינען זיכער ביז גאָר;
 פאַר דיין הויז פאַסט זיך הייליקייט, גאָט,
 אויף אייביקע טעג.

צד ייִהוה דו גאָט פון נקמות,

גאָט פון נקמות, שייַן אַרויס!

- 2 דערהייב זיך, דו ריכטער פון דער ערד,
 קער אום פאָרגעלטונג צו די שטאַלצע.
 3 ביז וואָנען וועלן די רשעים, גאָט,
 ביז וואָנען וועלן די רשעים זיך פרייען?
 4 זיי גאָווערן, זיי רעדן פאַרשייט,
 זיי רימען זיך, אַלע טוער פון אומרעכט.
 5 דיין פאַלק, גאָט, צעדריקן זיי,
 און זיי פייניקן דיין אַרב.
 6 די אַלמנה און דעם פרעמדן הרגען זיי,
 און יתומים טייטן זיי.
 7 און זיי זאָגן: זעה וועט ניט זען,
 און דער גאָט פון יעקב וועט ניט מערקן.
 8 באַטראַכט, איר פאַרגרעבטע אין פאַלק,
 און איר נאַרן, ווען וועט איר קלוג ווערן?
 9 דער וואָס פלאַנצט דאָס אויער, צי וועט ער ניט הערן?
 דער וואָס פורעמט דאָס אויג, צי וועט ער ניט זען?
 10 דער וואָס וואָרנט די פעלקער, צי וועט ער ניט שטראַפֿן?
 ער וואָס לערנט דעם מענטשן וויסן.
 11 גאָט ווייס די מחשבות פון דעם מענטשן,
 און זיי זיינען נישטיק.
 12 ווייל צו דעם מאַן וואָס דו מוסרסט אים, גאָט,
 און פון דיין תורה טוסטו אים לערנען;
 13 כּדי אים צו באַרווען אין טעג פון בייו,
 ביז אַ גרוב וועט געגראָבן ווערן פאַרן רשע.
 14 וואָרום גאָט וועט ניט אַוועקוואַרפן זיין פאַלק,
 און זיין אַרב ניט פאַרלאָזן.
 15 וואָרום צום גערעכטן וועט זיך אומקערן דאָס רעכט,
 * וואָרטשפּיל: בינו בערים קָם.

און נאך אים וועלן גיין אלע רעכטפארטיקע הערצער.
 16 ווער וועט אויפשטיין פאר מיר אַקעגן די שלעכטסטווער?
 ווער וועט זיך שטעלן פאר מיר אַקעגן די טוער פון
 אומרעכט?

17 ווען ניט גאָט וואָלט מיר אַ הילף געווען,
 וואָלט שיר גערוט אין שטילן קבר מיין זעל.
 18 ווען איך זאָג: מיין פּוּס גליטשט זיך אויס,
 לענט מיך אונטער, גאָט, דיין חסד.
 19 ביי מינע פיל זאָרגענישן אין מיר,
 קוויקן דינע טרייסטונגען מיין זעל.

20 קען זיך חברן צו דיר דער טראָן פון פאַרברעכן
 וואָס פּורעמט אומגליק דורך געזעץ?
 21 זיי קלייבן זיך אויף דעם נפש פון צדיק,
 און אומשולדיק בלוט פאַרמשפטן זיי.
 22 אָבער יהוה איז מיר געווען פאַר אַ פעסטונג,
 און מיין גאָט צום פעלו פון מיין באַשיצונג.
 23 און ער האָט אומגעקערט אויף זיי זייער אומרעכט,
 און דורך זייער ביז טוט ער זיי פאַרשניידן;
 פאַרשניידן טוט זיי יהוה אונדזער גאָט.

צה יקומט, לאָמיר זינגען צו גאָט,
 לאָמיר שאַלן צום פעלו פון אונדזער הילף.
 2 לאָמיר קומען פאַר זיין פנים מיט דאַנק,
 מיט געזאַנגען לאָמיר שאַלן צו אים.
 3 וואָרום אַ גרויסער גאָט איז יהוה,
 און אַ גרויסער מלך איבער אלע געטער,
 4 וואָס אין זיין האַנט זינגען די גרונטן פון דער ערד,
 און די הייכן פון די בערג זינגען זינגען;

6 וואָס דער ים איז זיינער, און ער האָט אים געמאַכט;
 און די יבשה האָבן געפורעמט זיינע הענט.
 7 קומט, לאָמיר זיך בוקן און בייגן,
 לאָמיר קניען פאַר יהוה אונדזער באַשעפער.
 8 וואָרום ער איז אונדזער גאָט,
 און מיר דאָס פאָלק פון זיין פיטערונג,
 און די שאָף פון זיין האַנט;
 ווען איר וואָלט היינט צוהערן צו זיין קול!
 9 מאַכט ניט האַרט אַייער האַרץ ווי ביי מריבָה,
 ווי אין טאָג פון מָסָה אין דער מדבר,
 10 בעת אַייערע עלטערן האָבן מיך געפרוּווט,
 מיך פראַבירט, הגם זיי האָבן געזען מיין ווערק.
 11 פּערציק יאָר האָב איך מיך געעקלט מיטן דור,
 און האָב געזאָגט: אַ פאָלק מיט פאַרפירטע הערצער
 זיינען זיי,
 און זיי ווייסן ניט מיינע וועגן;
 12 וואָס דרום האָב איך געשוואָרן אין מיין צאָרן,
 אויב זיי וועלן קומען אין מיין רואונג!

צו זינגט צו גאָט אַ ניי געזאַנג,
 זינגט צו גאָט, די גאַנצע ערד.
 זינגט צו גאָט, בענטשט זיין נאָמען,
 זאָגט אָן פון טאָג צו טאָג זיין ישועה.
 2 דערציילט צווישן די פעלקער זיין כבוד,
 צווישן אַלע אומות זיינע ווונדער.
 3 וואָרום גרויס איז יהוה, און זייער געלויבט,
 ער איז פאַרכטיק איבער אַלע געטער;
 4 וואָרום די געטער פון אַלע פעלקער זיינען נישטיק,

און יהוה האָט די הימלען געמאַכט.
 6 גלאַנץ און שיינקייט זיינען פאַר זיין פנים,
 שטאַרקייט און פראַכט אין זיין הייליקטום.

7 גיט צו גאָט, איר משפחות פון די פעלקער,
 גיט צו גאָט כבוד און שטאַרקייט.
 8 גיט צו גאָט דעם כבוד פון זיין נאָמען,
 ברענגט אַ געשאַנק, און קומט אין זיינע הויפן.
 9 בוקט זיך צו גאָט מיט הייליקן אָפשיי,
 ציטערט פאַר אים, די גאַנצע ערד.

10 זאָגט צווישן די פעלקער: גאָט טוט קיניגן;
 אויך איז באַפעסטיקט די וועלט, זי זאָל זיך ניט וואַקלען,
 ער וועט משפטן די פעלקער מיט יושר.
 11 זאָלן זיך פרייען די הימלען, און זאָל לוסטיק זיין די ערד
 זאָל דונערן דער ים מיט זיין פולקייט.
 12 זאָל פריילאָך זיין דאָס פעלד און אַלץ וואָס דערין;
 דענסמאָל זאָלן זינגען אַלע בוימער פון וואַלד,
 13 פאַר גאָט, וואָרום ער קומט,
 וואָרום ער קומט משפטן די ערד;
 ער וועט משפטן די וועלט מיט גערעכטיקייט,
 און די פעלקער מיט זיין וואַרהאַפטיקייט.

צו גאָט טוט קיניגן, זאָל לוסטיק זיין די ערד,
 זאָלן זיך פרייען די פיל אינוולען.
 2 וואַלקן און נעבל זיינען אַרום אים,
 רעכט און גערעכטיקייט דאָס געשטעל פון זיין טראָן.
 3 אַ פייער גייט אים פאַרויס,
 און פאַרברענט רונד אַרום זיינע פיינט.

4 זיינע בליצן באַלייכטן די וועלט;
 עס זעט די ערד, און זי ציטערט.
 5 די בערג צעגייען ווי וואַקס פאַר גאָט,
 פאַר דעם האַר פון דער גאַנצער ערד.
 6 די הימלען דערציילן זיין גערעכטיקייט,
 און אַלע פעלקער זעען זיין כבוד.
 7 צו שאַנד ווערן אַלע געצנדינער,
 וואָס רימען זיך מיט נישטיקייטן;
 עס בוקן זיך צו אים אַלע געטער.
 8 ציִון הערט און זי פרייט זיך,
 און לוסטיק זיינען די טעכטערשטעט פון יהודה,
 פון וועגן דינע משפטים, יהוה.
 9 וואָרום דו יהוה ביסט דער העכסטער איבער
 דער גאַנצער ערד,
 הויך דערהויבן איבער אַלע געטער.
 10 איר ליבהאַבער פון גאָט, האָט פיינט שלעכטס!
 ער היט די נפשות פון זיינע פרומע,
 פון דער האַנט פון רשעים איז ער זיי מציל.
 11 אַ ליכט איז פאַרזיט פאַרן צדיק,
 און פאַר די רעכטפאַרטיקע הערצער אַ פרייד.
 12 פרייט זיך, איר צדיקים, מיט גאָט,
 און דאַנקט זיין הייליקער געדעכעניש.

צח 1 אַ מזמור.

זינגט צו גאָט אַ ניי געזאַנג,
 וואָרום ווינדער האָט ער געטאַן;
 זיין רעכטע האַנט האָט אים געהאַלפן,

און זיין הייליקער אָרעם.
 גאָט האָט געלאָזט וויסן זיין ישועה,
 פאַר די אויגן פון אַלע פעלקער האָט ער
 אַנטפלעקט זיין גערעכטיקייט.
 ער האָט געדאַכט אָן זיין חסד און זיין טריישאַפּט
 צו דעם הויז פון ישראל;
 אַלע עקן פון דער ערד האָבן געזען
 די ישועה פון אונדזער גאָט.

שאַלט צו גאָט, די גאַנצע ערד,
 ברעכט אויס און זינגט און שפּילט.
 שפּילט צו גאָט אויף אַ האַרף,
 אויף אַ האַרף מיט אַ קול פון געזאַנג.
 מיט טרומייטן און אַ קול פון שופּר
 שאַלט פאַר גאָט דעם מלך.

זאָל דונערן דער ים מיט זיין פּולקייט,
 די וועלט און די ווינער אין איר.
 די טייכן זאָלן קלאַפּן די הענט,
 די בערג זאָלן זינגען אין איינעם;
 פאַר גאָט, וואָרום ער קומט משפּטן די ערד;
 ער וועט משפּטן די וועלט מיט גערעכטיקייט,
 און די פעלקער מיט יושר.

צט גאָט טוט קיניגן,
 זאָלן ציטערן די פעלקער;
 ער טראָגט איבער די פּרוּבּים,
 זאָל זיך וואַקלען די ערד.
 גאָט איז גרויס אין ציון,

און ער איז דערהויבן איבער אלע פעלקער.
 זאָלן זיי לויבן דיין גרויסן און פאַרכטיקן נאָמען—
 הייליק איז ער!
 און די שטאַרקייט פון דעם מלך וואָס האָט ליב
 גערעכטיקייט.
 דו האָסט אויפגעשטעלט יושר,
 רעכט און גערעכטיקייט האָסטו אין יעקב געטאָן.
 דערהייבט יהוה אונדזער גאָט,
 און בוקט זיך צו זיין פוסבענקל—
 הייליק איז ער!

משה און אהרן זיינען געווען צווישן זיינע פֿהנים,
 און שמואל צווישן די וואָס רופן זיין נאָמען;
 זיי פלעגן רופן צו גאָט,
 און ער פלעגט זיי ענטפערן.
 זיין אַ וואַלקנוייל פלעגט ער רעדן צו זיי;
 זיי האָבן געהיט זיינע אָנוואַגן,
 און דאָס געזעץ וואָס ער האָט זיי געגעבן.
 יהוה אונדזער גאָט, דו האָסט זיי געענטפערט;
 אַ פאַרגעביקער גאָט ביסטו זיי געווען,
 און האָסט זיך נוקם געווען פון זייערטוועגן.
 דערהייבט יהוה אונדזער גאָט,
 און בוקט זיך צו זיין הייליקן באַרג,
 וואָרום הייליק איז יהוה אונדזער גאָט.

ק יאָ מזמור פון דאַנקגעבונג.
 שאלט צו גאָט, די גאַנצע ערד.
 דינט גאָט מיט שמחה.
 קומט פאַר אים מיט געזאַנג.

3 וויסט אַז יהוה, ער איז גאָט;
 ער האָט אונדז געשאַפן, און זיינע זיינען מיר,
 זיין פּאָלק, און די שאָף פון זיין פיטערונג.
 4 קומט אין זיינע טויערן מיט דאַנק,
 אין זיינע הויפּן מיט לויב;
 גיט אַ דאַנק צו אים, בענטשט זיין נאָמען.
 5 וואָרום גוט איז גאָט,
 אויף אייביק איז זיין חסד,
 און ביז דור-דורות זיין טריישאַפט.

קא 1 אַ מזמור פון דודן.
 גענאָד און גערעכטיקייט וועל איך באַזינגען,
 צו דיר גאָט וועל איך זינגען.
 2 איך אַכט אויפן ערלאַכן וועג;
 ווען וועסטו קומען צו מיר?
 איך גיי אום אין מיין הויז
 אין דער ערלאַכקייט פון מיין האַרצן.
 3 איך האַלט ניט פאַר מיינע אויגן
 אַ נידערטרעכטיקע זאַך;
 דאָס טאָן פון די אַפקערערס האָב איך פיינט,
 עס טוט זיך ניט באַהעפטן אָן מיר.
 4 אַ קרום האַרץ איז אַפגעטאָן פון מיר,
 פון שלעכטיקייט ווייס איך ניט.
 5 דער וואָס באַרעדט אין פאַרבאַרגעניש זיין חבר,
 אים האַק איך אָפּ;
 דער וואָס האָט האַפּערדיקע אויגן און אַ שטאַלץ האַרץ,
 אים קען איך ניט לייַדן.
 6 מיינע אויגן זיינען אויף די געטרייע פון לאַנד,

זיי זאלן זיצן מיט מיר;
 דער וואָס גייט אויפן וועג פון ערלאַכקייט,
 ער איז אין מיין דינסט.
 זיין מיין הויז טאָר ניט זיצן
 דער וואָס באַגייט באַטרוג;
 דער וואָס רעדט ליגנס
 קען ניט באַשטיין פאַר מיינע אויגן.
 אַלע פרימאָרגן פאַרשנייד איך
 אַלע רשעים פון לאַנד,
 כּדי צו פאַרשניידן פון גאַטס שטאַט
 אַלע טוער פון אומרעכט.

קב יא תפילה פאַר דעם געדריקטן ווען ער פאַרגייט זיך,
 און ער גיסט אויס פאַר גאַט זיין קלאַג.
 יגאַט, הער צו מיין תפילה,
 און מיין געשריי זאל קומען צו דיר.
 יואַלסט ניט פאַרבאָרגן דיין פנים פון מיר,
 אין טאָג פון מיין נויט ניג דיין אויער צו מיר,
 אין טאָג וואָס איך רוף, ענטפער מיר גיך.
 יוואָרום אזוי ווי רויך פאַרגייען מיינע טעג,
 און מיינע ביינער זיינען ווי אַן אויוון צעברענט.
 יצעקלאַפט ווי גראָז און פאַרטריקנט איז מיין האַרץ,
 וואָרום איך פאַרגעס צו עסן מיין ברויט.
 יפון וועגן די קולות פון מיין קרעכצן
 איז מיין געביין צוגעקלעפט צו מיין הויט.
 יאיך בין געגליכן צו אַ פעליקאָן פון מדבר,
 איך בין געוואָרן ווי אַן אַייל פון די חורבות.
 יאיך בין וואַך נאַכאַנאַנד און בין געוואָרן

ווי אן עלנדער פויגל אויף א דאך.
 9 אַ גאַנצן טאָג לעסטערן מיך מיינע פיינט,
 די וואָס ווילדעווען קעגן מיר, שילטן זיך מיט מיר.
 10 וואָרום אַש האָב איך אַזוי ווי ברויט געגעסן,
 און מיינע טראַנקען האָב איך מיט געוויין געמישט.
 11 פון וועגן דיין פעס און דיין צאָרן;
 וואָרום האָסט מיך אויפגעהויבן און מיך
 אַוועקגעשליידערט.

12 מיינע טעג זיינען ווי אַ שאַטן וואָס נייגט זיך,
 און אַזוי ווי גראַז טריקן איך אַיין.

13 אָבער דו גאָט טראַנסט אויף אייביק,
 און דיין געדעכעניש איז אויף דור-דורות.
 14 דו וועסט אויפשטיין און זיך דערבאַרימען אויף ציון,
 וואָרום עס איז צייט זי צו לייטזעליקן,
 וואָרום געקומען איז די שעה.
 15 וואָרום דייןע קנעכט גאַרן נאָך אירע שטיינער,
 און איר שטויב האָבן זיי ליב.
 16 און די פעלקער וועלן פאַרכטן דעם נאַמען פון גאָט,
 און אַלע מלכים פון דער ערד דיין פראַכט,
 17 ווען גאָט האָט אויפגעבויט ציון,
 זיך באַוויזן אין זיין פראַכט;
 18 זיך געקערט צו דער תפילה פון דעם עלנדן,
 און ניט פאַראַכט זייער תפילה.

19 דאָס וועט פאַרשריבן ווערן פאַרן שפעטערדיקן דור,
 און דאָס פאַלק וואָס וועט באַשאַפן ווערן, וועט לויבן
 גאָט.

20 וואָרום ער האָט אַראַפגעקוקט פון זיין הייליקער הייך;

גאָט האָט פון הימל געלוגט אויף דער ערד,
 21 צו הערן דאָס קרעכצן פון געפאָנגענעם,
 פריי צו מאַכן די אָנגעברייטע צום טויט.
 22 כדי מע זאָל דערציילן אין ציון גאָטס נאָמען,
 און זיין לויב אין ירוּשָׁלַיִם,
 23 ווען די פעלקער זאָמלען זיך אַיין אין איינעם,
 און די קיניגרייכן צו דינען גאָט.

24 ער האָט אָפּגעשלאָפּט אין וועג מיין כּוּחַ,
 ער האָט געקירצט מייע טעג.
 25 איך זאָג: מיין גאָט, זאָלסט מיך ניט אַוועקנעמען אין
 העלפט פון מייע טעג,
 דו וואָס אויף דור-דורות זיינען דייע יאָרן.
 26 לאַנג צוריק האָסטו די ערד געגרוּנטפּעסט,
 און דאָס ווערק פון דייע הענט זיינען די הימלען.
 27 זיי וועלן אונטערגיין, און דו וועסט באַשטיין,
 יא, זיי אַלע וועלן ווי אַ בגד צעקריכן,
 ווי אַ מלבוש וועסטו זיי בייטן, און זיי וועלן פאַרגיין;
 28 אָבער דו ביסט דער אייגענער,
 און דייע יאָרן וועלן זיך ניט ענדיקן.
 29 די קינדער פון דייע קנעכט וועלן בלייבן,
 און זייער זאָמען וועט שטיין פעסט פאַר דיר.

קג¹ פון דודן.

לויב, מיין זעל, גאָט,
 און אַלע מייע אינגעווייד, זיין הייליקן נאָמען.
 2 לויב גאָט, מיין זעל,
 און זאָלסט ניט פאַרגעסן אַלע זיינע טובות;
 3 דער וואָס פאַרגיט אַלדי זינד דייע,

¹ מַחְלִיטִים וְנִחַלְטִי

וואָס היילט אַלע קראַנקשאַפטן דייע;
 4וואָס לייזט אויס פון גרוב דיין לעבן,
 וואָס קריינט דיך מיט גענאָד און דערבאַרימונג;
 5וואָס זעטיקט מיט גוטס דיין עלטער,
 ווי אַן אַדלער באַנייט זיך די יוגנט דייע.

6גאָט טוט גערעכטיקייטן,
 און רעכט צו אַלע געדריקטע.
 7ער האָט געלאָזט וויסן משהן זיינע וועגן;
 די קינדער פון ישראל זיינע מעשים.
 8גאָט איז דערבאַרימדיק און לייטזעליק,
 אַיינגעהאַלטן אין צאָרן און רייך אין גענאָד.
 9ניט שטענדיק וועט ער קריגן,
 און ניט אייביק וועט ער האַלטן אַ כּעס.
 10ניט לויט אונדזערע חטאים האָט ער אונדז געטאָן,
 און ניט לויט אונדזערע זינד האָט ער אונדז פאַרגאַלטן.
 11וואָרום ווי דער הימל איז הויך איבער דער ערד,
 אַזוי איז שטאַרק זיין חסד צו די וואָס פאַרכטן אים.
 12ווי מזרח איז ווייט פון מערב,
 אַזוי האָט ער דערווייטערט פון אונדז אונדזערע
 פאַרברעכן.

13ווי אַ פּאָטער דערבאַרימט זיך אויף זיינע קינדער,
 אַזוי דערבאַרימט זיך גאָט אויף די וואָס פאַרכטן אים.
 14וואָרום ער ווייס אונדזער באַשאַפונג,
 ער געדענקט אַז מיר זיינען שטויב.
 15דער מענטש—אַזוי ווי גראַז זיינען זיינע טעג,
 ווי אַ שפּראַצונג פון פעלד, אַזוי שפּראַצט ער.
 16וואָרום אַ ווינט גייט אַריבער אויף אים, און ער איז ניטאָ,

און זיין אָרט קען אים ניט מער.
 17 אָבער דער חסד פון גאָט איז פון אייביק ביז אייביק
 אויף די וואָס פאַרכטן אים,
 און זיין גערעכטיקייט צו קינדסקינדער;
 18 צו די וואָס היטן זיין בונד,
 און צו די וואָס געדענקען זיינע באַפעלן ווי צו טאָן.

19 גאָט האָט אין הימל אויפגעשטעלט זיין טראָן,
 און זיין מלוכה געוועלטיקט איבער אַלץ.
 20 לויבט גאָט, זיינע מלאַכים,
 איר שטאַרקע גיבורים וואָס טוט זיין וואָרט,
 ביים הערן דעם קול פון זיין וואָרט.
 21 לויבט גאָט, אַלע זיינע חַיִּלוֹת,
 זיינע משרתים וואָס טוט זיין רַצוֹן.
 22 לויבט גאָט, אַלע זיינע ווערק,
 אין אַלע ערטער פון זיין געוועלטיקייט;
 לויב גאָט, מיין זעל.

קד לויב גאָט, מיין זעל;

יהוה מיין גאָט, ביסט גרויס ביז גאָר,
 אין גלאַנץ און שיינקייט ביסטו אָנגעקליידט.
 2 דער וואָס וויקלט זיך אין ליכט ווי אין אַ מאַנטל,
 וואָס שפּרייט אויס די הימלען ווי אַ פאַרהאַנג.
 3 וואָס באַלקנט מיט וואַסער זיינע אויבערשטובן;
 וואָס מאַכט וואַלקנס פאַר זיין רייטוואַגן,
 וואָס גייט אויף די פליגלען פון ווינט.
 4 וואָס מאַכט זיינע שלוחים די ווינטן,
 זיינע משרתים—פלאַקעריק פייער.

⁵ער האָט געגרוינטפעסט די ערד אויף אירע געשטעלן,
 זי זאָל זיך ניט וואַקלען אייביק און שטענדיק.
⁶דעם תקוּם, אים האָסטו ווי אַ קלייד איבערגעדעקט;
 איבער די בערג זיינען געשטאַנען די וואַסערן.
⁷פון דיין אָנגעשריי זיינען זיי אַנטלאָפן,
 פון קול פון דיין דונער האָפן זיי אַוועקגעאַיילט—
⁸בערג האָבן זיך אויפגעהויבן, טאָלן האָבן גענידערט—
 צו דעם אָרט וואָס דו האָסט געגרוינטפעסט פאַר זיי.
⁹האָסט געמאַכט אַ גבול וואָס זיי זאָלן ניט אַריבערגיין,
 כדי זיי זאָלן ניט ווידער באַדעקן די ערד.

¹⁰נער איז דער וואָס שיקט קוואַלן אין די טאָלן,
 זיי זאָלן גיין צווישן די בערג.

¹¹זיי טרינקען אָן אַלע חיות פון פעלד,

די וואַלדאייזלען שטילן זייער דאָרשט.

¹²לעבן זיי רוען די פויגלען פון הימל,

פון צווישן די צווייגן גיבן זיי אַרויס אַ קול.

¹³ביסט דער וואָס טרינקט אָן די בערג פון זיינע אויבער-
 שטובן;

פון דער פרוכט פון דינע טואונגען ווערט געזעטיקט
 די ערד.

¹⁴ער מאַכט שפראַצן גראָז פאַר דער בהמה,

און היי פאַר די אַרבעטפי פון דעם מענטשן,

כדי אַרויסצוציען ברויט פון דער ערד;

¹⁵און וויין וואָס דערפרייט דעם מענטשנס האַרץ,

צו מאַכן גלאַנצן דעם פנים מער ווי אייל;

און ברויט וואָס לענט אוינטער דעם מענטשנס האַרץ.

¹⁶די בוימער פון גאָט זעטן זיך אָן.

די צעדערן פון לבנון וואָס ער האָט געפלאַנצט,
 17 וואָס דאָרטן נעסטן די פויגלען;

דער שטאָרך, זיין הויז זיינען ציפרעסן.
 18 די הויכע בערג זיינען פאַר די שטיינבעק,
 די פעלזן אַ באַשיצונג פאַר די קיניגלס.

19 ער האָט געמאַכט די לבנה פאַר די צייטן;
 די זון ווייס איר אונטערגאַנג.

20 מאַכסט פינצטערניש, און עס ווערט נאַכט,
 אין איר ווידמענען זיך אַלע חיות פון פעלד.

21 די יונגלייבן ברילן נאָך רויב,
 און בעטן פון גאָט זייער שפייז.

22 גייט אויף די זון ווערן זיי איינגעטאָן,
 און זיי הויערן אין זייערע נאָרעס.

23 גייט אַרויס דער מענטש צו זיין ווערק,
 און צו זיין אַרבעט ביז אַוונט.

24 ווי פיל זיינען דינע ווערק, גאָט!

זיי אַלע האָסטו מיט חכמה געמאַכט;
 די גאַנצע ערד איז פול מיט דיין באַשאַף.

25 אָן איז דער ים, גרויס און ברייט,
 דאָרטן איז אַ ווידמענונג אָן אַ צאָל,
 חיות גרויסע מיט קליינע.

26 דאָרטן גייען אום שיפן;

דער לויטן וואָס דו האָסט באַשאַפן זיך צו שפילן דערין.

27 זיי אַלע קוקן אויס צו דיר,

צו געבן זייער שפייז אין איר צייט.

28 גייסטו זיי, קלייבן זיי אויף,

עפנסט דיין האַנט, זעטן זיי זיך מיט גוטס.

²⁹פֶּאָרְבֶּאָרְגֶּסְטוּ דײַן פֿנים ווערן זײ פֶּאָרְכֶּאָפֶט,
טױסט אײַן זײער אָטעם, פֶּאָרְגײען זײ,
און קערן זיך אום צו זײער שטויב.
³⁰שײקסט אַרויס דײַן אָטעם, ווערן זײ באַשאַפֿן,
און דו באַנײסט דעם פֿנים פֿון דער ערד.

³¹זאָל דער כבוד פֿון גאָט זײן אויף אײביק!
זאָל גאָט זיך פֿרײען מיט זײנע ווערק!
³²דער וואָס קוקט אָן די ערד, און זי ציטערט,
וואָס רירט אָן די בערג, און זי רײכערן.
³³איך וועל זינגען צו יהוה כל־זמן איך לעב,
איך וועל שפֿילן צו מײן גאָט ווי לאַנג איך בין.
³⁴זאָל אים געזיסט זײן מײן רעדן;
איך פֿרײ זיך מיט גאָט.

³⁵זאָלן די זינדיקע פֶּאָרְלענדט ווערן פֿון דער ערד,
און די רשעים זאָלן מער ניט זײן.
לויב גאָט, מײן זעל,
הַלְלוּ־יָהּ.

קה יגײט אַ דאַנק צו גאָט, רופֿט זײן נאָמען,
לאָזט וויסן צווישן די פעלקער זײנע טואונגען.
²זינגט צו אים, שפֿילט צו אים,
רעדט פֿון אַלע זײנע ווונדער.
³רײמט אײך מיט זײן הייליקן נאָמען;
זאָל זיך פֿרײען דאָס האַרץ פֿון די וואָס זוכן גאָט.
⁴פֶּאָרְשט גאָט און זײן שטאַרקײט,
זוכט זײן פֿנים תמיד.

⁵דערמאָנט זײנע ווונדער וואָס ער האָט געטאָן,
זײנע צײכנס, און די משפֿטים פֿון זײן מויל,
* לויבט יָהּ.

⁶איר זאמען פון אברהם זיין קנעכט,
איר קינדער פון יעקב, זיינע אויסדערוויילטע.

⁷ער איז יהוה אוינדזער גאָט,
איבער דער גאַנצער ערד זיינען זיינע משפטים.
⁸ער געדענקט אייביק זיין בונד,
דאָס וואָרט וואָס ער האָט באַפוילן אויף טויזנט דורות;
⁹וואָס ער האָט געשלאָסן מיט אַברהמען,
און זיין שבועה צו יצחקן.
¹⁰און ער האָט עס אויפגעשטעלט פאַר אַ חק צו יעקב,
פאַר אן אייביקן בונד צו ישראל,
¹¹אַזוי צו זאָגן: דיר וועל איך געבן דאָס לאַנד פּונען,
דער טייל פון אייער נחלה.

¹²אַז איר זייט געווען מענטשן געציילטע,
ווינציק און פרעמדע דערין,
¹³און זיי זיינען אוימגעגאַנגען פון פּאַלק צו פּאַלק,
און פון איין קיניגרייך צו אַן אַנדער אומה,
¹⁴האָט ער ניט געלאָזן אַ מענטשן זיי דריקן,
און האָט געשטראָפּט מלכים וועגן זיי:
¹⁵איר זאָלט ניט אָנרירן מיינע געזאַלפטע,
און מיינע נביאים ניט זאָלט איר ביז טאָן.
¹⁶און ער האָט גערופן אַ הונגער אויפן לאַנד,
יעטוועדער אונטערלען פון ברויט האָט ער צעבראַכן.
¹⁷ער האָט זיי פאַרויס געשיקט אַ מאָן:
פאַר אַ קנעכט איז פאַרקויפט געוואָרן יוסף.
¹⁸מע האָט געפייניקט אין קייטן זיין פּוּס,
אין איינן איז אַריינגעטאָן געוואָרן זיין לייב;
¹⁹ביז דער צייט וואָס זיין וואָרט איז געשען,

הָאֵט דער באַפעל פון גאָט אים געפרוּווט.
²⁰דער מלך הָאֵט געשיקט און אים לויז געלאָוט,
 דער געוועלטיקער פון פעלקער—און אים פריי געמאַכט.
²¹ער הָאֵט אים געמאַכט פאַר אַ האַר איבער זיין הויז,
 און פאַר אַ געוועלטיקער איבער זיין גאַנצן אייגנס,
²²צו בינדן זיינע האַרן לויט זיין באַראָט,
 און זיינע עלטסטע זאָל ער קליגן.

²³און ישראל איז געקומען קיין מצרים.
 און יעקב הָאֵט זיך אויפגעהאַלטן אין לאַנד חם.
²⁴און ער הָאֵט זייער געפרוכפערט זיין פאָלק,
 און זיי געמאַכט שטאַרקער פון זייערע דריקער.
²⁵ער הָאֵט פאַרקערט זייער האַרץ פיינט צו האָבן זיין
 פאָלק,
 זיך צו קליגן אַקעגן זיינע קנעכט.
²⁶ער הָאֵט געשיקט משה זיין קנעכט,
 אַהרנען וועמען ער הָאֵט אויסדערוויילט.
²⁷האַבן זיי געמאַכט צווישן זיי די זאַכן פון זיינע צייכנס,
 און ווונדער אין לאַנד פון חם.
²⁸ער הָאֵט אָנגעשיקט פינצטערניש און פינצטער געמאַכט;
 און זיי האָבן ניט ווידערשפעניקט זיין וואָרט.
²⁹ער הָאֵט פאַרקערט זייערע וואַסערן אין בלוט,
 און הָאֵט געטייט זייערע פיש.
³⁰זייער לאַנד הָאֵט געווידמענט פרעש,
 ביז אין די קאַמערן פון זייערע מלכים.
³¹ער הָאֵט געהייסן, און אַ געמיש פליגן איז געקומען,
 אומגעציפער אין זייער גאַנצן געמאַרק.
³²הָאֵט געגעבן אָנשטאַט זייערע רעגנס האַגל,

א פלאַמפּייער אין זייער לאַנד.
 33 און ער האָט אַיינגעשלאָגן זייער וויינישטאַק און זייער
 פּייגנבוים,
 און אויסגעבראַכן די בוימער פון זייער געמאַרק.
 34 ער האָט געהייסן, און אַ היישעריק איז געקומען,
 און אַ גראָזפּרעסער אַוש אָן אַ צאַל;
 35 און ער האָט אויפגעגעסן יעטוועדער קרייטאַכץ אין
 זייער לאַנד,
 און אויפגעגעסן די פּרוכט פון זייער ערד.
 36 און ער האָט געשלאָגן יעטוועדער בְּכוֹר אין זייער לאַנד,
 די ערשטלינגען פון אַל זייער קראַפּט.
 37 און האָט זיי אַרויסגעצויגן מיט זילבער און גאָלד;
 און ניט געווען צווישן זיינע שבטים אַ שטרויכלער.
 38 מצרים האָט זיך געפרייט מיט זייער אַרויסגיין,
 וואָרום זייער שרעק איז געפאַלן אויף זיי.
 39 ער האָט פאַרשפּרייט אַ וואַלקן צום צודעק,
 און אַ פּייער צו לייכטן ביי נאַכט.
 40 מע האָט פאַרלאַנגט, און ער האָט געבראַכט וואַכטל-
 פּויגלען,
 און מיט ברויט פון הימל פלעגט ער זיי זעטן.
 41 ער האָט געעפנט אַ פעלז, און וואַסער איז גערווען,
 געגאַנגען ווי אַ טייך דורך די טריקענישן.
 42 וואָרום ער האָט געדאַכט אָן זיין הייליקן צוואַג
 צו אַברהם זיין קנעכט.
 43 און ער האָט אַרויסגעצויגן זיין פּאַלק מיט פּרייד,
 מיט געזאַנג זיינע אויסדערוויילטע.
 44 און ער האָט זיי געגעבן די לענדער פון די פעלקער,

און די מי פון די אומות האָבן זיי געירשעט;
 45 כּדי זיי זאָלן האַלטן זיינע געזעצן,
 און זיינע לערנונגען זאָלן זיי היטן.
 הַלְלוּיָהּ.

קו 1 הַלְלוּיָהּ.

גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט,
 וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.
 2 ווער קען אויסרעדן די גבורות פון גאָט?
 מאַכן הערן זיין גאַנצן לויב?
 3 וווּיל צו די וואָס היטן גערעכטיקייט,
 צו דעם וואָס טוט רעכט אין יעטוועדער צייט.
 4 געדענק מיך, גאָט, ווען דו באַוויליקסט דיין פּאָלק,
 דערמאָן מיך אין דיין הילף;
 5 כּדי איך זאָל זען דאָס גוטס פון דינע אויסדערוויילטע,
 זיך פּרייען אין דער פּרייד פון דיין פּאָלק,
 זיך רימען אין איינעם מיט דיין אַרב.

6 מיר האָבן געזינדיקט אַזוי ווי אונדזערע עלטערן,
 מיר האָבן פאַרבראַכן, מיר האָבן שלעכטס געטאָן.
 7 אונדזערע עלטערן אין מצרים האָבן ניט באַטראַכט דינע
 וונדער,

זיי האָבן ניט געדאַכט אָן דינע פּיל חסדים,
 און האָבן ווידערשפעניקט ביים ים, ביים ים־סוף.
 8 אָבער ער האָט זיי געהאַלפּן פון זיין נאָמען וועגן,
 כּדי צו לאָזן וויסן זיין גבורה.
 9 און ער האָט אָנגעשריען אויפן ים־סוף, און ער איז געוואָרן
 טרוקן,

און ער האָט זיי געפירט דורך די תְּהוֹמֵעַן ווי דורך
א סטעפּ.

¹⁰און ער האָט זיי געהאַלפֿן פֿון דעם שוואַס האַנט,
און זיי אויסגעלייזט פֿון דער האַנט פֿון פֿיינט.
¹¹און די וואַסערן האָבן צוגעדעקט זייערע דריקער,
ניט אַן איינציקער פֿון זיי איז געבליבן.
¹²און זיי האָבן געגלויבט אין זיינע ווערטער,
זיי האָבן געזונגען זיין לויב.

¹³גייך האָבן זיי פֿאַרגעסן זיינע טואַונגען;
זיי האָבן ניט געהאַרט אויף זיין עצה.
¹⁴און זיי האָבן געגלוסט אַ גלוסטונג אין דער מדבר,
און געפרוּווט גאָט אין דער וויסטע.
¹⁵און ער האָט זיי געגעבן זייער פֿאַרלאַנג,
אַבער ער האָט געשיקט אַ דער אין זייער לייב.

¹⁶און זיי האָבן זיך מקנא געווען אַן משהן אין לאַגער,
און אַן אַהרן דעם הייליקן פֿון גאָט.
¹⁷האָט די ערד זיך געעפֿנט, און איינגעשלונגען דָתָנֶען,
און צוגעדעקט דאָס געזעמל פֿון אַבירָמען.
¹⁸און אַ פֿייער האָט זיך אָנגעצונדן אין זייער געזעמל,
אַ פֿלאַם האָט פֿאַרברענט די רשעים.

¹⁹זיי האָבן געמאַכט אַ קאַלב אין חוֹרֵב,
און זיך געבוקט צו אַ געגאַסענעם געץ.
²⁰און זיי האָבן פֿאַרביטן זייער כבוד
אויף דער געשטאַלט פֿון אַן אַקס וואָס עסט גראָז.
²¹זיי האָבן פֿאַרגעסן אַן גאָט זייער העלפֿער,
וואָס האָט געטאָן גרויסע זאַכן אין מצרים.

- 22 ווונדער אין לאַנד פון חם,
 פאַרכטיקע זאַכן ביים ים־סוף.
 23 און ער האָט געוואָלט זיי פאַרטיליגן,
 ווען ניט משה זיין אויסדערוויילטער
 וואָלט זיך געשטעלט פאַר אים אין דעם בראַך,
 אַפצוהאַלטן זיין גרימצאָרן פון אומברענגען.
 24 און זיי האָבן פאַראַכט דאָס גלוסטיקע לאַנד,
 ניט געגלויבט אין זיין וואָרט.
 25 און זיי האָבן געמורמלט אין זייערע געצעלטן,
 ניט צוגעהערט צו דעם קול פון גאָט.
 26 און ער האָט אויפגעהויבן זיין האַנט וועגן זיי,
 זיי צו מאַכן פאַלן אין דער מדבר,
 27 און צעוואַרפן זייער זאַמען צווישן די פעלקער,
 און זיי צעשפּרייטן אין די לענדער.
 28 און זיי האָבן זיך באַהעפט אָן דעם בַּעַל פון פֿעור,
 און געגעסן שלאַכטאַפּפער צו טויטע.
 29 און זיי האָבן דערכעסט מיט זייערע מעשים,
 און אַ מגפה האָט אויסגעבראַכן צווישן זיי.
 30 און פינחס איז אויפגעשטאַנען, און האָט אַ משפט געטאַן,
 און די מגפה איז פאַרהאַלטן געוואָרן.
 31 און עס איז אים גערעכנט געוואָרן פאַר אַ גערעכטיקייט,
 אויף דור־דורות ביז אייביק.
 32 און זיי האָבן דערצערנט ביי די וואַסערן פון מריבָה,
 און משהן איז געשען ביז פון וועגן זיי;
 33 וואָרום זיי האָבן פאַרביטערט זיין געמיט,
 און ער האָט זיך אַרויסגערעדט מיט זיינע ליפן.
 34 זיי האָבן ניט פאַרטיליגט די פעלקער,
 "געשוואָרן".

אָווי ווי גאָט האָט זיי אָנגעזאָגט.
³⁵און זיי האָבן זיך געמישט מיט די פעלקער,
 און זיך אָפגעלערנט זייערע מעשים.
³⁶און זיי האָבן געדינט זייערע געצנבילדער;
 וואָס זיינען געוואָרן אַ שטרויכלונג פאַר זיי.
³⁷און זיי האָבן געשלאַכט זייערע זין
 און זייערע טעכטער צו די שדים,
³⁸און האָבן פאַרגאַסן אומשולדיק בלוט,
 דאָס בלוט פון זייערע זין און זייערע טעכטער,
 וואָס זיי האָבן געשלאַכט צו די געצנבילדער פון כּנען;
 און דאָס לאַנד איז זינדיק געוואָרן דורך בלוט.
³⁹און זיי זיינען געוואָרן אומריין דורך זייערע מעשים,
 און פאַרפירט געוואָרן אין זייערע טואונגען.
⁴⁰און דער צאָרן פון גאָט האָט געגרימט אויף זיין פּאָלק,
 און ער האָט פאַראומווערדיקט זיין אַר.ב.
⁴¹און ער האָט זיי געגעבן אין דער האַנט פון די פעלקער,
 און זייערע שָוּנאים האָבן געוועלטיקט איבער זיי.
⁴²און זייערע פיינט האָבן זיי געדריקט,
 און זיי זיינען אונטערטעניקט געוואָרן אונטער זייער האַנט.
⁴³פיל מאָל פלעגט ער זיי מציל זיין,
 אָבער זיי פלעגן ווידערשפעניקן אין זייער באַראָט,
 און זיינען אַראָפגעקומען דורך זייער זינד.
⁴⁴און ער האָט צוגעזען זייער נויט,
 אַז ער האָט געהערט זייער געשריי.
⁴⁵און ער האָט זיי געדענקט זיין בונד,
 און זיך באַדאַכט לויט זיין גרויס גענאָד.
⁴⁶און ער האָט זיי געגעבן דערבאַרימונג
 ביי אַלע זייערע פּאַנגער.

47 העלף אונדו, יהוה אונדוער גאָט,
 און זאָמל אונדו אַיין פון די פעלקער,
 צו דאַנקען דיין הייליקן נאָמען,
 זיך צו רימען מיט דיין לויב.
 48 געלויבט איז יהוה דער גאָט פון ישראל
 פון אייביקייט און ביז אייביקייט,
 און זאָל דאָס גאַנצע פאָלק זאָגן: אָמן!
 הַלְלוּיָהּ.

פינפטער ספֿר.

קז¹ גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט,
 וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד,
 יזאָלן זאָגן די אויסגעלייזטע פון גאָט,
 וואָס ער האָט זיי אויסגעלייזט פון דער האַנט פון פּיינט,
 3 און פון די לענדער זיי אַיינגעזאָמלט,
 פון מזרח און פון מערב,
 פון צפון און פון ים.

4 זיי האָבן געבלאָנדושעט אין מדבר אויף אַ וויסטן וועג
 קיין שטאָט פון ישוב ניט געפונען.
 5 הונגעריקע און דאָרשטיקע,
 איז זייער זעל געווען פאַרחלשט אין זיי.
 6 האָבן זיי געשריען צו גאָט אין זייער נויט,
 און ער האָט זיי מציל געווען פון זייער קלעם.
 7 און ער האָט זיי געפירט אויף אַ גלייכן וועג,
 צו קומען צו אַ שטאָט פון ישוב.
 8 זיי דאַרפן דאַנקען גאָט פאַר זיין חסד,
 און פאַר זיינע וונדער צו די מענטשןקנדער.

⁹וואַרום ער האָט געזעטיקט די פאַרשמאַכטע זעל,
און די הונגעריקע זעל האָט ער אָנגעפילט מיט גוטס.

¹⁰די וואָס זיינען געזעסן אין פינצטערניש און טויטשאַטן,
געקייט אין פֿיין און אַיזן—

¹¹ווייל זיי האָבן ווידערשפעניקט די ווערטער פון גאָט,
און די עצה פון דעם אויבערשטן געלעסטערט;

¹²און ער האָט אונטערטעניקט מיט לייד זייער האַרץ;
זיי זיינען געשטרויכלט געוואָרן, און ניט געווען קיין
העלפער—

¹³האָבן זיי געשריען צו גאָט אין זייער נויט,

און ער האָט זיי געהאַלפן פון זייער קלעם.

¹⁴ער האָט זיי אַרויסגעצויגן פון פינצטערניש און טויטשאַטן,
און זייערע בינדשטריק האָט ער צעריסן.

¹⁵זיי דאַרפן דאַנקען גאָט פאַר זיין חסד,

און פאַר זיינע ווונדער צו די מענטשנקינדער.

¹⁶וואַרום ער האָט צעבראַכן די קופערנע טירן,

און די אַיזערנע ריגלען צעהאַקט.

¹⁷נאַרן האָבן פאַר זייער זינדיקן וועג

און פאַר זייערע פאַרברעכן געליטן;

¹⁸זייער זעל האָט זיך געעקלט מיט איטלאַכער שפּיז,

און זיי האָבן דערגרייכט ביז די טויערן פון טויט.

¹⁹האָבן זיי געשריען צו גאָט אין זייער נויט,

און ער האָט זיי געהאַלפן פון זייער קלעם.

²⁰ער האָט געשיקט זיין וואָרט און זיי געהיילט,

און געמאַכט אַנטרינען פון זייערע קברים.

²¹זיי דאַרפן דאַנקען גאָט פאַר זיין חסד,

און פאַר זיינע ווונדער צו די מענטשנקינדער.

²²און זיי דארפן שלאַכטן דאַנקאַפּפּער,
און דער ציילן זיינע מעשים מיט געזאַנג.

²³די וואָס נידערן אין שיפן אויפן ים,
די וואָס טוען מסחר אויף גרויסע וואַסערן,
²⁴זיי האָבן געזען די מעשים פון גאָט,
און זיינע ווונדער אויף דער טיפעניש.
²⁵וואַרום ער האָט געהייסן און געמאַכט אויפשטיין
אַ שטורעמוינט,

וואָס האָט אויפגעוויבן זיינע אינדן.
²⁶זיי זיינען אַרויף ביזן הימל, גענידערט ביז די תקומען,
זייער זעל איז צעגאַנגען פון אַנגסט.
²⁷זיי האָבן זיך געדרייט און געוואָרפן ווי אַ שיפורער,
און זייער גאַנצע חכמה איז צעמישט געוואָרן.
²⁸האָבן זיי געשריען צו גאָט אין זייער נויט,
און ער האָט זיי אַרויסגעצויגן פון זייער קלעם.
²⁹ער האָט אַיינגעשטעלט דעם שטורעם אין שטילקייט,
און אַנטשוויגן געוואָרן זיינען די אינדן.
³⁰און זיי האָבן זיך געפרייט וואָס זיי זיינען אַיינגעשטילט,
און ער האָט זיי געפירט צו דעם באָרטן פון זייער באַגער.
³¹זיי דארפן דאַנקען גאָט פאַר זיין חסד,
און פאַר זיינע ווונדער צו די מענטשניקנדער.
³²און זיי דארפן אים דערהייבן אין דער אַיינזאַמלונג
פון פּאַלק,
און אין דער זיצונג פון די עלטסטע אים לויבן.

³³ער מאַכט שטראַמען פאַר אַ מדבר,
און אויסגאַנגען וואַסער פאַר אַ דאַרשטעניש;
א וואָרטשפּיל: ומצאי מים לצמאון.

- ³⁴ א פרוכטיק לאַנד פאַר אַ זאַלצוויסטעניש,
פון וועגן דער שלעכטיקייט פון די ווינער אין איר.
³⁵ ער מאַכט אַ מדבר פאַר אַ טייך וואַסער,
און אַ טרוקן לאַנד פאַר אויסגאַנגען וואַסער.
³⁶ און ער באַזעצט דאָרטן די הונגעריקע,
און זיי שטעלן אויף אַ שטאַט פון ישוב.
³⁷ און זיי פאַרזייען פעלדער, און פלאַנצן וויינגערטנער,
וואַס ברענגען פרוכט צום אַיינקום.
³⁸ און ער בענטשט זיי, און זיי מערן זיך זייער,
און ער לאָזט ניט זייערע בהמות זיין ווינציק.
³⁹ און אַנדערע ווערן געמינערט און געבויגן,
פון דער דריקעניש פון אומגליק און קומער.
⁴⁰ ער גיסט אויס פאַראַכטונג אויף פירשטן,
און מאַכט זיי בלאַנדזשען אין אַ וויסטע אָן אַ וועג.
⁴¹ און ער הייבט אויף דעם אביון פון אַרעמקייט,
און מאַכט ווי שאַף זיינע משפחות.
⁴² די רעכטפאַרטיקע זעען און פרייען זיך,
און איטלאַך אומרעכט מאַכט צו זיין מויל.

⁴³ ווער עס איז קלוג, זאָל מערקן דאָסדאָזיקע,
און זאָלן זיי באַטראַכטן די חסדים פון גאָט.

קח יא געזאַנג, אַ מזמור פון דודן.

² פעסט איז מיין האַרץ, גאָט,

איך וועל זינגען און שפּילן,

יא, מיט מיין זעל³.

³ דערוועק דיך, גיטאַר און האַרף;

לאַמיר אויפוועקן דעם באַגינען.

* אין טעקסט: בבוּדִי.

4איך וועל דיך לויבן, גאָט, צווישן די פעלקער,
 און דיך באַזינגען צווישן די אומות.
 5וואַרום גרויס איבער די הימלען איז דיין חסד,
 און ביז די וואַלקן דיין טריישאַפט.
 6דערהייב דיך איבער די הימלען, גאָט,
 און איבער דער גאַנצער ערד זאָל זיין דיין כבוד.
 7כדי דייןע באַליבטע זאָלן דערלייזט ווערן,
 העלף מיט דיין רעכטער האַנט, און ענטפער מיר.

8גאָט האָט גערעדט אין זיין הייליקייט,
 אַז איך וועל דערפרייט ווערן;
 איך וועל צעטיילן שָׁכָם,
 און דעם טאָל סוכות וועל איך אויסמעסטן.
 9מיין איז גלָעַד, מיין איז מנשה,
 און אפרים איז דער קיווער פון מיין קאָפּ;
 יהודה איז מיין צעפטער.
 10מואָב איז מיין וואַשטאַפּ,
 אויף אַדום וואַרף איך מיין שוּך,
 איבער פּלֶשֶׁת טו איך שאַלן.

11ווער ברענגט מיך צו דער באַפעסטיקטער שטאָט,
 ווער פירט מיך קיין אַדום?
 12פאַרוואָר, גאָט, האָסט אונדז פאַרלאָזט,
 און גייסט ניט אַרויס, גאָט, מיט אונדזערע מחנות.
 13גיב אונדז הילף קעגן דעם פיינט,
 וואַרום נישטיק איז די ישועה פון אַ מענטשן.
 14מיט גאָט וועלן מיר אויפטאָן גבורות,
 און ער וועט צעטרעטן אונדזערע פיינט.

קט יפאר דעם געזאנגמייסטער; פון דודן אַ מזמור.
 גאָט פון מיין לויב, זאָלסט ניט שווייגן.
 יוואַרום אַ ביז מויל און אַ מויל פון באַטרוג
 האָבן זיי געעפנט אויף מיר;
 זיי האָבן גערעדט צו מיר מיט אַ צונג פון ליגן.
 און מיט רייד פון שנאה האָבן זיי מיך אַרומגערינגלט,
 און געשטריטן קעגן מיר פאַר אומזיסט,
 פאַר מיין ליבשאַפט פיינטן זיי מיך,
 בעת איך בין לויטער געבעט.
 און זיי האָבן מיר אַפגעטאָן אַ רעה פאַר אַ טובה,
 און שנאה פאַר מיין ליבשאַפט.

זעץ אָן אויף אים אַ רשע,
 און אַן אַנקלאַגער זאָל שטיין ביי זיין רעכטער זייט.
 יאָז ער ווערט געמשפט, זאָל ער אַרויסגיין שילדיק,
 און זיין תפילה זאָל ווערן צו זינד.
 זיינע טעג זאָלן זיין ווינציק,
 זיין אַפגעשפאַרטס זאָל צונעמען אַן אַנדערער.
 זיינע קינדער זאָלן ווערן יתומים,
 און זיין ווייב אַן אַלמנה.
 און וואָגלען זאָלן וואָגלען זיינע קינדער, און בעטלען,
 און זוכן [ברויט] פון זייערע חורבות אַרויס.
 פאַרנעמען זאָל אַ בעל־חוב אַלץ וואָס ער האָט,
 און פרעמדע זאָלן אַוועקרויבן זיין מי.
 קיינער זאָל ניט נייגן צו אים גענאָד,
 און קיינער זאָל ניט לייטזעליקן זיינע יתומים.
 זיין נאָכקום זאָל פאַרשניטן ווערן;
 אין אַנדער דור זאָל זייער נאָמען זיין אויסגעמעקט.

14 וְזָאֵל דִּי זִינַד פֿון זײַנע פֿאָטערס דערמאָנט ווערן פֿאַר
 גאָט,
 און דער חטא פֿון זײַן מוטער זאָל נישט פֿאַרמעקט ווערן;
 15 וְזײַ וְזָאֵל וְזײַן אָנטקעגן גאָט תּמִיד,
 און ער זאָל פֿאַרשניידן פֿון דער ערד זײַער געדעכעניש.
 16 פֿאַרוואָס ער האָט נישט געדאַכט צו טאָן חסד,
 און ער האָט גערודפֿט דעם אָרעמאַן און דעם אביון,
 און דעם וואָס זײַן האַרץ איז באַטריבט, צו טײַטן.
 17 וַיֵּאָ, ער האָט ליב געהאַט די קללה,
 טאָ זאָל זי אים אָנקומען;
 און ער האָט נישט געוונטשן קײן ברכה,
 טאָ זאָל זי ווײַט זײַן פֿון אים.
 18 און ער האָט אָנגעטאָן די קללה ווי זײַן קלייד,
 טאָ זאָל זי אַרײַן ווי וואַסער אין זײַנע אינגעווייד,
 און ווי אײל אין זײַנע בײַנער.
 19 וְזָאֵל זי אים זײַן ווי אַ בגד וואָס ער טוט אָן,
 און פֿאַר אַ גאַרטל זאָל ער עס אָנגורטן תּמִיד.
 20 דאָס זאָל זײַן דער לויך פֿון גאָט צו מײַנע שׁוֹנאים,
 און צו די וואָס רעדן בײַז אַקעגן מײַן זעל.
 21 און דו גאָט דער האַר, טו מיט מיר פֿון דײַן נאָמען וועגן,
 ווײל דײַן חסד איז גוט, זײ מיר מציל.
 22 וואָרום אָרעם און באַדערפֿטיק בין איך,
 און מײַן האַרץ איז צעלעכערט אין מיר.
 23 אַזױ ווי אַ שאַטן ווען ער נײַגט זיך, פֿאַרגײ איך,
 איך בין אָפּגעטרייטלט געוואָרן ווי אַ הײַשעריק.
 24 מײַנע קני שטרויכלען פֿון פֿאַסטן,
 און מײַן לײב איז אָפּגעצערט, אָן פעטקײט.
 25 און איך בין געוואָרן צו חרפה בײַ זײַ,

אז זיי זעען מיך, שאַקלען זיי זייער קאַפּ.

²⁶שטיי מיר ביי, יהוה מיין גאָט;
 העלף מיך לויט דיין גענאָד.
²⁷און זאָלן זיי וויסן אַז דאָס איז דיין האַנט,
 אַז דו, גאָט, האָסט דאָס געטאָן.
²⁸זאָלן זיי שילטן, און דו זאָלסט בענטשן;
 אַז זיי שטייען אויף, זאָלן זיי פאַרשעמט ווערן,
 און דיין קנעכט זאָל זיך פרייען.
²⁹זאָלן מיינע פיינט זיך באַקליידן מיט שאַנד,
 און אַנטאָן ווי אַ מאַנטל זייער בושה.
³⁰איך וועל געבן גרויס דאַנק צו גאָט מיט מיין מויל,
 און צווישן פיל מענטשן וועל איך אים לויבן.
³¹וואַרום ער שטייט ביי דער רעכטער האַנט פון
 באַדערפטיקן,
 צו העלפן פון די וואָס פאַרמשפטן זיין זעל.

קי פון דודן אַ מזמור.
 גאָט זאָגט צו מיין האַר:
 זיין ביי מיין רעכטער האַנט,
 ביז איך וועל מאַכן דינע פיינט
 פאַר אַ בענקל צו דינע פיס.
²דעם צעפטער פון דיין מאַכט וועט גאָט אויסשטרעקן
 פון ציון;
 געוועלטיק צווישן דינע פיינט.
³דיין פאָלק באַט זיך אָן
 אין טאָג פון דיין מלחמה;
 אין הייליקער שיינקייט,

פון טראַכט פון באַגינען,
קומט דיר דער טוי פון דיין יוגנט.

גאַט האָט געשוואָרן, און וועט ניט חרטה האָבן:
ביסט אַ פֿהן אויף אייביק,
אויפן שטייגער פון מלפּי־צָדִק.⁴
גאַט בײַ דיין רעכטער האַנט
צעהאַקט מלכים אין טאָג פון זײַן צאָרן.
ער וועט טאָן אַ משפט צווישן די פעלקער;
ער פילט אָן מיט טויטע לייבער;
ער צעהאַקט קעפּ אויף אַ ברייטן לאַנד.
פֿון באַך אויפן וועג וועט ער טרינקען;
דרום וועט ער אויפהײבן דעם קאָפּ.

קיא יהללויה.

א איך וועל לויבן גאַט מיטן גאַנצן האַרצן.
ב אין אַ געזעמל פון רעכטפאַרטיקע און אַן עדה.
ג ²די ווערק פון גאַט זיינען גרויס,
ד זיי ווערן געפאַרשט פון אַלע וואָס גאַרן זיי.
ה ³פֿראַכט און שיינקייט איז זײַן טואונג,
ו און זײַן גערעכטיקייט באַשטייט אויף אייביק.
ז ⁴ער האָט געמאַכט אַן אַנדענק פאַר זײַנע ווונדער,
ח גאַט איז דערבאַרימדיק און לייטזעליק.
ט ⁵ער גיט שפייז צו די וואָס פאַרכטן אים,
י ער געדענקט אויף אייביק זײַן בונד.
כ ⁶די שטאַרקייט פון זײַנע ווערק האָט ער געוויזן
זײַן פּאַלק,
ל כּדי זיי צו געבן די אַרב פון די פעלקער.

¹⁸ זע בראשית יד.

מ' די ווערק פון זיינע הענט זיינען אמת און גערעכטיקייט,
 נ' זיכער זיינען אַלע זיינע באַפעלן;
 ס'אויפגעהאַלטן אויף אייביק און שטענדיק,
 ע' געמאַכט מיט אמת און יושר.
 פ' אַן אויסלייזונג האָט ער געשיקט צו זיין פּאָלק;
 צ' ער האָט באַפוילן אויף אייביק זיין בונד;
 ק' הייליק און פּאַרכטיק איז זיין נאָמען.
 ר' דער אָנהייב פון חכמה איז מורא פאַר גאָט;
 ש' ווילפאַרשטאַנדיקייט איז ביי אַלע וואָס טוען דאָס.
 ת' זיין לויב באַשטייט אויף אייביק.

קיב יג' לוי'ה.

א' וויל צו דעם מאַן וואָס האָט מורא פאַר גאָט,
 ב' וואָס נאָך זיינע געבאַט טוט ער גאַרן זייער.
 ג' מאַכטיק אין לאַנד וועט זיין זיין זאָמען;
 ד' דער דור פון די רעכטפאַרטיקע וועט זיין געבענטשט.
 ה' גוטס און עשירות איז ביי אים אין היז,
 ו' און זיין גערעכטיקייט באַשטייט אויף אייביק.
 ז' ער שיינט פאַר די רעכטפאַרטיקע ווי אַ ליכט אין
 דער פינצטער,
 ח' ער איז לייטזעליק און דערבאַרימדיק און גערעכט.
 ט' גוט איז דער מאַן וואָס איז לייטזעליק און לייט,
 י' וואָס פירט זיינע זאַכן מיט גערעכטיקייט.
 כ' וואָרום ער וועט קיינמאַל ניט אומפאַלן;
 ל' צו אייביקער געדעכעניש וועט זיין דער צדיק.
 מ' פאַר אַ בייזער בשורה האָט ער ניט מורא,
 נ' פעסט איז זיין האַרץ, ער איז בטוח אויף גאָט.
 ס' זיכער איז זיין האַרץ, ער האָט ניט קיין מורא,

ע ביז ער זעט זיך אָן אויף זיינע פיינט.
 פֿ ער טיילט פּאַנאַנדער, ער גיט די באַדערפטיקע,
 צ זיין צדקה באַשטייט אויף אייביק;
 ק זיין האָרן וועט דערהויבן זיין אין כבוד.
 ר דער רשע וועט זען און זיך ערגערן,
 ש זיינע ציין וועט ער קריצן און וועט צעגאַנגען ווערן;
 ת דער באַגער פון די רשעים וועט אונטערגיין.

קיג יִהְלִיָּהּ.

לויבט איר קנעכט פון גאָט,
 לויבט דעם נאָמען פון גאָט.
 זאָל געבענטשט זיין דער נאָמען פון גאָט
 פון אַצונד און ביז אייביק.
 פֿון אויפגאַנג פון דער זון ביז איר אונטערגאַנג
 ווערט געלויבט דער נאָמען פון גאָט.
 גאָט איז דערהויבן איבער אַלע פעלקער,
 איבער די הימלען איז זיין פּראַכט.
 ווער איז זיי יהוה אונדזער גאָט,
 וואָס טראַגט אין דער הייך?
 וואָס קוקט אַראָפּ טיף
 אויף די הימלען און אויף דער ערד.
 יער שטעלט אויף פון שטויב דעם אַרעמאַן,
 פון מיסטן דערהייבט ער דעם אביון,
 צו זעצן מיט פירשטן,
 מיט די פירשטן פון זיין פּאָלק.
 יער מאַכט די צַקרה זיצן אין הויז
 אַ פּריילאַכע מוטער פון קינדער.
 הִלְלוּיָהּ.

קיד יאז ישראל איז אַרויס פון מצרים,
 דאָס הויז פון יעקב פון אַוילדשפראַכיקן פּאָלק,
 אַיז יהודה געוואָרן פאַר זיין הייליקטום,
 ישראל זיין געוועלטיקונג.

דער ים האָט דערוען און איז אַנטלאָפּן,
 דער ירדן האָט אָפּגעטראָטן אַהינטער.
 די בערג זיינען געשפרונגען ווי ווידערס,
 די הייכן ווי יונגע שאַף.

וואָס איז דיר, ים, וואָס דו לויפסט?
 דו ירדן, וואָס דו טרעסט אָפּ אַהינטער?
 איר בערג, וואָס איר שפּרינגט ווי ווידערס?
 איר הייכן, ווי יונגע שאַף?

פאַר דעם האַר, טו ציטערן, ערד,
 פאַר דעם גאָט פון יעקב,
 וואָס פאַרקערט דעם פעלו אין אַ טייך וואַסער,
 קיזלשטיין אין אַ וואַסערקוואַל.

קטו יניט אונדז, יהוה, ניט אונדז,
 נייערט דיין נאָמען גיב כבוד,
 פון וועגן דיין חסד,

פון וועגן דיין טריישאַפט.
 פאַרוואָס זאָלן זאָגן די פעלקער:
 וווּ אַקאַרשט איז זייער גאָט?

אַבער אונדזער גאָט איז אין הימל,
 אַלץ וואָס ער באַגערט, טוט ער.
 זייערע געצנבילדער זיינען זילבער און גאָלד,
 דאָס ווערק פון אַ מענטשנס הענט.
 זיי האָבן אַ מויל און רעדן ניט,

זיי האָבן אויגן און זעען ניט;
 6 זיי האָבן אויערן און הערן ניט,
 זיי האָבן אַ נאָז און שמעקן ניט;
 7 הענט ביי זיי, אָבער זיי קענען ניט אַנטאַפֿן,
 פיס ביי זיי, אָבער זיי גייען ניט;
 זיי טוען ניט אַ הויך מיט זייער קעל.
 8 זאָלן ווערן ווי זיי די וואָס מאַכן זיי,
 איטלאַכער וואָס פאַרזיכערט זיך אויף זיי.

9 ישראל, פאַרזיכער זיך אויף גאָט.
 ער איז זייער הילף און זייער שילד.
 10 הויז פון אַהרן, פאַרזיכערט אַיך אויף גאָט.
 ער איז זייער הילף און זייער שילד.
 11 איר פאַרכטער פון גאָט, פאַרזיכערט אַיך אויף גאָט.
 ער איז זייער הילף און זייער שילד.

12 גאָט האָט געדאַכט אָן אונדז, ער וועט בענטשן,
 ער וועט בענטשן דאָס הויז פון ישראל,
 ער וועט בענטשן דאָס הויז פון אַהרן.
 13 ער וועט בענטשן די וואָס פאַרכטן גאָט,
 די קליינע אַזוי ווי די גרויסע.

14 גאָט וועט אַיך מערן,
 אַיך און אַייערע קינדער.
 15 געבענטשט זאָלט איר זיין פון גאָט,
 דער באַשעפער פון הימל און ערד.

16 די הימלען זיינען די הימלען פון גאָט,
 אָבער די ערד האָט ער געגעבן צו די מענטשן קינדער.
 17 ניט די טויטע וועלן לויבן זיי,?

און ניט די אַלע וואָס נידערן אין שטילן קבר.
 16 אַבער מיר וועלן בענטשן יְהוָה,
 פון אַצונד און ביז אייביק.
 הַלְלוּיָהּ.

קטז יאִיך גאַר אַז גאַט זאָל צוהערן
 מיין קוֹל, מייע געבעטן.

2 זייל ער האָט גענייגט זיין אויער צו מיר,
 דרום אין מייע טעג וועל איך אים רופן.

3 אַרומגערינגלט האָבן מיך די שטריק פון טויט,
 און אַנגסטן פון אונטערערד האָבן מיך געטראָפן;
 לייד און קומער האָב איך געטראָפן.

4 האָב איך דעם נאָמען פון גאַט גערופן:

איך בעט דיך, גאַט, מאַך אַנטרינען מיין זעל.
 5 לייטזעליק איז יהוה און גערעכט,

און אונדזער גאַט איז דערבאַרימדיק.

6 גאַט פאַרהיט די אומגעניטע;

איך בין געווען געפאַלן, און ער האָט מיך געהאַלפן.

7 קער זיך אום, מיין זעל, צו דיין רואיקייט,

וואָרום גאַט האָט דיר גוטס געטאָן.

8 וואָרום האָסט אַרויסגעצויגן מיין זעל פון טויט,

פון טרערן מיין אויג,

מיין פוס פון שטרויכלונג.

9 איך וועל אומגיין פאַר גאַט

אין די לענדער פון די לעבעדיקע.

10 איך האָב געגלויבט, ווען איך האָב גערעדט;

איך בין געבייגט געווען זייער.

¹¹איך האָב געוואָגט אין מיין אַנגסט:
אַלע מענטשן זיינען פאַלש.

¹²זווי זאָל איך אָפּצאָלן גאָט
אַלע זיינע טובות צו מיר?
¹³דעם פֿוס פֿון ישועות וועל איך אויפהייבן,
און דעם נאָמען פֿון גאָט וועל איך רופן.
¹⁴מייןע נדרים צו גאָט וועל איך באַצאָלן
אַנטקעגן פֿאַר זיין גאַנצן פֿאַלק.

¹⁵שווער אין די אויגן פֿון גאָט
איז דער טויט פֿון זיינע פרומע.
¹⁶איך בעט דיך, גאָט, וואָרום איך בין דיין קנעכט,
איך בין דיין קנעכט, דער זון פֿון דיין דינסט;
האַסט לויזגעמאַכט מייןע בינדשטריק.
¹⁷איך וועל שלאַכטן צו דיר אַ שלאַכטאַפּפּער פֿון דאַנק,
און דעם נאָמען פֿון גאָט וועל איך רופן.
¹⁸מייןע נדרים צו גאָט וועל איך באַצאָלן
אַנטקעגן פֿאַר זיין גאַנצן פֿאַלק,
¹⁹אין די הויפֿן פֿון גאָטס הויז,
אין מיטן פֿון דיר, ירושלים.
הללויה.

קיו ילויבט גאָט, אַלע פעלקער,
גיט אַ שבַּח צו אים, אַלע אומות,
²וואָרום שטאַרק איז זיין חסד אויף אונדז,
און די טריישאַפּט פֿון גאָט איז אויף אייביק.
הללויה.

ק"ח יגיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

²וואָל נון זאָגן ישראל:

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

³וואָל נון זאָגן דאָס הויז פון אַהרן:

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

⁴וואָלן נון זאָגן די וואָס פאַרכטן גאָט:

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

⁵פון ענגעניש האָב איך גערופן גאָט,

האָט ער מיר געענטפערט מיט דערברייטערניש גאָט.

⁶גאָט איז מיט מיר, איך האָב גיט קיין מורא,

וואָס קען אַ מענטש מיר טאָן?

⁷גאָט איז מיר מיין העלפער,

און איך וועל זען אויף מיינע שונאים.

⁸בעסער זיך באַשיצן אין גאָט,

איידער זיך פאַרויכערן אויף אַ מענטשן.

⁹בעסער זיך באַשיצן אין גאָט,

איידער זיך פאַרויכערן אויף פירשטן.

¹⁰אַלע פעלקער האָבן מיך אַרומגערינגלט;

מיט דעם נאָמען פון גאָט אָבער וועל איך זיי פאַרשניידן.

¹¹זיי האָבן מיך אַרומגערינגלט, יאָ אַרומגערינגלט האָבן

זיי מיר;

מיט דעם נאָמען פון גאָט אָבער וועל איך זיי פאַרשניידן.

¹²זיי האָבן מיך אַרומגערינגלט ווי בינען;

זיי זיינען פאַרלאָשן געוואָרן ווי פייער פון דערנער;

פאַרוואָר, מיט דעם נאָמען פון גאָט וועל איך זיי

פאַרשניידן.

- ¹³שטויסן האָסטו מיך געשטויסן צום פּאַלן,
אָבער זַה האָט מיך געהאַלפּן.
¹⁴מײַן שטאַרקײט און געזאַנג איז זַה,
און ער איז מיר געווען אַ ישועה.
¹⁵אַ קוֹל פון געזאַנג און ישועה
איז אין די געצעלטן פון די צדיקים;
די רעכטע האַנט פון גאָט טוט גבורות.
¹⁶די רעכטע האַנט פון גאָט איז דערהויבן,
די רעכטע האַנט פון גאָט טוט גבורות.
¹⁷איך וועל ניט שטאַרבן נאָר לעבן,
און דערציילן די מעשים פון זַה.
¹⁸שטראָפּן געשטראָפּט האָט מיך זַה,
אָבער צום טויט האָט ער מיך ניט געגעבן.
¹⁹עפּנט מיר די טויערן פון גערעכטיקײט,
איך וועל אַרײַנגיין אין זײ, איך וועל דאַנקען זַה.
²⁰דאָס איז דער טויער פון גאָט,
די גערעכטע זאָלן אַרײַנגיין אין אים.
²¹איך דאַנק דיר, וואָרום האָסט מיר געענטפּערט,
און ביסט מיר געווען אַ ישועה.
²²דער שטיין וואָס די בוימײנסטער האָבן פאַראַכט,
איז געוואָרן צום הויפטווינקל,
²³פון גאָט איז דאָס געשען,
וונדערלאַך איז עס אין אונדזערע אויגן.
²⁴דאָס איז דער טאָג וואָס גאָט האָט געמאַכט,
לאָמיר לוסטיק זיין און זיך פרייען אין אים.
²⁵איך בעט דיר, גאָט, העלף נון!
איך בעט דיר, גאָט, באַגליק נון!

²⁶געבעענטשט דער וואָס קומט אין נאָמען פון גאָט!
מיר בענטשן אַיך פון גאָטס הויז.

²⁷יהוה איז גאָט, און ער האָט אונדז דערלויבטן;
פלעכט אַ טאַגן מיט צווייגן
ביז די הערנער פון מזבח.

²⁸מיין גאָט ביסטו: און איך וועל דיר דאַנקען;
מיין גאָט—וועל איך דיר דערהייבן.
²⁹גיט אַ דאַנק צו יהוה, וואָרום ער איז גוט,
וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

א

קיט יחזיל צו די וואָס זייער וועג איז ערלאַך,
וואָס גייען אין דער תורה פון גאָט.

¹יחזיל צו די וואָס היטן זיינע אָנאָגן,
וואָס זוכן אים מיטן גאַנצן האַרצן,
²און זיי טוען ניט קיין אומרעכט,
זיי גייען אין זיינע וועגן.

³האָסט געבאָטן דייע באַפעלן,
זיי אָפצוהיטן זייער.

⁴הלוואַי זאָלן פעסט זיין מייע וועגן,
צו היטן דייע געזעצן.

⁵דענסמאָל וועל איך זיך ניט שעמען,
ווען איך קוק אויף אַלע דייע געבאָט.

⁶איך וועל דיר לויבן מיט רעכטפאַרטיקייט פון האַרצן,
ווען איך לערן דייע גערעכטע משפטים.

⁷דייע געזעצן וועל איך היטן;

⁸זאָלסט מיר ניט פאַרלאָזן ביז גאָר.

ב

⁹מיט וואָס קען אַ יונגער מענטש האַלטן רײן זײן וועג,
צו זײן אָפּגעװײט לױט דײן וואָרט?

¹⁰מיט מײן גאַנצן האַרצן האָב איך דײך געזוכט;
לאַז מײך נײט אַוועקבלאַנדושען פּון דײנע געבאַט.

¹¹אײן מײן האַרצן האָב איך באַהאַלטן דײן וואָרט,
פּדײ איך זאָל נײט זײנדיקן צו דײר.

¹²געלױבט בײסטו, גאַט;

לערן מײך דײנע געזעצן.

¹³מיט מײנע לײפּן האָב איך דערצײלט
אַלע משפּטים פּון דײן מויל.

¹⁴מיט דעם וועג פּון דײנע אָנוואַגן האָב איך מײך געפּרײט
ווי מיט אַלע עשירות.

¹⁵איך טראַכט אָן דײנע באַפעלן,
און איך קוק אויף דײנע וועגן.

¹⁶מיט דײנע געזעצן קוּחיק איך מײך,
איך פאַרגעס נײט דײן וואָרט.

ג

¹⁷באַשער דײן קנעכט, איך זאָל לעבן,
און איך וועל היטן דײן וואָרט.

¹⁸אַנטפלעק מײנע אויגן, איך זאָל זען
די ווּנדער פּון דײן תּוֹרָה.

¹⁹אַ פּרעמדער בײן איך אויף דער ערד;
נײט פאַרבאַרג פּון מײר דײנע געבאַט.

²⁰צעבראַכן איז מײן זעל פּון גלוסטעניש
נאָך דײנע משפּטים אין יעטוועדער צײט.

²¹שרײסט אָן אויף די פֿאַרשאַלטענע מוטוויליקע,
וואָס בלאַנדזשען אַוועק פֿון דײַנע געבאַט.
²²קײקל אַראָפּ פֿון מיר שאַנד און בַּנּוּן,
וואָרום דײַנע אָנוואַגן האָב איך געהיט.
²³הגם האַרן זיצן און רעדן קעגן מיר,
טראַכט דײַן קנעכט אָן דײַנע געזעצן,
²⁴אַ, דײַנע אָנוואַגן זײנען מײן קוויקונג,
די עצה־געבער מײנע.

ד

²⁵באַהעפט צום שטויב איז מײן זעל;
לעב מיך אויף לויט דײַן וואָרט.
²⁶איך האָב דערצײלט מײנע וועגן, און דו האַסט מיר
געענטפערט;
לערן מיך דײַנע געזעצן.
²⁷דעם וועג פֿון דײַנע באַפעלן מאַך מיך פֿאַרשטיין,
און איך וועל רעדן פֿון דײַנע ווונדער.
²⁸מײן זעל טרערט פֿון קומער;
ריכט מיך אויף לויט דײַן וואָרט.
²⁹דעם וועג פֿון ליגן טו אָפּ פֿון מיר,
און מיט דײַן תּוֹרָה לײטועליק מיך.
³⁰דעם וועג פֿון אמת האָב איך אויסגעוויילט,
דײַנע משפּטים האָב איך געהאַלטן [פֿאַר מיר].
³¹איך בין באַהעפט אָן דײַנע אָנוואַגן;
גאַט, זאַלסט מיך ניט פֿאַרשעמען.
³²אין דעם וועג פֿון דײַנע געבאַט טו איך לויפֿן,
וואָרום דו דערברײטערסט מײן האַרץ.

ה

³³לערן מיך, גאָט, דעם וועג פון דינע געזעצן,
און איך וועל אים היטן ביז לעצט.
³⁴מאָך מיך פאַרשטיין, כדי איך זאָל היטן דיין תורה,
און זי האַלטן מיטן גאַנצן האַרצן.
³⁵פיר מיך אין דעם שטעג פון דינע געבאָט,
וואַרום נאָך אים האָב איך גענאַרט.
³⁶נייג מיין האַרץ צו דינע אָנזאָגן,
און ניט צו גיִציקייט.
³⁷נעם אַוועק מינע אויגן פון קוקן אויף נישטיקייט;
אין דינע וועגן לעב מיך אויף.
³⁸זיי מקיים צו דיין קנעכט דיין צוואַג
וואָס צו דינע פאַרכטער.
³⁹טו אָפּ מיין שאַנד וואָס איך שרעק מיך דערפאַר,
וואַרום דינע משפטים זיינען גוט.
⁴⁰זע, איך האָב געשמאַכט נאָך דינע באַפעלן;
אין דיין גערעכטיקייט לעב מיך אויף.

ו

⁴¹און זאָלן קומען דינע חסדים אויף מיר, גאָט,
דיין הילף לויט דיין צוואַג,
⁴²אז איך זאָל קענען ענטפערן מיין לעסטערער אַ וואָרט;
וואַרום איך האָב מיך פאַרויכערט אויף דיין וואָרט.
⁴³און זאָלסט ניט אַפרייסן אין גאַנצן פון מיין מויל דאָס
וואָרט פון אמת,
וואַרום אויף דינע משפטים האָב איך געהאַרט.
⁴⁴און איך וועל תמיד היטן דיין תורה,

אויף אייביק און שטענדיק.
⁴⁵ און לאַמיר אומגיין אין דערברייטערניש,
 וואָרום דייע באַפעלן האָב איך געזוכט.
⁴⁶ און איך וועל רעדן פון דייע אָנוואָגן פאַר מלכים,
 און איך וועל מיך ניט שעמען.
⁴⁷ און איך וועל מיך קוויקן מיט דייע געבאַט
 וואָס איך האָב ליב.
⁴⁸ און איך וועל אויפהייבן מייע הענט צו דייע געבאַט
 וואָס איך האָב ליב,
 און איך וועל טראַכטן אָן דייע געזעצן.

ז

⁴⁹ געדענק דאָס וואָרט צו דיין קנעכט,
 וועדליק דו האָסט מיך געמאַכט האָפן.
⁵⁰ דאָס איז מיין טרייסט אין מיין פיין,
 וואָס דיין צוואַג לעבט מיך אויף.
⁵¹ די מוטוויליקע האָבן געשפעט פון מיר זייער—
 פון דיין תורה האָב איך זיך ניט אָפגענייגט.
⁵² איך האָב געדאַכט, גאָט, אין דייע משפטים פון אייביק אָן,
 און איך האָב מיך געטרייסט.
⁵³ אַ ברענעדיקער צאָרן האָט מיך אָנגענומען,
 פון וועגן די רשעים וואָס פאַרלאָזן דיין תורה.
⁵⁴ געזאָנגען זיינען מיר געווען דייע געזעצן
 אין הויז פון מיין פאַרפרעמדטקייט.
⁵⁵ איך האָב דערמאַנט ביי נאַכט דיין נאָמען, גאָט,
 און איך האָב געהיט דיין תורה.
⁵⁶ דאָס האָב איך געהאַט:
 וואָס איך האָב געהאַלטן דייע באַפעלן.

ח

⁶⁷מִיִּין טִיִּל, גָּאָט, הָאָב אִיךְ גֵּוֹאָגֵט,
 אִיז צו הִיטן דײַנע װערטער.
⁶⁸אִיךְ הָאָב גֵּעֲבֵעֵטן בִּי דִיר מִיטן גָּאַנצן הָאַרצן:
 לײטועליק מִיךְ לױט דײַן צװאָג.
⁶⁹אִיךְ הָאָב בְּאַרעכנט מײַנע װעגן,
 און געקערט מײַנע פֿיס צו דײַנע אָנוֹאָגן.
⁶⁰אִיךְ הָאָב זיך געאַײלט און נִיט געזאַמט
 צו הִיטן דײַנע געבֶּאָט.
⁶¹דִי שטריק פֿון די רשעים הָאָבן מִיךְ אַרומגעקניפֿט—
 דײַן תּוֹרָה הָאָב אִיךְ נִיט פֿאַרגעסן.
⁶²הָאַלבע נאַכט שטײ אִיךְ אויף דִיר צו דָאַנקען
 פֿאַר דײַנע גערעכטע משפֿטים.
⁶³אַ חֵבֵר בִּין אִיךְ צו אַלע װאָס פֿאַרכטן דִיך,
 און צו די װאָס הִיטן דײַנע באַפעלן.
⁶⁴דײַן חסד, גָּאָט, אִיז פֿול די ערד;
 לערן מִיךְ דײַנע געזעצן.

ט

⁶⁵הָאַסט געטאַן גוטס מיט דײַן קנעכט,
 גָּאָט, לױט דײַן װאָרט.
⁶⁶װילפֿאַרשטאַנדיקײט און װיסן לערן מִיך,
 װאָרום אִיךְ גלויב אין דײַנע געבֶּאָט.
⁶⁷אײדער אִיךְ הָאָב געליטן פֿלעג אִיךְ פֿאַרזען,
 אָבער אַצונד טו אִיךְ הִיטן דײַן װאָרט.
⁶⁸אַ גוטער ביסטו און אַ באַגיטיקער;
 לערן מִיךְ דײַנע געזעצן.

69 די מוטוויליקע האָבן אָנגעשמירט אויף מיר ליגן,
 איך היט מיטן גאַנצן האַרצן דייע באַפעלן.
 70 פאַרשטאַפט ווי פעטס איז זייער האַרץ;
 איך האָב מיך געקוויקט מיט דיין תּוֹרָה.
 71 וווּיל איז צו מיר וואָס איך בין געפייניקט געוואָרן,
 כדי איך זאָל לערנען דייע געזעצן.
 72 מיר איז בעסער די תּוֹרָה פֿון דיין מויל
 איידער טויונטן גאָלד און זילבער.

י

73 דייע הענט האָבן מיך געשאַפֿן און מיך געפורעמט;
 מאַך מיך פאַרשטיין, כדי איך זאָל לערנען דייע געבאָט.
 74 דייע פאַרכטער וועלן מיך זען און זיך פרייען,
 וואָרום אויף דיין וואָרט האָב איך געהאַרט.
 75 איך ווייס, גאָט, אַז גערעכט זיינען דייע משפּטים,
 און אויס טריישאַפט האַסטו מיך געפייניקט.
 76 זאָל זיין, איך בעט דיך, דיין חסד מיך צו טרייסטן,
 אזוי ווי דיין צוואַג צו דיין קנעכט.
 77 זאָל קומען אויף מיר דיין דערבאַרימונג, כדי איך
 זאָל לעבן,
 וואָרום דיין תּוֹרָה איז מיין קוויקונג.
 78 זאָלן פאַרשעמט ווערן די מוטוויליקע, ווייל זיי האָבן
 מיך געקריודעט אומנישט;
 איך וועל טראַכטן אָן דייע באַפעלן.
 79 זאָלן זיך קערן צו מיר די וואָס פאַרכטן דיך,
 און די וואָס ווייסן דייע אָנוואַגן.
 80 זאָל מיין האַרץ זיין גאַנץ אין דייע געזעצן,
 כדי איך זאָל ניט פאַרשעמט ווערן.

א האַרטשפּיל: קראַיף קראַיף.

כ

⁸¹מיינ זעל גייט אויס נאָך דיין הילף,
 אויף דיין וואָרט טו איך האַרן.
⁸²מיינע אויגן גייען אויס נאָך דיין צוואַג,
 אזוי צו זאָגן: ווען וועסטו מיך טרייסטן?
⁸³הגם איך בין געוואָרן ווי אַ לאַגל אין רויך,
 האָב איך דינע געזעצן ניט פאַרגעסן.
⁸⁴ווי פיל זיינען די טעג פון דיין קנעכט?
 ווען וועסטו אַ משפט טאָן אויף מיינע נאַכיאָגער?
⁸⁵די מוטוויליקע האָבן מיר געגראָבן גריבער,
 וואָס איז ניט לויט דיין תּוֹרָה.
⁸⁶אַלע דינע געבאַט זיינען וואָרהאַפטיק;
 אומנישט האָבן זיי מיך גערודפּט; העלף מיך.
⁸⁷זיי האָבן מיך שיר פאַרלענדט אויף דער ערד,
 אָבער איך האָב ניט פאַרלאָזן דינע באַפעלן.
⁸⁸לעב מיך אויף לויט דיין חסד,
 און איך וועל היטן דעם אָנוואַג פון דיין מויל.

ל

⁸⁹אויף אייביק, גאָט,
 באַשטייט דיין וואָרט אין הימל.
⁹⁰אויף דור-דורות איז דיין טריישאַפּט;
 האָסט באַפעסטיקט די ערד, און זי שטייט.
⁹¹לויט דינע געזעצן שטייען זיי היינט,
 וואָרום אַלע זאַכן זיינען דינע קנעכט.
⁹²ווען ניט דיין תּוֹרָה איז מיינ קוויקונג,
 וואָלט איך אונטערגעגאַנגען אין מיינ פּיין.

93 איך וועל אייביק ניט פאָרגעסן דייע באַפעלן,
 וואָרום מיט זיי האָסטו מיך אויפגעלעבט.
 94 דייער בין איך, העלף מיך,
 וואָרום דייע באַפעלן האָב איך געפאָרשט.
 95 די רשעים האָבן אויסגעקוקט אויף מיר, מיך
 אונטערצוברענגען;
 איך קליג מיך אין דייע אָנוואַגן.
 96 צו יעטוועדער שטרעבונג האָב איך געזען אַן ענד-
 דייע געבאַט זיינען ברייט ביו גאָר.

מ

97 ווי ליב איך האָב דיין תּוֹרָה!
 אַ גאַנצן טאָג איז זי מיין טראַכטונג.
 98 קליגער פון מיינע פיינט מאַכן מיך דייע געבאַט,
 וואָרום זיי זיינען אייביק ביי מיר.
 99 פון אַלע מיינע לערער בין איך פאַרשטאַנדיקער,
 וואָרום דייע אָנוואַגן זיינען מיין טראַכטונג.
 100 מער פון זקנים פאַרשטיי איך,
 וויל דייע באַפעלן האָב איך געהאַלטן.
 101 פון יעטוועדער בייזן וועג פאַרמייד איך מיינע פיס,
 כדי איך זאָל היטן דיין וואָרט.
 102 פון דייע געזעצן האָב איך ניט אָפגעקערט,
 וואָרום דו האָסט מיך געלערנט.
 103 ווי זיס זיינען דייע ווערטער צו מיין גומען,
 מער פון האַניק פאַר מיין מויל!
 104 פון דייע באַפעלן ווער איך פאַרשטאַנדיק,
 דרום האָב איך פיינט יעטוועדער וועג פון ליגן.

ג

¹⁰⁶א ליכט פאַר מיין פוס איז דיין וואָרט,
 און אַ ליכטיקייט פאַר מיין שטעג.
¹⁰⁶איך האָב געשוואָרן, און האָב מקיים געווען,
 צו היטן דינע גערעכטע משפּטים.
¹⁰⁷איך בין געדריקט ביו גאָר,
 גאָט, לעב מיך אויף לויט דיין וואָרט.
¹⁰⁸די פרייגאַבן פון מיין מויל באַוויליק, איך בעט דיך, גאָט,
 און דינע משפּטים לערן מיך.
¹⁰⁹מיין נפש איז תמיד אין מיין האַנט,
 אָבער דיין תורה האָב איך נישט פאַרגעסן.
¹¹⁰די רשעים האָבן מיר אַ פאַסטקע געשטעלט,
 אָבער פון דינע באַפעלן האָב איך נישט אַוועק
 געבלאַנדושעט.
¹¹¹איך האָב געמאַכט דינע אַנזאָגן פאַר מיין אייביקער
 אַרב,
 וואָרום זיי זיינען די פרייד פון מיין האַרצן.
¹¹²איך האָב גענייגט מיין האַרץ צו טאָן דינע געזעצן
 תמיד ביו לעצט.

ס

¹¹³צווייפלער האָב איך פיינט,
 נאָר דיין תורה האָב איך ליב.
¹¹⁴מיין פאַרבאָרגעניש און מיין שילד ביסטו,
 אויף דיין וואָרט טו איך האַרן.
¹¹⁵קערט אַיך אָפּ פון מיר, איר שלעכטסטוער,
 כּדי איך זאָל היטן די געבאָט פון מיין גאָט.
¹¹⁶האַלט מיך אויף לויט דיין צוואַג, כּדי איך זאָל לעבן,

און לאָו מיך ניט פאַרשעמט ווערן אין מיין האַפּענונג.
¹¹⁷לען מיך אונטער, און לאָמיק געהאַלפן ווערן,
 און איך וועל מיך תמיד פאַרנעמען מיט דייע געזעצן.
¹¹⁸פאַראַכטסט אַלע וואָס בלאַנדזשען אַוועק פון דייע
 געזעצן,

וואַרום אומזיסט איז זייער אַפּנאַרעניש.
¹¹⁹ווי פּסולת שאַפּסטו אַפּ אַלע רשעים פון דער ערד,
 דרום האָב איך ליב דייע אַנוואַגן.
¹²⁰מיין ליב שוידערט פון אַנגסט פאַר דיר,
 און פאַר דייע משפּטים האָב איך מורא.

ע

¹²¹איך האָב געטאָן רעכט און גערעכטיקייט;
 זאָלסט מיך ניט איבערלאָזן צו מייע דריקער.
¹²²שטעל זיך אַיין פאַר דיין קנעכט צום גוטן,
 אז מיך זאָלן ניט דריקן די מוטוויליקע.
¹²³מייע אויגן גייען אויס נאָך דיין הילף,
 און נאָך דעם וואָרט פון דיין גערעכטיקייט.
¹²⁴טו מיט דיין קנעכט לויט דיין חסד,
 און דייע געזעצן לערן מיך.
¹²⁵דיין קנעכט בין איך; מאַך מיך פאַרשטיין,
 כדי איך זאָל וויסן דייע אַנוואַגן.
¹²⁶עס איז צייט פאַר גאָט צו טאָן;
 זיי האָבן פאַרשטערט דיין תּוֹרָה.
¹²⁷פאַרוואָר, איך האָב ליב דייע געבאַט,
 מער פון גאָלד און פון גינגאָלד.
¹²⁸דרום האַלט איך פאַר ריכטיק אַלע פֿלערליי באַפעלן;
 יעטוועדער וועג פון ליגן האָב איך פיינט.

פ

129 ווונדערלאך זיינען דייע אָנוואַגן,
 דרום היט זיי מיין זעל.
 130 די אַנטפלעקונג פון דייע ווערטער מאַכט ליכטיק,
 זי מאַכט פאַרשטאַנדיק דעם נאַרן.
 131 איך האָב אויפגעשפּאַרט מיין מויל און געלעכצט,
 וואָרום נאָך דייע געבאַט האָב איך געגאַרט.
 132 קער זיך צו מיר, און לייטזעליק מיך,
 ווי עס איז רעכט צו די וואָס האָבן ליב דיין נאָמען.
 133 פעסטיק מיינע טריט מיט דיין וואָרט,
 און לאָז ניט געוועלטיקן איבער מיר קיין אומרעכט.
 134 לייז מיך אויס פון דער דריקונג פון מענטשן,
 כדי איך זאָל היטן דייע באַפעלן.
 135 דערלייכט דיין פנים אויף דיין קנעכט,
 און לערן מיך דייע געזעצן.
 136 בעכן וואַסער האָבן פאַרגאַסן מיינע אויגן,
 איבער די וואָס האָבן ניט געהיט דיין תּוֹרָה.

צ

137 גערעכט ביסטו, גאָט,
 און רעכטפאַרטיק זיינען דייע משפּטים.
 138 האַסט באַפוילן מיט גערעכטיקייט דייע אָנוואַגן,
 און מיט געטריישאַפט ביז גאַר.
 139 מיך האַט אומגעבראַכט מיין ערגערניש,
 ווייל מיינע פיינט האָבן פאַרגעסן דייע ווערטער.
 140 געלליטערט איז דיין וואָרט ביז גאַר,
 און דיין קנעכט האַט עס ליב.
 141 קליין בין איך און פאַראַכט -

דיינע באַפעלן האָב איך ניט פאַרגעסן.
 142 דייין גערעכטיקייט איז אייביק גערעכט,
 און דייין תורה איז אמת.
 143 נויט און אַנגסט האָבן מיך געטראָפן—
 דיינע געבאַט זיינען מיינע קוויקונגען.
 144 גערעכט זיינען דיינע אַנוואַגן אויף אייביק;
 מאַך מיך פאַרשטיין, כדי איך זאָל לעבן.

ק

145 איך האָב גערופן מיטן גאַנצן האַרצן;
 ענטפער מיר, גאָט; דיינע געזעצן וועל איך האַלטן.
 146 איך רוף דיך, העלף מיך,
 און איך וועל היטן דיינע אַנוואַגן.
 147 איך האָב מיך געפעדערט באַגינען און געשריען;
 אויף דייין וואָרט האָב איך געהאַרט.
 148 מיינע אויגן זיינען פאַרויסגעלאָפן די נאַכטוואַכן,
 צו טראַכטן אָן דייין וואָרט.
 149 הער צו מיין קול לויט דייין חסד,
 גאָט, לעב מיך אויף אַזוי ווי דייין שטייגער.
 150 עס גענענען די וואַס יאָגן זיך נאָך שענדלאַכקייט;
 פון דייין תורה זיינען זיי ווייט.
 151 דו ביסט נאָנט, גאָט,
 און אַלע דיינע געבאַט זיינען אמת.
 152 פון לאַנג אָן האָב איך געוויסט פון דיינע אַנוואַגן,
 אַז דו האַסט זיי אויף אייביק געגרויטפּעסט.

ר

153 זע מיין פיין, און דערלייז מיך,
 וואָרום דייין תורה האָב איך ניט פאַרגעסן.
 * וואָרטשפּיל: צר ומצוק מצאויני מצותיך.

154 קריג מײן קריג, און לײז מיך אויס,
 לויט דיין צוואַג לעב מיך אויף.
 155 ווייט איז פון די רשעים הילף,
 חייל דינע געזעצן זוכן זיי ניט.
 156 דיין דערבאַרימונג איז גרויס, גאָט;
 לעב מיך אויף אַזוי ווי דיין שטייגער.
 157 פיל זיינען מײנע נאַכיאָגער און מײנע דריקער-
 פון דינע אָנוואַן האָב איך זיך ניט אָפגענייגט.
 158 איך האָב געזען די פעלשער און זיך געקריגט מיט זיי,
 וואָס זיי האָבן דיין וואָרט ניט געהיט.
 159 זע אַז דינע באַפעלן האָב איך ליב;
 גאָט, לעב מיך אויף לויט דיין חסד.
 160 דער עיקר פון דיין וואָרט איז אמת,
 און אויף אייביק איז אַל דיין גערעכטער משפט.

ש

161 האַרן האָבן מיך גערודפט פאַר אומזיסט,
 אָבער פאַר דינע ווערטער האָט געאַנגסט מײן האַרץ.
 162 איך פריי זיך איבער דיין וואָרט,
 ווי איינער וואָס געפינט אַ סך רויב.
 163 ליגן האָב איך פיינט און פאַראומווערדיק,
 דיין תּוֹרָה האָב איך ליב.
 164 זיבן מאָל אַ טאַג לויב איך דיך
 פאַר דינע גערעכטע משפּטים.
 165 גרויס פריד איז פאַר די ליבהאַבער פון דיין תּוֹרָה,
 און ניטאָ פאַר זיי קיין שטרויכלונג.
 166 איך האָב אויסגעקוקט אויף דיין הילף, גאָט,
 און דינע געבאָט האָב איך געטאַן.

¹⁶⁷מ"ן זעל האָט געהיט ד"ינע אָנוואָגן,
און איך האָב זיי ליב זייער.
¹⁶⁸איך האָב געהיט ד"ינע באַפעלן און ד"ינע אָנוואָגן,
וואָרום אַלע מ"ינע וועגן זייען פאַר דיר.

ת

¹⁶⁹וואָל גענענען מ"ן געשריי פאַר דיר, גאָט;
מאָך מיך פאַרשטיין, לויט ד"ן וואָרט.
¹⁷⁰וואָל קומען מ"ן געבעט פאַר דיר;
זיי מיך מציל לויט ד"ן צוואַג.
¹⁷¹מ"ינע ליפן וועלן שטראָמען מיט לויב,
אַז דו וועסט מיך לערנען ד"ינע געזעצן.
¹⁷²מ"ן צונג וועט זינגען ד"ן וואָרט,
וואָרום אַלע ד"ינע געבאָט זייען גערעכטיקייט.
¹⁷³וואָל ד"ן האַנט זיין מיר צו הילף,
וואָרום ד"ינע באַפעלן האָב איך אויסדערוויילט.
¹⁷⁴איך האָב געשמאַכט נאָך ד"ן ישועה, גאָט,
און ד"ן תורה איז מ"ן קוויקונג.
¹⁷⁵וואָל לעבן מ"ן זעל, און דיך לויבן,
און וואָלן ד"ינע משפטים מיך העלפן.
¹⁷⁶איך האָב געבלאָנדזשעט ווי אַ פאַרלאָרענע שאָף;
ווי אויף ד"ן קנעכט, וואָרום ד"ינע געבאָט האָב איך
ניט פאַרגעסן.

קכ ¹אַ געזאָנג פון די אַרויפגאַנגען.
אין מ"ן נויט האָב איך גערופן צו גאָט,
און ער האָט מיר געענטפערט.
²גאָט, זיי מציל מ"ן זעל

פון דער ליפ פון ליגן, פון דער צונג פון באַטרוג.
 3 וואָס וועט מען דיר געבן, און וואָס וועט מען דיר צולייגן,
 דו צונג פון באַטרוג?
 4 שאַרפע גיבור־פּיילן,
 מיט קוילן פון בעזעמבוימלאַך.

6 וויי מיר, וואָס איך האַלט זיך אויף אין מָשֶׁךְ,
 וואָס איך ווּוּין ביי די געצעלטן פון קָדָר.
 6 לאַנג האָט זיך אָנגעוווּנט מיין זעל
 ביי דעם שוֹנאַ פון שלום.
 7 איך בין לויטער שלום,
 אָבער אַז איך רעד, זיינען זיי פאַר מלחמה.

קכא 1 אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען.
 איך הייב אויף מיינע אויגן צו די בערג:
 פון וואָנען וועט קומען מיין הילף?
 2 מיין הילף איז פון גאָט,
 דער באַשעפער פון הימל און ערד.
 3 ניט לאָזן וועט ער זיך אויסגליטשן דיין פּוֹס;
 ניט שלומערן וועט דיין היטער.
 4 זע, עס שלומערט ניט און שלאָפט ניט
 דער היטער פון ישראל.

6 גאָט איז דיין היטער,
 גאָט איז דיין שאַטן ביי דיין רעכטער האַנט;
 6 ביי טאַג וועט די זון דיך ניט שלאָגן,
 און ניט ביי נאַכט די לבנה.

גאָט וועט דיך באַהיטן פון אַלעם בייזן,
 ער וועט באַהיטן דיין זעל.

גאָט וועט היטן דיין גיין און דיין קומען,
פון אַצונד און ביז אייביק.

קכב 1 אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען; פון דודן.

איך פריי זיך אַז מע זאָגט מיר:
לאַמיר גיין אין גאַטס הויז.

2 אונדזערע פיס שטייען

אין דינע טויערן, ירושלים;

3 ירושלים וואָס איז אויפגעבויט

ווי אַ שטאָט וואָס איז זיך באַהעפט אין איינעם;

4 וואָס אַהין גייען אַרויף די שבטים,

די שבטים פון יְהוָה,

פאַר אַן עדות צו ישראל,

צו דאַנקען דעם נאָמען פון גאָט.

5 וואָרום דאָרטן שטייען טראַגען פון משפט,

די טראַגען פון דודס הויז.

6 בעט פאַר דעם שלום פון ירושלים;

זאָלן אין שלווה זיין אַלע דינע ליבהאַבער.

7 זאָל זיין שלום אין דיין מויער,

שלווה אין דינע פאַלאַצן.

8 פון וועגן מיינע ברידער און מיינע חברים

לאַמיר זאָגן: שלום אין דיר!

9 פון וועגן דעם הויז פון יהוה אונדזער גאָט

ווינטש איך דיר גוטס.

קכג 1 אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען.

צו דיר הייב איך אויף מיינע אויגן,

דו וואָס טראַנסט אין די הימלען.

חאָרטשפּיל: אַאלו שלום ירושלים; שליו אַהבֿה.

זע, ווי די אויגן פון קנעכט
 צו דער האַנט פון זייער האַר,
 ווי די אויגן פון אַ דינסט
 צו דער האַנט פון איר האַרנטע;
 אַזוי זיינען אונדזערע אויגן צו יהוה אונדזער גאָט,
 ביז ער וועט אונדז לייטזעליקן.

³ לייטזעליק אונדז, גאָט, לייטזעליק אונדז,
 וואָרום איבערזאָט זיינען מיר מיט פאַראַכטונג.
⁴ איבערזאָט איז אונדזער זעל
 מיט דעם געשפעט פון די רואיקע,
 מיט דער פאַראַכטונג פון די האַפּערדיקע דריקער.

קכד ¹ אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען; פון דודן.
 ווען ניט גאָט וואָס איז געווען מיט אונדז—
 זאָל נון זאָגן ישראל—
² ווען ניט גאָט וואָס איז געווען מיט אונדז,
 בעת מענטשן זיינען אויפגעשטאַנען אויף אונדז,
³ דענסמאָל וואָלטן זיי אונדז לעבעדיקערהייט
 אַיינגעשלונגען,
 ווען זייער צאָרן האָט געגרימט אויף אונדז;
⁴ דענסמאָל וואָלטן אונדז די וואַסערן פאַרפלייצט,
 דער טייך וואָלט אַריבערגעגאַנגען איבער אונדזער זעל;
⁵ דענסמאָל וואָלטן אַריבער איבער אונדזער זעל
 די מוטוויליקע וואַסערן.

⁶ געלויבט איז גאָט,
 וואָס ער האָט אונדז ניט געגעבן
 פאַר רויב צו זייערע ציין.

7אונדזער זעל איז אנטרונען געוואָרן ווי אַ פּויגל
פון די פּאַנגערס פּאַסטקע;
די פּאַסטקע איז צעבראַכן געוואָרן,
און מיר זיינען אַנטרונען געוואָרן.
8אונדזער הילף איז אין נאַמען פון גאָט,
דעם באַשעפּער פון הימל און ערד.

קכה יא געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען.

די וואָס פאַרויכערן זיך אויף גאָט
זיינען אַזוי ווי באַרג ציין,
וואָס רירט זיך ניט;
אייביק פאַרבלייבט ער.
9ירוּשָׁלַיִם—אַרום איר זיינען בערג,
און גאָט איז אַרום זיין פּאַלק,
פון אַצונד און ביז אייביק.

10וואָרום דער שטעקן פון שלעכטיקייט וועט ניט רוען
אויף דעם גורל פון די גערעכטע,
כדי די גערעכטע זאָלן ניט אויסשטרעקן
אין אומגערעכטיקייט זייערע הענט.

11באַגיטיק, גאָט, די גוטע,
און די וואָס זיינען רעכטפאַרטיק אין זייערע הערצער.
12אַבער די וואָס ניגן זיך אויף זייערע קרומע וועגן,
זיי וועט גאָט אַוועקפירן מיט די טוער פון אומרעכט.
שלום אויף ישראל!

קכו יא געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען.

אַז גאָט האָט אומגעקערט די אומקערונג פון ציין,
זיינען מיר געווען ווי אין חלום.
12דענסמאָל איז פול געוואָרן אונדזער מויל מיט געלעכטער,

און אונדזער צונג מיט געזאנג;
 דענסמאל האָט מען געזאָגט צווישן די פעלקער:
 גרויס געטאָן האָט גאָט מיט די אַזויקע.
 גרויס געטאָן האָט גאָט מיט אונדז,
 מיר זיינען דערפרייט געוואָרן.

⁴ריכט אונדז, גאָט, ווידער אויף
 ווי שטראָמען אין טרוקענעם לאַנד.
⁵די וואָס זייען מיט טרערן,
 זאָלן שניידן מיט געזאָנג.
⁶גיין גייט און וויינט
 דער וואָס טראָגט דעם אויסשיט פון זריעה,
 אָבער קומען זאָל קומען מיט געזאָנג
 דער וואָס טראָגט זיינע גאַרבן.

קכו ¹יא געזאָנג פון די אַרויפגאַנגען; פון שלמהן.

אַז גאָט בויט ניט אַ הויז,
 אומזיסט מיען זיך זיינע בויערס אויף אים;
 אַז גאָט היט ניט אַ שטאַט,
 אומזיסט וואַכט דער שומר.
²אומזיסט אַיך, איר וואָס פעדערט אַיך אויפצושטיין,
 וואָס זיצט אויף שפעט,
 וואָס עסט ברויט מיט מאַטערניש;
 אַזויוואָס גיט ער זיין באַליבטן אין שלאָף.

³זע, די אַרב פון גאָט זיינען קינדער,
 דער שכר איז פרוכט פון לייב.
⁴ווי פילן אין דער האַנט פון גיבור,
 אַזוי זיינען קינדער פון דער יוגנט.

⁵ווייל צו דעם מאַן
וואָס האָט אָנגעפילט זיין פֿילבײַטל מיט זיי!
זיי וועלן ניט פֿאַרשעמט ווערן,
אַז זיי וועלן רעדן מיט די פֿיינט אין טויער.

קכח
¹אַ געזאַנג פֿון די אַרױפֿגאַנגען.
ווייל צו אײַטלאַכן וואָס פֿאַרכט גאַט,
וואָס גײט אין זײַנע וועגן.
²דײַ מי פֿון דײַנע הענט אַז דו עסט,
ווייל אײַז צו דיר, און גוט אײַז צו דיר.
³דײַן ווייב ווי אַ פֿרוכטיקער וויינשטאַק,
אין די ווינקלען פֿון דײַן הויז;
דײַנע קינדער ווי אײַלבערטפֿלאַנצן,
רונד אַרום דײַן טיש.
⁴יָאָ, אָט אַזוי ווערט געבענטשט
דער מאַן וואָס פֿאַרכט גאַט.
⁵גאַט זאָל דײַך בענטשן פֿון צײַן,
און זע דאָס גוטס פֿון ירושלים
אַלע טעג פֿון דײַן לעבן;
⁶און זע קינדער בײַ דײַנע קינדער.
שלום אויף ישראל!

קכט
¹אַ געזאַנג פֿון די אַרױפֿגאַנגען.
פֿיל האָבן זיי מיך געדריקט פֿון מײַן יוגנט—
זאָל גון זאָגן ישראל—
²פֿיל האָבן זיי מיך געדריקט פֿון מײַן יוגנט,
און האָבן מיך ניט בײַגעקומען.
³אויף מײַן רוקן האָבן אַקערער געאַקערט,
זיי האָבן לאַנג געמאַכט זײַערע בײַטן.

4 גאָט דער גערעכטער
 האָט דורכגעהאַקט די שטריק פון די רשעים.
 5 זיך שעמען און אָפטרעטן אַהינטער
 וועלן אַלע שָׁנאים פון ציון.
 6 זיי וועלן זיין ווי גראָז פון דעכער,
 וואָס איידער עס איז אַרויס, איז עס פאַרטריקנט;
 7 וואָס דער שניטער פילט ניט דערמיט זיין האַנט,
 און דער גאַרבנבינדער זיין בוועם;
 8 און די פאַרבייגער זאָגן ניט:
 גאָטס ברכה אויף אַיך!
 מיר בענטשן אַיך אין נאָמען פון גאָט.

קל 1 אַ געזאָנג פון די אַרויפגאַנגען.
 פון די טיפענישן רוף איך דיך, גאָט.
 2 גאָט, הער צו מיין קול;
 זאָלן דייע אויערן זיין פאַרנעמיק
 צו דעם קול פון מייע געבעטן.
 3 אַז דו, גאָט, זאָלסט אַכטן אויף זינד,
 ווער, גאָט, קען באַשטיין?
 4 וואָרום ביי דיר איז פאַרגעבונג,
 דרום ווערסטו געפאַרכט.

5 איך האָב געהאַפט אויף גאָט, געהאַפט האָט מיין זעל,
 און אויף זיין וואָרט האָב איך געהאַרט.
 6 מיין זעל וועל וקוקט אויס אַויף גאָט
 מער ווי וועכטער אויפן פרימאָרגן,
 וועכטער אויפן פרימאָרגן.
 7 האָר, ישראל, אויף גאָט,

וואַרום ביי גאָט איז גענאָד,
און ביי אים איז גרויס אויסלייונג.
און ער וועט אויסלייזן ישראל
פון אַלע זיינע זינד.

קלא יא געזאָנג פון די אַרויפגאַנגען; פון דודן.
גאָט, ניט האַפּערדיק איז מיין האַרץ,
און ניט דערהויבן זיינען מיינע אויגן,
און איך בין ניט אומגעגאַנגען מיט זאַכן
צו גרויס און פאַרהוילן פון מיר.
פאַרוואָר, איך האָב באַרוט און אַינגעשטילט מיין זעל
אַזוי ווי אַן אַנטווינטער ביי זיין מוטער;
אַזוי ווי אַן אַנטווינטער איז ביי מיר מיין זעל.

האַר, ישראל, אויף גאָט
פון אַצונד און ביז אייביק.

קלב יא געזאָנג פון די אַרויפגאַנגען.
געדענק, גאָט, דודן
אַל זיין פּלאַגן זיך.
זוי ער האָט געשוואָרן צו גאָט,
אַ נדר געטאָן צום מאַכטיקן פון יעקב:
אויב איך וועל קומען אין געצעלט פון מיין הויז,
אויב איך וועל אַרויף אויף דעם בעט פון מיין געלעגער,
אַזויב איך וועל געבן שלאָף צו מיינע אויגן,
צו מיינע ברעמען שלומער,
ביז איך וועל געפינען אַן אַרט פאַר גאָט,
אַ ווינונג פאַר דעם מאַכטיקן פון יעקב!
זע, מיר האָבן געהערט אַז עס איז אין אַפּרית,

מיר האָבן עס געפונען אין פעלד פון יַעֲרָא.⁷
 לְאָמִיר קוֹמְעַן צו זײַן ווײַנונג,
 לְאָמִיר זײַך בּוֹקֵן צו זײַן פּוֹסְבֵּעֲנֵקֶל.
⁸שְׁטײ אױף, גאַט, צו דײַן רו,
 דו און דער אָרון פון דײַן שטאַרקײט.
⁹דײַנע פּהנים זאָלן זײַך אָנקלײַדן אין גערעכטיקײט,
 און דײַנע פּרומע זאָלן זײַנגען.
¹⁰פון וועגן דוד דײַן קנעכט,
 זאָלסטו נײַט אָפּשטױסן דעם פנים פון דײַן געזאַלבתן.

¹¹גאַט האָט אמת געשוואָרן צו דודן,
 ער וועט זײַך נײַט אָפּקערן דערפון:
 פון דער פּרוכט פון דײַן לײב
 וועל איך זעצן אױף דײַן טראָן.
¹²אױב דײַנע זין וועלן היטן מײַן בונד,
 און מײַן געזעץ וואָס איך וועל זײַ לערנען,
 וועלן אױך זײַערע זין בײַ אײַביק
 זיצן אױף דײַן טראָן.
¹³וואָרום גאַט האָט אױסדערווײַלט צײַן,
 זי געגלוסט פאַר זײַן ווײַנונג:
¹⁴דאָס איז מײַן רואונג בײַ אײַביק,
 דאָ וועל איך זיצן, ווײַל איך גלוסט זײַ.
¹⁵בענטשן וועל איך בענטשן איר שפײַז,
 אירע באַדערפטיקע וועל איך זעטן מיט ברויט.
¹⁶און אירע פּהנים וועל איך אָנקלײַדן אין הילף,
 און זײַנגען וועלן זײַנגען אירע פּרומע.
¹⁷דאָרטן וועל איך מאַכן שפּראַצן אַ האָרן פאַר דודן,
 איך האָב אָנגעברײַט אַ ליכט פאַר מײַן געזאַלבתן.

⁷ זע שמואל א' ו' 2. און דברי הימים א' י' 5.

¹⁸זיינע פיינט וועל איך אַנקליידן אין שאַנד,
און אויף אים וועט שיינען זיין קרוין.

קלב

¹אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען; פון דודן,
זע, ווי גוט און ווי ליב
איז דאָס זיצן פון ברידער ביינאַנד.
²אַזוי ווי טייער אייל אויפן קאַפּ,
וואָס נידערט אַראָפּ אויף דער באַרד—
אויף דער באַרד פון אַהרנען,
וואָס נידערט אויפן קאַלנער פון זיינע קליידער.
³אַזוי דער קרמוךטוי וואָס נידערט
אויף די בערג פון ציון;
וואָרום דאָרטן האָט גאָט באַפוילן אַ ברכה,
לעבן ביז אייביק.

קלד

¹אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען.
פאַרוואָר, בענטשט גאָט, אַלע קנעכט פון גאָט,
וואָס שטייט אין גאָטס הויז אין די נעכט.
²הייבט אויף אַייערע הענט צום הייליקטום,
און בענטשט גאָט.
³בענטשן זאָל דיך פון ציון גאָט,
דער באַשעפער פון הימל און ערד.

קלה

¹הַלְלוּיָהּ.
לויבט דעם נאָמען פון גאָט,
לויבט, איר קנעכט פון גאָט,
וואָס שטייט אין הויז פון יהוה,
אין די הויפן פון אונדזער גאָטס הויז.
³לויבט גאָט וואָרום גאָט איז גוט,

זינגט צו זיין נאָמען, וואָרום ער איז ליב.
 4 וואָרום גאָט האָט אויסדעררויילט פאַר זיך יעקב,
 ישראל פאַר זיין באַזונדער אייגנס.

5 וואָרום איך ווייס אַז יהוה איז גרויס,
 און אונדזער האַר איבער אַלע געטער.
 6 אַלץ וואָס גאָט באַגערט, טוט ער,
 אין הימל און אויף דער ערד,
 אין די ימען און אַלע תְּהוֹמֵן.
 7 ער ברענגט אויף וואַלקנס פון עק ערד,
 ער מאַכט בליצן צום רעגן,
 ער ציט אַרויס פון זיינע שפייכלערס דעם ווינט.

8 נער איז דער וואָס האָט געשלאָגן די בכורים פון מצרים,
 פון אַ מענטשן ביי אַ בהמה.
 9 ער האָט געשיקט צייכנס און וונדער צווישן דיר, מצרים,
 אויף פֿרעהן און אויף אַלע זיינע קנעכט.

10 נער איז דער וואָס האָט געשלאָגן פיל פעלקער,
 און געהרגעט מאַכטיקע מלכים:
 11 סיחון דעם מלך פון אַמורי,
 און עוג דעם מלך פון כּנען,
 און אַלע קיניגרייכן פון כּנען;
 12 און געגעבן זייער לאַנד פאַר אַ נחלה,
 אַ נחלה פאַר ישראל זיין פּאָלק.

13 גאָט, דיין נאָמען איז אויף אייביק,
 גאָט, דיין געדעכעניש איז אויף דור-דורות.
 14 וואָרום גאָט וועט זיך אָננעמען פאַר זיין פּאָלק,
 און אויף זיינע קנעכט וועט ער זיך דערבאַרימען.

15 די געצנבילדער פון די פעלקער זיינען זילבער און גאלד,
 דאָס ווערק פון אַ מענטשנס הענט.
 16 זיי האָבן אַ מויל און רעדן ניט,
 זיי האָבן אויגן און זעען ניט;
 17 זיי האָבן אויערן און הערן ניט;
 ניטאָ צומאָל אַן אָטעם אין זייער מויל.
 18 זאָלן ווערן ווי זיי די וואָס מאַכן זיי,
 איטלאַכער וואָס פאַרזיכערט זיך אויף זיי.
 19 הויז פון ישראל, לויבט גאָט;
 הויז פון אַהרן, לויבט גאָט;
 20 הויז פון לוי, לויבט גאָט;
 איר גאָטספאַרכטיקע, לויבט גאָט.
 21 געלויבט איז פון ציון גאָט,
 וואָס רוט אין ירושלים.
 הללויה.

קלו גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

גיט אַ דאַנק צו גאָט פון די געטער,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

גיט אַ דאַנק צום האַר פון די האַרן,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

צו דעם וואָס טוט אַליין גרויסע ווונדער,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

צו דעם וואָס האָט געמאַכט די הימלען מיט

פאַרשטאַנדיקייט,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

צו דעם וואָס האָט אויסגעשפּרייט די ערד איבער די

וואַסערן,

- וואַרום אויף אייביק איז זיין חסד.
 7 צו דעם וואָס האָט געמאַכט די גרויסע ליכטער,
 וואַרום אויף אייביק איז זיין חסד;
 8 די ווין פאַר געוועלטיקונג ביי טאָג,
 וואַרום אויף אייביק איז זיין חסד;
 9 די לבנה און שטערן פאַר געוועלטיקונגען ביי נאַכט,
 וואַרום אויף אייביק איז זיין חסד.
- 10 צו דעם וואָס האָט געשלאָגן מצרים אין זייערע בכורים,
 וואַרום אויף אייביק איז זיין חסד;
 11 און אַרויסגעצויגן ישראל פון צווישן זיי,
 וואַרום אויף אייביק איז זיין חסד;
 12 מיט אַ שטאַרקער האַנט און מיט אַן אויסגעשטרעקטן
 אַרעם,
 וואַרום אויף אייביק איז זיין חסד.
 13 צו דעם וואָס האָט צעשניטן דעם ים־סוף אין שטיקער,
 וואַרום אויף אייביק איז זיין חסד;
 14 און דורכגעפירט ישראל אין מיטן,
 וואַרום אויף אייביק איז זיין חסד.
 15 און אַרײַנגעטרייטלט פֿרעהן און זיין חיל אין ים־סוף,
 וואַרום אויף אייביק איז זיין חסד.
- 16 צו דעם וואָס האָט געפירט זיין פּאָלק אין מדבר,
 וואַרום אויף אייביק איז זיין חסד.
- 17 צו דעם וואָס האָט געשלאָגן גרויסע מלכים,
 וואַרום אויף אייביק איז זיין חסד;
 18 און געהרגעט שטאַרקע מלכים,
 וואַרום אויף אייביק איז זיין חסד;

¹⁹סיחון דעם מלך פון אַמורי,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד;

²⁰און עוג דעם מלך פון בָּשָׁן,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד;

²¹און געגעבן זייער לאַנד פאַר אַ נחלה,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד;

²²אַ נחלה פאַר ישראל זיין קנעכט,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

²³[צו דעם] וואָס האָט אין אונדווער דערנידערונג געדאַכט

אַן אונדז,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד;

²⁴און אונדז אויסגעלייזט פון אונדווערע דריקער,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

²⁵וואָס גיט ברויט צו יעטוועדער באַשעפעניש,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

²⁶גיט אַ דאַנק צום גאָט פון די הימלען,

וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.

קלו יב"י די טייכן פון בבל,

דאָרטן זיינען מיר געזעסן און געוויינט,

אַז מיר האָבן זיך דערמאַנט אָן ציין.

²אויף די ווערבעס וואָס אין איר

האָבן מיר אויפגעהאַנגען אונדווערע האַרפּן;

³וואָרום דאָרטן האָבן אונדווערע פאַנגער

פאַרלאַנגט פון אונדז ווערטער פון געזאַנג,

און אונדווערע פייניקער, פריילאַכקייט:

זינט אונדז פון דעם געזאַנג פון ציין.

⁴ווי זאָלן מיר זינגען דאָס געזאַנג פון גאָט

אויף פרעמדער ערד?

5 אויב איך וועל דיך פאָרגעסן, ירוּשָׁלַיִם,
 וְאֵל מִיּוֹן רַעֲכַטֵּעַ הָאֲנֹת זִיךְ פֶּאָרְגַעסן [צו רירן].
 6 וְאֵל צוּגַעקלעפֿט ווערן מִיּוֹן צוּנֵג צו מִיּוֹן גוּמַען,
 אויב איך וועל דיך נישט געדענקען,
 אויב איך וועל נישט דערמאָנען ירוּשָׁלַיִם
 אויף מִיּוֹן העכסטער שמחה.

7 געדענק, גאָט, די קינדער פון אָדום
 דעם טאָג פון ירוּשָׁלַיִם;
 די וואָס האָבן געוואָגט: וואָרפט אַיין,
 וואָרפט אַיין ביז צום גרונט אין איר.
 8 טאָכטער בָּבֶל, דו אָנגעברייטע צו פֶּאָרוויסטונג,
 וויל צו דעם וואָס וועט דיר אָפּצאָלן
 דיין טוואונג וואָס דו האָסט אונדז געטאָן;
 9 וויל צו דעם וואָס וועט אָננעמען און צעהאַקן
 דייע קליינע קינדער אָן פעלו.

קלח 1 פון דודן.

איך וועל דיך לויבן מיט מִיּוֹן גאַנצן האַרצן,
 פֶּאָר די מאַכטיקע וועל איך דיך באַזינגען.
 2 איך וועל זיך בוקן צו דיין הייליקן טעמפל,
 און איך וועל לויבן דיין נאָמען,
 פֶּאָר דיין חסד און פֶּאָר דיין טריישאַפט;
 וואָרום איבער אַל דיין נאָמען
 האָסטו געגרייסט דיין צוואַנג.
 3 אין טאָג וואָס איך האָב גערופן האָסטו מיר געענטפערט,
 האָסטו מיר געמוטיקט מיט שטאַרקייט מִיּוֹן זעל.
 4 לויבן וועלן דיך, גאָט, אַלע מלכים פון דער ערד,
 וואָרום זיי האָבן געהערט די ווערטער פון דיין מויל.

5 און זיי וועלן זינגען פון די וועגן פון גאָט,
 וואָרום גרויס איז דער כבוד פון גאָט.
 6 וואָרום גאָט איז דערהויבן,
 אָבער ער זעט דעם נידעריקן,
 און ווי הויך ער איז,
 ווייס ער פון דעם ווייטן.
 7 אַז איך גיי אין דער מיט פון נויט,
 לעבסטו מיך אויף;
 צו להכעיס מיינע פיינט שטרעקסטו אויס דיין האַנט,
 און דיין רעכטע האַנט העלפט מיך.
 8 גאָט, פירט אויס פאַר מיר;
 גאָט, דיין חסד איז אויף אייביק;
 די ווערק פון דינע הענט זאָלסטו ניט פאַרלאָזן.

קלט 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון דודן אַ מזמור.
 גאָט, דו האַסט מיך אויסגעפאַרשט, און קענסט מיך.
 2 דו ווייסט מיין זיצן און מיין אויפשטיין,
 פאַרשטייסט מיין טראַכטונג פון דער ווייטן.
 3 מיין גיין און מיין ליגן זיפסטו דורך,
 און אין אַלע מיינע וועגן ביסטו באַהאַונט.
 4 וואָרום דאָס וואָרט איז נאָך צומאַל ניט אויף מיין צונג,
 ווייסטו עס דאָך, גאָט, שוין אין גאַנצן.
 5 הינטן און פאַרנט האַסטו מיך באַלאַגערט,
 און אַרויפגעטאַן אויף מיר דיין האַנט.
 6 צו ווונדערלאַך איז דאָס פאַר מיר צו פאַרשטיין,
 צו הויך, איך קען עס ניט באַנעמען.
 7 ווהיז זאָל איך אַוועקגיין פון דיין גייסט?
 און ווהיז זאָל איך פון דיין פנים אַנטלויפן?

⁸זאָל איך אַרויפגיין אין הימל, ביסטו דאָרטן,
און זאָל איך מיר אויסבעטן אין אונטערערד, ערשט
ביסט דאָ.

⁹זאָל איך נעמען די פליגלען פון באַגינען,
זאָל איך רוען אין עק פון ים,
¹⁰וועט אויך דאָרטן מיך פירן דיין האַנט,
און מיך וועט האַלטן דיין רעכטע.
¹¹און זאָל איך זאָגן: לויטער פינצטערניש זאָל מיך באַדעקן,
און נאָכט זאָל דאָס ליכט פאַר מיר ווערן,
¹²איז אויך פינצטערניש ניט פינצטער פאַר דיר,
און נאָכט טוט אַזוי ווי דער טאָג לייכטן;
אַזוי פינצטערקייט אַזוי ליכטיקייט.

¹³וואָרום דו האַסט געשאַפן מיינע גירן,
האַסט מיך געוועבט אין לייב פון מיינ מוטער.
¹⁴איך לויב דיך, וואָרום מוראדיק ווונדערלאַך בין איך
געמאַכט;

ווונדערלאַך זיינען דינע ווערק,
און מיינ זעל ווייס דאָס וויל.
¹⁵ניט פאַרהוילן איז געווען מיינ געביין פאַר דיר,
ווען איך בין געמאַכט געוואָרן אין פאַרבאַרגעניש,
געשטריקט געוואָרן אין די טיפענישן פון דער ערד.
¹⁶מיינ אומגעפורעמט לייב האָבן געווען דינע אויגן;
יא, אין דיין בוך ווערן זיי אַלע אָנגעשריבן,
די טעג ווען מע זאָל באַשאַפן ווערן,
און איינער צווישן זיי איז געווען פאַר אים.
¹⁷און ווי האַרב פאַר מיר זיינען דינע טראַכטונגען, גאַט,
ווי געוואַלטיק איז זייער מספר!

⁸ ד.ה. פאַר מיינ אומגעפורעמטן לייב.

¹⁸זאָל איך זיי ציילן, זיינען זיי מער פון זאָמד,
זאָל איך דערגיין צום סוף, דאַרף מיין דויער זיין
ווי דיינער.

¹⁹ווען דו, גאָט, וואָלסט טייטן דעם רשע!
און איר בלוטיקע לייט, טוט זיך אָפּ פון מיר!
²⁰די וואָס רעדן דיך אַרויס מיט אַ בייזער כּוונה,
דיינע פיינט וואָס דערמאָנען [דיך] צום פּאַלשן.
²¹פאַרוואָר, דיינע פיינט, גאָט, האָב איך פיינט,
און מיט דיינע קעגנשטייער טו איך קריגן.
²²פיינט ביז גאָר האָב איך זיי פיינט,
שונאים זיינען זיי ביי מיר.

²³פאַרש מיך, גאָט, און דערקען מיין האַרץ;
פרווו מיך, און ווייס מיינע געדאַנקען;
²⁴און זע אויב אין מיר איז דאָ אַ פאַרדראַסיקער וועג,
און פיר מיך אין דעם אייביקן וועג.

קמ ¹פאַר דעם געזאַנגמיסטער; אַ מזמור פון דודן.
²דערלייז מיך יהוה פון דעם שלעכטן מענטשן,
פון דעם רויבמענטשן זאָלסטו מיך באַהיטן;
³די וואָס טראַכטן בייז אין האַרצן,
אַלע טאָג העצן זיי מלחמות.
⁴זיי שאַרפן זייער צונג ווי אַ שלאַנג,
גיפט פון אַן אַטערשלאַנג איז אונטער זייערע ליפּן. סָלָה.
⁵היט מיך, גאָט, פון די הענט פון דעם רשע,
פון דעם רויבמענטשן זאָלסטו מיך באַהיטן;
די וואָס טראַכטן אומצושטויסן מיינע טריט.
⁶די האַפּערדיקע האָבן מיר אַ פּאַסטקע אונטערגעלייגט,
און שטריקן.

זיי האָבן אויסגעשפּרייט אַ נעץ לעבן שטעג,
שטרויכלונגען האָבן זיי מיר געשטעלט. סְלָה.

⁷איך זאָג צו יהוה: מײן גאָט ביסט דו;
פאַרנעם, יהוה, דעם קול פון מײנע געבעטן.
⁸גאָט דו האָר, די שטאַרקייט פון מײן הילף,
האַסט באַשירעמט מײן קאַפּ אין טאָג פון באַוואַפענונג;
⁹וואַלסט ניט געבן, גאָט, די באַגערן פון דעם רשע,
זײן כּוונה וואַלסטו ניט לאַזן אויספירן,
אַז זיי וואַלן זיך דערהײבן. סְלָה.
¹⁰דאָס גיפט פון מײנע אַרומרינגלער,
דאָס אומגליק פון זײערע ליפּן וואַל זיי אַליין צודעקן.
¹¹וואַלן פאַלן אויף זיי קוילן,
אין פײער וואַל ער זיי וואַרפן,
אין גריבער, אַז זיי וואַלן ניט אויפשטיין.
¹²דער צונגענטש וואַל ניט באַשטיין אויף דער ערד,
דעם בײזן רויבמענטשן, אים וואַל ער יאָגן צו פאַרשטויסונג.
¹³איך ווײס אַז גאָט וועט טאָן דאָס רעכט פון דעם אַרעמאָן,
די גערעכטיקייט פון די באַדערפטיקע.
¹⁴פאַרוואָר, די צדיקים וועלן דאַנקען דיין נאָמען,
די רעכטפאַרטיקע וועלן זיצן פאַר דיין פנים.

קמא ¹אַ מזמור פון דודן.

גאָט, איך רוף דיך, אַייל צו מיר,
פאַרנעם מײן קול, אַז איך רוף צו דיר.
²וואַל באַשטיין מײן תפילה ווי ווירויך פאַר דיר,
די אויפהייבונג פון מײנע הענט ווי דער קרבן פון אָוונט.
³מאָך, גאָט, אַ היטונג אויף מײן מויל,
גיב אַכט אויף דער טיר פון מײנע ליפּן.

וְזָאָלְסַט נִיט נִיגֵן מִיִּין הָאָרֶץ צוֹ אַ בִּיזְעֵר זָאָךְ,
 צו טאַן טואונגען אין שלעכטיקייט
 מיט לייט וואָס ווערן אומרעכט;
 און לאַמִּיך נִיט עסן פֿון זייערע זיסע שפייזן.
 וְזָאָל מִיך שְׁלֶאָגֵן דער צדיק אויס גִּנְצִיקִיט, און מִיך
 שטראָפֵן;

מִיִּין קאָפּ וועט נִיט אָפּשטויסן דאָס טייערע אייל—
 וואָרום תמיד איז מִיִּין תפילה אַקעגן זייערע ביזן.
 וְזָאָלֵן געשליידערט ווערן אָן אַ פעלז זייערע ריכטער;
 און מע זאָל הערן מינע ווערטער אָז זיי זיינען ליבלאָך.
 זֵאוּזִי ווי ווען מע שפּאַלט און ברעכט אויף די ערד,
 זיינען צעשטאָטן אונדזערע ביינער ביים מויל פֿון
 אונטערערד.

וואָרום אויף דיר, גאָט דו האָר, זיינען מינע אויגן;
 אין דיר שיץ איך מִיך, זאָלסט נִיט אויסגיסן מִיִּין זעל.
 הֵיט מִיך פֿון דער פּאַסטקע וואָס זיי האָבן מיר געשטעלט,
 און פֿון די שטרויכלונגען פֿון די אומרעכטווער.
 וְזָאָלֵן אַרִיִּינפּאַלֵן אין זייערע נעצן די רשעים,
 בעת איך אַליין וועל אַריבערגיין.

קמב ¹אַ באַטראַכטונג פֿון דודן, ווען ער איז געווען אין
 דער הייל; אַ תפילה.

מִיט מִיִּין קֹול שריי איך צו גאָט,
 מיט מִיִּין קֹול בעט איך צו גאָט.
 אִיך גִּיס אויס פֿאַר אים מִיִּין קלאָג,
 מִיִּין נויט דערצייל איך פֿאַר אים.
 ווען מִיִּין געמיט פֿאַרגייט אין מיר,
 דו ווייסט דאָך מִיִּין שטעג—

¹ זע שמואל א' כב, 1.

אויף דעם וועג וואָס איך גיי,
האַבן זיי מיר אַ פּאַסטקע באַהאַלטן.
קוק רעכטס, און זע,
אַז איך האָב ניט קיין באַקענטן;
פאַרלאָרן איז אַנטרינונג פון מיר,
קיינער פּרעגט ניט אויף מיין זעל.

איך שריי צו דיר, גאָט,
איך זאָג: דו ביסט מיין באַשיצונג,
מיין טייל אין דעם לאַנד פון די לעבעדיקע.
פאַרנעם מיין געשריי,
וואַרום איך בין געפאַלן זייער;
זיי מיך מציל פון מיינע נאַכיאָגער,
וואַרום זיי זיינען שטאַרקער פון מיר.
ציי אַרויס פון פעסטונג מיין זעל,
צו לויבן דיין נאָמען;
דורך מיר וועלן די צדיקים זיך קריינען,
אַז דו וועסט מיר גוטס טאָן.

קמג יאָ מזמור פון דודן.

גאָט, הער מיין תפילה, פאַרנעם מיינע געבעטן,
אין דיין טריישאַפט ענטפער מיר, אין דיין גערעכטיקייט.
און זאָלסט ניט גיין אין משפט מיט דיין קנעכט,
וואַרום קיין לעבעדיקער קען ניט גערעכט זיין פאַר דיר.

וואַרום דער פיינט האָט גערודפּט מיין זעל,
ער האָט צוגעדריקט צו דער ערד מיין לעבן,
ער האָט מיך אַריינגעזעצט אין פינצטערנישן,
זיי געשטאַרבענע פון לאַנג אָן.

⁴און מיין געמיט פאָרגייט אין מיר,
מיין האַרץ ווערט באַנומען אין מיר.

⁵איך האָב זיך דערמאָנט די טעג פון אַמאָל,
איך האָב געטראַכט אָן אַל דיין טואונג;
אָן דעם ווערק פון דייןע הענט טו איך קלערן.
⁶איך האָב אויסגעשפּרייט מייןע הענט צו דיר,
מיין זעל ווי אַ פאַרשמאַכט לאַנד צו דיר. קָלֶה.

⁷ענטפער מיר גיך, גאָט,
מיין געמיט גייט אויס;
זאָלסט ניט פאַרבאָרגן דיין פנים פון מיר,
אַויסט וועל איך געגליכן זיין צו די גענידערטע אין גרוב.
⁸לאָז מיך הערן אין פרימאָרגן דיין חסד,
וואָרום אויף דיר האָב איך מיך פאַרויכערט.
לאָז מיך וויסן דעם וועג וואָס איך זאָל גיין,
וואָרום צו דיר האָב איך אויפגעוויבן מיין זעל.

⁹זיי מיך מציל, גאָט, פון מייןע פיינט;
ביי דיר האָב איך מיך פאַרבאָרגן.
¹⁰לערן מיך צו טאָן דיין רצון,
וואָרום דו ביסט מיין גאָט;
דיין גוטער גייסט זאָל מיך פירן
אויף אַ גלייכן לאַנד.
¹¹פון דיין נאָמען וועגן, גאָט, זאָלסטו מיך אויפלעבן,
אין דיין גערעכטיקייט זאָלסטו אַרויסציען פון נויט
מיין זעל.

¹²און אין דיין חסד זאָלסטו פאַרשניידן מייןע פיינט,
און אונטערברענגען אַלע וואָס דריקן מיין זעל,
וואָרום איך בין דיין קנעכט.

קמ"ד ¹פון דודן.

געלויבט איז גאָט מיין פעלן,
וואָס לערנט מיינע הענט צו קריג,
מיינע פינגער צו מלחמה.

²מיין גענאָד און מיין פעסטונג,
מיין טורעם און דער וואָס מאַכט מיך אַנטרינען;
מיין שילד און דער וואָס איך שיץ מיך אין אים,
דער וואָס אונטערטעניקט מיין פּאָלק אונטער מיר.

³גאָט, וואָס איז דער מענטש, אַז דו זאָלסט זיך קימערן
אום אים?

און אַ מענטשנינד, אַז דו זאָלסט אַכטן אויף אים?
⁴אַ מענטש איז געגליכן צו אַ הויך,

זיינע טעג זיינען ווי אַ שאַטן וואָס פאַרגייט.

⁵גאָט, נייג דינע הימלען און זאָלסט אַראָפּנידערן,
ריר אָן די בערג, און זיי זאָלן רייכערן.

⁶בליץ אַרויס אַ בליץ, און זאָלסט זיי צעשפּרייטן,
שיק דינע פּיילן, און פאַרטומל זיי.

⁷שטרעק אויס דינע הענט פון דער הייך,

רייס מיך אַרויס און זיי מיך מציל פון וואַסערן גרויסע,

פון דער האַנט פון פרעמדגעבאַרענע,

⁸וואָס זייער מויל רעדט פּאַלשקייט,

און זייער רעכטע האַנט איז אַ רעכטע האַנט פון ליגן.

⁹גאָט, אַ ניי געזאַנג וועל איך דיר זינגען,

אויף אַ גיטאַר פון צען סטרונעס וועל איך שפּילן צו דיר,

¹⁰וואָס גיסט הילף צו די מלכים,

וואָס רייסט אַרויס דוד זיין קנעכט פון דער ביזער

שווערד.

11 רייס מיך אַרויס און זיי מיך מציל פון דער האַנט
פון פרעמדגעבאַרענע,
וואָס זייער מויל רעדט פאַלשקייט,
און זייער רעכטע האַנט איז אַ רעכטע האַנט פון ליגן.

12 וואָס אונדזערע זין זיינען
ווי אויפגעוואַקסענע פלאַנצן אין זייער יוגנט;
אונדזערע טעכטער ווי ווינקלזיילן
געשניצט לויט דעם בוי פון אַ טעמפל;
13 אונדזערע שפייכלערס פול,
אַרויסגעבנדיק אַלערליי מינים;
אונדזערע שאַף אין טויונטן,
אין צענטויונטן, אויף אונדזערע פעלדער;
14 אונדזערע אַקסן באַלאַדן;
קיין בראַך, און קיין מינערונג,
און קיין ווייגעשריי אין אונדזערע גאַסן—
15 וויל צו דעם פאַלק וואָס ביי אים איז אַזוי,
וויל צו דעם פאַלק וואָס יהוה איז זיין גאַט.

קמה 1 אַ לויבונג פון דודן.

א איך וועל דיך דערהייבן, מיין גאַט דער קיניג,
און בענטשן דיין נאַמען אייביק און שטענדיק.
ב אַלע טאָג וועל איך דיך בענטשן,
און רימען דיין נאַמען אייביק און שטענדיק.
ג גרויס איז גאַט און זייער גערימט,
און זיין גרויסקייט איז ניט צו דערפאַרשן.
ד אַ דור צו אַ דור וועט לויבן דינע מעשים,
און דינע גבורות וועלן זיי אַנוואַגן.
ה די פראַכטיקע שיינקייט פון דיין גלאַנץ.

און די מעשות פון די ינע וונדער וועל איך דערציילן.
ו⁶ און פון דער שטארקייט פון די ינע פאַרכטיקע אויפטוען
וועט מען רעדן,
און דיין גרויסקייט, זי וועל איך פאַרציילן.
זי די דערמאָנונג פון דיין גרויס גוטסקייט וועט מען
אַרויסזאָגן,
און דיין גערעכטיקייט וועט מען באַזינגען.
ח⁸ לייטוועליק און דערבאַרימדיק איז גאָט,
אַינגעהאַלטן אין צאָרן און גרויס אין גענאָד.
ט⁹ גוט איז גאָט צו אַלעמען,
און זיין רחמנות איז אויף אַלע זיינע ווערק.
י¹⁰ דיך וועלן לויבן, גאָט, אַלע די ינע ווערק,
און די ינע פרומע וועלן דיך בענטשן.
כ¹¹ די פּראַכט פון דיין מלוכה וועלן זיי דערציילן,
און פון דיין גבורה וועלן זיי רעדן;
ל¹² צו לאָזן וויסן די מענטשן וונדער זיינע גבורות,
און די פּראַכטיקע שיינקייט פון זיין מלוכה.
מ¹³ דיין מלוכה איז די מלוכה פון אַלע אייביקייטן,
און דיין געוועלטיקונג איז אין אַלע דור-דורות.
ס¹⁴ גאָט לענט אונטער אַלע געפאַלענע,
און שטעלט אויף אַלע געבויגענע.
ע¹⁵ די אויגן פון אַלעמען קוקן אויס אויף דיר,
און דו גיסט זיי זייער עסן אין זיין צייט.
פ¹⁶ עפּנסט דיין האַנט,
און זעטיקסט יעטוועדער לעבעדיקן מיט גוטויליקייט.
צ¹⁷ גערעכט איז גאָט אין אַלע זיינע וועגן,
און גענאָדיק אין אַלע זיינע מעשים.
ק¹⁸ גאָט איז נאָנט צו אַלע וואָס רופן אים,

צו אַלע וואָס רופן אים מיט אמת.
 ר¹⁹ ער טוט דעם רצון פון די וואָס פאַרכטן אים,
 און זייער געשריי הערט ער צו, און העלפט זיי.
 ש²⁰ גאַט באַהיט אַלע וואָס האַבן אים ליב,
 און אַלע רשעים וועט ער פאַרטיליגן.
 ת²¹ דעם לויב פון גאַט זאָל רעדן מיין מויל,
 און יעטוועדער לייב זאָל בענטשן זיין הייליקן נאָמען
 אייביק און שטענדיק.

קמוז יהללוה.

לויב גאַט, מיין זעל;
 י איך וועל לויבן גאַט כל־זמן איך לעב,
 איך וועל זינגען צו מיין גאַט ווי לאַנג איך בין.
 איר זאָלט אַיך ניט פאַרזיכערן אויף פירשטן,
 אויף אַ מענטשנקינד וואָס ניטאָ ביי אים קיין הילף.
 גייט אויס זיין אָטעם, קערט ער זיך אום צו זיין שטויב;
 אין יענעם טאָג גייען אונטער זיינע טראַכטונגען.
 ווויל צו דעם וואָס דער גאַט פון יעקב איז זיין הילף,
 וואָס זיין אויסקוק איז אויף יהוה זיין גאַט,
 וואָס האָט געמאַכט דעם הימל און די ערד;
 דעם ים, און אַלץ וואָס אין זיי;
 דער וואָס היט טריי שאַפט אויף אייביק;
 יוואָס טוט רעכט צו די געדריקטע,
 וואָס גיט ברויט צו די הונגעריקע.

גאַט בינדט אָפּ די געבונדענע,
 גאַט מאַכט זעעדיק די בלינדע,
 גאַט שטעלט אויף די געבויגענע,
 גאַט האָט ליב די גערעכטע.

גאָט באַהיט די פרעמדע;
 דעם יתום און די אַלמנה ריכט ער אויף,
 און דעם וועג פון די רשעים פאַרדרייט ער.
 10 יהוה וועט קיניגן אויף אייביק,
 דיין גאָט, ציון, אויף דור-דורות.
 הַלְלוּיָהּ.

קמו 1 יהללויה;

וואָרום גוט איז זינגען צו אונדזער גאָט,
 וואָרום ער איז ליבלאך;
 שוין איז דאָס לויבן.
 גאָט בויט ירושלים,
 די פאַרשטויסענע פון ישראל וועט ער אַינזאַמלען;
 דער וואָס היילט די צעבראַכענע הערצער,
 און פאַרבינדט זייערע ווונדן.
 4 ער ציילט דעם מספר פון די שטערן,
 זיי אַלע מיט נעמען רופט ער אָן.
 5 גרויס איז אונדזער האַר און מאַכטיק אין כּוֹח,
 ניטאָ קיין שיעור צו זיין פאַרשטאַנדיקייט.
 6 גאָט ריכט אויף די געדריקטע,
 ער דערנידערט די רשעים ביז דער ערד.
 זינגט צו יהוה מיט דאַנק,
 שפּילט צו אונדזער גאָט אויף דער האַרף.
 8 דער וואָס באַדעקט דעם הימל מיט וואַלקנס,
 וואָס ברייט אָן רעגן פאַר דער ערד,
 וואָס באַשפּראַצט די בערג מיט גראַן.
 9 ער גיט דער בהמה איר שפּיז,
 די קינדער פון ראָב וואָס רופן.
 10 ניט די גבורה פון דעם פּערד באַגערט ער,

ניט די שענקלען פון דעם מאן וויל ער.
 11 גאָט וויל די וואָס פאַרכטן אים,
 די וואָס האַרן אויף זיין חסד.

12 גיט אַ שבח צו יהוה, ירוּשָׁלַיִם,
 לויב דיין גאָט, ציון.

13 וואָרום ער האָט געשטאַרקט די ריגלען פון דינע טויערן,
 ער האָט געבענטשט דינע קינדער אין דיר;

14 דער וואָס גיט דיין געמאַרק שלום,
 דיך זעטיקט מיט פעטס פון ווייץ;

15 דער וואָס שיקט זיין אָנוואַג אויף דער ערד-
 אויף גיך לויפט זיין וואָרט;

16 דער וואָס גיט שניי אַזוי ווי וואַל,
 פראַסט ווי אַש טוט ער שפּרייטן*.

17 ער וואַרפט זיין אַיז אַזוי ווי ברעקלאַך;
 פאַר זיין קעלט ווער קען באַשטיין?

18 ער שיקט זיין וואָרט, און מאַכט זיי צעגלין;
 ער מאַכט בלאַזן זיין ווינט, רינען וואַסערן.

19 ער זאָגט זיינע ווערטער צו יעקב,
 זיינע חוקים און זיינע געזעצן צו ישראל.

20 ער האָט אַזוי ניט געטאַן צו קיין פּאַלק,
 און געזעצן, דערפון ווייסן זיי ניט.

הַלְלוּיָהּ.

קמח יְהִלְלוּיָהּ.

לויבט גאָט, פון די הימלען,

לויבט אים אין די הייכן.

2 לויבט אים, אַלע זיינע מלאַכים;

לויבט אים אַלע זיינע חַיִּלוֹת.

* וואָרטשפּיל: כּוֹפֵר כּוֹפֵר יְפוּר.

³ לויבט אים, זון און לבנה;
 לויבט אים אַלע ליכטיקע שטערן.
⁴ לויבט אים, די הימלען פון די הימלען,
 און די וואַסערן וואָס איבער די הימלען.
⁵ זאָלן זיי לויבן דעם נאָמען פון גאָט,
 וואָרום ער האָט באַפוילן, און זיי זיינען באַשאַפן געוואָרן.
⁶ און ער האָט זיי אויפגעשטעלט אויף שטענדיק, אויף
 אייביק;
 ער האָט געשטעלט אַ געזעץ וואָס זאָל ניט פאַרגיין.

⁷ לויבט גאָט, פון דער ערד;
 איר ים-חיות און אַלע תְּהוֹמֵעַן;
⁸ פִּי־עַר און האָל, שניי און נעבל;
 דער שטורעמוינט וואָס טוט זיין וואָרט;
⁹ בערג, און אַלע הייכן,
 פרוכטבויער און אַלע צעדערן;
¹⁰ חיות און אַלע בהמות,
 שרצים און געפליגלטע פויגלען;
¹¹ מלכים פון דער ערד און אַלע פעלקער,
 האָרן און אַלע ריכטער פון דער ערד;
¹² בחורים און אויך יונגפרויען,
 זקנים מיט אינגלאַך.
¹³ זיי זאָלן לויבן דעם נאָמען פון גאָט,
 וואָרום זיין נאָמען אַליין איז דערהויבן;
 זיין גלאַנץ איבער ערד און הימל.
¹⁴ און ער האָט דערהייכט דעם האָרן פון זיין פאַלק-
 אַ לויב פאַר אַלע זיינע פרומע,
 פאַר די קינדער פון ישראל,

דעם פֿאַלק וואָס איז אים נאָנט.
הַלְלוּיָהּ.

קמט יִהְיֶה לְלוּיָהּ.

זינגט צו גאָט אַ ניי געזאַנג,
זיין לויב אין דער אַיינוואַמלונג פון די פרומע.
זאָל זיך פרייען ישראל מיט זיין באַשעפער,
די קינדער פון ציון זאָלן לוסטיק זיין מיט זייער מלך.
זאָלן זיי לויבן זיין נאָמען מיט טאַנץ,
מיט פויק און האַרף זאָלן זיי שפילן צו אים.
וואָרום גאָט באַוויליקט זיין פֿאַלק,
ער באַשטיינט די געדריקטע מיט הילף.

זאָלן די פרומע זיך פרייען אין כבוד,
זאָלן זיי זינגען אויף זייערע געלעגערס.
דערהייבונגען פון גאָט אין זייער קעל,
און אַ צווישארפיקע שווערד אין זייער האַנט,
זי צו טאָן אַ נקמה אָן די פעלקער,
שטראָפונגען אויף די אומות;
זי צו שמידן זייערע מלכים אין קייטן,
און זייערע אָנגעזעענע אין אַיזערנע רינגען;
זי צו טאָן אויף זיי דעם אָנגעשריבענעם משפט.
זיין וועט דאָס זיין פאַר אַלע זיינע פרומע.
הַלְלוּיָהּ.

קנ יִהְיֶה לְלוּיָהּ.

לויבט גאָט אין זיין הייליקטום,
לויבט אים אין זיין מאַכטיקן הימל.
לויבט אים וועגן זיינע גבורות,

לויבט אים לויט זיין פיל גרויסקייט.
 לויבט אים מיט בלאַזונג פון שופר,
 לויבט אים מיט גיטאַר און האַרף.
 לויבט אים מיט פויק און טאַנץ,
 לויבט אים מיט סטרונעס און פלייט.
 לויבט אים מיט קלינגעדיקע צימבלען,
 לויבט אים מיט הילכיקע צימבלען.
 אַלץ וואָס אָטעמט זאָל לויבן יְהוָה.
 הַלְלוּיָהּ.

משלי

משלי

- א אריינפיר
מוסר־רייד און וואָרנונג ניט פאַרפירט צו ווערן פון
שלעכטע מענטשן אויפן שלעכטן וועג.
- א 8
די גרויסע נוצן פון חכמה.
- ב 1
רוף צו חכמה און גאָטספּאַרכטיקייט. די ווערדע און
מעלות פון חכמה.
- ג 1
רוף ניט צו פאַרלאָזן די לערנונג פון חכמה און רעכט־
פאַרטיקייט.
- ד 1
וואָרנונג ניט פאַרפירט צו ווערן פון אַן אויסגעלאַ־
סענער פרוי, און די ווילקייט פון ערלאַכער ליב־
שאַפט.
- ה 1
וואָרנונג ניט צו געבן עֶרבות פאַר אַ צווייטן. קעגן
פוילקייט, פאַלשקייט, שטאַלצקייט, און אַנדערע
עבירות.
- ו 1
וואָרנונג קעגן דער פאַרפירעניש פון דער אויסגעלאַ־
סענער פרוי.
- ו 19
חכמה רופט אין די גאַסן צו זיך, און דערציילט איר
יחוס.
- ח 1
די נאַרישקייט רופט דעסגלייכן און פאַרפירט צום
אונטערגאַנג.
- ט 13
שפּריכווערטער.
- י 1
לערנאַכן און מוסר־שפּרוכן פון די חכמים.
- כב 1
שפּריכווערטער.
- כה 1
די ווערטער פון אַגור דעם זון פון גִּקְהָה.
- ל 1
די ווערטער פון דעם מלך למוֹאֵל.
- לא 1
לויב־געזאַנג צו דער אַשֶׁת־חַיִל.
- לא 11

משלי

א די שפריכווערטער פון שלמה דעם זון פון דודן,
דעם מלך פון ישראל;
כדי צו וויסן חכמה און מוסר,
צו פארשטיין די ווערטער פון פארשטאנדיקייט;
צו נעמען דעם מוסר פון קלוגשאפט,
גערעכטיקייט און רעכט און יושר;
צו געבן די נארן געשייטקייט,
דעם יונגן קענשאפט און געדאנקען;
דער חכם זאל הערן און מערן לערנונג,
און דער פארשטאנדיקער זאל קריגן תחבולות;
צו פארשטיין א שפריכווארט און א מליצה,
די ווערטער פון די חכמים און זייערע רעטענישן.

דער אנהייב פון קענשאפט איז מורא פאר גאט,
אבער די נארען פארזאכטן חכמה און מוסר.
הער צו, מיין זון, דעם מוסר פון דיין פאטער,
און זאלסט ניט פארלאזן די לערע פון דיין מוטער;
ווארום א קראנץ פון חן וועלן זיי זיין פאר דיין קאפ,
און האלדובענדער פאר דיין האלדו.

¹⁰ מיין זון, אז די זינדיקע וועלן דיך אַנרעדן,
זאלסטו ניט איינוויליקן.

¹¹ אז זיי וועלן זאגן: „קום מיט אונדו!
לאַמיר לויערן אויף בלוט,
לאַמיר לאַקערן אויפן אומשולדיקן פאַר אומזיסט;

12 לַאֲמִיר זִי אֲיִנְשְׁלִינְגֶען לַעֲבֵדִיקֵעֲרַהֲיִיט וְהִי דִי
 אונטערערד,
 און גאַנצערֲהֲיִיט וְהִי דִי וואָס נידערן אין גרוב;
 13 אַלְעֲרֵלִי טִיעֲרַע גוטס וועלן מיר געפֿינען,
 מיר וועלן אָנפֿילן אונדזער הויז מיט רויב;
 14 וואָרף דִיין גורל צווישן אונדז,
 אִיין בִּיטל וועט זיין ביי אונדז אַלעמען;
 15 וואָלסטו ניט גיין, מײן זון, מיט זיי אין וועג,
 פֿאַרמײד דִיין פּוֹס פּוֹן זײער שטעג.
 16 וואָרום זײערע פֿיס לויפֿן צו בײו,
 און זיי אַיילן צו פֿאַרגיסן בלוט.
 17 וואָרום אומשולדיק איז אויסגעשפּרײט די נעץ,
 אין די אויגן פּוֹן אַלע געפֿליגלטע,
 18 בעת מע לויערט אויף זײער בלוט,
 מע לאַקערט אויף זײערע לעבנס.
 19 אזוי זײנען די וועגן פּוֹן איטלאַכן וואָס איז גײציג נאָך
 רויב;
 עס נעמט אַוועק דאָס לעבן פּוֹן דעם וואָס האָט עס.

20 די חכמה שרײט אויף דער גאַס,
 אין די מערק לאָזט זי אַרויס איר קול;
 21 אין עק פּוֹן רושיקע גאַסן רופֿט זי,
 בײ די טויעראַינגאַנגען, אין שטאַט, רעדט זי אירע
 רײד:
 22 ביז וואַנען, איר פֿאַרנאַרטע, וועט איר ליב האָבן
 נאַרשקײט,
 און די שפּעטער וועלן זיך גלוסטן געשפּעט,
 און די נאַרן וועלן פֿינט האָבן וויסן?

23 קערט אײך צו מיין מוסר,
 אָט וועל איך אויסגיסן מיין גייסט צו אײך,
 איך וועל אײך מאַכן וויסן מייע ווערטער.
 24 ווייל איך האָב גערופן, און איר האָט ניט געוואָלט,
 אויסגעשטרעקט מיין האַנט, און קײנער האָט ניט
 פאַרנומען,
 25 נאָר איר האָט געמאַכט צו נישט מיין יעטוועדער עצה
 און מיין מוסר האָט איר ניט געוואָלט,
 26 וועל איך אויך לאַזן אויף אײער בראָך,
 איך וועל שפעטן ווען אײער שרעק וועט קומען;
 27 ווען עס קומט ווי אַ געוויטער אײער שרעק,
 און אײער בראָך וועט ווי אַ שטורעמווינט אָנקומען;
 ווען עס קומט אויף אײך גויט און אַנגסט.
 28 דענסמאָל וועלן זיי מיך רופן, און איך וועל ניט
 ענטפערן,
 זיי וועלן מיך זוכן, און וועלן מיך ניט געפינען.
 29 דערפאַר וואָס זיי האָבן פיינט געהאַט וויסן,
 און גאַטספאַרכטיקייט ניט אויסגעוויילט;
 30 ניט אײנגעווייליקט צו מיין עצה,
 פאַראַכט מיין גאַנצן מוסר.
 31 דרום וועלן זיי עסן פון דער פרוכט פון זײער וועג,
 און מיט זײערע עצות זיך זעטן.
 32 וואָרום די אָפקערונג פון די פאַרנאַרטע וועט זיי
 הרגען,
 און די שלווה פון די נאַרן וועט זיי אונטערברענגען.
 33 אַבער דער וואָס הערט מיר צו וועט ווײנען אין
 זיכערקייט,
 און באַרוט זיין פון שרעק פאַר ביזן.

ב ¹מײן זון, אַז דו װעסט אָננעמען מײנע װערטער,
און מײנע געבאָט װעסטו באַהאַלטן בײַ זיך,
²צוצולײגן צו חכמה דיין אויער,
נייגן דיין האַרץ צו פאַרשטאַנדיקייט;
³נאָר בלויז צום שכל װעסטו רופן,
צו פאַרשטאַנדיקייט אויפהייבן דיין קול;
⁴אַז דו װעסט זי זוכן ווי זילבער,
און ווי נאָך אַוצרות זי פאַרשן;
⁵דענסמאָל װעסטו פאַרשטיין מורא פאַר יהוה,
און דערקענונג װעסטו געפינען פון גאָט.
⁶װאָרום יהוה שענקט חכמה,
פון זיין מויל איז וויסן און פאַרשטאַנדיקייט.
⁷ער באַהאַלט פאַר די רעכפאַרטיקע הילף,
אַ שילד פאַר די װאָס גייען מיט ערלאַכקייט,
⁸אויפצופאַסן די שטעגן פון גערעכטיקייט,
און די װעגן פון זײנע פרומע באַהיט ער.
⁹דענסמאָל װעסטו פאַרשטיין גערעכטיקייט און רעכט
און יושר – יעטװעדער גוטן װעג.
¹⁰װאָרום חכמה װעט קומען אין דיין האַרצן,
און וויסן װעט זיין זיס פאַר דיין זעל.
¹¹קלוגשאַפט װעט אויפפאַסן אויף דיר,
פאַרשטאַנדיקייט װעט דיך באַהיטן;
¹²דיך מציל צו זיין פון דעם שלעכטן װעג,
פון די לײט װאָס רעדן פאַרקערטקייט;
¹³װאָס פאַרלאָזן די שטעגן פון רעכטפאַרטיקייט,
צו גיין אין די װעגן פון פינצטערניש.
¹⁴װאָס פרייען זיך צו טאָן בײַז,

וואָס קוועלן פון בייזער פאַרקערטקייט;
 15 וואָס זייערע וועגן זיינען קרום,
 און וואָס זיינען פאַרדרייט אין זייערע גענג.
 16 כּדי דיך מציל צו זיין פון דער פרעמדער פרוי,
 פון דער אומבאַקאַנטער וואָס מאַכט גלאַט אירע
 רייד;

17 וואָס פאַרלאָזט דעם האַר פון איר יוגנט,
 און דעם בונד פון איר גאָט האָט זי פאַרגעסן;
 18 וואָרום איר הויז נידערט צום טויט,
 און אירע שטעגן צו די מתים;
 19 אַלע וואָס קומען צו איר, קערן זיך ניט אום,
 און דערגרייכן ניט די וועגן פון לעבן.
 20 כּדי זאָלסט גיין אין דעם וועג פון די גוטע,
 און די שטעגן פון די גערעכטע זאָלסטו אָפּהיטן.
 21 וואָרום די רעכטפאַרטיקע וועלן באַזווינען דאָס
 לאַנד,

און די אומשולדיקע וועלן בלייבן דערין.
 22 אָבער די רשעים וועלן פאַרשניטן ווערן פון
 לאַנד,
 און די פעלשער וועלן אַרויסגעריסן ווערן פון איר.

ג 1 מיין זון, זאָלסט ניט פאַרגעסן מיין לערנונג,
 און מיינע געבאָט זאָל היטן דיין האַרץ.
 2 וואָרום אַריכתימים און יאָרן פון לעבן
 און פריד וועלן זיי דיר צוגעבן.
 3 גענאָד און אמת זאָלן דיך ניט פאַרלאָזן,
 בינד זיי אַרום דיין האַלדז,
 שרייב זיי אָן אויפן טאָול פון דיין האַרצן,

⁴און געפין לייטועליקייט און גוטן חן
אין די אויגן פון גאָט און פון לייט.

⁵פאַרזיכער זיך אויף גאָט מיט דיין גאַנצן האַרצן,
און אויף דיין פאַרשטאַנדיקייט זאָלסטו זיך ניט
אַנלענען.

⁶אין אַלע דינע וועגן טו אים קענען,
און ער וועט גלייך מאַכן דינע שטעגן.

⁷זאָלסט ניט זיין אַ חכם אין דינע אויגן,
האַב מוֹרָא פאַר גאָט, און קער זיך אָפּ פון ביזן.
⁸דאָס וועט זיין אַ היילונג פאַר דיין נאָפּל,
און אַ זאַפט פאַר דינע בינער.

⁹גיב כבוד צו גאָט פון דיין גוטס,
און פונעם ערשטן פון אַל דיין תבואה,
¹⁰און דינע שפייכלערס וועלן פול זיין מיט זעט,
און דינע קעלטערס וועלן פלייצן מיט וויין.

¹¹דעם מוסר פון גאָט זאָלסטו, מיין זון, ניט פאַראַכטן,
און זאָלסט ניט פאַראומווערדיקן זיין שטראַף.
¹²וואַרום דעם וואָס גאָט האָט ליב, דעם שטראַפט ער,
און ווי אַ פאַטער דעם זון וואָס ער האָט האַלט.

¹³ווייל צו דעם מענטשן וואָס געפינט חכמה,
און דעם מענטשן וואָס קריגט פאַרשטאַנדיקייט.
¹⁴וואַרום איר סחורה איז בעסער ווי סחורה פון
זילבער,

און מער ווי גינגאלד איר אַינקום.
 15 ווי איז טייערער פון פערל,
 און אַלע דינע חפצים זיינען ניט גלייך צו איר.
 16 אַריכת־מים איז אין איר רעכטער האַנט,
 אין איר לינקער עשירות און כבוד.
 17 אירע וועגן זיינען וועגן פון ליבלאַכקייט,
 און אַלע אירע שטעגן זיינען שלום.
 18 אַ בוים פון לעבן איז זי פאַר די וואָס האַלטן זי פעסט,
 און דער וואָס האַלט זיך אָן איר איז באַגליקט.

19 גאַט האָט מיט חכמה געגרונטפעסט די ערד,
 ער האָט אויפגעשטעלט די הימלען מיט
 פאַרשטאַנדיקייט.
 20 דורך זיין וויסן האָבן זיך די תְּהוֹמֵן געשפּאַלטן,
 און די הימלען טריפן טוי.
 21 מײַן זון, זאָלן זיי ניט אַוועק פון דינע אויגן;
 היט קלוגשאַפט און געשייטקייט,
 22 און זיי וועלן זיין לעבן פאַר דיין לייב,
 און חן אויף דיין האַלדז.
 23 דענסמאַל וועסטו גיין אין זיכערקייט דיין וועג,
 און וועסט ניט אָפּשלאָגן דיין פּוס.
 24 אַז דו וועסט זיך לייגן וועסטו ניט אַנגסטן,
 און וועסט ליגן, און זיס וועט זיין דיין שלאָף.
 25 זאָלסט ניט מורא האָבן פאַר אַן אומגעריכטן שרעק,
 און פאַר דער פאַרוויסטונג פון די רשעים, ווען זי
 קומט.
 26 וואָרום גאַט וועט זיין דיין בטחון,
 און וועט היטן דיין פּוס פון באַצווינגעניש.

²⁷וואַלסט נישט פאַרמיידן גוטס פון דעם וואָס דאַרף עס,
ווען דיין האַנט האָט בכּוֹח צו טאָן.
²⁸וואַלסט נישט זאָגן צו דיין חבר: „גיי, און קום ווידער,
און מאַרגן וועל איך געבן“, ווען דו האָסט ביי זיך.

²⁹וואַלסט נישט טראַכטן אַ רעה אויף דיין חבר,
ווען ער זיצט אין זיכערקייט ביי דיר.
³⁰וואַלסט זיך נישט קריגן מיט אַ מענטשן אומזיסט,
אויב ער האָט דיר נישט געטאָן קיין רעה.

³¹וואַלסט נישט מקנא זיין דעם מאָן פון אומרעכט,
און וואַלסט נישט אויסוויילן קיינעם פון זיינע וועגן.
³²וואַרום אַן אומווערדיקייט ביי גאָט איז דער
פאַרקערטער,
און מיט די רעכטפאַרטיקע איז ער פאַרטרויט.

³³די קללה פון גאָט איז אין הויז פון רשע,
און די ווינונג פון צדיק בענטשט ער.
³⁴אויב שפעטער—, מאַכט ער זיי צום געשפעט,
אַבער די שטילע גיט ער חן.
³⁵כּבוֹד אַרבן די חכמים,
און נאַרן קלייבן אויף שאַנד.

ד'הערט צו, קינדער, דעם מוסר פון אַ פּאָטער,
און פאַרנעמט, כּדי צו קענען פאַרשטאַנדיקייט.
²וואַרום אַ גוטע לער גיב איך אַיך,
איר זאָלט מיין תּוֹרה נישט פאַרלאָזן.
³וואַרום איך בין [אויך] געווען אַ זון ביי מיין פּאָטער,

א ציטעריקער און אן איינאיינציקער פאר מיין
מוטער.

⁴און ער האָט מיך געלערנט, און מיר געזאָגט:
זאָל דיין האַרץ זיך האַלטן אָן מיינע ווערטער,
היט מיינע געבאָט, און לעב.

⁵קויף חכמה, קויף פאַרשטאַנדיקייט;
זאָלסט ניט פאַרגעסן, און זיך ניט אָפּנייגן פון די
ווערטער פון מיין מויל.

⁶זאָלסט זי ניט פאַרלאָזן, און זי וועט דיך באַהיטן,
האָב זי ליב, און זי וועט דיך אויפּפאַסן.

⁷דער אָנהייב פון חכמה איז: קויף חכמה,
יאָ, מיט דיין גאַנצן אייגנס קויף פאַרשטאַנדיקייט.

⁸האַלט זי הויך, און זי וועט דיך דערהייבן;
זי וועט דיר אָנטאָן כבוד, אַז דו וועסט זי האַלדזן.

⁹זי וועט געבן דיין קאָפּ אַ קראַנץ פון חן,
אַ קרוין פון שיינקייט וועט זי דיר דערלאַנגען.

¹⁰הער, מיין זון, און פאַרנעם מיינע ווערטער,
און דיר וועלן געמערט ווערן יאָרן פון לעבן.

¹¹איין דעם וועג פון חכמה האָב איך דיך געלערנט,
דיך געפירט אין די שטעגן פון רעכטפאַרטיקייט.

¹²אַז דו וועסט גיין, וועט ניט ענג זיין דיין טריט,
און אַז דו וועסט לויפן, וועסטו ניט געשטרויכלט ווערן.

¹³האַלט זיך אָן מוסר, זאָלסט ניט אָפּלאָזן
היט דאָס אָפּ, וואָרום דאָס איז דיין לעבן.

¹⁴איין שטעג פון די רשעים זאָלסטו ניט קומען,
און ניט טרעטן אין וועג פון די שלעכטע.

¹⁵מייד אים אויס, זאָלסט אים ניט פאַרבייגיין,
ווייך פון אים, און גיי אַוועק.

¹⁶וואַרום זיי קענען ניט שלאָפן וווּ זיי טוען ניט שלעכטס,
און זייער שלאָף איז גערויבט וווּ זיי מאַכן ניט
שטרויכלען.

¹⁷וואַרום זיי שפּייזן זיך מיט שפּייז פון שלעכטס,
און וויין פון רויב טרינקען זיי.

¹⁸אַבער דער שטעג פון די צדיקים איז ווי דאָס ליכט
פון באַגינען,

וואָס ווערט אַלץ ליכטיקער ביז אין רעכטן טאָג.
¹⁹דער וועג פון די רשעים איז ווי פינצטערניש,
זיי ווייסן ניט אָן וואָס זיי וועלן געשטרויכלט ווערן.

²⁰מיין זון, פאַרנעם מיינע רייד,

נייג צו דיין אויער צו מיינע ווערטער.

²¹זאָלן זיי זיך ניט אָפּטאָן פון דינע אויגן;

היט זיי אין דיין האַרצן.

²²וואַרום זיי זיינען לעבן פאַר די וואָס געפינען זיי,

און אַ היילונג פאַר זייער גאַנצן לייב.

²³מער פון יעטוועדער היטונג פאַס אויף דיין האַרץ,

וואַרום פון אים זיינען די אַרויסגאַנגען פון לעבן.

²⁴טו אָפּ פון דיר אַ קרום מויל,

און פאַרקערטע ליפן דערווייטער פון דיר.

²⁵דינע אויגן זאָלן קוקן אַנטקעגן,

און דינע ברעמען זאָלן בליקן גלייך פאַר דיר.

²⁶האַלט גלייך דעם שטעג פון דינע פיס,

און אַלע דינע וועגן זאָלן זיין ריכטיק.

²⁷זאָלסט זיך ניט נייגן רעכטס אָדער לינקס,

טו אָפּ דיין פוס פון שלעכטס.

ה ¹מיין זון, פארנעם מיין חכמה,
²נייג דיין אויער צו מיין פארשטאנדיקייט,
³כדי זאלסט אפהיטן געשייטקייט,
 און דייע ליפן זאלן אויפפאסן קענשאפט.
⁴ווארום האניקזאפט טריפן די ליפן פון דער פרעמדער,
 און גלאטער פון בוימל איז איר גומען.
⁵אבער איר סוף איז ביטער ווי ווערמוט,
 שארף ווי א צווישנידיקע שווערד.
⁶אירע פיס נידערן צום טויט,
 אין אונטערערד שפארן אן אירע פיס.
⁷כדי זי זאל ניט גיין דעם גלייכן וועג פון לעבן,
 וואגלען אירע שטעגן, זי ווייס ניט ווהין.
⁸און אצונד, קינדער, הערט מיר צו,
 און איר זאלט ניט אפקערן פון די ווערטער פון
 מיין מויל.
⁹דערווייטער פון איר דיין וועג,
 און זאלסט ניט גענענען צום איינגאנג פון איר הויז,
¹⁰כדי זאלסט ניט געבן צו אנדערע דיין פרישקייט,
 און דייע יארן צו אן אכור;
¹¹כדי פרעמדע זאלן זיך ניט זעטן מיט דיין קראפט,
 און דיין מי זאל ניט אַנקומען אין אַ הויז פון אַ ווילד-
 פרעמדן;
¹²און וועסט ברומען אין דיין סוף,
 ווען דיין לייב און דיין פלייש וועט זיין פארלענדט,
¹³און וועסט זאגן: ווי האָב איך פיינט געהאַט מוסר,
 און שטראַף האָט פאַראַכט מיין האַרץ;
¹⁴און איך האָב ניט צוגעהערט דעם קול פון מייע
 וועגווייזער,

און צו מיינע לערער ניט צוגעניגט מײן אויער!
 14 איך בין שיר ניט געוואָרן אַלדאָס ביין
 אין דער אַיינוואַמלונג און עדה.

15 טרינק וואַסער פון דיין גרוב,
 און לויפיקס פון דיין ברונעם.
 16 דייןע קוואַלן וועלן זיך צעשפרייטן דערויסן,
 אין די גאַסן—די בעכן וואַסער.
 17 דיר אַליין וועלן זיי געהערן,
 און ניט צו פרעמדע מיט דיר.
 18 וואַל דיין קוואַל זיין געבענטשט,
 און פריי זיך מיט דער ווייב פון דיין יוגנט.
 19 די ליבלאַכע הינדין, און די קנעוודיקע הירשין,
 אירע בריסט זאָלן דיך זעטן אין אַלע צייטן,
 און צו איר ליבשאַפט זאָלסטו זיין איבערגעגעבן תמיד.
 20 און נאַכוואַס, מײן זון, זאָלסטו זיך אָפגעבן מיט אַ
 פרעמדער,

און אַרומנעמען דעם בוזעם פון אַן אַנדערער?
 21 וואַרום פאַר גאַטס אויגן זיינען די וועגן פון אַ מענטשן,
 און אַלע זיינע שטעגן לייגט ער אויס.
 22 זיינע אייגענע זינד באַצווינגען דעם רשע,
 און אין די שטריק פון זיין חטא ווערט ער פאַרהאַלטן.
 23 ער שטאַרבט אַן מוסר,
 און דורך זיין גרויס נאַרישקייט ווערט ער
 פאַרבלאַנדזשעט.

ך ך׳ מײן זון, אויב דו ביסט פֿאַר געווען פֿאַר דיין חבר,
 געגעבן דיין האַנט פֿאַר אַ פרעמדן,

³ביסטו געכאפט אין די ווערטער פון דיין מויל,
 ביסטו געפאנגען אין די ווערטער פון דיין מויל.
³טו דאָס דען, מיין זון, און ווער ניצול,
 אַז דו ביסט אַריינגעפאלן אין דיין חברס האַנט:
 גיי, וואַרף זיך אַנידער, און שטיי צו דיין חבר.
⁴זאָלסט ניט געבן קיין שלאָף צו דינע אויגן,
 און קיין שלומער צו דינע ברעמען.
⁵זיי דיך מציל ווי אַ הירש אויס דער האַנט,
 און ווי אַ פּוילגל פון פּאַנגערס האַנט.

⁶גיי צו דער מוראַזשקע, דו פּוילער,
 זע אירע וועגן, און ווער קלוג;
⁷הגם זי האָט ניט קיין פירער,
 קיין אויפזעצער און קיין געוועלטיקער,
⁸גרייט זי אָן אום זומער איר ברויט,
 האָט זי אָנגעקליבן אין שניטציט איר שפייו.
⁹ביז וואַנען, דו פּוילער, וועסטו ליגן?
 ווען וועסטו אויפשטיין פון דיין שלאָף?
¹⁰„נאָך אַ ביסל שלאָף, נאָך אַ ביסל דרעמלען,
 נאָך אַ ביסל ליגן מיט פאַרלייגטע הענט“;
¹¹און קומען ווי אַ גיי־היל וועט דיין אַרעמקייט,
 און דיין נויט ווי אַ געפאַנצערטער מאַן.

¹²אַ נידערטרעכטיקער מענטש, אַ מאַן פון אומרעכט,
 איז דער וואָס גייט אום מיט אַ קרומען מויל,
¹³וואָס ווינקט מיט זיינע אויגן, וואָס שאַרט מיט זיינע
 פיס,
 וואָס טייטלט מיט זיינע פינגער.

¹⁴פאַרקערטקייט איז אין זיין האַרצן,
 ער טראַכט ביז אין יעטוועדער צייט,
 קריג מאַכט ער אָן.
¹⁵דרום וועט פּלוצלינג קומען זיין אומגליק,
 פּלוצים וועט ער צעבראַכן ווערן אַז קיין היילונג וועט
 ניט זיין.

¹⁶זעקס זיינען די וואָס גאָט האָט פּיינט,
 און זיבן די אומווערדיקייט פון זיין זעל:
¹⁷האַפּערדיקע אויגן, אַ לינגערישע צונג,
 און הענט וואָס פאַרגיסן אומשולדיק בלוט;
¹⁸אַ האַרץ וואָס טראַכט מחשבות פון אומרעכט;
 פּיס וואָס איילן צו לויפן צום בייזן;
¹⁹אַ פּאַלשער עדות וואָס אַטעמט מיט ליגנס,
 און דער וואָס מאַכט אָן קריג צווישן ברידער.

²⁰היט, מיין זון, דאָס געבאַט פון דיין פּאַטער,
 און זאָלסט ניט פאַרלאָזן די לער פון דיין מוטער.
²¹בינד זיי אויף דיין האַרצן תמיד,
 קניפּ זיי אויף דיין האַלדו.
²²אַז דו וועסט גיין, וועט עס דיך פירן,
 אַז דו וועסט זיך לייגן, וועט עס דיך היטן,
 און אַז דו וועסט זיך אויפכאַפּן, וועט עס רעדן צו דיר.
²³וואָרום דאָס געבאַט איז אַ ליכט, און די לערנונג
 אַ ליכטיקייט,
 און דער וועג פון לעבן זיינען שטראַפּרייד פון מוסר;
²⁴דיך צו היטן פון דער שלעכטער וויבספּאַרשוין,
 פון דער גלאַטער צונג פון דער פרעמדער.

25 זאָלסט נײַט גלוסטן איר שײַנקײט אין דיין האַרצן,
 און זאָל זי דיך נײַט נעמען מיט אירע ברעמען.
 26 וואָרום איבער אַ זונה קומט מען ביז אַ לעבל ברויט,
 און אַן אשת־איש פאַנגט די טײַערסטע זעל.
 27 קען אַ מענטש שאַרן קוילן אין זײַן בוועם,
 און זײַנע בגדים זאָלן זיך נײַט אַנצײנדן?
 28 צי קען אַ מענטש גײַן אויף קוילן,
 און זײַנע פיס זאָלן נײַט אַנגעברענט ווערן?
 29 אַזוי איז דער וואָס קומט צו זײַן חברס ווייב,
 קײַנער וואָס רירט זי אָן, קומט נײַט אָפּ גלאַט.
 30 מע קען נײַט פאַראַכטן דעם גנב אַז ער גנבעט,
 אַנצופילן זײַן לײַב ווען ער איז הונגעריק.
 31 אַבער אַז ער ווערט געפונען, באַצאָלט ער זיבן מאָל
 אַזוי פיל;

דעם גאַנצן פאַרמעג פון זײַן הויז מוז ער אַוועקגעבן.
 32 דער וואָס איז מזנה מיט אַ פרוי, איז אָן שכל,
 זיך אַלײַן ברענגט אום דער וואָס טוט דאָס.
 33 שלעג און שאַנד וועט ער קריגן,
 און זײַן חרפה וועט נײַט אָפּגעמעקט ווערן.
 34 וואָרום אײַפּערוזכט איז דער גרימצאָרן פון אַ מאַן,
 און ער וועט נײַט שוײַנען אין טאַג פון נקמה.
 35 ער וועט נײַט אַכטן קײַן אויסלײַגעלט,
 און נײַט באַוויליקן, ווי דו זאָלסט מערן שוּחד.

ז ימײַן זון, היט מײַנע ווערטער,
 און מײַנע געבאָט זאָלסטו באַהאַלטן בײַ דיר.
 2 היט מײַנע געבאָט, כדי זאָלסט לעבן,
 און מײַן לערנונג, ווי דעם שוואַרצאַפּל פון דײַנע אויגן.

8 בינד זיי אָן אויף די ינע פינגער,
 שרייב זיי אָן אויף דעם טאָול פון דיין האַרצן.
 9 זאָג צו דער חכמה: דו ביסט מיין שוועסטער;
 און פאַרשטאַנדיקייט זאָלסטו רופן פריינט;
 10 פדי זיי זאָלן דיך באַהיטן פון דער פרעמדער פרוי,
 פון דער אומבאַקאַנטער וואָס מאַכט גלאַט אירע
 רייד.

11 וואָרום דורכן פענצטער פון מיין הויז,
 דורך מיין פאַרטקע האָב איך אַרויסגעקוקט;
 12 און איך האָב געזען צווישן די גאַרן,
 געמערקט צווישן די יונגעלייט,
 אַ יונג אָן שכל,
 13 ווי ער גייט פאַרביי אין גאַס לעבן איר ווינקל,
 און שפּרייזט אויפן וועג צו איר הויז,
 14 פאַרנאַכט אין אַווענט פון טאָג,
 אין טיפּער נאַכט און פינצטערניש.
 15 ערשט אַ פרוי קומט אים אָן אַנטקעגן,
 מיט דעם אַנטו פון אַ זונה, און מיט אַ באַהאַלטענעם
 האַרצן.

16 ווישיק איז זי און אויסגעלאָסן,
 אירע פיס רוען ניט אין איר הויז.
 17 אַ מאָל אין גאַס, אַ מאָל אויף די מערק,
 און ביי אַלע עקן טוט זי לוייערן.
 18 און זי נעמט אים אָן, און זי קושט אים,
 זי פאַרשייט איר פנים און זאָגט צו אים:
 19 פרידאָפּפער האָב איך אויף מיר,
 היינט באַצאָל איך מייע נדרים.

¹⁵דרום בין איך אַרויס דיר אַנטקעגן,
 צו זוכן דיין פנים, און איך האָב דיר געפונען.
¹⁶מיט דעקן האָב איך איבערגעדעקט מיין בעט,
 מיט געשטרײפֿטע געשפינען פֿון מצרײַם.
¹⁷איך האָב באַשפּריצט מיין געלעגער
 מיט מירע, אַלאַע, און צימערינג.
¹⁸קום, לאָמיר זיך זעטן מיט ליבע ביזן פּרימאָרגן,
 לאָמיר זיך קוויקן מיט ליבשאַפט.
¹⁹וואַרום מיין מאַן איז נישט אין דער היים,
 ער איז אַוועק אויף אַ ווייטן וועג.
²⁰דאָס בייטל געלט האָט ער מיטגענומען מיט זיך,
 אין טאָג פֿון האַלבן חודש וועט ער קומען אַהיים.

²¹זייט אים מיט איר פיל אַינרעדעניש,
 מיט אירע גלאַטע ליפֿן פאַרפירט זי אים.
²²ער גייט איר נאָך באַלד,
 ווי אַן אַקס וואָס גייט צו דער שחיטה,
 און ווי אויף אַ קייט צו דער שטראָף פֿון דעם נאַרן.
²³ביז אַ פֿייל שפּאַלט דורך זיין לעבער;
 ווי אַ פּויגל אַיילט צו דער נעץ,
 און ווייס נישט אַז עס איז אום איר לעבן.

²⁴און אַצונד, קינדער, הערט מיר צו,
 און פאַרנעמט די ווערטער פֿון מיין מויל.
²⁵זאָל נישט אַפּקערן צו אירע וועגן דיין האַרץ,
 זאָלסט נישט פאַרבלאַנדזשען אין אירע שטעגן.
²⁶וואַרום אַ סך דערשלאָגענע האָט זי אַוועקגעלייגט,
 און פיל זיינען אירע דערהרגעטע.

²⁷וועגן צו דער אונטערערד איז איר הויז,
זיי נידערן אין די קאמערן פון טויט.

ח ¹פאַרוואָר, די חכמה רופט,
און פאַרשטאַנדיקייט לאָזט אַרויס איר קול.
²אויפן שפיץ פון די הויכע ערטער ביים וועג,
ביים צונויפקום פון שטעגן, האָט זי זיך געשטעלט;
³לעבן די טויערן, ביים אַיינגאַנג פון שטאָט,
ביים אַריינקום אין די טירן שרייט זי אויס:
⁴צו אַיך, מענער, רוף איך,
און מיין קול איז צו די מענטשנקינדער.
⁵איר פאַרנאַרטע, פאַרשטייט קלוגשאַפט,
און איר נאַרן, קריגט אַ פאַרשטאַנדיק האַרץ!
⁶הערט צו, וואָרום געהויבנס וועל איך רעדן,
און די עפענונג פון מייע ליפן וועט זיין די ריכטיקייט.
⁷וואָרום מיין גומען וועט רעדן אמת,
און שלעכטס איז די אומווערדיקייט פון מייע ליפן.
⁸מיט גערעכטיקייט זיינען אַלע ווערטער פון מיין מויל
ניטאָ אין זיי פאַרדרייטס און קרומס.
⁹זיי אַלע זיינען קלאַר פאַרן פאַרשטאַנדיקן,
און רעכטפאַרטיק פאַר די וואָס געפינען קענשאַפט.
¹⁰נעמט מיין מוסר, און ניט זילבער,
און קענשאַפט איידער געקליבנסטע גאָלד.
¹¹וואָרום חכמה איז בעסער פון פערל,
און קיין חפצים זיינען ניט גלייך צו איר.
¹²איך חכמה ווין מיט געשייטקייט,
און קענשאַפט פון אַיינפאַלן טו איך געפינען.
¹³מאָראַ פאַר גאָט איז פיינט האָבן שלעכטס;

האַפּערדיקייט און גאַוה, און דעם וועג פון שלעכטס,
 און אַ מויל מיט פאַרקערטקייט האָב איך פּיינט.
¹⁴ איך האָב עצות און פּרִי־השאַפט,
 איך בין פאַרשטאַנדיקייט, גבורה איז מיין.
¹⁵ דורך מיר קיינען מלכים,
 און פירשטן מאַכן גערעכטע געזעצן.
¹⁶ דורך מיר הערשן די הערשער,
 און די אַדעללייט—אַלע ריכטער פון דער ערד.
¹⁷ איך האָב ליב מיינע ליבהאַבער,
 און מיינע זוכער געפינען מיך.
¹⁸ עשירות און כבוד זיינען ביי מיר,
 גרויס גוטס און הצלחה.
¹⁹ מיין פרוכט איז בעסער פון גאַלד און פון גינגאַלד,
 און מיין אַיינקום פון געקליבנסטן זילבער.
²⁰ אין דעם וועג פון רעכטפאַרטיקייט גיי איך,
 אין די שטעגן פון גערעכטיקייט;
²¹ צו מאַכן אַרבן מיינע ליבהאַבער גוטס,
 און זייערע שאַצקאַמערן זאַל איך אָנפילן.
²² גאַט האָט מיך באַשאַפן אין אָנהייב פון זיין וועג,
 דאָס ערשטע פון זיינע ווערק לאַנג צוריק.
²³ פון אייביק אָן בין איך געפורעמט,
 פון אָנהייב, פון איידער די ערד איז געווען.
²⁴ ווען די תּהוֹמֵען זיינען נאָך ניט געווען
 בין איך געבאָרן געוואָרן,
 ווען ניט געווען נאָך קיין קוואַלן
 מיט וואַסער באַלאָדן.
²⁵ איידער די בערג זיינען אַריינגעזעצט געוואָרן,

פֶּאָר די הייכן, בין איך געבאָרן געוואָרן;
 26 ווען ער האָט נאָך ניט געהאַט געמאַכט ערד און
 פעלדער,
 און די ערשטע שטויבן פון דער וועלט.
 27 ווען ער האָט צוגעגרייט די הימלען, בין איך געווען
 דערביי;
 ווען ער האָט געצייכנט אַ צירקל^א אויפן געזיכט פון
 תְּהוֹם;
 28 ווען ער האָט באַפעסטיקט די וואַלקנס פון אויבן,
 ווען ער האָט באַוועלטטיקט די קוואַלן פון תְּהוֹם,
 29 ווען ער האָט געשטעלט דעם ים זיין געזעץ,
 אַז די וואַסערן זאָלן ניט אַריבערגיין זיין ראַנד,
 ווען ער האָט באַשטימט די גרונטפעסטן פון דער ערד;
 30 האָב איך זיך דערצויגן ביי אים;
 און איך בין געווען אַ פרייד טאַגטעגלאַך,
 זיך געשפּילט פֶּאָר אים די גאַנצע צייט;
 31 זיך געשפּילט אויף זיין ערדישער וועלט,
 און מיין פרייד געהאַט ביי די מענטשנקינדער.

32 און אַצונד, קינדער, הערט מיר צו,
 און וויל צו די וואַס היטן מיינע וועגן.
 33 הערט צו מוסר, און ווערט קלוג,
 און איר זאָלט ניט פֶּאַרווילדערט ווערן.
 34 וויל צו דעם מענטשן וואַס הערט מיר צו,
 צו וואַכן ביי מיינע טירן טאַגטעגלאַך,
 צו היטן די ביישטידלעך פון מיינע אַיינגאַנגען!
 35 וואַרום דער וואַס געפינט מיך, געפינט לעבן,
 און קריגט באַוויליקונג פון גאָט.

^א וואַרטשפּיל: בָּחֶקוּ חוּג.

³⁶און דער וואָס פאַרפעלט מיך, באַרויבט זיך אַליין,
אַלע וואָס האָבן מיך פּיינט האָבן ליב דעם טויט.

ט ¹חכמה האָט אויפגעבויט איר הויז,
אויסגעהאַקט אירע זיבן זיילן.
²זי האָט געשאַכטן איר שעכטונג,
געמישט איר וויין, אויך געגרייט איר טיש.
³זי שיקט אירע מיידלאַך, זי רופט
אויף די הויכע ערטער פון שטאָט:
⁴ווער עס איז אַ נאַר זאָל פאַרקערן אַהער;
ווי אַיינער אָן שכל זאָגט זי צו אים:
⁵קומט עסט פון מיין ברויט,
און טרינקט פון דעם וויין וואָס איך האָב געמישט.
⁶פאַרלאָזט נאַרישקייטן, כּדי איר זאָלט לעבן,
און טרעט אין וועג פון פאַרשטאַנדיקייט.—
⁷דער וואָס מוסרט דעם שפּעטער נעמט זיך שאַנד,
און דער וואָס שטראַפט דעם רשע—טאַדל אויף זיך.
⁸זאָלסט ניט שטראַפן דעם שפּעטער, וואָרום ער וועט
דיך פּיינט קריגן,
שטראַף דעם קלוגן, און ער וועט דיך ליב קריגן.
⁹גיב דעם קלוגן, און ער וועט נאָך קליגער ווערן,
לערן דעם גערעכטן, און ער וועט מערן לערנונג.—
¹⁰דער אָנהייב פון חכמה איז מורא פאַר גאָט,
און די דערקענונג פון דעם הייליקן איז
פאַרשטאַנדיקייט.
¹¹וואָרום דורך מיר וועלן געמערט ווערן דינע טעג,
און יאָרן פון לעבן וועט מען דיר צולייגן.
¹²אויב דו ביסט קלוג, ביסטו קלוג פאַר זיך,
א וואָרטשפּיל: לץ לָמַח לוֹ קלוג. ב וואָרטשפּיל: הוּכַח לְחָכָם.

און ביסטו אַ שפעטער, וועסטו אליין ליידן.

¹³די ווייבספאַרשוין נאַרישקייט ליאַרעמט;
 לויטער לייכטזיניקייט און ווייס גאַרנישט.
¹⁴און זי זיצט ביים אַיינגאַנג פון איר הויז,
 אויף אַ שטול אויף די הויכע ערטער פון שטאַט,
¹⁵צו רופן די פאַרבייגייער
 וואָס גייען אויף זייערע גלייכע וועגן;
¹⁶ווער עס איז אַ נאַר זאָל פאַרקערן אַהער;
 און וווּ איינער אָן שכל זאָגט זי צו אים:
¹⁷געגנבעט וואָסער איז זיס,
 און פאַרבאָרגן ברויט איז געשמאַק.
¹⁸און ער ווייס ניט אַז מתים זיינען דאָרטן,
 אין די טיפענישן פון אונטערערד זיינען אירע געסט.

ל ידי שפריכווערטער פון שלמהן.

אַ זון אַ חכם דערפרייט זיין פאָטער,
 און אַ זון אַ נאַר איז דער קומער פון זיין מוטער.

¹⁹אומגערעכטע אוצרות נוצן ניט,
 אָבער גערעכטיקייט איז מציל פון טויט.

יגאָט לאָזט ניט פאַרהונגערן דעם לייב פון דעם צדיק,
 און די געריקייט פון די רשעים פאַרשטויסט ער.

יאַרעם איז דער וואָס אַרבעט מיט אַן אָפגעלאָטער
 האַנט,

און די האַנט פון די פלייסיקע ווערט רייך.

⁵אַ קלוגער זון זאַמלט אום זומער,
אַ זון אַ טויגעניכטס שלאָפט אין שניטציט.

⁶ברכות אויפן קאַפּ איז דער צדיק;
און דאָס מויל פון די רשעים פאַרשפרייט אומרעכט.

⁷די דערמאָנונג פון צדיק איז אַ בענטשונג,
און דער נאָמען פון די רשעים ווערט פאַרפוילט.

⁸דער קלוגהאַרציקער נעמט אָן באַפעלן,
און דער ליפּנאַר ווערט געשטרויכלט.

⁹דער וואָס גייט מיט ערלאַכקייט גייט אין זיכערקייט,
און דער וואָס פאַרדרייט זיינע וועגן ווערט
אַנגעלערנט.

¹⁰דער וואָס ווינקט מיטן אויג שאַפט פאַרדראָס,
און דער ליפּנאַר ווערט געשטרויכלט.

¹¹דאָס מויל פון דעם צדיק איז אַ קוואַל פון לעבן,
און דאָס מויל פון די רשעים פאַרשפרייט אומרעכט.

¹²שנאה וועקט אויף קריג,
און אויף אַלע פאַרברעכן פאַרדעקט ליבשאַפט.

¹³אויף די ליפן פון דעם פאַרשטאַנדיקן געפינט זיך
חכמה,
און אַ רוט פאַרן רוקן פון דעם וואָס אָן שכל.

¹⁴חכמים באַהאַלטן די קענשאַפט,
אַבער דאָס מויל פון די נאַרן איז אַ נאַנטער בראַך.

¹⁵דער פאַרמעג פון דעם עושר איז זיין באַפעסטיקטע
שטאַט,
דער בראַך פון די אַרעמע לייט איז זייער דלות.

¹⁶דער לויז פון דעם צדיק איז לעבן,
דער אַיינקום פון דעם רשע איז זינד.

¹⁷אויפן וועג פון לעבן איז דער וואָס אַכט אויף מוסר,
און דער וואָס פאַרלאָזט שטראַפּרײַד
פאַרבלאַנדזשעט.

¹⁸דער וואָס פאַרדעקט שנאה מיט פאַלשע ליפן,
און דער וואָס פאַרשפּרייט רכילות, ער איז אַ נאַר.

¹⁹ביי פיל ווערטער קען ניט אויסגעמיטן ווערן זינד,
און דער וואָס קאַרגט זיינע ליפן איז אַ קלוגער.

²⁰געקליבנסטע זילבער איז די צונג פון דעם צדיק,
דער שכל פון די רשעים איז ווינציק וואָס ווערט.

²¹די ליפן פון די צדיקים שפייזן א סך,
אָבער די נאַרן שטאַרבן ווייל זיי פעלט שכל.

²²די ברכה פון גאָט, זי מאַכט רייך,
מע דאַרף צומאַל ניט צולייגן מי דערביי.

²³ווי אַ שפּילכל איז ביים נאַרן טאַן אַ נבלה,
און אַ חכמה-ביי אַ מענטשן מיט שכל.

²⁴די שרעקעניש פון דעם רשע, זי וועט קומען אויף אים,
און דער באַגער פון די צדיקים וועט מען געבן.

²⁵ווי אַ שטורעם גייט אַריבער, אַזוי איז דער רשע ניטאַ,
אָבער דער צדיק איז אַן אייביקער גרונטפעסט.

²⁶ווי עסיק פאַר די ציין, און ווי רויך פאַר די אויגן,
אַזוי איז דער פּוילער פאַר די וואָס שיקן אים.

²⁷מורא פאַר גאָט לייגט צו טעג,
און די יאָרן פון די רשעים ווערן געקירצט.

²⁸די וואַרטעניש פון די צדיקים לאָזט זיך אויס אין
פרייד,

און די האַפענונג פון די רשעים וועט אונטערגיין.

²⁹אַ באַשיצונג פאַר ערלאַכקייט איז דער וועג פון גאָט,
אָבער אַ בראַך פאַר די וואָס טוען אומרעכט.

³⁰דער צדיק וועט זיך קיינמאַל ניט אויסגליטשן,

אָבער די רשעים וועלן ניט בלייבן אין לאַנד.

¹דאָס מויל פון דעם צדיק שפּראַצט מיט חכמה,
און די פאַרקערטע צונג ווערט פאַרשניטן.

²די ליפּן פון דעם צדיק ווייסן גוטווייליקייט,
און דאָס מויל פון די רשעים—פאַרקערטקייט.

יא ¹פּאַלשע וואַגשאַלן זיינען די אומווערדיקייט פון גאָט,
און אַ פּול געוויכט איז זיין רצון.

²קומט מוטווייליקייט, קומט שאַנד,
אָבער ביי די שטילע איז חכמה.

³די ערלאַכקייט פון די רעכטפאַרטיקע וועט זיי פירן,
און די פאַרדרײַטקייט פון די פעלשער וועט זיי
פאַרוויסטן.

⁴פאַרמעג נוצט ניט אין טאָג פון צאָרן,
אָבער גערעכטיקייט איז מציל פון טויט.

⁵די גערעכטיקייט פון דעם ערלאַכן וועט גלייך מאַכן
זיין וועג,
און דורך זיין שלעכטיקייט וועט פאַלן דער
שלעכטער.

⁶די גערעכטיקייט פון די רעכטפאַרטיקע איז זיי
מציל,

און אין זייער געריקייט ווערן די פעלשער באַצווונגען.

י' אַז אַ שלעכטער מענטש שטאַרבט, גייט אונטער זיין
האַפענונג,

און דער אויסקוק פון די תקיפים גייט אונטער.

ד' דער צדיק ווערט אַרויסגעצויגן פון אַ צרה,
און דער רשע קומט אָן אויף זיין אָרט.

ה' מיטן מויל וויל דער זינדיקער אומברענגען זיין חבר,
אַבער דורך פאַרשטאַנדיקייט ווערן די צדיקים
דערלײזט.

י' אַז די צדיקים איז גוט, פרייט זיך די שטאַט,
און אַז די רשעים גייען אונטער איז אַ געזאַנג.

י' דורך דער ברכה פון די רעכטפאַרטיקע ווערט אַ
שטאַט דערהויבן,
און דורך דעם מויל פון די רשעים ווערט זי
צעשטערט.

י' מבזה זיין חבר איז דער וואָס אָן שכל,
אַבער אַ מענטש מיט פאַרשטאַנדיקייט פאַרשווייגט.

י' דער רכילות-טרייער זאָגט אויס אַ סוד,
אַבער דער וואָס האָט אַ טריי געמיט פאַרדעקט
אַ זאַך.

¹⁴אָן אַ פּירוּנג פּאַלט אַ פּאַלק, און הילף איז דורך פיל יועצים.

¹⁵שלעכט שניידט מען אָפּ אַז מע איז עָרב פּאַר אַ פּרעמדן,

אַבער דער וואָס האָט פּיינט גוטאַגעניש איז זיכער.

¹⁶אַ באַחנטע פּרוי קריגט כבוד, און שטאַרקע קריגן עשירות.

¹⁷זיך אַליין טוט גוטס דער גענאָדיקער מענטש, און זיין אייגן ליב פאַראומגליקט דער אַכור.

¹⁸דער רשע פאַרדינט פאַלשן לוי, אַבער דער וואָס זייט גערעכטיקייט—אמתן שכר.

¹⁹פּעסטע גערעכטיקייט פירט צום לעבן, און דער וואָס יאָגט זיך נאָך ביז, ויאָגט זיך נאָך זיין טויט.

²⁰אַן אומווערדיקייט ביי גאָט זיינען קרומהאַרציקע, און זיין רצון, די וואָס זייער וועג איז ערלאַך.

²¹נאָ דיר מיין האַנט! דעם שלעכטן וועט ניט געשאַנקען ווערן,

אַבער דער זאַמען פון די צדיקים ווערט אַנטרוּנען.

²²אַ גילדענער נאָזרינג אויפן נאָז פון אַ חזיר,

איז אַ פּרוי וואָס איז שייַן נאָר אַפּגעטאָן פון שכל.

²³דער באַגער פון די צדיקים איז רק גוט,

די האַפּענונג פון די רשעים איז חוצפה.

²⁴פאַראַן דער וואָס צעטיילט, און עס קומט נאָך צו,

און דער וואָס קאַרגט מער ווי מע דאַרף, בלויו צו
פאַרמינערונג.

²⁵אַ פרייגעביקע זעל ווערט פעט,
און דער וואָס זעט אָן, ווערט ער אויך געזעט.

²⁶דער וואָס האַלט צוריק תבואה, אים שילט דאָס
פאַלק,
אַבער אַ ברכה אויפן קאָפּ פון דעם וואָס
פאַרקויפט.

²⁷דער וואָס זוכט גוטס, זוכט גוטווייליקייט,
און דער וואָס איז אויסן בייו, וועט עס אים אַנקומען.

²⁸דער וואָס פאַרויכערט זיך אויף זיין עשירות, ער
וועט פאַלן,
און ווי אַ בלאַט וועלן שפּראַצן די צדיקים.

²⁹דער וואָס פאַראומגליקט זיין הויז, וועט אַרבן ווינט;
און דער נאַר איז אַ קנעכט ביים קלוגהאַרציקן.

³⁰די פּרוכט פון דעם צדיק איז אַ בוים פון לעבן,
און די הערצער נעמט אַיין דער חכם.

³¹זע, דער צדיק קריגט באַצאָלט אויף דער ערד,
היינט ווי שוין דער רשע און דער זינדיקער!

יב דער וואָס האַט ליב וויסן, האַט ליב מוסר,

אָבער דער פֿאַרגרעבטער האָט פֿינט שטראָף.

⁷דער גוטער קריגט באַזיליקונג פון גאָט,
אָבער דעם מאַן מיט בייזע געדאַנקען פֿאַרמשפט ער.

⁸קייַן מענטש קען ניט באַשטיין דורך שלעכטס,
אָבער דער וואָרצל פון די צדיקים רירט זיך ניט.

⁹אַן אַשת־חיל איז די קרוין פון איר מאַן,
און ווי אַ פּוילונג אין זיינע ביינער איז אַ טויגעניכטס.

¹⁰די מחשבות פון די צדיקים זיינען גערעכטיקייט,
די תּחבולות פון די רשעים זיינען באַטרוג.

¹¹די רייד פון די רשעים זיינען צו לויערן אויף בלוט,
אָבער דאָס מויל פון די רעכטפֿאַרטיקע איז
זיי מציל.

¹²די רשעים ווערן איבערגעקערט, און זיי זיינען ניטאָ,
אָבער דאָס הויז פון די צדיקים וועט באַשטיין.

¹³וועדליק זיין שכל ווערט אַ מענטש געלויבט,
און דער וואָס האָט אַ פֿאַרדרייט האַרץ, ווערט צו
שפּאַט.

¹⁴בעסער דער וואָס איז גרינגעשאַצט און האָט אַ
קנעכט,

איידער דער וואָס שטעלט זיך פֿאַר אַ נכבד, און
אים פעלט ברויט.

¹⁵דער גערעכטער קימערט זיך אום דעם לעבן פון
זיין בהמה,

און דאָס האַרץ פון די רשעים איז אומדערבאַרימדיק.

¹¹דער וואָס באַאַרבעט זיין ערד, האָט ברויט צו זאָט,
און דער וואָס יאָגט זיך נאָך פּוּסטע זאַכן, איז אָן שכל.

¹²דער רשע גלויסט דאָס געפאַנג פון די שלעכטע,
אַבער דער וואָרצל פון די צדיקים ברענגט אים.

¹³אין אַ פאַרזע פון די ליפן איז אַ שטרויכלונג פאַרן
שלעכטן,

אַבער דער צדיק קומט אַרויס פון אַ צרה.

¹⁴פון דער פּרוכט פון מענטשנס מויל וועט ער זיך
זעטן מיט גוטס,

און די טואונג פון אַ מענטשנס הענט וועט מען אים
אומקערן.

¹⁵דער וועג פון דעם נאַרן איז גלייך אין זיינע אויגן,
אַבער דער חכם הערט צו אָן עצה.

¹⁶דעם נאַרנס ערגערניש ווערט באַקאַנט אין אייגענעם
טאָג,

אַבער דער קלוגער פאַרדעקט די שאַנד.

¹⁷דער וואָס אָטעמט מיט אמת, וועט דערווייזן די
ריכטיקייט,

אַבער דער פאַלשער עדות איז אָן אָפּנאַר.

¹⁸פאַראַן דער וואָס פּלאַפּלט ווי שטעך פון אַ שווערד,
אַבער די צונג פון די קלוגע איז אַ היילונג.

¹⁹די ליפּ פון אמת וועט באַשטיין אויף אייביק,
אַבער אויף אַ רגע איז די צונג פון ליגן.

²⁰אַפּווענאַרט ווערט דאָס האַרץ פון די וואָס טראַכטן
ביז,

אָבער ביי די וואָס באַראָטן פריד איז אַ פרייד.
 21 דעם צדיק וועט ניט אַיינפאלן קיין שום אומרעכט,
 אָבער די רשעים זיינען פול מיט בייז.
 22 און אומווערדיקייט ביי גאָט זיינען ליגערישע ליפן,
 און זיין רצון די וואָס באַגייען זיך וואַרהאַפטיק.
 23 אַ קלוגער מענטש פאַרדעקט די קענשאַפט,
 אָבער דאָס האַרץ פון די נאַרן רופט אויס די טיפשות.
 24 די האַנט פון די פלייסיקע וועט געוועלטיקן,
 און די אָפגעלאָזטע וועט ווערן צו צינו.
 25 איז דאָ אַ זאָרג אין עמיצנס האַרצן, זאָל מען זי
 פאַרדריקן,
 וואַרום אַ גוט וואַרט מאַכט זי פריילאך.
 26 דער צדיק געפינט אויס פון זיין חבר,
 און דער וועג פון די רשעים פאַרפירט זיי.
 27 דער אָפגעלאָזטער וועט ניט כאַפן זיין פאַנג,
 און דאָס טייערסטע גוטס פון אַ מענטשן איז פלייסי
 זיין.
 28 אין דעם שטעג פון גערעכטיקייט איז לעבן,
 און אויפן שליאַך פון איר וועג איז ניטאָ קיין טויט.
 יג יא קלוגער זון לאָזט זיך לערנען פון פאַטער,
 אָבער דער שפעטער וויל ניט הערן אַ בייזער.
 2 פון דער פרוכט פון זיין מויל עסט אַ מענטש גוטס,
 אָבער דער באַגער פון די פעלשער איז אומרעכט.

⁸דער וואָס פּאַסט אויף זיין מויל, פאַרהיט זיין זעל,
דער וואָס שפּאַרט אויף זיינע ליפּן, אויף אים וועט
זיין אַ בראַך.

⁴די זעל פון דעם פּוילן גאַרט און האָט גאַרנישט,
אַבער די זעל פון די פּלייסיקע וועט ווערן פעט.

⁶דער צדיק האָט פּיינט אַ פּאַלש וואָרט,
און דער רשע פּירט זיך מיאוס און שענדלאַך.

⁶רעכטפּאַרטיקייט פאַרהיט דעם וואָס זיין וועג איז
ערלאַך,
און שלעכטיקייט פאַרדרייט דעם זינדיקן.

⁷פּאַראַן דער וואָס שטעלט זיך רייך און האָט גאַרנישט,
דער וואָס שטעלט זיך אַרעם ביי אַ גרויס פּאַרמעג.

⁸אַן אויסלייז פאַר אַ מענטשנס לעבן איז זיין עשירות,
אַבער דער אַרעמאַן הערט צומאַל ניט קיין
אַנגעשריי.

⁹די ליכטיקייט פון די צדיקים איז פּריילאַך,
אַבער דאָס ליכט פון די רשעים לעשט זיך אויס.

¹⁰דורך מוטוויליקייט מאַכט מען בלוז אַן קריג,
אַבער ביי די איבערלייגטע איז חכמה.

¹¹אַ רייכטום פון דער לופט ווערט געמינערט,
אַבער דער וואָס קלייבט ביסלאַכווייז פּאַרמערט.

¹²אַ פּאַרצויגענע וואָרטעניש מאַכט קראַנק דאָס האַרץ,
און אַ בוים פון לעבן איז אַ באַגער וואָס קומט אָן.

¹³דער וואָס פאַראַכט דאָס וואָרט, אים וועט געשען
בייז,

אַבער דער וואָס האָט מורא פאַרן געבאַט, ער וועט
באַלוינט ווערן.

¹⁴די לערנונג פון דעם חכם איז אַ קוואַל פון לעבן,
זיך אַפצוקערן פון די נעצן פון טויט.

¹⁵אַ גוטער שכל גיט צו חן,
אַבער דער וועג פון די פעלשער איז האַרט.

¹⁶יעטוועדער קלוגער פירט זיך מיט פאַרשטאַנדיקייט,
אַבער דער נאַר שפּרייט אויס די טיפּשות.

¹⁷אַן אומערלאַכער שליח וועט אַריינפאַלן אין אַן
אומגליק,

און אַ טרייער געשיקטער איז אַ היילונג.

¹⁸אַרעמקייט און שאַנד האָט דער וואָס מיידט אויס
מוסר,

אַבער דער וואָס אַכט אויף שטראַף וועט קריגן כבוד.

¹⁹אַ געבראַכענע תּאווה איז וויל פאַר דער זעל,
אַבער אַן אומווערדיקייט ביי די נאַרן איז זיך
אַפקערן פון שלעכטס.

²⁰דער וואָס גייט אום מיט קלוגע, וועט קלוג ווערן,
און דער וואָס חברט זיך מיט נאַרן, וועט
פאַראומגליקט ווערן.

²¹די זינדיקע יאָגט נאָך דאָס בייז,
און די צדיקים באַצאָלט מען גוטס.

א וואָרטשפּיל: נרצה-נרוע.

²²דער גוטער לאָזט ירושה פאַר קינדס קינדער,
און באַהאַלטן פאַרן צדיק איז דער פאַרמעג פון
דעם זינדיקן.

²³פיל שפּייז ברענגט דער אַקער פון די אַרעמע,
און רייכטום ווערט אָפּגעטאָן דורך אומגערעכטיקייט.

²⁴דער וואָס קאַרגט זיין רוט, האָט פּיינט זיין זון,
און דער וואָס האָט אים ליב, שטראַפט אים
באַצייטנס.

²⁵דער צדיק עסט ביז זיין לייב ווערט זאַט,
און דעם בויך פון די רשעים פעלט אויס.

יד יאָ קלוגע ווייב בויט אויף איר הויז,
און אַ נאַרנטע צעשטערט עס מיט אירע הענט.
²דער וואָס גייט אין זיין רעכטפאַרטיקייט, האָט מורא
פאַר גאָט,
און דער וואָס זיינע וועגן זיינען פאַרדרייט, פאַראַכט
אים.

³אין נאַרנס מויל איז אַ שטעקן פאַר זיין גאַוה,
און די ליפּן פון די קלוגע פאַרהיטן זיי.

⁴אַן אַקסן איז די קאַריטע ליידיק,
און פיל תבואה איז אין כּוּח פון דעם אַקס.

⁵אַ באַגלויבטער עדות נאַרט ניט אָפּ,
און מיט אָפּנאַרענישן אַטעמט דער פאַלשער עדות.

⁶דער שפּעטער זוכט חכמה און ניטאָ,
און וויסן איז גרינג דעם פאַרשטאַנדיקן.

- 7י גיי אַזעק פון אַ מענטשן אַ נאַר ,
 סײַדן ווילסט ניט קענען פאַרשטאַנדיקע ליפן.
- 8די חכמה פון דעם קלוגן איז אין באַטראַכטן זיין וועג,
 און די טיפשות פון דעם נאַרן איז אין באַטרוג.
- 9בײַ די נאַרן איז זינד אַ פירשפרעכער,
 און צווישן די רעכטפאַרטיקע-גוטוויליקייט.
- 10דאָס האַרץ ווייס איר אײגענע ביטערקייט,
 און אין איר שמחה קען זיך אַ פרעמדער ניט מישן.
- 11דאָס הויז פון די רשעים ווערט פאַרטיליגט,
 און דאָס געצעלט פון די רעכטפאַרטיקע בליט.
- 12פאַראַן אַ וועג וואָס איז גלייך ביים מענטשן,
 און זיין סוף זײנען וועגן פון טויט.
- 13אַפילו ביים לאַכן טויט ווי דאָס האַרץ,
 און דער סוף פון שמחה איז טרויער.
- 14פון זײנע וועגן וועט געזעטיקט ווערן דער
 פאַלשהאַרציקער,
 און דער גוטער מענטש פון וואָס אין אים.
- 15אַ נאַר גלויבט אַלצדינג,
 אָבער דער קלוגער באַטראַכט זיין טריט.
- 16דער חכם שײט זיך, און קערט זיך אָפּ פון שלעכטס,
 און דער נאַר נעמט זיך איבער, און איז זיכער.
- 17אַ גיכער כעסן באַגײט נאַרישקייט,
 און אַ מענטש מיט בײזע געדאַנקען ווערט פאַרהאַסט.
- 18לײכטזיניקע אַרבן נאַרישקייט,

- און קלוגע באַקריינען זיך מיט קענשאַפט.
 19 די שלעכטע בייגן זיך פאַר די גוטע,
 און די רשעים פאַר די טויערען פון צדיק.
 20 אַפילו ביי זיין חבר ווערט פאַרהאַסט דער אַרעמאַן,
 און די גוטע פריינט פון עושר זיינען פיל.
 21 דער וואָס איז מבוה זיין חבר, זינדיקט,
 און דער וואָס לייטזעליקט די געדריקטע, אַז וויל
 איז צו אים!
 22 פאַרוואָר, די וואָס טראַכטן בייז בלאַנדזשען,
 און גענאָד און טריישאַפט פאַר די וואָס טראַכטן גוטס.
 23 אין יעטוועדער אַנשטרענג איז דאָ אַ נויץ,
 אָבער ליפּנגערייד איז בלויז צום שאַדן.
 24 אַ קרוין פאַר די חכמים איז זייער עשירות,
 די טיפּשות פון די נאַרן בלייבט טיפּשות.
 25 אַן אמתער עדות ראַטעוועט נפשות,
 אָבער דער וואָס אַטעמט מיט ליגנס איז אַן אַפּנאַר.
 26 אין מורא פאַר גאָט איז אַ שטאַרקער ביטחון,
 און פאַר די קינדער וועט עס זיין אַ באַשיצונג.
 27 מורא פאַר גאָט איז אַ קוואַל פון לעבן,
 זיך אַפּצוקערן פון די נעצן פון טויט.
 28 אין פיל פאַלק איז די פראַכט פון דעם מלך,
 און אַן פאַלק איז אַ בראַך פאַרן פירשט.
 29 דער וואָס איז אַיינגעהאַלטן אין צאָרן האָט גרויס
 פאַרשטאַנדיקייט,

און דער וואָס האָט אַ קורץ געמיט, קלייבט אויף
נאַרישקייט.

¹⁰ אַ געזונט פּאַרן לייב איז אַ געלאַסן האַרץ,
און אַ פּוילונג אין די ביינער איז קנאה.

¹¹ דער וואָס דריקט דעם אַרעמאַן, לעסטערט זיין
באַשעפּער,

און דער וואָס דערבאַרימט זיך אויפן אביון, גיט
אים כבוד.

¹² אין זיין אומגליק ווערט געשטויסן דער רשע,
אַבער דער צדיק איז באַשיצט ביז אין זיין טויט.

¹³ אין האַרצן פון דעם פּאַרשטאַנדיקן רוט די חכמה,
אַבער וואָס אינעווייניק ביי די נאַרן ווערט באַקאַנט.

¹⁴ גערעכטיקייט דערהייבט אַ פּאַלק,
און זינד איז די שאַנד פון אומות.

¹⁵ דעם מלכס גוטויליקייט איז צום קלוגן קנעכט,
און זיין גרימצאָרן וועט זיין אויפן טויגעניכטס.

טו יאָ וויכער ענטפּער האַלט אָפּ צאָרן,
און אַ פּאַרדראַסיק וואָרט ברענגט אויף פעס.

¹ די צונג פון די קלוגע איז ווילקענעוודיק,
און דאָס מויל פון נאַרן גאַווערט טיפּשות.

² אין יעטוועדער אָרט זיינען די אויגן פון גאָט,
זיי זעען די שלעכטע און די גוטע.

³ אַ מילדע צונג איז אַ בוים פון לעבן,
און פּאַלשקייט אויף איר איז אַ בראַך פאַרן געמיט.

- ⁵דער נאַר פאַראַכט זיין פאַטערס מוסר,
און דער וואָס אַכט אויף שטראַף איז געשייט.
- ⁶אין הויז פון דעם צדיק איז גרויס רייכטום,
און אין אַיינקום פון רשע איז אַ צרה.
- ⁷די ליפן פון די קלוגע פאַרשפּרייטן קענשאַפט,
און דער שכל פון די נאַרן – ניט ריכטיקס.
- ⁸דאָס שלאַכטאַפּפער פון די רשעים איז אַן
אומווערדיקייט ביי גאָט,
און די תפילה פון רעכטפאַרטיקע איז זיין רצון.
- ⁹אַן אומווערדיקייט ביי גאָט איז דער וועג פון דעם
רשע,
און דעם וואָס יאָגט זיך נאָך גערעכטיקייט האָט ער
ליב.
- ¹⁰אַ בייזע שטראַף איז פאַר דעם וואָס פאַרלאָזט דעם
וועג,
דער וואָס האָט פיינט מוסר וועט שטאַרבן.
- ¹¹די אונטערערד און דער אָפּגרונט זיינען פאַר גאָט,
היינט ווי שוין די הערצער פון די מענטשנינדער!
- ¹²דער שפּעטער האָט ניט ליב מע זאָל אים שטראַפן,
ער וויל ניט גיין צו די חכמים.
- ¹³אַ פריילאָך האַרץ מונטערט אויף דעם פנים,
און פון האַרצקלעמעניש ווערט דאָס געמיט
דערשלאָגן.
- ¹⁴דאָס האַרץ פון דעם פאַרשטאַנדיקן ווכט קענשאַפט,
און דאָס מויל פון די נאַרן פיטערט זיך אויף טיפשות.

¹⁵אַלע טעג פון דעם אָרעמאַן זיינען שלעכטע,
אָבער ביי דעם וואָס האָט אַ פריילאָך האַרץ איז
תמיד אַ סעודה.

¹⁶בעסער ווינציק מיט גאַטספּאַרכטיקייט,
איידער אַ גרויסער אוצר מיט צעטומלטקייט דערביי.
¹⁷בעסער אַ מאָלצייט פון גרינס וווּ ליבשאַפט איז דאָ,
איידער אַ געשטאַפטער אָקס מיט שנאה דערביי.

¹⁸אַ כּעסן מאַכט אָן שטרייט,
און אַן אַיינגעהאַלטענער אין צאָרן שטילט אַיין קריג.
¹⁹דער וועג פון דעם פּוילן איז ווי פאַרצאַמט מיט
דערנער,
אָבער דער שטעג פון דעם רעכטפּאַרטיקן איז
אויסגעגלייכט.

²⁰אַ קלוגער זון דערפרייט דעם פּאַטער,
און אַ נאַרישער מענטש איז מבוה זיין מוטער.
²¹נאַרישקייט איז אַ פרייד ביי דעם וואָס פעלט שכל,
אָבער אַ מענטש מיט פאַרשטאַנדיקייט גייט גלייך.

²²אַן באַראָט ווערן טראַכטונגען פאַרשטערט,
און דורך פיל יועצים קומען זיי צו שטאַנד.
²³אַ מענטש האָט פרייד פון דעם ענטפער פון זיין מויל,
און אַ וואָרט אין דער צייט — ווי גוט דאָס איז!
²⁴דער וועג פון לעבן איז אַרויפצו פאַרן קלוגן,
כדי זיך אָפצוקערן פון דער אונטערערד אונטן.
²⁵דאָס הויז פון די שטאַלצע רייסט גאַט אויס,

און ער שטעלט אויף דעם גרענעץ פון דער אַלמנה.
 אַן אומווערדיקייט ביי גאָט זיינען מחשבות פון בייז, ²⁶
 און ריין [ב״י אים] זיינען ווערטער פון ליבלאַצקייט.
 זיין הויז פאַראומגליקט דער וואָס איז גייציק נאָך ²⁷
 געוויין,
 און דער וואָס האָט פיינט מתנות וועט לעבן.
 דאָס האַרץ פון דעם צדיק קלערטנאָך צו ענטפערן, ²⁸
 און דאָס מויל פון רשעים גאַווערט ביזענישן.
 ווייט איז גאָט פון רשעים, ²⁹
 אָבער די תפילה פון די צדיקים הערט ער.
 אַ ליכט אין די אויגן איז דער וואָס דערפרייט דאָס ³⁰
 האַרץ,
 אַ גוטע בשורה מאַכט פעט דאָס געביין.
 דאָס אויער וואָס הערט צו דעם מוסר פון לעבן, ³¹
 וועט צווישן די חכמים רוען.
 דער וואָס מײַדט אויס מוסר, פאַראַכט זיין זעל, ³²
 אָבער דער וואָס הערט צו שטראַף, קריגט שכל.
 מורא פאַר גאָט איז די לערנונג פון חכמה, ³³
 און פאַר כבוד קומט צניעות.
 טז דעם מענטשנס זיינען די צוגרייטענישן פון האַרצן,
 אָבער פון גאָט איז דער ענטפער פון דער צונג.
 אַלע וועגן פון אַ מענטשן זיינען ריין אין זיינע אויגן,
 אָבער גאָט פאַרשט די געמיטער.
 לײַג אַרויף דייע טואוונגען אויף גאָט,

און דינע מחשבות וועלן צו שטאַנד קומען.
 אַלץ האָט גאָט געמאַכט פאַר זיין צוועק,
 און אויך דעם רשע פאַרן טאָג פון ביז.
 אַן אומווערדיקייט ביי גאָט איז איטלאַכער וואָס האָט
 אַ האָפּערדיק האַרץ;
 נאָ דיר מײַן האַנט! אים וועט ניט געשאַנקן ווערן.
 דורך גענאָד און אמת ווערט זינד פאַרגעבן,
 און דורך מורא פאַר גאָט קערט מען זיך אָפּ פון
 שלעכטס.
 יאָ גאָט באַוויליקט די וועגן פון אַ מענטשן,
 מאַכט ער אַפילו זיינע פיינט שלום מיט אים.
 בעסער ווינציק דורך גערעכטיקייט,
 אײדער פיל הכנסות דורך אומרעכט.
 דעם מענטשנס האַרץ דענקט זיין וועג,
 אָבער גאָט לענקט זיין טריט.
 יאָ כישוף איז אויפן מלכס ליפן,
 זיין מויל פעלשט ניט ביים משפט.
 ריכטיקע וואָג און וואָגשאַלן זיינען פון גאָט,
 זיין ווערק זיינען אַלע וואָגשטיינער פון בייטל.
 אַן אומווערדיקייט ביי מלכים איז טאָן שלעכטס,
 וואָרום דורך גערעכטיקייט באַשטייט דער טראָן.
 דער רצון פון מלכים איז אויפריכטיקע ליפן,
 און דעם וואָס רעדט די ריכטיקייט האָבן זיי ליב.
 דער גרימצאָרן פון מלך איז אַ מלאַך-הַמָּנֶת,

אָבער אַ קלוגער מאַן שטילט אים אַיין.
 15 אין שײן פון מלכס פנים איז לעבן,
 און זײן גוטויליקייט איז ווי אַ וואַלקן פון שפעטרעגן.
 16 ווי בעסער זיך אַינצוקויפן חכמה אײדער גאַלד!
 און זיך אַינצוקויפן שכל איז בילכער ווי זילבער.
 17 דער שטעג פון די רעכטפאַרטיקע איז זיך אָפצוקערן
 פון שלעכטס,
 דער וואָס היט זײן זעל, פאַסט אויף זײן וועג.
 18 פאַר אַ בראַך קומט שטאַלץ,
 און פאַר אַן אַנידערפאַל, אַ האַפערדיק געמיט.
 19 בעסער אַ נידעריק געמיט צווישן די באַשידענע,
 אײדער טײלן רויב מיט די שטאַלצע.
 20 דער וואָס אַכט אויף דעם וואָרט, וועט געפינען
 גוטס,
 און דער וואָס פאַרזיכערט זיך אויף גאַט, אַז וויל
 איז צו אים!
 21 מיטן קלוגהאַרציקן טרעפט זיך דער
 פאַרשטאַנדיקער,
 און זיסקײט פון די ליפן מערט לערנונג.
 22 שכל איז אַ קוואַל פון לעבן פאַר דעם וואָס האַט עס,
 און נאַרישקײט איז אַ שטראַף פאַר די נאַרן.
 23 דאָס האַרץ פון דעם חכם מאַכט קלוג זײן מויל,
 און מערט לערנונג אויף זײנע ליפן.
 24 האַניקזאַפט זײנען ליבלאַכע רײד,

- זיס פאַר דער זעל, און אַ היילונג פאַרן געביין.
 26 פאַראַן אַ וועג וואָס איז גלייך ביים מענטשן,
 און זיין סוף זיינען וועגן פון טויט.
 27 דער הונגער פון אַרבעטער אַרבעט אין אים,
 וואָרום זיין מויל טרייבט אים אָן.
 28 דער נידערטרעכטיקער מענטש גראָבט אויס ביין,
 און אויף זיין ליפּ איז ווי אַ בראַנדפֿייער.
 29 דער מענטש פון פאַרקערטקייט מאַכט אָן קריג,
 און דער אונטערהעצער צעשיידט גוטע פריינט.
 30 דער מאַן פון אומרעכט רעדט אָן זיין חבר,
 און פירט אים אויפן ניט גוטן וועג.
 31 דער וואָס דריקט צו די אויגן, איז דאָס אויסצוקלערן
 פאַרקערטקייט;
 דער וואָס בייסט די ליפּן, וויל אויספירן שלעכטס.
 32 אַ שיינע קרוין איז אַ גראָער קאָפּ;
 אויפן וועג פון גערעכטיקייט ווערט זי געפונען.
 33 בעסער אָן אַיינגעהאַלטענער אין צאָרן איידער אַ
 גיבור,
 און דער וואָס געוועלטיקט איבער זיין געמיט, איידער
 דער וואָס באַצווינגט אַ שטאַט.
 34 אין שוים וואָרפט מען דעם גורל,
 אָבער פון גאָט איז זיין יעטוועדער באַשייד.
 35 אין בעסער אַ טרוקענער ביסן און שלווה דערביי,
 איידער אַ הויז פול מיט פלייש-סעודות און קריג.

- יא קלוגער קנעכט געוועלטיקט איבער א זון א
 טויגעניכטס,
 און צווישן די ברידער קריגט ער א חלק ירושה.
 יב טיגל פאר זילבער, און א שמעלצאוויון פאר גאלד,
 אבער די הערצער פרוווט גאט.
 יג דער שלעכסטער הערט זיך איין צו דער ליפ
 פון אומרעכט,
 דער ליגער האַרכט צו דער צונג פון פאַרברעך.
 יד דער וואָס שפּאַט פון אַן אַרעמאַן, לעסטערט זיין
 באַשעפּער;
 דעם וואָס פרייט זיך אויף אַ בראַך, וועט ניט
 געשאַנקען ווערן.
 יו די קרוין פון אַלטע לייט זיינען קינדסקינדער,
 און די צירונג פון קינדער זיינען זייערע עלטערן.
 יא דעם מנוחל פאַסט ניט די שפּראַך פון ברייטקייט,
 נאָך ווינציקער דעם נדבן די שפּראַך פון ליגן.
 יב אַ חך־דימענט איז שוחד אין די אויגן פון זיין בעלן;
 ווהיין נאָר מע קערט זיך דערמיט באַגליקט מען.
 יג דער וואָס זוכט ליבשאַפט, פאַרדעקט אויף זינד,
 און דער וואָס חזרט איבער גערייד, צעשיידט גוטע
 פריינט.
 יד בייזער ווירקט מער אויפן פאַרשטאַנדיקן,
 ווי הונדערט קלעפּ אויפן נאַרן.
 יו דער ווידערשפּעניקער זוכט בייז,

אַבער אַן אומדערבאַרימדיקער שליח וועט
אַנגעשיקט ווערן אויף אים.

¹² בעסער אַ מענטשן זאָל אַנטרעפן אַ בערנטע באַרויבט
פון אירע יונגע,
אַבי ניט אַ נאַר מיט זיין טיפשות.

¹³ דער וואָס קערט אום אַ רעה פאַר אַ טובה,
וועט זיך ניט אַפּטאָן ביז פון זיין הויז.

¹⁴ ווי מע לאָזט לויז וואָסער איז דער אָנהייב פון
מחלוקת,

דרום, איידער דער קריג ברעכט אויס, לאָז אָפּ.

¹⁵ דער וואָס מאַכט גערעכט דעם שולדיקן,
און דער וואָס מאַכט שולדיק דעם גערעכטן,
זיי ביידע זיינען אַן אומווערדיקייט ביי גאָט.

¹⁶ וואָס טויג געלט אין דעם נאַרנס האַנט
אויף צו קויפן חכמה, אַז קיין שכל איז ניטאָ?

¹⁷ איין אַלע צייטן איז אַ חבר אַ גוטער פריינט,
אַבער פאַר אַ צרה איז אַ ברודער געבאַרן.

¹⁸ אַ מענטש אָן שכל איז דער וואָס גיט אַ האַנט,
וואָס איז עַרב אָן עַרבות פאַר זיין חבר.

¹⁹ דער וואָס האָט ליב קריג, האָט ליב פאַרברעך,
דער וואָס מאַכט הויך זיין טיר, זוכט אַ בראַך.

²⁰ דער וואָס האָט אַ קרום האַרץ, וועט ניט געפינען
קיין גוטס,

און דער וואָס דרייט מיט דער צונג, וועט אַריינפאַלן
אין בייז.

²¹דער וואָס געבערט אַ נאַרן, איז דאָס צו זיין קומער, און דער פּאָטער פון דעם נידערטרעכטיקן האָט ניט קיין נחת.

²²אַ פּריילאָך האַרץ איז אַ גוטע רפואה, און אַ דערשלאָגן געמיט טריקנט אויס דאָס געביין.

²³דער רשע נעמט אָן שוחד אויסן בוועם, צו פאַרדרייען די וועגן פון גערעכטיקייט.

²⁴פאַרן פנים פון פאַרשטאַנדיקן איז די חכמה, און די אויגן פון דעם נאַרן זיינען אין עק וועלט.

²⁵אַן ערגערניש פאַר זיין פּאָטער איז אַ זון אַ נאַר, און אַ ביטערניש פאַר זיין געווינערן.

²⁶קיין גוטס קומט ניט אַרויס פון שטראָפן אויך דעם צדיק,

פון שלאָגן אַדללייט פאַר רעכטפאַרטיקייט.

²⁷דער וואָס ווייס קענשאַפט, קאַרגט זיינע ווערטער, אַ מענטש מיט פאַרשטאַנדיקייט איז שפּאַרעוודיק אין געמיט.

²⁸אַפילו אַ נאַר אַז ער שווייגט ווערט גערעכנט אַ חכם; דער וואָס מאַכט צו זיינע ליפּן אַ פאַרשטאַנדיקער.

יח דער וואָס שייַדט זיך אָפּ, איז אויסן זיין ווילן; ביי יעטוועדער באַראָט וויל ער זיך אַרויסווייזן.

²דער נאַר וויל ניט פאַרשטאַנדיקייט,

נאַר אַז זיין שכל זאָל אַנטפלעקט ווערן.

³אַז דער רשע קומט, קומט אויך פאַראַכטונג,

און מיט שענדלאַכקייט - שפּאַט.

⁴טיפּע וואַסערן זיינען די ווערטער פון אַ מענטשנס
מויל,

אַ קוועליקער טייך איז דער ברוּנעם פון חכמה.

⁵קייַן גוטס קומט ניט אַרויס פון שאַנעווען דעם רשע,
כדי צו קריוודען דעם גערעכטן ביים משפט.

⁶די ליפּן פון דעם נאַרן קומען מיט קריג,
און זיין מויל רופט צו געשלעג.

⁷דאָס מויל פון דעם נאַרן איז אַ בראַך פאַר אים,
און זיינע ליפּן זיינען אַ נעץ פאַר זיין זעל.

⁸די ווערטער פון דעם אונטערהעצער זיינען ווי
געשמאַקע ביסנס,

און זיי נידערן אין די קאַמערן פון לייב.

⁹אויך דער וואָס איז אַפּגעלאָזט אין זיין אַרבעט,
איז אַ ברודער צו אַ מאַן און אויסברענגער.

¹⁰אַ שטאַרקער טורעם איז דער נאַמען פון גאָט,
צו אים לויפט דער צדיק און ווערט באַשיצט.

¹¹דער פאַרמעג פון דעם עושר איז זיין באַפעסטיקטע
שטאַט,

און ווי אין אַ הויכער מויער איז ער אין זיין אַיינבילדעניש.

¹²פאַר אַ בראַך ווערט האַפּערדיק דעם מענטשנס
האַרץ,

און פאַר כבוד קומט עניוּות.

¹³דער וואָס ענטפערט אַ זאַך איידער ער האָט
אויסגעהערט,

איז דאָס פון אים אַ נאַרישקייט און אַ שאַנד .
¹⁴אַ מענטשנס געמיט קען אויסהאַלטן זיין קראַנקשאַפט
אַבער אַ דערשלאָגן געמיט ווער קען עס
אַריבערטראָגן?
¹⁵דאָס האַרץ פון דעם פאַרשטאַנדיקן קויפט זיך אַיין
קענשאַפט,
און דאָס אויער פון די קלוגע זוכט קענשאַפט.
¹⁶אַ מענטשנס מתנה מאַכט פאַר אים אַ וואַרע,
און זי ברענגט אים פאַר גרויסע לייט.
¹⁷גערעכט איז דער ערשטער אין זיין טענה,
אַבער זיין חבר קומט און פאַרשט אים אויס.
¹⁸דער גורל מאַכט אויפהערן קריג,
און צווישן די שטרייטער צעשיידט ער.
¹⁹אַ געקרוינדעטן ברודער איז ושווערער צו געווינען
ווי אַ באַפעסטיקטע שטאָט,
און קריג זיינען ווי ריגלען פון אַ פאַלאַץ.
²⁰פון דער פרוכט פון אַ מענטשנס מויל וועט זיך זעטן
זיין לייב,
פון אַיינקום פון זיינע ליפן וועט ער זיך זעטן.
²¹טויט און לעבן זיינען אין דער מאַכט פון דער צונג,
און אירע גוטע פריינט וועלן עסן איר פרוכט.
²²דער וואָס האָט געפונען אַ ווייב, האָט געפונען גוטס,
און קריגט באַוויליקונג פון גאָט.
²³תַּחֲנוּנִים רעדט דער אַרעמאַן,

אָבער דער עושר ענטפערט צוות.

²⁴פאַראַן חברים אויף זיך צו פאַראומגליקן
און פאַראַן אַ גוטער פריינט מער צוגעטאָן פון אַ
ברודער.

¹יט ¹בעסער אַן אַרעמאָן וואָס גייט אין זיין ערלאַכקייט,
איידער דער וואָס האָט פאַרקרימטע ליפּן, און איז
אַ נאַר.

²אויך, פון זיך אַליין ניט קענען קומט ניט קיין גוטס,
און דער וואָס אַיילט זיך מיט די פיס, זינדיקט.

³אַ מענטשנס נאַרישקייט פאַרדרייט זיין וועג,
און אויף גאָט צערנט זיין האַרץ.

⁴רייכטום קריגט צו פיל גוטע פריינט,
און דער אַרעמאָן ווערט צעשיידט פון זיין גוטן
פריינט.

⁵אַ פאַלשן עדות וועט ניט געשאַנקען ווערן,
און דער וואָס אַטעמט מיט ליגן, וועט ניט אַנטרונען
ווערן.

פיל זוכן די לייטזעליקייט פון דעם נדבן,
און איטלאַכער איז אַ גוטער פריינט דעם געבער.

זאַלע ברידער פון דעם אַרעמאָן האָבן אים פיינט,
און ווי שוין דערווייטערן זיך פון אים זיינע גוטע
פריינט!

דער וואָס יאָגט זיך אַרום מיט ווערטער וועט ער
ביי זיי בלייבן.

א וואַרטשפּיל: יש רעים להתרועע.

⁸דער וואָס קויפט זיך אַיין שכל, האָט ליב זיין זעל,
דער וואָס היט פאַרשטאַנדיקייט, וועט געפינען גוטס.

⁹אַ פּאַלשן עדות וועט ניט געשאַנקען ווערן,
און דער וואָס אָטעמט מיט ליגנס, וועט אונטערגיין.

¹⁰תּענוג פּאַסט ניט פאַרן נאַרן,
היינט ווי שוין פאַר אַ קנעכט צו געוועלטיקן איבער
האַרן!

¹¹דער שכל פון אַ מענטשן איז אַינצוהאַלטן זיין צאָרן,
און אַ צירונג פאַר אים איז צו פאַרגעבן זינד.

¹²אַ ברום ווי פון אַ יונגן לייב איז דעם מלכס צאָרן.
און ווי טוי אויפן גראָז זיין גוטויליקייט.

¹³אַן אומגליק פאַר זיין פּאַטער איז אַ זון אַ נאַר;
און ווי אַ נודע טריפעניש זיינען די קריג פון אַ ווייב.

¹⁴הויז און גוטס איז אַ ירושה פון עלטערן,
אַבער אַ געראַטענע ווייב איז פון גאַט.

¹⁵פוילקייט וואַרפט אָן אַ דרעמל,
און אַן אָפּגעלאָטער נפש וועט הונגערן.

¹⁶דער וואָס היט דאָס געבאַט, היט זיין זעל,
דער וואָס פאַרוואַרלאָזט זיינע וועגן, וועט שטאַרבן.

¹⁷דער וואָס שיינקט דעם אַרעמאַן, אַנטלייט גאַט,
און זיין טובה וועט ער אים אומקערן.

¹⁸שטראָף דיין זון, ווען עס איז נאָך דאָ אַ האַפענונג,
אַבער זאָלסט זיך ניט אַנלייגן אים אומצוברענגען.

¹⁹אַ גרויסער כּעסן מוז ליידן די שטראָף,

וואַרום אַז דו ווילסט אים אַוועקרייסן, מאַכסטו נאָך
ערגער.

²⁰הער צו אָן עצה, און נעם אָן מוסר,
כדי דו זאָלסט קלוג זיין אין דיין סוף.

²¹פיל מחשבות זיינען אין מענטשנס האַרצן,
אַבער גאָטס באַראַט, ער וועט באַשטיין.

²²די תאַוה פון אַ מענטשן איז זיין שאַנד;
און בעסער אָן אַרעמאַן איידער אַ כּוֹבֵן.

²³מזראַ פאַר גאָט פירט צום לעבן,
און מע בלייבט זאַט, און ווערט ניט געשטראַפּט מיט
קיין ביז.

²⁴אַז דער פּוילער שטעקט אַריין זיין האַנט אין שיסל,
וויל ער זי צומאַל ניט צוטראַגן צו זיין מויל.

²⁵שלאַגסטו דעם שפּעטער, ווערט דער נאַר געשייט,
און מוסרט מען דעם פאַרשטאַנדיקן, לערנט ער
וויסן.

²⁶אַ זון וואָס ברענגט שאַנד און חרפה,
פאַרוויסט זיין פאַטער, פאַרטרייבט זיין מוטער.

²⁷הער אויף, מיין זון, — אויב דו ווילסט פאַלגן מוסר —
צו ווייכן פון די ווערטער פון קענשאַפּט.

²⁸גערעכטיקייט שפּאַט פון דעם נידערטרעכטיקן
עדות,

און פאַלשקייט צעמישט דאָס מויל פון די רשעים.

²⁹אָנגעברייט פֿאַר די שפּעטער זיינען שטראָפֿן,
און קלעפּ פֿאַרן רוקן פֿון די נאַרן.

כ יאָ שפּעטער איז דער וויין, אַ ליאַרעמער דער טראַנק,
און איטלאַכער וואָס גיט זיך אָפּ דערמיט איז ניט
קיין חכם.

^אאַ ברום ווי פֿון אַ יונגן לייב איז דעם מלכס אַימָה,
דער וואָס דערצערנט אים פֿאַרזינדיקט זיין לעבן.

^באַ כבוד פֿאַר אַ מענטשן איז זיך אָפּצוהאַלטן פֿון קריג,
אַבער איטלאַכער נאַר ברעכט אַרויס.

^גדער פּוילער אַקערט ניט אום ווינטער,
און אין שניטציט בעטלט ער, און האָט גאַרנישט.

^דאַ טיפּער וואָסער איז דער מיין אין אַ מענטשנס
האַרץ,
אַבער אַ מענטש מיט פֿאַרשטאַנדיקייט שעפט אים
אַרויס.

^הדאָס רוב מענטשן רופן אויס איטלאַכער זיין
גינציקייט,

אַבער אַ געטרייען מענטשן ווער קען געפינען?

^ואין זיין ערלאַכקייט גייט דער צדיק;
אַ וויל צו זיינע קינדער נאָך אים!

^זדער מלך וואָס זיצט אויפן טראַן פֿון משפט,
זיפט דורך מיט זיינע אויגן אַלדאָס ביזו.

^חווער קען זאָגן: איך האָב געלייטערט מיין האַרץ,
איך בין ריין פֿון מיינע זינד?

- ¹⁰ צווייערליי וואָגשטיינער, צווייערליי מאָסן,
זיי ביידע זיינען אַן אומווערדיקייט ביי גאָט.
- ¹¹ שוין אַ אינגל ווערט דערקענט אין זיינע מעשים,
אויב ריין און אויב רעכטפאַרטיק איז זיין טאָן.
- ¹² דאָס אויער וואָס הערט, און דאָס אויג וואָס זעט,
זיי ביידע האָט גאָט געמאַכט.
- ¹³ וואָלסט ניט ליב האָבן שלאָף, כדי וואָלסט ניט
פאַראַרעמט ווערן,
האַלט דינע אויגן אָפן, וועסטו האָבן ברויט צו זאָט.
- ¹⁴ „שלעכט! שלעכט!“ זאָגט דער קונה,
און גייט ער אַוועק, דענסמאָל באַרימט ער זיך.
- ¹⁵ פאַראַן גאָלד און פערל אַ סך,
אַבער די טייערסטע צירונג זיינען ליפן מיט
קענשאַפט.
- ¹⁶ נעם צו זיין בגד, אויפן ער איז עָרב געווען פאַר אַן
אַנדערן,
און נעם זיין משכון פאַר דער פרעמדער.
- ¹⁷ זיס איז דעם מענטשן ברויט פון פאַלשקייט,
אַבער דערנאָך ווערט זיין מויל פול מיט זשויר.
- ¹⁸ געדאַנקען קומען צו שטאַנד דורך אַן עצה,
און מיט תחבולות פיר מלחמה.
- ¹⁹ אַ רכילות־טרײַבער אַנטפלעקט אַ סוד,
און מיט דעם וואָס האָט אָפּגען ליפן וואָלסטו זיך ניט
מישן.

²⁰דער וואָט שילט זיין פּאָטער און זיין מוטער,
וועט זיין ליכט פּאַרלאָשן ווערן אין שטאַקפּינצטער.

²¹אַ נחלה וואָס קומט אָן גיך אין אָנהייב,
וועט איר סוף זיין ניט געבענטשט.

²²זאָלסט ניט זאָגן: איך וועל אָפּצאָלן שלעכטס;
האַף צו גאָט, און ער וועט דיך העלפּן.

²³אַן אומווערדיקייט ביי גאָט איז צווייערליי וואָג-
שטיינער,

און פּון פּאַלשע וואָגשאָלן קומט ניט קיין גוטס.

²⁴פּון גאָט זיינען דעם מענטשנס טריט,
און וואָס פּאַרשטייט דער מענטש זיין וועג?

²⁵אַ שטרויכלונג פאַר אַ מענטשן איז זיך אַרויסצורעדן:
הייליק!

און נאָכן נדר איבערצוקלערן.

²⁶אַ קלוגער מלך ווינטשופלט די רשעים,
און ער קערט אויף זיי דעם דרעשראָד.

²⁷אַ ליכט פּון גאָט איז דעם מענטשנס נשמה,
עס זוכט דורך אַלע קאַמערן פּון לייב.

²⁸גענאָד און אמת באַהיטן דעם מלך,
און ער האַלט אויף מיט גענאָד זיין טראָן.

²⁹די צירונג פּון יונגעלייט איז זייער כּוח,
און די שיינקייט פּון זקנים איז אַ גראַער קאָפּ.

³⁰וונדיקע בייַלן זיינען אַ לייטערונג פּון ביז,
דעסגלייכן שלעק אינעווייניק אין לייב.

כא ¹בעכן וואַסער איז דעם מלכס האַרץ אין גאַטס האַנט,
וזהין נאָר ער וויל, נייגט ער עס.

²יעטוועדער וועג פון מענטשן איז גלייך אין זיינע אויגן,
אַבער גאַט פאַרשט די הערצער.

³טאָן גערעכטיקייט און רעכט
איז בילכער ביי גאַט ווי אַ שלאַכטאַפּפער.

⁴האַפּערדיקע אויגן און אַ שטאַלץ האַרץ
איז דער זינדיקער אַקער פון די רשעים.

⁵די געדאַנקען פון פלייסיקן פירן רק צו שפּע,
און איטלאַכער וואַס איז אַייליק-רק צו פאַרמינערונג.

⁶אוצרות געמאַכט דורך אַ פאַלשער צונג זיינען
אָוועקגעבלאָזענער הויך,
די וואַס [זוכן זיי] זוכן דעם טויט.

⁷דער רויב פון די רשעים שלעפט זיי אָוועק,
ווייל זיי ווילן ניט טאָן קיין גערעכטיקייט.

⁸פאַרקערט איז דעם מענטשנס וועג און פרעמד,
אַבער דער ריינער, זיין טאָן איז רעכטפאַרטיק.

⁹בעסער וויינען אויף אַ ווינקל דאָך,
איידער אין איין הויז מיט אַ ווייב אַ קריגערן.

¹⁰די זעל פון דעם רשע גלוסט ביזו,
זיין חבר ווערט ניט געלייטועליקט אין זיינע אויגן.

¹¹אַז מע שטראַפּט דעם שפּעטער, ווערט דער נאָר
קלוג;
און אַז מע לערנט דעם קלוגן, קריגט ער קענשאַפּט.

- ¹²אז דער צדיק האָט אַיינועעניש מיטן רשעים הויז,
פאַרפירט ער די רשעים צום בייזן.
- ¹³דער וואָס פאַרשטאַפט זיין אויער פאַר דעם
אַרעמאַנס געשרי,
וועט ער אויך רופן, און ניט געענטפערט ווערן.
- ¹⁴אַ מתנה פאַרבאַרגענערהייט פאַרבייגט דעם כּעס,
און שוחד אין בוועם, דעם שטאַרקסטן גרימצאָרן.
- ¹⁵אַ פרייד פאַרן צדיק איז טאָן גערעכטיקייט,
און אַ שרעק פאַר די וואָס טוען אומרעכט.
- ¹⁶אַ מענטש וואָס בלאַנדזשעט פון דעם וועג פון
קלוגשאַפט,
וועט רוען אין דעם געזעמל פון מתים.
- ¹⁷דער וואָס האָט ליב ווילטאָג, ווערט אַן אַרעמאַן,
דער וואָס האָט ליב וויין און אייל, ווערט ניט רייך.
- ¹⁸אַן אויסלייז פאַר דעם צדיק איז דער רשע,
און אַנשטאַט די רעכטפאַרטיקע קומט דער
פעלשער.
- ¹⁹בעסער צו ווינען אין אַ מדבר־לאַנד,
איינער מיט אַ ווייב אַ קריגערן אין ערגערניש.
- ²⁰אַ גלוסטיקער אוצר און אייל איז אין דער ווינונג
פון דעם חכם,
אַבער דער נאַרישער מענטש שלינגט עס אַיין.
- ²¹דער וואָס יאָגט זיך נאָך גערעכטיקייט און גענאָד,
געפינט לעבן, הצלחה, און כבוד.
- א וואָרטשפּיל: זָדקה, אין צוויי באַטייטן.

²²דער חכם קומט אויף אַ שטאַט פון גיבורים,
און מאַכט נידערן איר זיכערע פעסטונג.

²³דער וואָס היט זיין מויל און זיין צונג,
היט פון צרות זיין זעל.

²⁴דער מוטוויליקער בעל-גאווה, זיין נאָמען איז
שפעטער—

דער וואָס פירט זיך מיט מוטוויליקער חוצפה.

²⁵די תאווה פון דעם פוילן טייט אים אַוועק,
ווייל זיינע הענט ווילן ניט אַרבעטן.

²⁶אַ גאַנצן טאָג באַגערט דער געריקער,
אַבער דער צדיק גיט און הערט ניט אויף.

²⁷דאָס שלאַכטאַפּפער פון די רשעים איז אַן
אומווערדיקייט,

היינט ווי נאָך אַז מע ברענגט עס מיט אַ ביזער מחשבה!

²⁸אַ פאַלשער עדות ווערט צעמישט,
אַבער דער מענטש וואָס האָט געהערט, רעדט מיט
פעסטקייט.

²⁹דער שלעכטער מענטש גייט מיט אַ פאַרשייט פנים,
אַבער דער רעכטפאַרטיקער, ער פאַסט אויף זיין
וועג.

³⁰ניטאָ קיין חכמה און קיין פאַרשטאַנדיקייט
און קיין עצה אַקעגן גאָט.

³¹דער פערד ווערט צוגעגרייט פאַר דעם טאָג פון
מלחמה,

אָבער די ישועה איז פון גאָט.

כב יא נאָמען איז בעסער פון גרויס עשירות,
א גוטער חן, פון זילבער און פון גאָלד.

²רײך און אָרעם שטויסן זיך אָן איינאַנדער,
אָבער זײ בײַדן האָט גאָט באַשאַפן.

³דער קלוגער זעט, און פאַרבאָרגט זיך,
און די נאַרן גײען חײטער, און ווערן געשטראַפּט.

⁴דער לײן פון עניוּת – פון מזרא פאַר גאָט,
איז עשירות, און כבוד, און לעבן.

⁵דערנער און נעצן זײנען אויפן וועג פון דעם קרומען,
דער וואָס היט זײן זעל, זאָל זיך דערווײטערן פון זײ.

⁶געוויזן דעם אינגל אויף זײן וועג;
אפילו אַז ער וועט אַלט ווערן, וועט ער זיך ניט
אָפקערן דערפון.

⁷דער עוֹשר געוועלטיקט איבער די אָרעמע,
און דער לײער איז אַ קנעכט ביים מלֵנָה.

⁸דער וואָס נײט אומרעכט וועט שניידן אומגליק,
און די רוט פון זײן חוצפה וועט פאַרלענדט ווערן.

⁹דער וואָס האָט אַ גוט אויג, ער ווערט געבענטשט,
וײל ער גיט פון זײן ברויט דעם אָרעמאַן.

¹⁰טרייב אַרויס דעם שפּעטער, און קריג וועט אַוועק,
און שטרייט און שאַנד וועלן אויפהערן.

¹¹דער וואָס האָט ליב רײנהאַרציקײט,

וואָס האָט חן אויף די ליפּן, איז דער מלך זיין חבר.

¹²די אויגן פון גאָט היטן דעם פאַרשטאַנדיקן,
און ער פאַרדרייט די רייד פון דעם פעלשער.

¹³דער פוילער זאָגט: אַ לייב איז דערויסן,
איך וועל אין גאָס געהרגעט ווערן.

¹⁴אַ טיפע גרוב איז דאָס מויל פון פרעמדע פרויען,
דער פאַרשאַלטענער פון גאָט פאַלט אַרײַן אַהין.

¹⁵נאַרישקייט איז אַיינגעבונדן בײַ דעם אינגל אין האַרצן,
די שטראָפרוט וועט זי דערווייטערן פון אים.

¹⁶מע רויבט דעם אַרעמאָן, און בײַ אים מערט זיך,
מע גיט דעם עושר, און עס ווערט בלויו געמינערט.

¹⁷נייג צו דיין אויער, און הער די ווערטער פון די חכמים,
און דיין האַרץ זאָלסטו צולייגן צו מיין קענשאַפט.
¹⁸וואָרום וויל וועט זיין, אַז דו וועסט זיי היטן אין דיין
לייב,

אַז זיי וועלן אַלע זיין אָנגעברייט אויף דינע ליפּן.
¹⁹כדי דיין ביטחון זאָל זיין אויף גאָט,

האָב איך עס היינט דרך געמאַכט וויסן, יאָ דרך.
²⁰פאַרוואָר, איך האָב דיר אויפגעשריבן געהויבענע
ווערטער,

מיט עצות און קענשאַפט.

יבדי דרך צו מאַכן וויסן די ריכטיקע ווערטער פון
אמת,

כדי זאָלסט ענטפערן אמתע ווערטער די וואָס האָבן
דרך געשיקט.

22 וְאָלְסַט נִיט בַּאָגוּלְען דַּעַם שׁוּאַכֵן, ווִייל עַר אִיז
שׁוּאַךְ,

און נִיט דריקן דַּעַם אָרַעמאַן אין טויער.
23 וּוּאָרום גאַט וועט זיך אָננעמען זייער קריג,
און רויבן זייערע רויבער דאָס לעבן.

24 וְאָלְסַט זיך נִיט חֶבְרֵן מִיט אַ צאַרנדיקן מענטשן,
און מִיט אַ כַּעסן וְאָלְסַטוּ נִיט צונויפקומען;
25 טאַמער וועסטו לערנען זיינע וועגן,
און וועסט נעמען אַ שטרויכלונג פאַר דיין זעל.

26 וְאָלְסַט נִיט זיין פֿון די וואָס גיבן אַ האַנט,
פֿון די וואָס זיינען עָרֵב פֿאַר חֹבֹת.
27 אַז דו וועסט נִיט האָבן צו באַצאַלן,
נאָך וואָס זאַל מען צונעמען דיין געלעגער פֿון אונטער
דיר?

28 וְאָלְסַט נִיט איבעררוקן דַּעַם גרענעץ פֿון פֿאַרצייטן,
וואָס דייןע עלטערן האָבן געמאַכט.

29 וועסטו אַ מענטשן פֿלינק אין זיין אַרבעט,
וועט ער שטיין פֿאַר מלכים;
ער וועט נִיט שטיין פֿאַר נידעריקע.

כג 1 אַז דו זעצסט זיך עסן מִיט אַ געוועלטיקער,
וְאָלְסַטוּ גוט פֿאַרשטיין וועמען דו האָסט פֿאַר דיר;
2 וואָרום דו שטעקסט זיך אַרײַן אַ מעסער אין דער
קעל,

אויב דו ביסט אַ מענטש אַ פֿרעסער.

⁹וּזְאֵלֶסֶט נִיט גַאָרן נֶאָךְ זײנע מאַכֻּלִים,
וואַרום דאָס איז פֿאַלשע שפּײַז.

וּזְאֵלֶסֶט זײך נִיט מאַטערן צו ווערן רײך;
פֿון זײנען שלאָג עס דיר אַרויס.
¹⁰הײבסט אויף דײנע אויגן דערויף, און שוין איז עס
ניטאָ;
וואַרום מאַכן פֿליגלען מאַכט עס זײך,
ווי אַן אָדלער וואָס פֿליט צום הימל.

¹¹וּזְאֵלֶסֶט נִיט עסן דאָס ברויט פֿון דעם וואָס האָט אַ
בײַז אויג,
און זְאֵלֶסֶט נִיט גַאָרן נֶאָךְ זײנע מאַכֻּלִים;
וואַרום עס איז אַזוי ווי ער וואָלט אויסרעכענען בײַ
זײך;
„עס און טרינק!“ זאָגט ער צו דיר,
אַבער זײן האַרץ איז נִיט מיט דיר.
¹²דײַן ביסן וואָס דו האָסט אויפֿגעגעסן, וועסטו
אויסברעכן,
און האָסט אומזיסט אויסגעבראַכט דײנע זיסע רײד.

איין די אויערן פֿון דעם נאָרן זְאֵלֶסֶטוּ נִיט רעדן,
וואַרום ער וועט פֿאַראַכטן דעם שכל פֿון דײנע
ווערטער.

¹³וּזְאֵלֶסֶט נִיט איבעררוקן דעם גרענעץ פֿון פֿאַרצײטן,
און אין די פעלדער פֿון יתומים זְאֵלֶסֶטוּ נִיט אַרײַנגײן;
¹⁴וואַרום זײער אויסלייזער איז שטאַרק,
ער וועט זײך אָננעמען זײער קריג אַקעגן דיר.

- ¹² לייג צו דיין האַרץ צו מוסר,
און דייע אויערן צו ווערטער פון פאַרשטאַנדיקייט.
- ¹³ וואָלסט ניט פאַרמיידן שטראַף פון דעם אינגל;
אַז דו וועסט אים שלאָגן מיט דער רוט, וועט ער ניט
שטאַרבן.
- ¹⁴ דו וועסט אים שלאָגן מיט דער רוט,
און וועסט מציל זיין זיין זעל פון דער אונטערערד.
- ¹⁵ מיין זון, אַז דיין האַרץ וועט זיין קלוג,
וועט אויך מיין האַרץ זיך פרייען.
¹⁶ און מיינע נירן וועלן אַנקוועלן,
אַז דייע ליפן וועלן רעדן די ריכטיקייט.
- ¹⁷ וואָל דיין האַרץ ניט מקנא זיין די זינדיקע,
נאָר בלויז די גאַטספאַרכטיקע אַ גאַנצן טאָג.
¹⁸ וואָרום פאַרוואָר, עס איז דאָ אַ לעצט,
און דיין האַפענונג וועט ניט פאַרשניטן ווערן.
- ¹⁹ הער צו, זון מיינער, און ווער קלוג,
און פיר אויפן וועג דיין האַרץ.
- ²⁰ וואָלסט ניט זיין פון די וואָס זויפן וויין,
פון די וואָס פרעסן זיך אָן מיט פלייש;
²¹ וואָרום אַ פרעסער און אַ זויפער ווערט פאַראַרעמט.
און שמאַטעס קליידט אָן שלעפּעריי.
- ²² הער צו דיין פאַטער וואָס האָט דיך געבאָרן,
און וואָלסט ניט פאַראַכטן דיין מוטער אַז זי איז אַלט.
- ²³ קויף אמת און וואָלסט עס ניט פאַרקויפן —
חכמה, און מוסר, און פאַרשטאַנדיקייט.
- ²⁴ קוועלן קוועלט אָן דער פאַטער פון דעם צדיק,

און דער וואָס האָט געבאַרן אַ חכם פרייט זיך מיט
אים.

²⁵וואָל זיך פרייען דיין פּאָטער און דיין מוטער,
און וואָל קוועלן דיין געווינערן.

²⁶גיב מיר, מיין זון, דיין האַרץ,
און דייע אויגן וואָלן היטן מיינע וועגן.
²⁷וואָרום אַ טיפער גראָבן איז אַ זונה,
און אַן ענגע גרוב איז די פרעמדע.
²⁸דערצו ליערט זי ווי אַ רויבער,
און מערט פעלשער צווישן די מענטשן.

²⁹ביי וועמען איז אַי? ביי וועמען איז וויי?
ביי וועמען קריג? ביי וועמען קלאָג?
ביי וועמען אומזיסטיקע ווונדן?
ביי וועמען רויטע אויגן?

³⁰ביי די וואָס שפעטיקן זיך ביים וויין,
ביי די וואָס קומען פאַרוזוכן דעם מישטראַנק.
³¹וואָלסט ניט קוקן אויפן וויין ווי ער רויטלט זיך,
ווי ער שפיגלט אין קוס זיין פאַרב,
ווי ער גליטשט זיך גלאַטיק אַראָפּ.

³²אין זיין סוף וועט ער ווי אַ שלאַנג אַינבײַסן,
און ווי אַ נאָטער וועט ער פאַרגיפטן.

³³דייע אויגן וועלן זען פרעמדע זאַכן,

און דיין האַרץ וועט רעדן פאַרקערטקייט;

³⁴און וועסט זיין ווי איינער וואָס ליגט אין מיטן ים,

אַדער ווי איינער וואָס ליגט אויף אַ שפיץ מאַסט.

³⁵זיי האָבן מיך געשלאָגן, און מיך האָט ניט ווי געטאָן,
זיי האָבן מיך צעקלאַפּט, און איך האָב ניט געשפירט;

ווען נישטער איך זיך אויס, וועל איך עס נאָך ווידער
זוכן".

- כד** ¹זאָלסט נישט זיין מקנא ביזע לייט,
און זאָלסט נישט גאַרן צו זיין מיט זיי,
²וואָרום פאַרוויסטונג טראַכט זייער האַרץ,
און אומגליק רעדן זייערע ליפן.
³מיט חכמה ווערט אַ הויז געבויט,
און מיט פאַרשטאַנדיקייט ווערט עס באַפעסטיקט;
⁴און דורך קענשאַפט ווערן די קאַמערן אָנגעפילט
מיט אַלערליי טייערן און ליבלאַכן גוטס.
⁵אַ קלוגער מאַן איז אין מאַכט,
און אַ מענטש מיט קענשאַפט האָט אַ שטאַרקע גבורה;
⁶וואָרום מיט תּחבולות מוסטו אָנפירן דיין מלחמה,
און הילף קומט דורך פיל יועצים.
⁷צו הויך פאַר דעם נאַרן איז חכמה,
אין טויער עפנט ער נישט זיין מויל.
⁸דער וואָס קלערט צו טאָן שלעכטס,
אים וועט מען נאַכרופן ביזוויליקער מענטש.
⁹די טראַכטעניש פון דעם נאַרן איז זינד,
און אַן אומווערדיקייט ביי מענטשן איז דער שפּעטער.
¹⁰לאָזסטו זיך אָפּ אין טאָג פון נויט,
איז דיין כּוּח אַ קנאַפּער.
¹¹זיי מציל די וואָס ווערן גענומען צום טויט,
און די אָנגעברייטע צום הרגען, אויב דו קענסט
אָפהאַלטן.

¹²אז דו וועסט זאָגן: „מיר האָבן דאָך דערפון ניט געוויסט“—

פאַרוואָר, דער פאַרשער פון די הערצער ער וועט מערקן,

און דער היטער פון דיין זעל, ער וועט וויסן, און וועט אומקערן איטלאַכן לויט זיינע מעשים.

¹³עס, מיין זון, האָניק, ווייל עס איז גוט,

און האָניקזאַפט וואָס איז זיס פאַר דיין גימען;

¹⁴אָזוי, זיי וויסן, איז חכמה פאַר דיין זעל,

אז דו האָסט זי געפונען וועט זיין אַ גוטע לעצט,

און דיין האָפענונג וועט ניט פאַרשניטן ווערן.

¹⁵זאָלסט ניט לויערן, רשע, אויף דער ווינונג פון דעם צדיק,

זאָלסט ניט פאַרוויסטן זיין הויעראָרט;

¹⁶וואָרום זיבן מאָל פאַלט דער צדיק, און שטייט אויף,

און די רשעים ווערן געשטרויכלט אין אומגליק.

¹⁷אז דיין שונא פאַלט, זאָלסטו זיך ניט פרייען,

און אז ער ווערט געשטרויכלט, זאָל ניט אַנקוועלן

דיין האַרץ;

¹⁸וואָרום גאָט וועט זען, און עס וועט שלעכט זיין אין

זיינע אויגן,

און ער וועט אָפקערן פון אים זיין צאָרן.

¹⁹זאָלסט זיך ניט ערגערן וועגן די שלעכטסטווער,

זאָלסט ניט מקנא זיין די רשעים;

²⁰וואָרום דער שלעכטער וועט ניט האָבן קיין לעצט,

דאָס ליכט פון די רשעים וועט אויסגעלאָשן ווערן.

²¹האָב מורא פאַר גאָט, מיין זון, און פאַרן מלך,

מיט איבעראַנדערשער זאָלסטו זיך ניט מישן;
 וואָרום פּלוצלינג וועט קומען זייער בראַך,
 און ווער ווייס דאָס אומגליק פון זיי ביידין?
 אַוויך די דאָזיקע זיינען פון די חכמים.

פון שאַנעווען אין אַ משפּט קומט ניט אַרויס קיין גוטס.
 דער וואָס זאָגט צום שולדיקן: „דו ביסט גערעכט“,
 שילטן אים פעלקער, פּלוצן אים אומות.
 אָבער די וואָס משפּטן ריכטיק, זיי איז וויל,
 און אויף זיי קומט אַ ברכה פון גוטס.

די ליפּן דאַרף מען קושן
 דעם וואָס ענטפּערט די ריכטיקע רייד.

פאַרריכט דערויסן דיין אַרבעט,
 און גרייט עס דיר צו אויפן פעלד,
 דערנאָך זאָלסטו בויען דיין הויז.

זאָלסט ניט זיין אַן עדות אַקעגן דיין חבר אָן אַ
 פאַרוואָס,

און נאָרן מיט דייע ליפּן.

זאָלסט ניט זאָגן: „ווי ער האָט מיר געטאָן, אזוי וועל
 איך אים טאָן;

איך וועל דעם מענטשן אומקערן לויט זיין טאָן“.

פאַרביי אַ פעלד פון אַ פּוילן מאַן בין איך פאַרביי-
 געגאַנגען,

און פאַרביי אַ ווינגאַרטן פון אַ מענטשן אָן שכל;

ערשט עס איז אין גאַנצן געווען פאַרוואַקסן מיט
 דערנער,

א. ד. ה. די וואָס שטעלן זיך קעגן גאָט און די וואָס שטעלן זיך קעגן מלך.

זיין אויבערפלעך איז געווען באַדעקט מיט ווילדע
געוועקסן,

און זיין שטיינערנער צאָם איז געווען אַיינגעפאַלן.
32 אַיך האָב געקוקט, און מיר אַרײַנגענומען אין האַרצן,
איך האָב געזען, און גענומען אַ מוסר.
33 „נאָך אַ ביסל שלאָף, נאָך אַ ביסל דרעמלען,
נאָך אַ ביסל ליגן מיט פאַרלייגטע הענט“—
34 און קומען ווי אַ גײַחיל וועט דיין אַרעמקײט,
און דיין נויט ווי אַ געפאַנצערטער מאַן.

כה יאויך דידאָזיקע זיינען שפּריכווערטער פון שלמהן,
וואָס די לײט פון חזקָה דעם מלך פון יהודה האָבן
איבערגעשריבן.

דער כבוד פון גאָט איז פאַרבאָרגן אַ זאך,
און דער כבוד פון מלכים איז אויספאַרשן אַ זאך.
דער הימל אין הייך, און די ערד אין טיפקײט,
און דאָס האַרץ פון מלכים, איז ניט צו דערפאַרשן.
נעם אַרויס די פּסולת פון זילבער,
און ביים שמעלצער קומט אַרויס אַ כלי;
נעם אַוועק דעם רשע פון פאַרן מלך,
און זיין טראָגן וועט שטיין פעסט אויף גערעכטיקײט.
זאָלסט זיך ניט שיינדלען פאַרן מלך,
און אין דעם אָרט פון גרויסע לײט זאָלסטו ניט שטיין.
יחאָרום בעסער מע זאָל דיר זאָגן: „קום אַרויף אַהער!“
איידער מע זאָל דיך דערנידערן פאַר דעם פירשט,
ווי דינע אויגן האָבן געזען.
זאָלסט ניט אַרויסגיין האַסטיק זיך קריגן.

וואָרום וואָס וועסטו טאָן צום סוף דערפון,
 אַז דיין חבר וועט דיך מאַכן צו שאַנד?
 קריג זיך דיין קריג מיט דיין חבר,
 אָבער אַ פּרעמדנס סוד זאָלסטו ניט אַנטפלעקן;
 כּדי דער צוהערער זאָל דיך ניט זידלען,
 וואָרום דיין רכילות קען ניט צוריקגענומען ווערן.
 גילדערנע עפל אין זילבערנע פּוּצ-פּללים,
 איז אַ וואָרט גערעדט צו דער זאָך.
 גילדערנער אַוירינג און אַ צירונג פון גינגאַלד
 איז אַ קלוגער מוסר-זאָגער פאַרן אַיער פון הערער.
 ווי שנייקע קעלט אין טאָג פון שניט,
 איז אַ באַגלויבטער שליח פאַר די וואָס שיקן אים;
 וואָרום ער דערקויקט די זעל פון זיין האַר.
 וואָלקנס און ווינט אָן רעגן,
 איז אַ מענטש וואָס רימט זיך מיט אַ פאַלשער מתנה.
 מיט אַיינגעהאַלטנקייט ווערט איבערגערעדט דער
 פירשט,
 און אַ ווייכע צונג צעברעכט אַ ביין.
 האָסטו געפונען האַניק, עס פיל עס איז גענוג פאַר
 דיר,
 כּדי זאָלסט זיך ניט איבערזעטן דערמיט, און עס
 אויסברעכן.
 מאַך דיין פּוס זעלטן אין הויז פון דיין חבר,
 כּדי ער זאָל ניט זאַט ווערן מיט דיר, און דיך פיינט
 קריגן.

א ד. ה. מיט א מתנה וואָס ער גיט ניט.

¹⁸ אַ ברעכשטאַנג און אַ שווערד און אַ שאַרפע פּייל
איז אַ מענטש וואָס זאָגט פאַלשע עדות אויף זיין חבר.

¹⁹ אַ צעבראַכענער צאָן און אַן אויסגעלונקטער פּוס
איז די פאַרויכערונג פּון דעם פעלשער אין טאָג פּון
נויט.

²⁰ ווי דער וואָס טוט אויס דעם בגד אין אַ קאַלטן טאָג,
ווי עסיק אויף לויגזאַלץ,
אַזוי דער וואָס זינגט לידער
פאַר אַן אומעטיקן האַרצן.

²¹ אַז דיין שוואַרץ איז הונגעריק, גיב אים עסן ברויט,
און אַז ער איז דאַרשטיק, גיב אים טרינקען וואָסער;
²² וואָרום קוילן שיטסטו אים אויפן קאַפּ,
און גאַט וועט דיר באַצאַלן.

²³ צפּוּך ווינט ברענגט רעגן,
און אַ פאַרשטעלטע צונג פאַרדראַסיקע פּנימער.

²⁴ בעסער ווינען אויף אַ ווינקל דאַך,
איידער אין איין הויז מיט אַ ווייב אַ קריגערן.
²⁵ קאַלטע וואָסער פאַר אַ פאַרשמאַכטער זעל,
אַזוי איז אַ גוטע בשורה פּון אַ ווייטן לאַנד.

²⁶ אַ קויטיקער קוואַל, און אַ דומפיקער ברוינעם
איז אַ צדיק וואָס בייגט זיך פאַרן רשע.

²⁷ צו פּיל האַניק עסן איז נייט גוט;
און כבוד הייסט פאַרשטיין דעם אייגענעם כבוד.

²⁸ אַן אייגעבראַכענע שטאַט אַן אַ מויער

איז אַ מענטש וואָס ניטאָ קיין אָפּהאַלט פאַר זיין
געמיט.

כו יווי שניי אום זומער, און ווי רעגן אין שניט,
אזוי פאַסט ניט פאַרן נאַרן כבוד.
יױ אַ שפּערל וואָס וואַנדערט, ווי אַ שוואַלב וואָס
פליט,
אזוי וועט אַן אומזיסטע קללה אַנקומען אויף זיך
אַליין.

יאַ בייטש פאַרן פּערד, אַ צאַם פאַרן אייזל,
און אַ רוט פאַרן רוקן פון דעם נאַרן.
זאָלסט ניט ענטפּערן דעם נאַרן אזוי ווי זיין
נאַרישקייט,
כדי דו אויך זאָלסט ניט ווערן גלייך צו אים.
ענטפּער דעם נאַרן וועדליק זיין נאַרישקייט,
כדי ער זאָל ניט זיין אַ חכם אין זיינע אויגן.
די פּיס האַקט זיך אָפּ, מיט ערגערניש טרינקט זיך אָן,
דער וואָס שיקט זאָכן דורך דער האַנט פון אַ נאַרן.
די פּיס באַמבלען זיך ביים הינקעדיקן,
און אַ משל אין מויל פון אַ נאַרן.
ווי אַ קליין אַבן־טוב אויף אַ הויפּן שטיינער,
אזוי אַז מע גיט כבוד אַ נאַרן.
אַ דאַרן וואָס קומט אין דער האַנט פון אַ שיפורן,
אזוי איז אַ משל אין מויל פון אַ נאַרן.
דער שטאַרקער קען אַלצדינג אויפּטאַן.¹⁰

אָבער דער וואָס וויל אַינהאַלטן אַ נאַרן, וויל
אַינהאַלטן אַ פלייצונג.

¹¹ ווי אַ הונט וואָס קערט זיך אום צו זיין מייקאַכץ,
חזרט איבער דער נאַר זיין טיפשות.

¹² זעסטו אַ מענטשן וואָס איז אַ חכם אין זיינע אויגן,
איז דאָ מער האַפענונג פאַר אַ נאַרן ווי פאַר אים.

¹³ דער פוילער זאָגט: אַ ווילד לייב איז אין וועג,
אַ לייב איז אין די גאַסן.

¹⁴ די טיר דרייט זיך שוין אויף איר אַנגל,
און דער פוילער איז נאָך אויף זיין בעט.

¹⁵ אַז דער פוילער שטעקט אַריין זיין האַנט אין שיסל,
איז ער צו מיד זי צוצוטראָגן צו זיין מויל.

¹⁶ דער פוילער איז קליגער אין זיינע אויגן
פון זיבען געשייטע ענטפערער.

¹⁷ ווי דער וואָס נעמט אָן אַ הונט פאַר די אויערן,
איז אַ פאַרבייגער וואָס היצט זיך איבער אַ קריג
וואָס ניט זינס.

¹⁸ ווי אַ משוגענער וואָס וואַרפט
ברענעדיקע שייטן, פיילן, און טויט,
¹⁹ אזוי איז דער מענטש וואָס נאַרט אָפּ זיין חבר,
און זאָגט: איך שטיף דאָך בלויז.

²⁰ אַן האַלץ פאַרלעשט זיך דאָס פייער,
און אָן אַן אונטערהעצער הערט אויף קריג.

²¹ קוילן פאַר זשאַר, און האַלץ פאַר פייער,

א וואַרטשפּיל: עבר מתעבר.

און אַ מענטש אַ קריגער אויף אַנצוצינדן אַ שטרייט.
 22די ווערטער פון דעם אונטערהעצער זיינען ווי
 געשמאַקע ביסנס,
 און זיי נידערן אין די קאַמערן פון ליב.
 23פּסולתדיק זילבער באַצויגן אויף ליים,
 זיינען הייסע ליפן און אַ ביזו האַרץ.
 24מיט זיין ליפּ פאַרשטעלט זיך דער שונא,
 אַבער אין זיך גרייט ער צו באַטרוג.
 25אַז ער מאַכט לייטזעליק זיין קול, זאָלסטו אים ניט
 גלויבן,
 וואָרום זיבן אומווערדיקייטן זיינען אין זיין האַרצן.
 26מעג זיך פאַרדעקן זיין שנאה מיט אַפּנאַרעניש,
 וועט אַנטפלעקט ווערן זיין ביזו פאַר אַן עולם.
 27דער וואָס גראַבט אַ גרוב, וועט אין איר אַריינפאַלן,
 און דער וואָס קייקלט אַ שטיין, וועט ער זיך אומקערן
 צו אים.
 28דער דערשלאָגענער האָט פיינט אַ פאַלשע צונג,
 אַבער געפאַלנקייט מאַכט אַ גלאַט מויל.
כז זאָלסט זיך ניט רימען מיט דעם מאַרגעדיקן טאַג,
 וואָרום דו ווייסט ניט וואָס דער טאַג וועט געבערן.
 29זאָל דיך לויבן אַן אנדערער, און ניט דיין מויל,
 אַ פרעמדער, און ניט דיינע ליפן.
 30שווער איז שטיין, און אַ משא איז זאַמד,
 אַבער דער כּעס פון אַ נאַרן איז שווערער פון זיי
 ביידן.

4' אומדערבאַרימדיק איז גרימצאָרן, און אַ פּליצונג
 איז פּעס,
 אַבער ווער קען באַשטיין פאַר קנאה?
 5' בעסער אַן אַפענער פאַרווירף
 אײדער פאַרבאַרגענע ליבשאַפט.
 6' גינציק זיינען די ווונדן פון אַ גוטן פּריינט,
 און צו לאַסט זיינען די קושן פון אַ שונא.
 7' זאַמע זעל טרעט אויף האַניקואַפט,
 און אַ הונגעריקער זעל איז איטלאַך ביטערס זיס.
 8' ווי אַ פּויגל פאַרוואַגלט פון איר נעסט,
 אַזוי איז אַ מענטש פאַרוואַגלט פון זיין היים.
 9' אײל און ווירויך דערפּרייט דאָס האַרץ,
 דעסגלײַכן די זיסקײט פון אַ חבר דורך אַ האַרציקע
 עצה.

10' דיין גוטן פּריינט, און דיין פּאַטערס גוטן פּריינט
 זאָלסטו ניט פאַרלאָזן;
 און זאָלסט ניט קומען אין דיין ברודערס הויז אין
 טאָג פון דיין בראַך;
 בעסער אַ נאַנטער שכן אײדער אַ ווייטער ברודער.
 11' קלוג, מיין זון, און דערפּריי מיין האַרץ,
 און איך וועל קענען ענטפּערן דעם וואָס לעסטערט
 מיך.

12' דער קלוגער זעט דאָס ביז, פאַרבאַרגט ער זיך,
 די נאָרן גייען ווייטער, ווערן זיי געשטראַפט.
 13' ינעם צו זיין בנד אויב ער איז עַרב געווען פאַר אַן
 אַנדערן.

- און נעם זיין משכון פאר דער פרעמדער.
- ¹⁴ דער וואָס בענטשט זיין גוטן פריינט אויף אַ הויכן
קול פרי באַגינען,
וועט עס אים ווי אַ קללה גערעכנט ווערן.
- ¹⁵ אַ נידנע טריפעניש אין אַ רעגנדיקן טאָג,
און אַ ווייב אַ קריגערן, זיינען גלייך.
¹⁶ דער וואָס באַהאַלט זי, באַהאַלט ווינט,
און דאָס אייל פון זיין רעכטער האַנט שרייט אויס.
- ¹⁷ אַ ציין שליפט מען מיט אַ ציין,
און איין מענטש שליפט דעם שאַרף פון דעם אַנדערן.
- ¹⁸ דער וואָס היט דעם פייגנבוים, וועט עסן זיין
פרוכט,
און דער וואָס פאַסט אויף זיין האַר, וועט האָבן כבוד.
- ¹⁹ ווי אין וואַסער איז אַ פנים קעגן אַ פנים,
אַזוי איז דאָס האַרץ פון אַ מענטשן צו אַ מענטשן.
- ²⁰ די אונטערערד און דער אַפגרונט ווערן ניט זאַט,
און די אויגן פון דעם מענטשן ווערן ניט זאַט.
- ²¹ אַ טיגל פאַר זילבער, און אַ שמעלצאויזן פאַר גאָלד,
און אַ מענטש לויט זיין לויב.
- ²² ווען דו זאָלסט שטויסן דעם נאַרן אין אַ שטייסל מיט
אַ מערוער צווישן גרייך,
וועט זיך ניט אַפּטאַן פון אים זיין נאַרישקייט.
- ²³ קענען זאָלסטו קענען דאָס אויסזען פון דיינע שאַף,
גיב אַכטונג אויף די סטאַדעס;

24 וואָרום ניט אויף אייביק איז רייכטום,
 און איז דען אַ קרוין אויף דור-דורות?
 25 די היי איז אָפגעשניטן, און פרישע גראָז באַווייזט זיך,
 און אַינגעוואַמלט זיינען די קרייטאַכער פון די
 בערג,
 26 וועלן די שעפסן זיין פאַר דיין קליידונג,
 און צו באַצאָלן פאַר אַ פעלד די בעק;
 27 און גענוג ציגנמילך וועט זיין פאַר דיין שפייז-
 פאַר דעם שפייז פון דיין הויזגעזינט,
 און דערנערונג פאַר דייע דינסטמייַדלאַך.

כח ידער רשע לויפט ווען קיינער יאָגט ניט,
 אָבער די צדיקים זיינען זיכער ווי אַ יונגער לייב.
 2 דורך דעם פאַרברעך פון אַ לאַנד זיינען פיל אירע
 האַרן,
 אָבער דורך אַ פאַרשטאַנדיקן מאַן וואָס ווייס, האַלט
 אָן לאַנג דער באַשטאַנד.
 3 אַן אַרעמאַן וואָס דריקט די שוואַכע,
 איז אַ שלאַקסרעגן וואָס לאָזט אָן ברויט.
 4 די וואָס פאַרלאָזן די תּוֹרָה, לויבן די רשעים,
 אָבער די וואָס היטן די תּוֹרָה, קריגן זיך מיט זיי.
 5 שלעכטע מענטשן פאַרשטייען ניט גערעכטיקייט,
 אָבער די וואָס זוכן גאָט, פאַרשטייען אַלץ.
 6 בעסער אַן אַרעמאַן וואָס גייט מיט זיין ערלאַכקייט,
 אידער דער וואָס זיינע וועגן זיינען קרום, און ער איז
 אַן עושר.

א פֿאַרשטאַנדיקער זון היט די לערנונג,
אָבער דער וואָס חברט זיך מיט פרעסערס,
פֿאַרשעמט זיין פֿאַטער.

דער וואָס מערט זיין פֿאַרמעג דורך צינזן און מערונג,
זאַמלט עס פֿאַר דעם וואָס וועט שענקען צו אָרעמע.

דער וואָס קערט אָפּ זיין אויער פון צו הערן די
לערנונג,
איז אָפּילו זיין תפילה אָן אומווערדיקייט.

דער וואָס פֿאַרפירט די רעכטפֿאַרטיקע אויף אַ
שלעכטן וועג,
וועט ער אַרײַנפֿאַלן אין זיין אייגענער גרוב,
און די ערלאַכע וועלן אַרבעטן גוטס.

דער רײַכער מאַן איז אַ חכם אין זײַנע אויגן,
אָבער דער קלוגער אָרעמאַן פֿאַרשט אים דורך.

אַז צדיקים פֿרײַען זיך איז אַ גרויסע גדולה,
אָבער אַז רשעים קומען אויף, מוז מען זוכן אַ
מענטשן.

דער וואָס פֿאַרדעקט זײַנע זינד, וועט ניט באַגליקן,
אָבער דער וואָס איז זיך מודה און פֿאַרלאָזט זײַ,
וועט דערבאַרימט ווערן.

חזײַל צו דעם מענטשן וואָס פֿאַרכט תמיד,
און דער וואָס מאַכט האַרט זיין האַרץ וועט
אַרײַנפֿאַלן אין בײַז.

אַ ברומיקער לײַב, און אַ הונגעריקער בער,

איז א רשע וואָס געוועלטיקט איבער אַרעם
פאַלק.

¹⁶ אַ פירשט פעליק אין שכל איז גרויס אין רויבערייען;
און דער וואָס האָט פיינט אומערלאַכן געווינ איז
מאַריך־ימים.

¹⁷ אַ מענטש וואָס האָט אויף זיך דאָס בלוט פון אַ נפש,
וועט לויפן ביון גרוב, מע וועט אים ניט ביישטיין.

¹⁸ דער וואָס גייט ערלאַך וועט געהאַלפן ווערן,
און דער וואָס זיינע וועגן זיינען קרום, וועט פאַלן
מיט איין מאָל.

¹⁹ דער וואָס באַאַרבעט זיין ערד וועט האָבן ברויט
צו זאָט,

און דער וואָס יאָגט זיך נאָך פּוסטע זאַכן וועט זאָט
זיין מיט דלות.

²⁰ אַן ערלאַכער מענטש קריגט פיל ברכות,
אַבער דער וואָס וויל גיך רייך ווערן וועט ניט
אַפקומען גלאַט.

²¹ פון שאַנעווען קומט ניט אַרויס קיין גוטס,
אַבער אום אַ שטיקל ברויט פאַרזינדיקט זיך דער
מענטש.

²² פאַרהאוועט נאָך רייכטום איז אַ מענטש אַ ניט
פאַרגינער,

און ער ווייס ניט אַז די נויט וועט קומען אויף אים.

²³ דער וואָס שטראַפט עמיצן, וועט שפּעטער געפינען
מער חן

ווי דער וואָס האָט אַ גלאַטע צונג.

²⁴דער וואָס באַגולט זיין פּאָטער און זיין מוטער,
און זאָגט: „עס איז ניט קיין פּאַרברעך“,
ער איז אַ חבר צו אַ מענטשן אָן אומברענגער.

²⁵דער וואָס האָט אַ פּאַרלאַנגערישע זעל, מאַכט אָן
קריג,

אַבער דער וואָס פּאַרזיכערט זיך אויף גאָט, ווערט
געזעטיקט.

²⁶דער וואָס איז בטוח אין זיין האַרצן, ער איז אַ נאַר,
און דער וואָס גייט מיט חכמה, וועט אַנטרוגען ווערן.

²⁷דעם וואָס גיט דעם אַרעמאָן וועט ניט פעלן,
אַבער דער וואָס פּאַרהוילט זיינע אויגן, וועט קריגן
פיל קללות.

²⁸אַז די רשעים שטייען אויף, באַהאַלטן זיך די מענטשן,
און אַז זיי גייען אונטער, מערן זיך די צדיקים.

כט
¹אַ מענטש אַ געמוסרטער וואָס מאַכט האַרט זיין נאַקן,
וועט פּלוצלינג צעבראַכן ווערן אַז קיין היילונג וועט
ניט זיין.

²אַז די צדיקים מערן זיך, פרייט זיך דאָס פּאָלק,
אַבער אַז דער רשע געוועלטיקט, זיפצט דאָס פּאָלק.

³אַ מענטש וואָס האָט ליב חכמה, דערפרייט זיין פּאָטער,
אַבער דער וואָס חברט זיך מיט זונות, ברענגט אויס
דעם פּאַרמעג.

⁴אַ מלך האַלט אויף מיט גערעכטיקייט דאָס לאַנד,

- און דער בעלן אויף מתנות צעשטערט עס.
⁵דער מענטש וואָס חנפעט זיין חבר,
 שפּרייט אויס אַ נעץ פאַר זיינע טריט.
⁶אין דעם פאַרברעך פון דעם שלעכטן מענטשן איז
 אַ שטרויכלונג,
 אָבער דער צדיק זינגט און איז פריילאך.
 דער צדיק ווייס דאָס רעכט פון די אָרעמע,
 דער רשע קימערט זיך ניט צו וויסן.
⁸לייט פון שפּאַט בלאַזנאוויף די שטאַט,
 אָבער קלוגע האַלטן אָפּ דעם צאָרן.
⁹אַז אַ קלוגער מענטש טענהט מיט אַ נאַרן,
 סײַ ער בייזערט זיך, סײַ ער שמייכלט, האָט ער ניט
 קיין נחת.
¹⁰בלויטיקע לייט האָבן פיינט דעם אומשולדיקן,
 אָבער די רעכטפאַרטיקע גאַרן נאָך אים.
¹¹זיין גאַנץ געמיט לאָזט אַרויס דער נאַר,
 אָבער דער חכם האַלט עס צוריק.
¹²אַ געוועלטיקער וואס האַרכט צו גערייד פון ליגן,
 זיינען אַלע זיינע משרתים רשעים.
¹³דער אָרעמאַן און דער דריקער שטויסן זיך אָן
 איינאַנדער,
 אָבער דער דערלייכטער פון בייִדענס אויגן איז גאָט.
¹⁴אַ מלך וואָס משפט מיט אמת די אָרעמע,
 וועט זיין טראַן באַשטיין שטענדיק.

- ¹⁵די רוט און מוסר גיבן חכמה,
און אַ לויזגעלאָזט אינגל ברענגט שאַנד זיין מוטער.
- ¹⁶אַז די רשעים מערן זיך, מערט זיך פאַרברעך,
אַבער די צדיקים וועלן זען זייער מפלה.
- ¹⁷שטראַף דיין זון, און ער וועט דיר אַנטאָן נחת,
און געבן תענוג צו דיין זעל.
- ¹⁸אַן אַ זעאונג ווערט דאָס פאַלק פאַרווילדערט,
און דער וואָס היט די תורה, אַז וויל איז צו אים!
- ¹⁹מיט ווערטער קען אַ קנעכט ניט אויסגעמוסרט ווערן,
וואָרום ער מעג פאַרשטיין, אַבער פאַלגן וועט ער ניט.
- ²⁰זעסטו אַ מענטשן האַסטיק מיט זיינע ווערטער,
איז דאָ מער האַפענונג פאַר אַ נאָרן ווי פאַר אים.
- ²¹דער וואָס פאַרזערטלט פון יוגנט זיין קנעכט,
וועט ער צום סוף ווערן אַן אויבערהאַר.
- ²²אַ צאַרנדיקער מענטש מאַכט אַן קריג,
און אַ כעסן באַגייט פיל פאַרברעכן.
- ²³די גאָוה פון אַ מענטשן דערנידערט אים,
און דער וואָס איז שפּל אין געמיט וועט קריגן כבוד.
- ²⁴דער וואָס טיילט זיך מיט אַ גנב, איז אַ שוואַ זיך אַליין:
ער הערט די קללה, און זאָגט ניט אויס.
- ²⁵מזראַ פאַר אַ מענטשן לייגט אַ שטרויכלונג,
אַבער דער וואָס פאַרויכערט זיך אויף גאַט, ווערט
באַשיצט.

²⁶פיל זוכן דעם פנים פון דעם געוועלטיקער,
 אָבער פון גאָט איז דעם מענטשנס משפט.
²⁷אָן אומווערדיקייט ביי די צדיקים איז דער מאַן פון
 אומרעכט,
 און אָן אומווערדיקייט ביי די רשעים, דער וואָס זיין
 וועג איז גלייך.

ל ידי ווערטער פון אָגור דעם זון פון יָקֹהֵן; אַ מוסר.

דער מאַן האָט געוואָגט צו איתיאַלן,
 צו איתיאַלן און אוּפֿלֶן:
²פאַרוואָר, איך בין פאַרגרעבטער פון איטלאַכן,
 און איך האָב ניט קיין פאַרשטאַנדיקייט פון אַ מענטשן.
³און איך האָב ניט געלערנט קיין חכמה,
 אַז דערקענונג פון הייליקן זאָל איך וויסן.
⁴ווער איז אַרויף אויפן הימל, און אַראָפּגענידערט?
 ווער האָט געוואַמלט דעם ווינט אין זיינע פויסטן?
 ווער האָט אַיינגעבונדן די וואַסערן אין אַ טוך?
 ווער האָט אויפגעשטעלט אַלע עקן פון דער ערד?
 וואָס איז זיין נאָמען?
 און וואָס איז דער נאָמען פון זיין זון, אויב דו וויסט?

⁵איטלאַך וואָרט פון גאָט איז געלייטערט;
 ער איז אַ שילד פאַר די וואָס שיצן זיך אין אים.
⁶וואַלסט ניט צולייגן צו זיינע ווערטער,
 כּדי ער זאָל דיך ניט פאַרהאַלטן, און וועסט בלייבן
 אַ ליגנער.

יְצוּחֵי וְאֶכֶן בַּעַט אִיךְ בִּי דִיר,

זאָלסט זיי ניט פאַרמיידן פון מיר איידער איך
שטאַרב:
פּאַלשקייט און ווערטער פון ליגן דערווייטער פון
מיר;

ניט אַרעמקייט און ניט עשירות זאָלסטו מיר געבן,
שפייז מיך מיט ברויט פאַר מיין אויסקומעניש;
כדי איך זאָל ניט ווערן צו זאַט,
און לייקענען, און זאָגן: ווער איז גאַט?
און כדי איך זאָל ניט ווערן צו אַרעם,
און גנבען, און אַנרירן דעם נאַמען פון מיין גאַט.

זאָלסט ניט פאַרמסרן אַ קנעכט פאַר זיין האַר,
וואָרום ער וועט דיך שילטן, און וועסט זיך
פאַרשולדיקן.

11 פאַראַן אַ דור וואָס שילט זיין פאַטער,
און בענטשט ניט זיין מוטער.

12 פאַראַן אַ דור ריין אין זיינע אויגן,
און פון זיין קויט ניט אָפּגעוואַשן.

13 פאַראַן אַ דור – ווי הויך זיינען זיינע אויגן!
און זיינע ברעמען ווי אויפּגעהויבן!

14 פאַראַן אַ דור וואָס זיינע ציין זיינען שווערדן,
און זיינע באַקציינער, מעסערס,
צו פאַרצערן די אַרעמע אויסן לאַנד,
און די אביזנים פון צווישן מענטשן.

15 פון עלוקה: פאַראַן צוויי טעכטער: „גיב! גיב!“
פאַראַן דריי וואָס ווערן ניט זאַט,
פיר וואָס זאָגן ניט „גענוג“:

¹⁶די אונטערערד, די מאַכט פון דער פרוי,
די ערד וואָס ווערט ניט זאַט מיט וואַסער,
און דאָס פּייער וואָס זאָגט ניט „גענוג“.

¹⁷דאָס אויג וואָס שפּאַט פון אַ פּאַטער,
און פּאַראַכט צו געהאַרכן אַ מוטער,
זאָלן עס אויספיקן די ראָבן פון טאַל,
און זאָלן עס אויפּעסן די קינדער פון אַדלער.

¹⁸פּאַראַן דריי וואָס זיינען פּאַרהוילן פון מיר,
יא, פיר וואָס איך פּאַרשטיי זיי ניט:

¹⁹דער וועג פון אַדלער אין הימל,
דער וועג פון דער שלאַנג אויף אַ פעלו,
דער וועג פון אַ שיף אין מיטן ים,
און דער וועג פון אַ מאַן מיט אַ יונגפרוי.

²⁰אַזוי איז דער שטייגער פון אַ פרוי אַ נואפּטע:
זי עסט און וישט אָפּ איר מויל,
און זאָגט: איך האָב ניט געטאַן קיין ביזו.

²¹אונטער דרייען ציטערט די ערד,

יא, אונטער פירן קען זי ניט אויסהאַלטן:
²²אונטער אַ קנעכט, אַז ער ווערט אַ מלך,
און אַ מנוויל, אַז ער האָט ברויט צו זאַט;
²³אונטער אַ מיאוסער, אַז זי קריגט אַ מאַן,
און אַ דינסט, אַז זי ירשעט איר האַרנטע.

²⁴פיר זיינען די קלענסטע אויף דער ערד,
און זיי זיינען די קליגסטע חכמים:

²⁵די מוראַזשקעס זיינען אַ פּאַלק ניט שטאַרק,
און זיי גרייטן אָן אום זומער זייער שפּייז;

²⁶די קיניגלס זיינען אַ פּאַלק נײַט מאַכטיק,
און זײ מאַכן אין פעלז זײער הויז;
²⁷נײַטאַ קײן מלך בײ די הײשעריקן,
און זײ גײען אַרויס אין מחנות אַלע;
²⁸די שפּײן קענסטו מיט די הענט אָננעמען,
און זי איז אין קיניגלאַכע פּאַלאַצן.

²⁹דריי האָבן אַ שײנעם טראַט,
יאַ, פּיר גײען שײן;
³⁰דער לײב, דער שטאַרקסטער צווישן די חיות,
וואָס קערט זיך נײַט אָפּ פאַר קײנעם;
³¹דער יאַכטהונט, און דער באַק;
און דער מלך, וואָס נײַטאַ קעגן אים קײן באַשטאַנד.
³²אויב דו האָסט זיך פאַרמיאוסט דורך איבערנעמען זיך,
איז, אויב דו ביסט איבערלייגט, טו די האַנט אויפן
מויל.

³³וואָרום דריקן מילך ברענגט אַרויס פּוטער,
און דריקן די נאָז ברענגט אַרויס בלוט,
און דריקן צאָרן ברענגט אַרויס קריג.

לא ¹די ווערטער פון מלך למואל, אַ מוסר וואָס זײן
מוטער האָט אים געלערנט.
²ניין, מײן זון! און ניין, זון פון מײן לײב,
און ניין, זון פון מײנע נדרים;
³דאָלסט נײַט אַוועקגעבן אויף ווייבער דײן כּוח,
און דײנע וועגן אויף וואָס ברענגט אום מלכים.
⁴נײַט פאַר מלכים, למואל,
נײַט פאַר מלכים איז טרינקען וויין.

און ווו פאָר פּירשטן געטראַנק!
 5 כּדי זיי זאָלן ניט טרינקען און פאַרגעסן דאָס געזעץ,
 און פאַרדרייען דעם משפּט פון אַלע געדריקטע.
 6 גיט געטראַנק צום פאַרלאָרענעם,
 און וויין צו די פאַרביטערטע אין געמיט.
 7 זאָל ער טרינקען און פאַרגעסן זיין אָרעמקייט,
 און זיין מאַטערניש מער ניט געדענקען.
 8 עפּן דיין מויל פאַר דעם שטומען,
 פאַר דעם רעכט פון אַלע פאַרגייעקע.
 9 עפּן דיין מויל, משפּט מיט גערעכטיקייט,
 און טו רעכט דעם אָרעמאָן און דעם אביון.

10 אַן אָשֶׁת־חַיִל ווער קען געפינען?
 און העכער פון פּערל איז איר ווערט.
 ב 11 דאָס האַרץ פון איר מאָן פאַרויכערט זיך אויף איר,
 און אים פעלט ניט קיין אַיינקום.
 ג 12 זיי טוט אים גוטס און ניט שלעכטס,
 אַלע טעג פון איר לעבן.
 ד 13 זיי זוכט אויף וואָל און פּלאַקס,
 און אַרבעט מיט אירע וויליקע הענט.
 ה 14 זיי איז אַזוי ווי די האַנדלשיפּן,
 פון דער ווייטן ברענגט זי איר ברויט.
 ו 15 און זי שטייט אויף ווען נאָך נאַכט,
 און גרייט צו שפּייז פאַר איר הויזגעזינט,
 און די אויסקומעניש פאַר אירע דינסטמיידלאַך.
 ז 16 זיי פאַרטראַכט אַ פעלד, און קויפט עס,
 פון דער פּרוכט פון אירע הענט פּלאַנצט זי אַ
 וויינגאַרטן.

ח¹⁷ זי גורט אָן מיט קראַפּט אירע לענדן,
 און זי שטאַרקט אירע אַרעמס.
 ט¹⁸ זי מערקט אַז איר פאַרדינסט איז גוט,
 ניט פאַרלאַשן ביי נאַכט ווערט איר ליכט.
 י¹⁹ אירע הענט לייגט זי צום שפינראָד,
 און אירע האַנטפלעכן האַלטן דעם שפינדל.
 כ²⁰ איר האַנטפלעך שפּרייט זי אויס צום אַרעמאַן,
 און אירע הענט שטרעקט זי אויס צום אביון.
 ל²¹ זי האַט ניט מורא וועגן איר הויזגעזינט פאַר שניי,
 וואַרום איר גאַנץ הויזגעזינט איז אָנגעטאָן אין
 רויטגעוואַנט.
 מ²² דעקן מאַכט זי זיך,
 פיינליינען און פורפל איז איר מלבוש.
 נ²³ באַקאַנט אין די טויערן איז איר מאַן
 ווען ער זיצט מיט די עלטסטע פון לאַנד.
 ס²⁴ אַ ליינענטוך מאַכט זי און פאַרקויפט,
 און גאַרטלען שטעלט זי צו דעם האַנדלסמאַן.
 ע²⁵ שטאַרקייט און שיינקייט איז איר מלבוש,
 און זי לאַכט פון שפּעטערדיקן טאָג.
 פ²⁶ איר מויל עפנט זי מיט חכמה,
 און די לערנונג פון גענאָד איז אויף איר צונג.
 צ²⁷ זי קוקט נאָך דעם גאַנג פון איר הויז,
 און זי עסט ניט דאָס ברויט פון פוילקייט.
 ק²⁸ אירע קינדער שטייען אויף און לויבן זי,
 איר מאַן – און ער רימט זי:
 ר²⁹ „פיל טעכטער האַבן אויפגעטאָן בריהשאַפּט,
 אַבער דו שטייגסט זיי אַלע אַריבער.“

ש³⁰ חן איז אַן אָפּנאַר, און שיינקייט איז נישטיק,
אַ גאַטספּאַרכטיקע ווייב, זי זאָל גערימט ווערן.
ת³¹ גיט איר פון דער פרוכט פון אירע הענט,
און זאָלן אירע מעשים זי רימען אין די טויערן.

אִיּוֹב

איוב

איובס גליק און רייכקייט און די אומגליקן וואָס

1 א	קומען אויף אים.
1 ג	איוב שילט זיין טאָג.
1 ד	אַליפו דער תּימני ענטפערט אים.
1 ו	איובס ענטפער.
1 ח	בלדד דער שוחי ענטפערט איובן.
1 ט	איובס ענטפער.
1 יא	צופר דער נַעֲמָתִי ענטפערט איובן.
1 יב	איובס ענטפער.
1 טו	אַליפו דער תּימני ענטפערט איובן.
1 טז	איובס ענטפער.
1 יח	בלדד דער שוחי ענטפערט איובן.
1 יט	איובס ענטפער.
1 כ	צופר דער נַעֲמָתִי ענטפערט איובן.
1 כא	איובס ענטפער.
1 כב	אַליפו דער תּימני ענטפערט איובן.
1 כג	איובס ענטפער.
1 כה	בלדד דער שוחי ענטפערט איובן.
1 כז	איובס ענטפער.
1 לב	אַליהו דער זון פון בֶּרֶךְכַּאֲלָן ענטפערט איובן.
1 לח	גאָט ענטפערט איובן פון שטורעם.
1 מב	איוב פאַרענטפערט זיך פאַר גאָט.
7 מב	איוב קומט צוריק צו זיין גליק און זיין גדולה.

איוב

א¹ עס איז געווען אַ מאַן אין לאַנד עויץ וואָס זיין נאָמען איז געווען איוב; און דערדאָזיקער מאַן איז געווען ערלאַך און רעכטפאַרטיק; און גאָטספּאַרכטיק, און אָפּגעקערט פון שלעכטס. ² און עס זיינען געבאָרן געוואָרן ביי אים זיבן זין און דריי טעכטער. ³ און זיין אייגנס איז געווען זיבן טויזנט שאַף, און דריי טויזנט קעמלען, און פינף הונדערט געשפּאַן רינדער, און פינף הונדערט אייזעלינס, און זייער אַ סך קנעכט; און דערדאָזיקער מאַן איז געווען גרעסער פון אַלע קינדער פון מורח.

⁴ און זיינע זין פלעגן גיין און מאַכן אַ מאַלצייט ביי איטלאַכן אין הויז אין זיין טאָג, און זיי פלעגן שיקן און רופן זייערע דריי שוועסטער, צו עסן און צו טרינקען מיט זיי. ⁵ און עס איז געווען, אַז ווי די טעג פון דעם מאַלצייט האָבן זיך אַרומגעדרייט, אַזוי האָט איוב געשיקט און האָט זיי געהייליקט, און ער פלעגט זיך פעדערן אין דער פרי, און אויפברענגען בראַנדאָפּפער לויט דער צאָל פון זיי אַלעמען, וואָרום איוב האָט געוואָגט: אפשר האָבן מיינע קינדער געזינדיקט, און זיי האָבן געלעסטערט גאָט אין זייער האַרצן. אַזוי פלעגט איוב טאָן אַלע מאַל.

⁶ און עס איז געווען דער טאָג, ווען די זין פון גאָט זיינען געקומען זיך שטעלן פאַר גאָט, און אויך דער שטן איז געקומען צווישן זיי. ⁷ האָט גאָט געוואָגט צום שטן: פון וואַנען קומסטו? האָט דער שטן געענטפערט גאָט, און האָט געוואָגט: פון וואַנדערן איבער דער ערד און פון אַרומגיין אויף איר.

“ מלאכים.”

⁸הָאֵט גאָט געזאָגט צום שטן: הָאָסְטוּ אַכְט געטאָן אויף מײַן קנעכט אַיִבֵּן, אַז עס איז נײַטאָ אַזאַ ווי ער אויף דער ערד, אַ מאַן ערלאַך און רעכטפאַרטיק, גאָטספאַרכטיק און אָפּגעקערט פון שלעכטס? ⁹הָאֵט דער שטן געענטפערט גאָט, און הָאֵט געזאָגט: איז דען אומזיסט אַיִב גאָטס-פאַרכטיק? ¹⁰הָאָסְטוּ נײַט אַרומגעצאַמט אים און זײַן הויגעזיניט און אַלץ וואָס איז זײַנס רונד אַרום? די אַרבעט פון זײַנע הענט הָאָסְטוּ געבענטשט, און זײַן אײַגנס איז פאַרשפּרייט איבערן לאַנד. ¹¹אַבער שטרעק אַקאַרשט אויס דײַן האַנט, און ריר אָן עפעס וואָס איז זײַנס, אויב ער וועט נײַט אין דײַן פנים דיך לעסטערן. ¹²הָאֵט גאָט געזאָגט צום שטן: אָט איז אַלץ וואָס איז זײַנס אין דײַן האַנט, נאָר אויף אים זאָלסטו נײַט אויסשטרעקן דײַן האַנט.

איז דער שטן אַרויסגעגאַנגען פון פאַר גאָט.

¹³און עס איז געווען אײַן טאָג, ווי זײַנע זין און זײַנע טעכטער עסן און טרינקען ווײַן אין הויז פון זײַער עלטסטן ברודער, ¹⁴אַזוי איז אַ שליח געקומען צו אַיִבֵּן, און הָאֵט געזאָגט: די רינדער האָבן געאַקערט, און די אײַזעלינס האָבן זיך געפּיטערט לעבן זײַ, ¹⁵זײַנען באַפאַלן שבאַער, און האָבן זײַ צוגענומען, און די יונגען האָבן זײַ דערשלאָגן מיטן שאַרף פון שווערד, און נאָר איך אַלײַן בין אַנטרוינען געוואָרן דיר אַנצוואָגן. ¹⁶ווי דער רעדט נאָך, אַזוי איז אַנגעקומען אַן אַנדערער, און הָאֵט געזאָגט: אַ פּײַער פון גאָט איז אַראָפּגעפאַלן פון הימל, און הָאֵט אַנגעצונדן די שאַף און די יונגען, און הָאֵט זײַ פאַרצערט, און נאָר איך אַלײַן בין אַנטרוינען געוואָרן דיר אַנצוואָגן. ¹⁷ווי דער רעדט נאָך, אַזוי איז אַנגעקומען אַן אַנדערער, און הָאֵט געזאָגט: כּשָׁדִים האָבן געמאַכט דרײַ מחנות, און זײַנען

אָנגעפּאַלן אויף די קעמלען, און האָבן זיי צוגענומען, און די יונגען האָבן זיי דערשלאָגן מיטן שאַרף פון שווערד, און נאָר איך אליין בין אַנטרווען געוואָרן דיר אָנצוואָגן. ¹⁸ ווי דער רעדט נאָך, אַזוי איז אָנגעקומען אַן אַנדערער, און האָט געזאָגט: דיינע זין און דיינע טעכטער האָבן געגעסן און געטרונקען וויין אין הויז פון זייער עלטסטן ברודער, ¹⁹ ערשט אַ גרויסער ווינט איז אָנגעקומען פון דער זייט פון מדבר, און האָט אָנגעכאַפּט די פיר ווינקלען פון הויז, און עס איז אַיינגעפּאַלן אויף די יונגעלייט, און זיי זיינען געשטאַרבן, און נאָר איך אליין בין אַנטרווען געוואָרן דיר אָנצוואָגן.

²⁰ איז איוב אויפגעשטאַנען, און האָט צעריסן זיין מאַנטל, און האָט אָפּגעשאָרן זיין קאַפּ, און איז געפּאַלן אויף דער ערד, און האָט זיך געבוקט. ²¹ און ער האָט געזאָגט: נאַקעט בין איך אַרויסגעגאַנגען פון מיין מוטערס לייב, און נאַקעט וועל איך זיך אומקערן אַהין; גאָט האָט געגעבן, און גאָט האָט צוגענומען, געלויבט זאָל זיין דער נאָמען פון גאָט. ²² ביי אַלעם דעם האָט איוב ניט געזינדיקט, און ניט געגעבן קיין לעסטערונג צו גאָט.

ב און עס איז געווען דער טאָג ווען די זין פון גאָט זיינען געקומען זיך שטעלן פאַר גאָט, און אויך דער שטן איז געקומען צווישן זיי, זיך צו שטעלן פאַר גאָט. ² האָט גאָט געזאָגט צום שטן: פון וואָנען קומסטו? האָט דער שטן געענטפערט גאָט, און האָט געזאָגט: פון וואַנדערן איבער דער ערד און פון אַרומגיין אויף איר. ³ האָט גאָט געזאָגט צום שטן: האָסטו אַכט געטאָן אויף מיין קנעכט איובן, אָו מלאַכים.

עס איז ניטאָ אַזאָ ווי ער אויף דער ערד, אַ מאַן ערלאַך און רעכטפאַרטיק, גאַטספאַרטיק, און אָפּגעקערט פון שלעכטס? און ער האַלט זיך נאָך אַלץ ביי זיין פּרוּמקייט; און דו האָסט מיך אָנגערעדט אויף אים, אים אומצוברענגען אומזיסט. ⁴האַט דער שטן געענטפערט גאַט, און האָט געזאָגט: הויט פאַר הויט, און אַלץ וואָס אַ מענטש האָט, וועט ער אַוועקגעבן פאַר זיין נפש. ⁵אָבער שטרעק אַקאַרשט אויס דיין האַנט, און ריר אָן זיין ביין און זיין פלייש, אויב ער וועט ניט אין דיין פנים דיך לעסטערן. ⁶האַט גאַט געזאָגט צום שטן: אַט איז ער אין דיין האַנט, נאָר זיין נפש היט.

⁷איז דער שטן אַרויסגעגאַנגען פון פאַר גאַט, און ער האָט געפלאָגט אַיבן מיט אַ בייזן אויסשלאָג פון זיין פוסטריט ביז זיין שאַרבן. ⁸האַט ער זיך גענומען אַ שערבל זיך צו קראַצן דערמיט; און ער איז געזעסן אין אַש. ⁹האַט זיין ווייב צו אים געזאָגט: האַלטסט זיך נאָך אַלץ ביי דיין פּרוּמקייט? לעסטער גאַט, און שטאַרב. ¹⁰האַט ער צו איר געזאָגט: אַזוי ווי עס רעדט איינע פון די נידערטרעכטיקע רעדסטו. זאָלן מיר דאָס גוטע יאָ אָננעמען פון גאַט, און דאָס שלעכטע זאָלן מיר ניט אָננעמען? ביי אַלעם דעם האָט אַיוב ניט געזינדיקט מיט זיינע ליפן.

¹¹און אַיובס דריי גוטע פריינט האָבן געהערט פון אַלדעמדאָזיקן בייז וואָס איז געקומען אויף אים, און זיי זיינען געקומען איטלאַכער פון זיין אָרט, אַליפו דער תּימָנִי, און בַלְדַד דער שוּחִי, און צוֹפֵר דער נַעֲמָתִי; און זיי האָבן אָפּגערעדט אין איינעם צו גיין אים באַדויערן און אים טרייסטן. ¹²און אַז זיי האָבן אויפגעהויבן זייערע אויגן פון דער ווייטן, האָבן זיי אים ניט דערקענט, און זיי האָבן אויפגעהויבן זייער קול און האָבן געוויינט; און זיי האָבן

איטלאכער צעריסן זיין מאַנטל, און געוואָרפן שטויב איבער זייערע קעפּ צום הימל. ¹³ און זיי זיינען געזעסן מיט אים אויף דער ערד זיבן טעג און זיבן נעכט, און קיינער האָט ניט גערעדט צו אים אַ וואָרט, וואָרום זיי האָבן געזען אַז דער ווייטאַק איז זייער גרויס.

ג ידערנאָך האָט איוב געעפנט זיין מויל, און האָט געשאַלטן זיין טאַג. ² און איוב האָט זיך אָפגערופן, און האָט געזאָגט:

- ³ אונטערגיין זאָל דער טאַג
וואָס איך בין אין אים געבאָרן געוואָרן,
און די נאַכט וואָס האָט אָנגעזאָגט:
אַ אינגל איז אַנטפאַנגען געוואָרן.
⁴ יענער טאַג זאָל זיין חושך,
ניט פּרעגן זאָל אויף אים גאַט פון אויבן,
און ניט שיינען זאָל אויף אים אַ ליכטיקייט.
⁵ צונעמען פאַר זיך זאָלן אים חושך און טויטשאַטן,
אַ וואָלקעניש זאָל רוען אויף אים,
כמאַרעס פון טאַג זאָלן אים שרעקן.
⁶ יענע נאַכט, אַ שטאַק פינצטערניש זאָל זי נעמען,
זי זאָל זיך ניט פּרייען אין די טעג פון יאָר,
אין דער צאָל פון חדשים זאָל זי ניט אַריינגיין.
⁷ אַט יענע נאַכט זאָל זיין וויסט,
ניט קומען אין איר זאָל אַ געזאַנג.
⁸ פּלוכּן זאָלן זי די וואָס שילטן דעם טאַג,
די וואָס זיינען גרייט דעם לויַתן אויפצוועקן.
⁹ פינצטער זאָלן ווערן אירע אַוונטשטערן,
זי זאָל האָפּן אויף ליכט, און ניטאַ,

און ניט אָנווען די ברעמען פון פרימאָרגן.
 10 ווייל זי האָט ניט פאַרשלאָסן די טירן פון מיין
 מוטערלייב,
 און פאַרבאָרגן מאַטערניש פון מייע אויגן.

11 פאַרוואָס בין איך ניט פון טראַכט געשטאַרבן?
 אַרויס פון לייב און פאַרגאַנגען?
 12 אַלמאַי האָבן מיך קני צוגענומען?
 און נאַכוואָס בריסט, איך זאָל זויגן?
 13 וואָרום איך וואָלט אַצונד געלעגן און געווען שטיל,
 איך וואָלט געשלאָפן, איך וואָלט רו געהאַט
 דענסמאָל;

14 מיט מלכים און יוצצים פון דער ערד,
 וואָס פאַרבויען וויסטענישן פאַר זיך;
 15 אָדער מיט שָררות וואָס האָבן גאַלד,
 וואָס פילן זייערע הייזער מיט זילבער.
 16 אָדער איך וואָלט גאָר ניט געווען, ווי אַ
 באַהאַלטענער מפּיל,

ווי קינדער וואָס האָבן דעם שיין ניט געזען.
 17 דאָרט הערן אויף די רשעים צו רודערן,
 און דאָרט רוען די מידע אָן כּוֹח.
 18 אין איינעם באַרוט זיינען די געפאַנגענע,
 זיי הערן ניט דעם קול פון אַ דריקער.
 19 קליין און גרויס איז דאָרטן,
 און דער קנעכט איז פריי פון זיין האַר.

20 פאַרוואָס גיט ער ליכט דעם וואָס מאַטערט זיך,
 און לעבן די פאַרביטערטע אין געמיט?

21 די וואָס האָרן אויפן טויט, און ער קומט ניט,
 און זיי אַקערן נאָך אים מער ווי נאָך אוצרות;
 22 די וואָס וואָלטן זיך פרייען מיט שמחה,
 וואָס וואָלטן קוועלן, אַז זיי וואָלטן געפינען דעם קבר;
 23 צו דעם מאַן וואָס זיין וועג איז פאַרבאָרגן,
 און גאָט האָט פאַרצאַמט פאַר אים?
 24 וואָרום גלייך ווי מיינ ברויט קומט מיינ זיפצן,
 און אַזוי ווי וואַסער גיסן זיך מיינע געשרייען.
 25 וואָרום די אַנגסט וואָס איך האָב געאַנגסט איז מיר
 אַנגעקומען,
 און וואָס איך האָב געפאַרכט איז מיר געשען.
 26 איך האָב קיין שלווה און קיין רו און קיין מנוחה ניט,
 און ציטערניש איז געקומען.

ד¹ האָט געענטפערט אַליפו דער תּימני, און האָט
 געזאָגט:

2 אַז מע פרוּווט אַ וואָרט צו דיר וועט דיך פאַרדריסן?
 אָבער ווער קען זיך אַיינהאַלטן פון רייד?
 3 זע, האָסט געלערנט פילן,
 און שלאָפע הענט פלעגסטו שטאַרקן.
 4 דעם געשטרויכלטן פלעגן אויפשטעלן דינע רייד,
 און געבייגטע קני פלעגסטו פעסטיקן.
 5 אָבער אַצונד קומט עס צו דיר, ווערסטו אָפהענטיק,
 עס רירט דיך אָן, און ווערסט דערשראָקן.
 6 איז ניט דיין גאַטספאַרכטיקייט דיין ביטחון,
 דיין האָפענונג די ערלאַכקייט פון דינע וועגן?
 7 דערמאָן זיך נאָר, ווער איז אומשולדיק אונטער-
 געאַנגען?

און ווו זיינען רעכטפאָרטיקע פּאַרטיליגט געוואָרן?
 8 וועדליק איך האָב געזען, איז די וואָס אַקערן
 אומרעכט,

און זיינען אומגליק, זיי שניידן עס.
 9 פון דעם הויך פון גאָט גייען זיי אונטער,
 און פון דעם אָטעם פון זיין צאָרן ווערן זיי פּאַר-
 לענדט.

10 אַ געבריל פון ליב, אַ קול פון ווילדלייב-
 אָבער די ציין פון די יונגלייבן ווערן צעבראַכן;
 11 דער אַלטער ליב גייט אויס אָן שפּיז,
 און די קינדער פון דער ליבנטע ווערן צעשפּרייט.

12 און צו מיר פלעגט אַ וואָרט זיך פאַרגנבען,
 און מיין אויער האָט פאַרנומען אַ קווינט דערפון.
 13 אין געדאַנקען, פון זעאוונגען פון דער נאַכט,
 ווען אַ טיפער שלאָף פאַלט אויף מענטשן,
 14 האָט מיך אַ פחד געטראָפן און אַ ציטערניש,
 און האָט אַלע מיינע ביינער צעשוידערט.
 15 און אַ גייסט פלעגט פאַר מיין פנים אַריבער;
 קאַפּויר שטעלן פלעגט עס די האָר פון מיין ליב.
 16 ער פלעגט שטיין, אָבער איך פלעג ניט דערקענען
 זיין אַנבליק;

אַ געשטאַלט איז געווען פאַר מיינע אויגן;
 אַ שטילקייט און אַ שטים פלעג איך הערן;
 17 קען אַ מענטש פאַר גאָט זיין גערעכט?
 צי קען פאַר זיין באַשעפער ריין זיין אַ מאַן?
 18 זע, אין זיינע קנעכט גלויבט ער ניט,
 און אין זיינע מלאַכים מערקט ער אַ פאַרזע,

19 היינט ווי שוין די ווינער אין הייזער פון ליים,
 וואָס זייער גרונט איז אין שטויב?
 מע צעדריקט זיי גלייך ווי אַ מאָיל.
 20 צווישן מאָרגן און אָוונט ווערן זיי צעשטויסן,
 אומגעמערקט גייען זיי אונטער אויף אייביק.
 21 פאַרוואָר, אָפגעריסן ווערט זייער געצעלטשטריק
 ביי זיי,
 זיי שטאַרבן, און אָן חכמה.

ה 1 רוף אַקאַרשט, איז דאָ ווער זאָל דיר ענטפערן?
 און צו וועמען פון די הייליקע וועסטו זיך קערן?
 2 וואָרום דעם נאַרן הרגעט דער כּעס,
 און דעם ניט קלוגן טייט די קנאה.
 3 זע איך אַ נאַרן אַיינגעוואָרצלט,
 רוף איך תּכּף זיין ווינונג פאַרשאַלטן.
 4 זיינע קינדער וועלן ווייט זיין פון הילף,
 און זיי וועלן צעדריקט ווערן אין טויער,
 און קיינער וועט ניט מציל זיין.
 5 וואָרום זיין שניט וועט דער הונגעריקער אויפעסן,
 און ביז פון די דערנער וועט ער עס אַוועקנעמען;
 און אַיינשלינגען וועט די נעץ זייער פאַרמעג.
 6 פאַרוואָר, ניט פון שטויב קומט אַרויס אומגליק,
 און ניט פון דער ערד שפּראַצט מאַטערניש.
 7 נייערט דער מענטש איז צו מאַטערניש געבאַרן;
 נאָר היצקעפּ פליען אין דער הייך.
 8 אָבער איך וואָלט געזוכט גאָט,
 און צו גאָט וואָלט איך געשטעלט מיין טענה;
 9 דער וואָס טוט גרויסע זאַכן ניט צו דערפאַרשן,

וונדער אַזש אָן אַ צאַל;

¹⁰ דער וואָס גיט רעגן אויפן געזיכט פון דער ערד,
און שיקט וואַסער אויפן געזיכט פון די פעלדער;
¹¹ ער שטעלט די נידעריקע אין דער הייך,

און די פינצטערע ווערן דערהויבן דורך הילף.

¹² ער פאַרשטערט די מחשבות פון די ליסטיקע,

אַ זייערע הענט זאָלן ניט אויפטאָן ממשות.

¹³ ער פאַנגט קלוגע אין זייער ליסטיקייט,

און די עצה פון די פאַרשפיצטע ווערט צעטומלט.

¹⁴ ביי טאָג באַגעגענען זיי פינצטערניש,

און אַזוי ווי ביי נאַכט טאַפן זיי אין מיטן טאָג.

¹⁵ און ער העלפט פון דער שווערד—פון זייער מויל,

און פון דעם שטאַרקנס האַנט דעם אביון.

¹⁶ און דער אַרעמאָן קריגט האַפענונג,

און אומגערעכטיקייט מאַכט צו איר מויל.

¹⁷ זע, וויל איז דעם מענטשן וואָס גאָט שטראָפט אים,

און דעם מוסר פון אַלמאַכטיקן זאָלסטו ניט

פאַראַכטן.

¹⁸ וואָרום ער מאַכט וויי טאָן, און ער פאַרבינדט,

ער פאַרווונדט, און זיינע הענט היילן אויס.

¹⁹ אין זעקס צרות וועט ער דיך מציל זיין,

און אין זיבן וועט דיך ניט אַנרירן קיין ביזו.

²⁰ אין הונגער וועט ער דיך אויסלייזן פון טויט,

און אין מלחמה פון דער מאַכט פון שווערד.

²¹ פאַר דער רוט פון דער צונג וועסטו זיין פאַרבאַרגן,

און וועסט ניט מורא האַבן פאַר פאַרוויסטונג, אַז זי

קומט.

²² פון פאַרוויסטונג און פון הונגער וועסטו לאַכן,
און פאַר די חיות פון דער ערד וועסטו ניט מורא
האַבן.
²³ וואָרום מיט די שטיינער פון פעלד וועט זיין דיין בונד,
און די חיה פון פעלד וועט זיין שלום מיט דיר.
²⁴ און וועסט וויסן אַז דיין געצעלט איז בשלום,
און וועסט נאַכזען דיין ווינונג, און ביי דיר וועט ניט
פעלן.
²⁵ און וועסט וויסן אַז דיין זאַמען וועט זיין פיל,
און דייןע שפראַצונגען ווי גראַז פון דער ערד.
²⁶ וועסט קומען אין פולער עלטער צום קבר,
ווי אַ סטויג קומט אַריין אין זיין צייט.
²⁷ זע, דאָס האַבן מיר אויסגעפאַרשט, אַזוי איז דאָס,
הער עס צו, און דו מערק דיר.

¶ ¹ האָט געענטפערט איוב, און האָט געזאָגט:
² ווען געוויגן זאָל געוויגן ווערן מיין פעס,
און מיין בראַך וואָלט מען נעמען אויפן וואַגשאַל
באַגלייך!
³ וואָרום שווערער פון דעם זאַמד פון ימען וואָלט עס
זיין אַצונד;
דרום זיינען מיינע ווערטער צעמישט.
⁴ וואָרום אין מיר זיינען די פיילן פון אַלמאַכטיקן,
וואָס זייער גיפט טרינקט מיין געמיט;
שרעקענישן פון גאָט שטעלן זיך אויס קעגן מיר.
⁵ שרייט דען אַ וואַלדאייזל אויף גראַז?
צי מרוקעט אַן אַקס אויף זיין פוטער?
⁶ ווערט אומבאַטעמטס געגעסן אַן זאַלץ?

צי איז דאָ אַ טעם אין זאָפט פון אַלטײ?
 װאָס מײן זעל האָט ניט געװאָלט אָנרירן,
 דאָס זײנען די צושפּײזן פון מײן ברויט.

8 הלוואַי קומט אָן מײן פּאַרלאַנג,
 און מײן האָפענונג גיט גאָט!
 9 און גאָט װיליקט אַײן און צעדריקט מיך,
 לאַזט לױז זײן האַנט און דערענדיקט מיך!
 10 װאָלט דאָס נאָך געװען מײן נחמה,
 און איך װאָלט געטאַנצט אין יסורים;
 זאָל ער זײן אומדערבאַרימדיק;
 הגם איך האָב ניט געלײקנט
 אָן די װערטער פון הײליקן.

11 װאָס איז מײן כּוּח, אַז איך זאָל האָפּן?
 און װאָס מײן סּוּף, אַז איך זאָל אַײנהאַלטן מײן
 געמיט?

12 איז דער כּוּח פון שטיינער מײן כּוּח?
 איז מײן לײב פון קופּער?
 13 איז דען פאַר מיר קײן הילף ניטאָ,
 און אַן עצה איז פאַרשטויסן פון מיר?
 14 דעם װאָס גײט אַײן קומט רחמנות פון זײן חבר,
 אַפּילו ער פאַרלאַזט די מורא פאַרן אַלמאַכטיקן.
 15 מײנע ברידער האָבן געפעלשט װי אַ טײך,
 װי דער שטראָם פון טײכן װאָס גײען אַװעק;
 16 װאָס זײנען טונקל פון אַײז—
 אויף זײ באַהאַלט זיך דער שניי.
 17 בעת זײ װערן צעװאַרעמט, װערן זײ פאַרשוונדן;

ווי עס ווערט הייס, צעגייען זיי פון זייער אָרט.
 18 עס דרייען זיך די וועגן פון זייער וואַנדער,
 זיי פאַרגייען אין נישט און ווערן פאַרלאָרן.
 19 די קאַראַוואַנען פון תימאָ האָבן אויסגעקוקט,
 די גיי־מחנות פון שבאָ האָבן געהאַפט אויף זיי,
 20 אָבער זיי האָבן זיך געשעמט וואָס זיי האָבן זיך
 פאַרזיכערט,
 זיי זיינען אָנגעקומען ביו אַהין און אין שאַנד געבליבן.
 21 פאַרוואָר, אַצונד זייט איר מיט אים,
 איר האָט דערוען דעם בראַך, און זיך דערשראָקן.
 22 האָב איך דען געזאָגט: גיט מיר וואָס,
 און פון אַייער פאַרמעג שענקט פאַר מיר?
 23 אָדער: מאַכט מיך אַנטרינען פון שוואַס האַנט,
 און פון דער האַנט פון געוואַלטטוער זאָלט איר מיך
 אויסלייזן?
 24 לערנט מיך, און איך וועל שווייגן,
 און וואָס איך האָב פאַרזען, גיט מיר צו פאַרשטיין.
 25 ווי שטאַרק זיינען ריכטיקע ווערטער!
 אָבער וואָס באַווייזט דאָס באַווייזן פון אַיך?
 26 רעכנט איר ווערטער פאַר אַ באַווייזן,
 און פאַר ווינט די רייד פון פאַרצווייפלטן?
 27 אַפילו אויף אַ יתום וואָלט איר גורל וואַרפן,
 און איר וואָלט גראָבן אויף אַייער חבר.
 28 און אַצונד באַווייליקט, קערט אַיך צו מיר;
 און צי וועל איך אַיך אין פנים ליגן זאָגן?
 29 קערט אַיך אום, איך בעט אַיך, זאָל קיין עוולה ניט
 געשען,

יא, קערט אייך ווידער אום, איך בין גערעכט דערין.
 30 איז אין מיין צונג דא אומרעכט?
 צי שפירט ניט מיין גומען פארברעכן?

ן יפארוואַר, דינסטצייט האָט דער מענטש
 אויף דער ערד,

און ווי טעג פון אַ געדונגענעם זיינען זיינע טעג.
 2 ווי אַ קנעכט וואָס שמאַכט נאָך שאָטן,

און ווי אַ געדונגענער וואָס האָרט אויף זיין לויך,
 3 אַזוי האָב איך מיר צוגעטיילט געקריגן חדשים פון
 אומגליק,

און נעכט פון מאַטערניש האָט מען מיר צוגעציילט.
 4 אַז איך לייג זיך, זאָג איך: ווען וועל איך אויפשטיין?
 און די נאַכט ציט זיך, און איך ווער זאָט מיט וואַרפעניש
 ביזן פרימאָרגן.

5 מיין לייב איז באַקליידט מיט ווערעם און שטיקער
 ערד,

מיין הויט פלאַצט און ווערט צעקראַכן.
 6 מינע טעג זיינען פלינקער פון אַ וועבשיפל,

און ווערן פאַרלענדט אָן אַ האַפענונג.
 7 געדענק, אַז אַ הויך איז מיין לעבן,

מיין אויג וועט ניט אָנווען מער גוטס.

8 מיך וועט מער ניט אַנקוקן דאָס אויג פון מיין זעער,
 דינע אויגן זיינען אויף מיר, און שוין בין איך ניטאָ.

9 פאַרלענדט ווערט אַ וואַלקן און פאַרגייט,

אַזוי דער וואָס נידערט אין אונטערערד, וועט
 ניט אַרויפקומען.

10 ער וועט זיך מער ניט אומקערן אין זיין הויז,

און זיין אָרט וועט אים מער ניט קענען.

- ¹¹ דרומעך וועל איך ניט פאַרמיידן מיין מויל,
איך וועל רעדן אין דער קלעמעניש פון מיין געמיט,
איך וועל קלאַגן אין דער ביטערקייט פון מיין זעל.
- ¹² בין איך אַ ים, אָדער אַ ים־חיה,
וואָס דו שטעלסט אַ וואַך איבער מיר?
¹³ אַז איך זאָג: מיין בעט וועט מיך טרייסטן,
מיין געלעגער וועט מיטטראַגן מיין קלאַג,
¹⁴ שרעקסטו מיך מיט חלומות,
און מיט זעאונגען גרוילסטו מיך.
- ¹⁵ און מיין זעל וויל בעסער דערוואַרגעניש,
טויט, איידער די דאָזיקע ביינער מיינע.
¹⁶ מיר איז נמאס; איך וועל אייביק ניט לעבן,
לאַז אָפּ פון מיר, וואָרום אַ הויך זיינען מיינע טעג.
- ¹⁷ וואָס איז דער מענטש, אַז דו זאָלסט אים גרייסן,
און אַז דו זאָלסט לייגן אויף אים דיין האַרץ,
¹⁸ און אים דערמאָנען אַלע פרימאָרגן,
אַלע רגע אים פרווון?
- ¹⁹ ווי לאַנג וועסטו זיך ניט אָפקערן פון מיר?
מיך ניט אָפּלאָזן ביו איך שלינג אַראָפּ מיין שפּיאַכץ?
- ²⁰ אַז איך זינדיק, וואָס טו איך דיר, היטער פון דעם
מענטשן?
- פאַרוואָס האָסטו מיך געמאַכט פאַר דיין צילברעט,
אַז איך בין געוואָרן זיך אַליין צו לאַסט?
²¹ און וואָס פאַרגיסטו ניט מיין פאַרברעך,
און טוסט ניט אָפּ מיין זינד?
וואָרום אַצונד וועל איך לייגן אין שטויב,

און וועסט מיך זוכן, און איך וועל ניט זיין.

ח ¹האָט געענטפערט בלדד דער שוחי, און האָט
געזאָגט:

²ביז וואָנען וועסטו רעדן דאָסדאָזיקע,
און ווי אַ שטאַרקער ווינט וועלן זיין די ווערטער פון
דיין מויל?

³וועט דען גאָט פאַרדרייען דעם משפט?
און וועט דער אַלמאַכטיקער פאַרדרייען די גע-
רעכטיקייט?

⁴אַז דייע קינדער האָבן געזינדיקט צו אים,
האָט ער זיי אַוועקגעשיקט פאַר זייער פאַרברעך.
⁵אַז דו וואָלסט זוכן גאָט,

און צום אַלמאַכטיקן בעטן,
⁶אַז דו וואָלסט זיין ריין און רעכטפאַרטיק,
וואָלט ער אַצונד זיך דערוועקן פאַר דיר,

און גאַנץ מאַכן דיין גערעכטע ווינונג.
⁷און אויב דיין אָנהייב וועט זיין קליין,
וועט דיין סוף זיין זייער גרויס.

⁸וואָרום פרעג אַקאַרשט דעם פריערדיקן זור,
און מערק וואָס זייערע עלטערן האָבן אויסגעפאַרשט-
⁹וואָרום מיר זיינען פון נעכטן, און ווייסן גאַרנישט,
ווייל אַ שאַטן זיינען אונדזערע טעג אויף דער ערד-
¹⁰פאַרוואָר, זיי וועלן דיך לערנען, זיי וועלן דיר זאָגן,
און פון זייער האַרצן אַרויסברענגען ווערטער.

¹¹קען אויסוואַקסן ראָר אָן אַ זומפ?
קען גרויס ווערן טייַכגראָז אָן וואַסער?

12 נאך איז עס אין זיין גרינקייט, ניט אָפּגעשניטן,
 און ווי גאַרע היי ווערט עס פאַרטריקנט.
 13 אַזוי זיינען די וועגן פון אַלע גאַטפאַרגעסער,
 און די האַפענונג פון דעם זינדיקן גייט אונטער.
 14 וואָרום זומערפאַדים איז זיין פאַרויכערונג,
 און שפינוועבס זיין ביטחון.
 15 ער לענט זיך אָן אויף זיין הויז, אָבער עס האָט ניט
 קיין באַשטאַנד,
 ער האַלט זיך דעראַן, אָבער עס בלייבט ניט שטיין.
 16 וואַפטיק איז ער פאַר דער זון,
 און איבער זיין גאַרטן גייט אַרויס זיין שפּראַך.
 17 אין אַ הויפּן פלעכטן זיך זיינע וואַרצלען,
 צווישן שטיינער רייסט ער זיך דורך.
 18 אָבער פאַרטיליגט מען אים פון זיין אָרט,
 פאַרלייקנט ער אים: איך האָב דיך ניט געזען.
 19 אַט דאָס איז די פּרייד פון זיין וועג,
 און פון דער ערד שפּראַצט אָן אַנדערער אַרויס.
 20 זע, גאַט פאַראַכט ניט דעם אומשולדיקן,
 און וועט ניט אויפהאַלטן די האַנט פון דעם
 שלעכטסטוער;
 21 ביז ער וועט אָנפילן מיט געלעכטער דיין מויל,
 און דייע ליפּן מיט שאַלונג.
 22 דייע שוּנאים וועלן זיך אָנקליידן מיט שאַנד,
 און דאָס געצעלט פון די רשעים וועט מער ניט זיין.

ט ¹האַט געענטפערט איוב, און האָט געזאָגט:

²אמת, איך ווייס אַז אַזוי איז עס;

און ווי קען אַ מענטש גערעכט זיין קעגן גאַט?

- 3 אַז ער זאָל וועלן זיך קריגן מיט אים,
 וואָלט ער אים ניט געקענט ענטפערן איינס פון טויזנט.
- 4 קלוג אין האַרצן, און שטאַרק אין כּוּחַ—
 ווער קען זיך עקשנען קעגן אים און אַרויס גאַנץ?
 5 דער וואָס רוקט איבער בערג, און זיי מערקן ניט,
 ווען ער קערט זיי איבער אין זיין צאָרן.
- 6 דער וואָס טרייסלט אויף די ערד פון איר אָרט,
 אַז אירע זיילן ציטערן.
- 7 דער וואָס הייסט דער זון, און זי שיינט ניט,
 און די שטערן פאַרחתמעט ער.
- 8 ער האָט אויסגעשפּרייט די הימלען אַליין,
 און ער טרעט אויף די הייכן פון ים.
- 9 ער האָט געמאַכט דעם בערשטערן,
 דעם אַריאָן און דעם זיבנשטערן,
 און די קאַמערן פון דרום.
- 10 ער טוט גרויסע זאַכן אַזש ניט צו דערפּאַרשן,
 און ווונדער אַזש אָן אַ צאָל.
- 11 אָט גייט ער מיר פאַרבײַ, און איך זע ניט,
 און ער ציט דורך, און איך מערק אים ניט.
- 12 אָט כאַפט ער אַוועק — ווער קען אים אָפהאַלטן?
 ווער קען אים זאָגן: וואָס טוסטו?
- 13 גאַט קערט ניט אָפּ זיין צאָרן;
 אונטער אים האָבן זיך געבויגן די העלפער פון רהב.
- 14 היינט ווי שוין קען איך אים ענטפערן,
 קלײַבן מײַנע ווערטער קעגן אים?
- 15 וואָס אַפילו איך זאָל גערעכט זיין, קען איך ניט
 ענטפערן;
 בעטן מוז איך זיך בײַ דעם וואָס משפט מיך.

¹⁶אָפּילוּ אײַך זאָל רופּן און ער זאָל ענטפּערן,
וואָלט אײַך נײַט גלױבן אַז ער האָט פּאַרנומען מײַן
קוּל.

¹⁷ער וואָס צערייבט מיך מיט שטורעמוינט,
און מערט מײַנע ווונדן אומזיסט.

¹⁸ער לאָזט מיך מײַן אָטעם נײַט אָפּציען,
נײַערט ער זעטיקט מיך מיט בײַטערנישן.

¹⁹אויב אין כּוּח, איז ער מאַכטיקער,

און אויב אויף אַ משפּט: „ווער קען מיך לאָדן?“

²⁰אָפּילוּ אײַך זאָל זײַן גערעכט, וועט מײַן מויל מיך
פּאַרשולדיקן;

אײַך מעג זײַן אומשולדיק, וועט ער מיך מאַכן פּאַר
קרום.

²¹אײַך בײַן אומשולדיקן;

מיך אַרט נײַט מײַן נפּש,

מיר איז נמאס מײַן לעבן.

²²עס איז אַלץ אײַנס, דרום זאָג אײַך:

דעם אומשולדיקן אַזוי ווי דעם רשע פּאַרלענדט ער.

²³ווען די רוט טײַט פּלוצלינג,

שפּאַט ער אויף דעם גוססן פּון די אומשולדיקע.

²⁴די ערד איז איבערגעגעבן אין דער האַנט פּון רשע;

דעם פּנים פּון אירע ריכטער פּאַרדעקט ער;

אויב נײַט, ווער דען איז דאָס?

²⁵און מײַנע טעג זײַנען פּלינקער פּון אַ לויפּער,

זײַ זײַנען אַנטלאָפּן, נײַט אָנגעזען גוטס.

²⁶זײַ זײַנען אַזעק גלײַך ווי ראָרשיפּן,

ווי אַן אַדלער וואָס שוועבט אויפּן עסן.

27 אַז איך זאָג, איך וועל פאַרגעסן מיין קלאָג,
 אַוועקוואַרפן מיין אומעטיק פנים, און זיך
 אויפמונטערן,
 28 שרעק איך זיך פאַר אַלע מיינע ווייטאַקן,
 איך ווייס אַז דו וועסט מיר ניט שענקען.
 29 שולדיק מוז איך בלייבן,
 טאָ נאַכוואַס זאָל איך מיך מיען אומנישט?
 30 אַז איך וואָלט זיך געוואָשן מיט שנייִוואַסער,
 און גערייניקט מיט לויג מיינע הענט,
 31 וועסטו דענסמאַל אין אַ גראָבן מיך אַיינטונקען,
 אַז מיינע קליידער וועלן זיך עקלען מיט מיר.
 32 וואָרום ניט אַ מענטש ווי איך איז ער, איך זאָל אים
 ענטפערן,
 מיר זאָלן אין אַיינעם צום משפט גיין.
 33 ניטאַ צווישן אונדז קיין אַנטשיידער,
 וואָס זאָל לייגן זיין האַנט אויף אונדז ביידן.
 34 זאָל ער אָפּטאַן פון מיר זיין רוט,
 און זיין אימה זאָל מיך ניט שרעקן,
 35 וועל איך רעדן, און ניט מורא האַבן פאַר אים;
 וואָרום בין איך דען ניט פעסט ביי זיך?
 י מיר אַליין עקלט מיין לעבן;
 איך וועל פון מיר לויז לאָזן מיין קלאָג,
 איך וועל רעדן אין דער ביטערקייט פון מיין זעל.
 2 איך וועל זאָגן צו גאָט: זאָלסט מיך ניט שולדיק מאַכן;
 לאָז מיך וויסן פאַרוואָס דו קריגסט זיך מיט מיר.
 3 איז דיר גוט אַז דו דריקסט,
 אַז דו פאַראַכטסט די מי פון דינע הענט;

און דעם באַראָט פון די רשעים באַשײנסטו?
 4 זײנען אויגן פון פלייש בײ דיר?
 צי זעסטו ווי אַ מענטש זעט?
 5 זײנען ווי די טעג פון אַ מענטשן דײנע טעג,
 צי דײנע יאָרן ווי די טעג פון אַ מאַן?
 6 אַז דו זוכסט מײן זינד,
 און פאַרשסט מײן חטא,
 7 הגם דו וויסט אַז איך בין ניט שולדיק,
 נאָר ניטאָ ווער זאָל מציל זײן פון דײן האַנט.
 8 דײנע הענט האַבן מיך געפּורעמט און געמאַכט
 מיט אַלעם מיטאַנאַנדער, פון דעסטוועגן ברענגסטו
 מיך אום.
 9 געדענק פאַרט, אַז ווי לײם האַסטו מיך געמאַכט,
 און צו שטויב וועסטו מיך אומקערן.
 10 פאַרוואָר, ווי מילך האַסטו מיך אויסגעגאַסן,
 און ווי קעז האַסטו מיך פאַרגליחוערט.
 11 מיט הויט און פלייש האַסטו מיך באַקליידט,
 און מיט בײנער און אַדערן געפלאַכטן.
 12 לעבן און גענאָד האַסטו מיר באַשערט,
 און דײן אַבאַכט האַט אַפּגעהיט מײן גײסט.
 13 אַבער דאָס האַסטו באַהאַלטן אין דײן האַרצן,
 איך ווײס אַז דאָס האַסטו געהאַט אין זײנען:
 14 אַז איך זינדיק, וועסטו מיך היטן,
 און פון מײן חטא מיך ניט רײן מאַכן.
 15 אַז איך בין שולדיק, איז ווי צו מיר,
 און בין איך גערעכט, קען איך ניט אויפהײבן דעם
 קאַפּ,
 זאָט מיט שאַנד, און זעענדיק מײן פײן.

¹⁶און הייבט ער זיך אויף, יאָגסטו מיך ווי אַ לייב,
און אַלץ ווידער באַגייסטו זיך משונה קעגן מיר.
¹⁷באַגייסט דיינע עדות קעגן מיר,
און מערסט דיין כּעס אויף מיר;
געביטן נאָכאַנאַנד ווערט דער חיל קעגן מיר.

¹⁸און נאָכוואָס האָסטו מיך פון טראַכט אַרויסגעצויגן?
איך וואָלט פאַרגאַנגען, און אַן אויג וואָלט מיך נישט
אַנגעזען.

¹⁹ווי נישט געווען וואָלט איך געווען,
פון מוטער לייב וואָלט איך צום קבר געבראַכט
געוואָרן.

²⁰מיינע טעג זיינען דאָך ווינציק, טאָ הער אויף,
און טו זיך אָפּ פון מיר, איך זאָל זיך אויפמונטערן
אַ ביסל,

²¹איידער איך גיי אַוועק זיך נישט אומצוקערן;

אין אַ לאַנד פון חושך און טויטשאַטן,

²²אַ לאַנד טונקל ווי די פינצטערניש אַליין,

טויטשאַטן אָן אַרדענונג,

ווי אַפילו אַז עס שיינט, איז ווי פינצטערניש.

יא ¹האַט געענטפערט צופֿר דער נַעֲמָתִי, און האָט
געזאָגט:

²זאָל דער פילרײַדעוודיקער בלייבן נישט געענטפערט?

און צי זאָל דער ליפּנמענטש בלייבן גערעכט?

³דיינע פלוידערייען מאַכן מענטשן שווייגן,

און דו שפּאַטסט, און קיינער האָלט נישט פאַר.

⁴און דו זאָגסט: לויטער איז מײן לערנונג,

- און ריין בין איך אין דיינע אויגן.
 5 אָבער הלוואַי רעדט גאָט,
 און עפנט זיינע ליפן מיט דיר,
 6 און דער ציילט דיר די פאַרבאָרגענישן פון קלוגשאַפט,
 ווי פיל פאַכיק די חכמה איז,
 און וואָלסט וויסן אָ גאָט מאַנט פון דיר
 ווינציקער ווי דיין זינד.
 7 ווילסטו די דערפאַרשונג פון גאָט געפינען?
 צי דעם ציל פון אַלמאַכטיקן געפינען?
 8 עס איז הויך ווי די הימלען, וואָס קענסטו אויפטאָן?
 טיפער פון אונטערערד, וואָס קענסטו וויסן?
 9 לענגער פון דער ערד איז די מאָס דערפון,
 און ברייטער פון ים.
 10 אָז ער גייט פאַרביי און פאַרשליסט,
 אָדער ער זאַמלט אַיין, ווער קען אים אָפהאַלטן?
 11 וואָרום ער ווייס די פאַלשע לייט,
 און ער זעט דאָס אומרעכט, אָן צומאַל אַ קוק טאָן.
 12 אָבער דער פּוּסער מענטש וועט קריגן שכל^א,
 ווען אַ יונגער וואָלדאיזל וועט איבערגעבאָרן ווערן
 אין אַ מענטשן.
 13 אָז דו וועסט צוקערן דיין האַרץ,
 און אויסשפּרייטן צו אים דיינע הענט—
 14 אויב אומרעכט איז אין דיין האַנט, דערווייטער עס,
 און וואָלסט ניט לאָזן רוען אין דיינע געצעלטן אַן עוולה—
 15 דענסמאַל וועסטו אויפהייבן דיין פנים אָן אַ פּלעק,
 און וועסט פעסט זיין, און ניט מורא האָבן.
 16 וואָרום די מאַטערניש וועסטו פאַרגעסן;
 * וואָרטשפּיל: גבוב ילבב.

ווי וואָסער וואָס איז אַוועק וועסטו עס דערמאָנען.
 17 און העלער ווי מיטן טאָג וועט אויפשטיין דיין לעבן,
 די פינצטערניש וועט ווי דער מאָרגן ווערן.
 18 און וועסט זיין זיכער, ווייל האָפענונג איז דאָ,
 און וועסט זיך אַרומקוקן, און ליגן אין זיכערקייט.
 19 און וועסט הויערן, און קיינער וועט ניט שרעקן,
 און פיל וועלן זוכן דיין לייטזעליקייט.
 20 אָבער די אויגן פון די רשעים וועלן אויסגיין,
 און אַנטרינונג וועט זיין פאַרלאָרן פון זיי,
 און זייער האָפענונג-אַן אויסהויכעניש פון דער נשמה.

לב ¹האַט געענטפערט איוב, און האָט געזאָגט:
 אמת יא, איר זייט די לייט,
 און מיט אַיך וועט אָפּשטאַרבן די חכמה!
 3 אַיך האָב אויך פאַרשטאַנדיקייט אַזוי ווי איר,
 איך פאַל ניט אַראָפּ קעגן אַיך;
 און ביי וועמען איז אַזויוואָס ניטאָ?
 4 אַ געלעכטער ביים חבר בין איך געוואָרן-
 דער וואָס האָט גערופן צו גאָט, און ער האָט אים
 געענטפערט;
 אַ געלעכטער - דער גערעכטער, דער פרומער.
 5 דעם אומגליקלאַכן קומט פאַראַכטונג,
 וועדליק די געדאַנקען פון דעם גליקלאַכן,
 אַ שטויס - די וואָס זייער פּוס גליטשט זיך אויס.
 6 בשלווה זיינען די געצעלטן פון די רויבער,
 און אין זיכערקייט די וואָס דערצערענען גאָט,
 דער וואָס ברענגט זיין גאָט אין זיין פּויסט.

7 אָבער פּרעג אַקאַרשט די בהמות, און זיי וועלן דיך
לערנען,

און דעם פּויגל פון הימל, און ער וועט דיר זאָגן;
8 אָדער רעד צו דער ערד, און זי וועט דיך לערנען,
און דיר וועלן דערציילן די פּישן פון ים.

9 ווער צווישן אַלע דאָזיקע ווייס ניט,
אַז די האַנט פון גאָט האָט דאָס געמאַכט?
10 אַז אין זיין האַנט איז די זעל פון יעטוועדער
לעבעדיקן,

און דער גייסט פון יעטוועדער מענטשנס לייב.-
11 דאַרף ניט דאָס אויער פרווון ווערטער,
אַזוי ווי דער גומען פאַרוזכט זיין שפּייז?
12 איז ביי גרייזן די חכמה,

און אין אַריכת־נְמִים פאַרשטאַנדיקייט?
13 ביי אים איז חכמה און גבורה,

ער האָט עצות און פאַרשטאַנדיקייט.
14 זע, ער צעשטערט, און עס ווערט ניט אָפּגעבויט,
ער פאַרשליסט אַ מענטשן, און עס ווערט ניט געעפנט.
15 זע, ער פאַרהאַלט וואַסערן, און זיי ווערן
אויסגעטריקנט,

און ער שיקט זיי אַרויס, און זיי קערן איבער די ערד.
16 ביי אים איז מאַכט און קלוגשאַפט,

זינער איז די ער פאַרפירטער אי דער פאַרפירער.
17 ער מאַכט אומגיין די יזעצים באַנומענע,
און די ריכטער באַנאַרישט ער.

18 די געבונדענע פון די מלכים מאַכט ער לויז,
און אויף זייערע לענדן בינדט ער אַ שטריקגאַרטל.
19 ער מאַכט אומגיין די כּהנים באַנומענע,

און די מאַכטיקע פאַרדרייט ער.
 20 ער נעמט אָפּ דעם לשון ביי די באַרײַדעוודיקע,
 און דעם שכל פון די זקנים נעמט ער אַוועק.
 21 ער גיסט פאַראַכטונג אויף פירשטן,
 און דעם אָנגורט פון די שטאַרקע מאַכט ער לויז.
 22 ער אַנטפלעקט טיפענישן פון דער פינצטער,
 און ברענגט אַרויס אין ליכט דעם שאַטן פון טויט.
 23 ער דערהייכט די פעלקער, און ברענגט זיי אונטער,
 ער שפּרייט אויס די פעלקער, און פירט זיי אַוועק.
 24 ער טוט אָפּ דעם שכל פון די הויפטלייט פון דעם
 פּאָלק פון לאַנד,
 און מאַכט זיי בלאַנדזשען אין אַ וויסטעניש אָן
 אַ וועג.
 25 זיי טאַפן אין חושך אָן ליכט,
 און ער מאַכט זיי וואַקלען ווי אַ שיפורער.

יג 1 זע, אַלץ האָט געווען מיין אויג,
 מיין אויער האָט געהערט און זיך געמערקט.
 2 ווי איר ווייסט, ווייס איך אויך,
 איך פּאַל ניט אַראָפּ קעגן אַיך.
 3 אָבער איך וויל צום אַלמאַכטיקן רעדן,
 און טענהן צו גאָט וויל איך.
 4 איר אָבער זייט שמירער פון ליגן,
 נישטיקע רופאים זייט איר אַלע.
 5 הלואַי וואָלט איר שווייגן געשוויגן,
 וואָלט דאָס פון אַיך אַ חכמה געווען.
 6 הערט אַקאַרשט מיין טענה,
 און די קריג פון מיינע ליפן פאַרנעמט.

7 ווילט איר פאַר גאַט רעדן אומרעכט,
 און פאַר אים רעדן באַטרוג?
 8 ווילט איר זיין פנים שאַנעווען,
 צי ווילט איר פאַר גאַט זיך קריגן?
 9 וועט גוט זיין אַז ער וועט אַיך אויספאַרשן?
 צי ווי מע נאַרט אַ מענטשן וועט איר אים אַפּנאַרן?
 10 שטראַפּן וועט ער אַיך שטראַפּן,
 אויב איר וועט אין פאַרבאַרגעניש שאַנעווען.
 11 פאַרוואָר, זיין גרויסקייט וועט אַיך דערשרעקן,
 און זיין פחד וועט פאַלן אויף אַיך.
 12 אַייערע ביישפּילן זיינען געגליכן צו אַש,
 צו הויפּנס ליים אַייערע וריידן הויפּנס.

13 לאַזט מיך אָפּ, און איך וועל רעדן,
 און זאָל קומען אויף מיר וואָס וויל.
 14 מעג זיין וואָס, איך וועל נעמען מיין פלייש אין מיינע
 ציינ,
 און מיין לעבן וועל איך אַיינשטעלן אין מיין האַנט.
 15 אַט וועט ער מיך טייטן—איך ריכט זיך אויף אים—
 אָבער מיינע וועגן וועל איך אויפווייזן פאַר אים.
 16 שוין דאָס וועט מיר זיין אַ הילף,
 וואָס פאַר אים קען קיין פאַלשער ניט קומען.
 17 הערן הערט־צו מיין וואָרט,
 און מיין אַרויסזאָג מיט אַייערע אויערן.
 18 אַט, איך בעט אַיך, לייג איך פאַר דעם משפּט;
 איך ווייס אַז איך וועל זיין גערעכט.
 19 ווער איז דער וואָס קען קריגן מיט מיר?
 וואָרום דענסמאָל וואָלט איך שווייגן און פאַרגיין.

²⁰נאָר צוויי זאַכן זאָלסטו ניט טאָן מיט מיר,
דענסמאָל וועל איך פאַר דיין פנים זיך ניט
פאַרבאָרגן:

²¹דיין האַנט דערווייטער פון מיר,
און דיין אימה זאָל מיך ניט שרעקן.
²²און רוף, און איך וועל דיר ענטפערן,
צי איך וועל רעדן, און ענטפער דו מיר.
²³וויפיל האָב איך זינד און חטאים?
מיין פאַרברעך און מיין חטא לאָז מיך וויסן.

²⁴פאַרוואָס פאַרבאָרגסטו דיין פנים,
און רעכנסט מיך פאַר אַ שונא צו דיר?
²⁵צי אַ געטריבן בלאַט ווילסטו אַיינשרעקן,
און אַ פאַרטריקנטן שטרוי ווילסטו נאָכיאָגן?
²⁶וואָס דו שרייבסט מיר אָן ביטערנישן,
און מאַכסט מיך ירשען די זינד פון מיין יוגנט;
²⁷און טוסט אַריין אין אַ קלאַץ מיינע פיס,
און היטסט אַלע מיינע שטעגן;
אַרום מיינע פוסטריט גריבלסטו זיך.
²⁸און איך" בין ווי אַ לאַגל וואָס צעקריכט,
ווי אַ בגד וואָס מאַיל האָט אים צעפרעסן.

יך דער מענטש, געבאָרן פון אַ פרוי,
האָט קורצע טעג און זאָט פאַרדראָס.
²ווי אַ בלום קומט ער אַרויס און ווערט פאַרשניטן,
און ער אַנטלויפט ווי אַ שאַטן און באַשטייט ניט.
³און אויף אַזעלכן האַלטסטו אָפן דינע אויגן?
און מיך ווילסטו ברענגען צום משפט מיט דיר?
⁴ווער קען מאַכן ריין פון אומריין?

א אין טעקסט: װוא, און ער.

קיין איינער ניט.

⁵איוב זיינע טעג זיינען צוגעשניטן,
די צאָל פון זיינע חדשים איז ביי דיר,
גרענעצן האָסטו אים געמאַכט וואָס ער קען ניט
אַריבער,

⁶קער זיך אָפּ פון אים, כדי ער וואָל האָבן רו,
ביז ער וועט דערפילן ווי אַ געדונגענער זיין טאָג.

⁷וואָרום פאַר אַ בוים איז דאָ אַ האָפענונג;
אַז ער ווערט אָפגעשניטן, באַנייט ער זיך ווידער,
און זיין שפראַך הערט ניט אויף.

⁸אַז אַלט אין דער ערד ווערט זיין וואָרצל,
און אין שטויב שטאַרבט אָפּ זיין שטאַם,

⁹פון ריח פון וואַסער בלייט ער אויף,
און לאַזט ריטלאַך אַרויס ווי אַ פלאַנצונג.

¹⁰אַבער אַ מאַן שטאַרבט און פאַלט אַוועק,
און פאַרגאַנגען דער מענטש, און וווּ איז ער?

¹¹וואַסערן גייען אַוועק פון ים,

און אַ טייך ווערט אויסגעטריקנט און טרוקן;

¹²און דער מענטש לייגט זיך און שטייט ניט אויף;

ביז קיין הימל וועט ניט זיין וועלן זיי זיך ניט אויפכאַפן,
און ניט אויפוואַכן פון זייער שלאָף.

¹³ווען דו וואָלסט מיך אין אונטערערד באַהאַלטן,

מיך פאַרבאַרגן ביז דיין צאָרן וועט אָפגיין,

מיר שטעלן אַ צייט, און זיך דערמאַנען אָן מיר!—

¹⁴אַז אַ מענטש שטאַרבט, וועט ער דען לעבעדיק ווערן?—

אַלע טעג פון מיין דינסטצייט וואָלט איך געהאַרט
ביז מיין אורלויב וועט קומען.

¹⁵וואָלסט גערופן, און איך וואָלט דיר געענטפערט,
ווען דו וואָלסט געגלוסט צו דעם ווערק פון דייע
הענט.

¹⁶אַבער אַזונד ציילסטו מיינע טריט,
וואַרטסט צומאָל ניט אויף מיין חטא.
¹⁷פאַרחתמעט אין אַ בייטל איז מיין פאַרברעך,
און דו לייגסט נאָך צו צו מיין זינד.
¹⁸יאָ פאַרוואָר, אַ געפאַלענער באַרג צעברעקלט זיך,
און אַ פעלז ווערט פאַרוקט פון זיין אָרט;
¹⁹וואַסער צערייבט שטיינער,
אירע פלייצונגען שווענקען אַוועק דעם שטויב פון
דער ערד;

אַזוי ברענגסטו אונטער די האַפענונג פון דעם מענטשן.
²⁰שטאַרקסט אים אייביק איבער, און ער פאַרגייט,
פאַרענדערסט זיין פנים, און שיקסט אים אַוועק.
²¹זיינע קינדער האַבן כבוד, און ער ווייס ניט,
און זיי ווערן צו קליין, און ער מערקט זיי ניט.
²²נאָר זיין פלייש ווייטאַקט אויף אים,
און זיין זעל טרויערט אויף אים.

טו ¹האַט געענטפערט אַליפּו דער תּימָני, און האָט
געזאָגט:

²וועט אַ חכם ענטפערן מיט קענשאַפט פון לופט,
און אַנפילן מיט מזרח־ווינט זיין בויך?
³טענהן רייד וואָס טויגן ניט,
און ווערטער וואָס מע ברענגט קיין נויץ ניט מיט זיי?
⁴אויך פאַרשטערסטו די גאַטספאַרכטיקייט,
און מינערסט די פרומקייט פאַר גאַט.

5 וואָרום דיין זינד לערנט דיין מויל,
 און קלייבסט אויס די צונג פון די ליסטיקע.
 6 דיין אייגן מויל מאַכט דיך שולדיק, און ניט איך,
 און דייןע ליפן זאָגן עדות קעגן דיר.

7 ביסטו דער ערשטער מענטש געבאָרן געוואָרן?
 אָדער ביסטו פאַר די בערג באַשאַפן געוואָרן?
 8 האָסטו דעם סּוּד פון גאָט אַיינגעהערט,
 און אַוועקגענומען צו זיך די חכמה?
 9 וואָס אַזוינס ווייסטו, וואָס מיר ווייסן ניט?
 פאַרשטייסטו, וואָס ביי אונדז איז ניטאָ?
 10 אי אַ גראַעך קאָפּ אי אַ גרייז איז דאָ צווישן אונדז,
 עלטער פון דיין פאַטער אין טעג.
 11 זיינען דיר ווינציק די טרייסטונגען פון גאָט,
 און דאָס וואָרט איז מילד צו דיר?
 12 וואָס נעמט דיך דיין האַרץ,
 און וואָס ווינקען דייןע אויגן,
 13 אַזוּ דו קערסט קעגן גאָט דיין גייסט,
 און לאַזסט אַרויס רייד פון דיין מויל?
 14 וואָס איז אַ מענטש, אַז ער זאָל זיין ריין?
 און קען דען גערעכט זיין אַ געבאַרענער פון אַ פרוי?
 15 זע, אין זיינע הייליקע גלויבט ער ניט,
 און די הימלען זיינען ניט ריין אין זיינע אויגן,
 16 היינט ווי שוין דער אומווערדיקער און פאַרדאַרבענער,
 דער מענטש, וואָס טרינקט אומרעכט ווי וואַסער?

17 איך וועל דיר באַשיידן, הער מיר צו,
 און וואָס איך האָב געזען וועל איך דערציילן;

18 וואָס די חכמים גיבן איבער—
 און פאַרהוילן ניט— פון זייערע עלטערן,
 19 וואָס צו זיי אַליין איז געגעבן געוואָרן דאָס לאַנד,
 און קיין פּרעמדער איז ניט דורכגעגאַנגען צווישן זיי.
 20 אַלע זיינע טעג איז אין ציטערניש דער רשע,
 און געציילטע יאָרן זיינען אָנגעברייט דעם געוואַלט־
 טוער.

21 אַ קול פון אַנגסטן איז אין זיינע אויערן:
 אין מיטן שלום וועט קומען אַ פאַרוויסטער אויף אים.
 22 ער גלויבט ניט זיך אויסצודרייען פון פינצטערניש,
 און ער איז אויסגעקליבן פאַרן שווערד.
 23 ער וואַגלט אום נאָך ברויט: וווּ איז עס?
 ער ווייס אַז לעבן אים איז אָנגעברייט דער טאָג פון
 פינצטערניש.

24 אים שרעקן אַנגסט און דריקעניש,
 זיי כאַפן אים אָן ווי אַ מלך אָנגעברייט צום קריג.
 25 ווייל ער האָט אויסגעשטרעקט קעגן גאָט זיין האַנט,
 און קעגן אַלמאַכטיקן זיך געשטאַרקט;
 26 געלאָפן קעגן אים מיט אַ וּשטאַלצן האַלדז,
 מיט די דיקע רוקנס פון זיינע שילדן.
 27 ווייל ער האָט באַדעקט זיין פנים מיט זיין פעטס,
 און אָנגעלייגט פּלאַסטן אויפן לענד;
 28 און ער האָט באַוווינט פאַרוויסטע שטעט,
 הייזער וואָס מע זיצט ניט אין זיי,
 וואָס זיינען געווען אָנגעברייט אויף הויפּנס.
 29 ער וועט ניט רייך זיין, און ניט באַשטיין וועט זיין
 פאַרמעג,
 און ניט נייגן וועט זיך צו דער ערד זייער תבואה.

³⁰ער וועט זיך ניט אָפּטאַן פּוֹן פּינצטערניש;
זיין שפּראַך וועט פּאַרטריקענען אַ פּלאַם,
און ער וועט אָפּגעטאַן ווערן דורך אַ הויך פּוֹן
זיין מויל.

³¹זאָל ניט טרויען אויף נישט דער פּאַרנאַרטער,
וואָרום נישט וועט זיין זיין אַיינבייט.

³²איידער זיין טאָג קומט, וועט עס דערפּילט ווערן,
און זיין צווייג וועט ניט גריין זיין.

³³ער וועט אָפּשאַקלען ווי אַ וויינשטאַק זיין
אומצייטיקס,

און אַראָפּוואַרפּן ווי אַן איילבערטבוים זיין בליאונג.
³⁴וואָרום דאָס געזעמל פּוֹן די זינדיקע בלייבט וויסט,
און אַ פּייער פּאַרצערט די געצעלטן פּוֹן שוחד.

³⁵זיי טראָגן אומרעכט און געבערן אומגליק,
און זייער לייב ברייט אָן פּאַר זיך אָפּנאַרונג.

טו ¹האַט געענטפּערט איוב, און האָט געזאָגט:

²איך האָב געהערט פּיל אַזוינס;

צרהדיקע טרייסטער זייט איר אַלע.

³וועט זיין אַ סוף צו די ווינטיקע רייד?

אָדער וואָס שפּאַרט דיך אַז דו זאָלסט ענטפּערן?

⁴איך וואָלט אויך געקענט רעדן ווי איר

אַז איר וואָלט געווען אויף מיין אָרט;

איך וואָלט געקניפט ווערטער אויף אַיך,

און געשאַקלט אויף אַיך מיין קאַפּ.

⁵איך וואָלט אַיך געשטאַרקט מיט מיין מויל,

און דער באַדויער פּוֹן מיינע ליפּן וואָלט [אַיך]

געלינדערט.

* גאַט.

6 אַז סײַ איך רעד, ווערט ניט געמינערט מיין ווייטאָק,
 און סײַ איך הער אויף, גייט ער פון מיר ניט אַוועק;
 7 פאַרוואָר, אַצונד האָט ער מיך פאַרמאַטערט;
 האָסט צעגרוילט מיין גאַנצע געזעלשאַפט.
 8 און האָסט מיך צעקנייטשט—
 צום עדות איז עס געוואָרן;
 און מיין מאָגערקייט שטייט אויף קעגן מיר,
 מיר אין פנים קלאָגט זי אָן.
 9 זיין צאָרן האָט פאַרצוקט מיט פיינטשאַפט,
 ער האָט געקריצט אויף מיר מיט זיינע ציין;
 מיין שוואַגער שלײַפט זיינע אויגן אויף מיר.
 10 מע שפאַרט אויף דאָס מויל אויף מיר,
 מיט שאַנד פאַטשט מען מיינע באַקן;
 אין איינעם קלייבן זיי זיך אויף מיר.
 11 גאַט ענטפערט מיך איבער צום פאַרברעכער,
 און אין די הענט פון רשעים וואַרפט ער מיך.
 12 רואיק בין איך געווען, און ער האָט מיך צעברעקלט,
 און מיך אָנגענומען ביים געניק, און מיך צעפיצלט;
 און ער האָט מיך אויפגעשטעלט פאַר זיין צילברעט.
 13 מיך רינגלען אַרום זיינע שיסער,
 ער שפאַלט מיינע נירן, און דערבאַרימט ניט,
 ער גיסט אויס צו דער ערד מיין גאַל.
 14 ער צעברעכט מיך אַ בראַך אויף אַ בראַך,
 ער לויפט קעגן מיר ווי אַ קריגסמאַן.
 15 זאָק האָב איך אויפגענייט אויף מיין הויט,
 און געוועלגערט אין אַש מיין האָרן.
 16 מיין פנים איז רויט פון געוויין,
 און אויף מיינע ברעמען איז שאַטן פון טויט,

17 פֶּאָר קיין אומר עכט ניט אין מיינע הענט,
 בעת מײן תפילה איז ריין.
 18 ערד, זאָלסט ניט צודעקן מײן בלוט,
 און זאָל ניט קיין אָרט זיין פֶּאָר מײן געשריי!
 19 אַפילו איצט אָט איז אין הימל מײן עדות,
 און מײן עדות־זאָגער איז אין דער הייך.
 20 מײנע פירשפרעכער זיינען מײנע געדאַנקען;
 צו גאָט טוט טריפן מײן אויג,
 21 אַז ער זאָל משפטן צווישן אַ מאַן מיט גאָט,
 ווי צווישן אַ מענטשנקינד און זיין חבר.
 22 וואָרום די געציילטע יאָרן גייען,
 און איך וועל אַוועק אויף אַ וועג פון וואַנען איך וועל
 זיך ניט אומקערן.

1 ין מײן געמיט איז צעווייטאַקט,
 מײנע טעג זיינען פֶּאַרלאָשן,
 דער קבר איז פֶּאַר מיר.
 2 פֶּאַרוואָר, שפעטער זיינען מיט מיר,
 און אויף זייער ערגערן מוז רוען מײן אויג.
 3 קער זיך צו, איך בעט דיך,
 זיי פֶּאַר מיר ביי דיר אַליין;
 ווער דען זאָל מיר אַ האַנטשלאָג געבן?
 4 וואָרום זייער האַרץ האָסטו פֶּאַר באַרגן פון שכל,
 צום ריכטיקן טוסטו זיי ניט דערהייבן.
 5 דער וואָס מסרט פון חניפה וועגן חברים,
 אַזש אויסגיין זאָלן די אויגן פון זיינע קינדער!
 6 יאָ, ער האָט מיך געשטעלט פֶּאַר אַ ווערטל ביי לייט,

און צו שפייען אין פנים בין איך געוואָרן.
 זאָן טונקל פון ערגערניש איז מיין אויג,
 און מיינע גלידער זיינען ווי אַ שאַטן אַלע.
 8 די רעכטפאַרטיקע ווערן צעגרוילט דעריבער,
 און דער אומשולדיקער ווערט אויפן זינדיקן אויפ־
 געבראַכט.

9 און דער גערעכטער זאָל אָנהאַלטן זיין וועג,
 און דער וואָס האָט ריינע הענט זאָל מערן
 שטאַרקייט!

10 איר אַלע אָבער קומט אַקאַרשט ווידער אַהער,
 און איך וועל ניט געפינען אַ קלוגן צווישן אַיך.

11 מיינע טעג זיינען פאַרגאַנגען,

מיינע געדאַנקען זיינען צעריסן –

די טראַכטענישן פון מיין האַרצן.

12 נאַכט פאַר טאָג מאַכן זיי:

„נאַנט איז דאָס ליכט ווייל עס איז פינצטער“.

13 אַז איך ריכט זיך אויף דער אונטערערד ווי

מיין היים,

אין פינצטערניש בעט איך אויס מיין געלעגער,

14 צום קבר רוף איך: „ביסט מיין פאָטער!“

„מיין מוטער און מיין שוועסטער“ צום וואָרעם,

15 היינט ווי דען איז מיין האַפענונג?

יא, מיין האַפענונג ווער וועט זי אָנווען?

16 צו די ריגלען פון אונטערערד וועט זיי נידערן,

ווען אין איינעם אין שטויב וועלן מיר רוען.

יח 1 האָט געענטפערט בלדד דער שוחי, און האָט
 געזאָגט:

² ביז וואָנען וועט איר מאַכן געיעגן אויף ווערטער?

באַטראַכט, און דערנאָך וועלן מיר רעדן.

³ פאַרוואָס ווערן מיר גערעכנט ווי בהמות,

געהאַלטן פאַר פאַרשטאַפט אין אַייערע אויגן?

⁴ דו וואָס פאַרצוקסט זיך אַליין אין דיין צאָרן,

וואָל פון דינעטוועגן פאַרלאָזט ווערן די ערד,

און אַ פעלז אַוועקגערוקט ווערן פון זיין אָרט?

⁵ אַ, דאָס ליכט פון די רשעים וועט פאַרלאָשן ווערן,

און ניט שיינען וועט דער פונק פון זיין פייער.

⁶ די ליכטיקייט וועט פינצטער ווערן אין זיין געצעלט,

און זיין ליכט וועט פאַרלאָשן ווערן איבער אים.

⁷ די שפּרייזן פון זיין מאַכט וועלן געענגט ווערן,

און אים וועט אַנידערוואַרפן זיין אייגענע עצה.

⁸ וואָרום ער ווערט געטריבן פון זיינע פיס אין דער נעץ,

און אויף אַ פאַסטקע גייט ער אום.

⁹ כאַפן פאַרן טריט וועט אַ פאַנגנעץ,

פעסט וועט אים האַלטן דער קנאָפּ.

¹⁰ באַהאַלטן אין דער ערד איז אַ שטריק פאַר אים,

און אַ כאַפּשטייג פאַר אים איז אויפן שטעג.

¹¹ רונד אַרום גרוילן אים שרעקענישן,

און זיי יאָגן אים אויף זיינע טריט.

¹² הוינגעריק וועט זיין זיין אומגליק,

און דער בראַך איז אָנגעברייט ביי זיין זייט.

¹³ אויפעסן וועט די גלידער פון זיין לייב,

אויפעסן וועט זיינע גלידער דער בָּכוֹר פון טויט.

¹⁴ אויסגעריסן וועט ווערן פון זיין געצעלט זיין

פאַרויכערונג,

און עס וועט אים מאַכן שפּרייזן צו דעם מלך פון
 שרעקעניש.
¹⁵רויען וועט אין זיין געצעלט ניט זיין האָב;
 אויף זיין וווינונג וועט אויסגעשפּרייט ווערן שוועבל.
¹⁶פון אונטן וועלן טריקענען זיינע וואַרצלען,
 און פון אויבן וועט פאַרוועלקט ווערן זיין צווייג.
¹⁷זיין זכר גייט אונטער פון דער ערד,
 און ער האָט ניט קיין נאָמען דערויסן.
¹⁸מע וועט אים שטויסן פון ליכט אין פינצטערניש,
 און פון דער וועלט וועט מען אים פאַרוואַגלען.
¹⁹ער האָט ניט קיין קינד און קיין אייניקל צווישן זיין
 פאָלק,
 און קיין איבערבלייב אין זיינע וווינונגען.
²⁰איבער זיין [שטראַף]טאָג ווערן צעגרױלט די שפּע-
 טערדיקע,
 און די פריערדיקע נעמט אָן אַ שוידער.
²¹אַ, דאָס זיינען די וווינונגען פון דעם פאַרברעכער,
 און דאָס איז דער אָרט פון דעם וואָס ווייס ניט פון
 גאָט.

יט ¹האָט געענטפערט איוב, און האָט געוואָגט:
²ביז וואַנען וועט איר באַטריבן מײן זעל,
 און מיך צעדריקן מיט ווערטער?
³שוין צען מאָל אַז איר באַליידיקט מיך,
 איר שעמט אַײך ניט מיך צו פּײניקן.
⁴און אַז איך האָב שוין יאָ פאַרזען,
 וועט בײ מיר דאָך בלייבן מײן פאַרזען.
⁵אויב איר ווילט אין דער אמת זיך גרייסן קעגן מיר,

- און מיר פאַרוואַרפן מיין שאַנד ,
 6 טאָ ווייסט אַז גאָט האָט מיך געקרייודעט ,
 און זיין נעץ אַרומגעלייגט אַרום מיר .
 7 אָט שרײַ איך געוואַלט , און ווער ניט געענטפערט ,
 איך רוף , און ניטאָ קיין גערעכטיקייט .
 8 מיין וועג האָט ער פאַרצאַמט , אַז איך קען ניט דורכגיין ,
 און אויף מייע שטעגן האָט ער אַ פינצטערניש
 אַרויפגעטאַן .
 9 מיין כבוד האָט ער אויסגעטאַן פון מיר ,
 און אַראָפגענומען די קרוין פון מיין קאָפּ .
 10 ער צעשטויסט מיך רונד אַרום , אַז איך פאַרגיי ,
 און ער האָט אויסגעריסן ווי אַ בוים מיין האָפענונג .
 11 און ער האָט אָנגעצונדן זיין צאָרן אויף מיר ,
 און ער רעכנט מיך פאַר זיינעם אַ שונא .
 12 אין איינעם קומען [אויף מיר] זיינע מחנות ,
 און זיי טרעטן אויס זייער וועג קעגן מיר ,
 און זיי לאַגערן אַרום מיין געצעלט .
 13 מייע ברידער האָט ער דערווייטערט פון מיר ,
 און מייע באַקענטע זיינען אין גאַנצן פאַרפרעמדט
 פון מיר .
 14 מייע קרובים האַלטן זיך צוריק ,
 און מייע גוטע פריינט האַבן מיך פאַרגעסן .
 15 מייע הויזווינער און מייע דינסטן רעכענען מיך
 פאַר אַ פּרעמדן ,
 אַן אומבאַקענטער בין איך געוואָרן אין זייערע אויגן .
 16 איך רוף מיין קנעכט , און ער ענטפערט ניט ,
 איך בעט זיך ביי אים מיטן מויל .
 17 מיין אַטעם איז צוויידער מיין ווייב ,

און איך פֿאַרעקל די קינדער פון מיין ליב.
 18 אַפילו אינגלאַך פֿאַראַכטן מיך,
 איך שטעל זיך, און זיי רעדן מיר אַקעגן.
 19 מיך פֿאַראומווערדיקן אַלע מיינע פֿאַרטרויטע,
 און די וואָס איך האָב ליב, קערן זיך קעגן מיר.
 20 צו מיין הויט און צו מיין פלייש איז צוגעקלעפט מיין
 געביין,
 און איך בין אַרויס מיט די יאַסלעס פון מיינע ציין.
 21 דערבאַרימט אַיך אויף מיר,
 דערבאַרימט אַיך אויף מיר, איר חברים מיינע,
 וואָרום די האַנט פון גאַט האָט מיך געטראָפן.
 22 פֿאַרוואָס רודפֿט איר מיך אַזוי ווי גאַט,
 און קענט זיך ניט אָנוועטן מיט מיין פלייש?
 23 הלוואַי ווערן נאָר אויפגעשריבן מיינע ווערטער!
 הלוואַי ווערן זיי אין אַ בוך פֿאַרצייכנט!
 24 מיט אַן אַיזערנער פּען און בליי
 אויף אייביק אין פעלו אַיינגעהאַקט!
 25 וואָרום איך ווייס, מיין אויסלייזער לעבט,
 און שפּעטער וועט ער אויפשטיין אויף דער ערד.
 26 אָבער אונטער מיין הויט איז דאָס אַיינגעקלאַפֿט,
 און אין מיין פלייש איז עס: איך וויל זען גאַט!
 27 אַז איך אַליין זאָל זען פֿאַר מיר,
 און מיינע אויגן זאָלן אַנקוקן, און ניט קיין אַנדערער—
 גייען אויס" מיינע גירן אין מיין ליב.
 28 ווען איר זאָגט: „ווי וועלן מיר אים רודפֿן!“
 אַזוי ווי דער וואַרצל פון דער זאַך וואָלט זיך געפונען
 אין מיר,

א וואַרטשפּיל: קלו בְּלִימִי.

29 הָאֵט מוֹרָא פֿאַר דער שווערד,
וואָרום מיט גרימצאָרן זיינען די שטראָפֿן פֿון דער
שווערד;
דרום זאָלט איר וויסן אַז אַ משפּט איז פֿאַראַן.

כ 1 הָאֵט געענטפּערט צופֿר דער נַעֲמָתִי, און הָאֵט
געזאָגט:

2 דרום ענטפּערן מיר מיינע געדאַנקען—
פֿון וועגן וואָס איך שפּיר אין מיר:
3 דעם פֿאַרווורף פֿון מײַן שאַנד האָב איך געהערט,
און אַ גײַסט פֿון מײַן פֿאַרשטאַנד ענטפּערט מיר.

4 ווייסטו דאָס וואָס איז פֿון אייביק אָן,
פֿון זינט דער מענטש איז געמאַכט אויף דער ערד?
5 אַז דאָס געזאָגט פֿון רשעים איז אויף קורצן,
און די שמחה פֿון זינדיקן אויף אַ רגע?
6 ווען ביון הימל זאָל אַרויפגיין זיין הייך,
און זיין קאַפּ זאָל ביון וואַלקן דערגרייכן,
7 וועט ער ווי זיין אייגן קויט אויף אייביק אונטערגיין;
זיינע זעער וועלן זאָגן: וווּ איז ער?
8 ווי אַ חלום וועט ער אַוועקפֿליען, און מע וועט אים
ניט געפינען,
און ער וועט פֿאַריאָגט ווערן ווי אַ זעאונג פֿון דער
נאַכט.

9 דאָס אויג הָאֵט אים אָנגעקוקט, און ניט מער,
און מער וועט אים ניט אָנווען זיין אָרט.
10 זיינע קינדער וועלן פֿאַרגיטיקן די אַרעמע,
אַ, זיינע אייגענע הענט וועלן צוריקגעבן זיין גוטס.

11 זיינע ביינער זיינען פול מיט זיין יוגנט,
 אָבער מיט אים אין שטויב וועט זי זיך לייגן.
 12 הגם זיס איז דאָס בייז אין זיין מויל,
 ער באַהאַלט עס אונטער זיין צונג,
 13 ער שוינט עס, און לאָזט עס ניט אָפּ,
 און האַלט עס צו אויף זיין גומען,
 14 ווערט זיין שפייז פאַרקערט אין זיינע אינגעווייד,
 גאַל פון שלאַנגען איז אינעווייניק ביי אים.
 15 פאַרמעג האָט ער אַינגעשלונגען, און וועט עס
 אויסברעכן,
 פון זיין בוך וועט עס גאָט אַרויסטרייבן.
 16 גיפט פון שלאַנגען פלעגט ער זויגן,
 וועט די צונג פון אַ נאָטער אים הרגען.
 17 ער וועט ניט אָנווען די בעכן,
 די טייכנשטראַמען פון האַניק און שמאַנט.
 18 ער גיט צוריק זיין מי, און וועט עס ניט אַראַפּשלינגען,
 ווי שטאַרק זיין פאַרמעג, וועט ער זיך דערמיט ניט
 אָנפרייען.
 19 ווייל ער האָט צעדריקט, הפקר געלאָזט די אַרעמע,
 געגולט אַ הויז וואָס ער האָט ניט געבויט.
 20 ווייל ער האָט ניט געווסט קיין רו אין זיין לייב,
 וועט ער מיט זיין שאַץ ניט אַנטרווען ווערן.
 21 ניטאָ קיין איבערבלייב פון זיין פּרעסעריי,
 דרום וועט זיין גוטס ניט געווערן.
 22 ווען זיין קראַפּ איז פול, וועט אים ענג ווערן,
 וו אַ האַנט פון אַן אומגליקלאַכן, וועט קומען אויף אים.
 23 ער וועט האַלטן ביי אַנפילן זיין בוך,
 וועט [גאָט] אַנשיקן אויף אים זיין גרימצאָרן.

און מאַכן רעגענען אויף אים מיט זיין שפיין.
 24 ער וועט אַנטלויפן פון אַן אַיזערנעם וואַפן,
 וועט אים דורכלעכערן אַ קופּערנער בויגן.
 25 ער טוט אַ צי, און עס קומט אַרויס פון לייב,
 יאָ, די בליציקע פּייל גייט אַרויס פון זיין גאַל;
 אימות זיינען אויף אים.
 26 גאַרע פינצטערניש איז באַהאַלטן פאַר זיינע אוצרות,
 אים וועט פאַרצערן אַ פּייער פון קיינעם ניט
 אויפגעבלאָזן;
 עס וועט אַפּעסן דעם איבערבלייב אין זיין געצעלט.
 27 די הימלען אַנטפלעקן זיין זינד,
 און די ערד שטעלט זיך אויף קעגן אים.
 28 אַוועק וועט דער אַיינקום פון זיין הויז,
 עס ווערט צערונען אין טאָג פון זיין צאָרן.
 29 דאָס איז דער חלק פון דעם שלעכטן מענטשן פון
 גאַט,
 און זיין באַשערטע ירושה פון גאַט.

כא 1 האָט געענטפערט איוב, און האָט געזאָגט:
 2 הערן הערט-צו מיין וואָרט,
 און זאָל דאָס זיין אַייערע טרייסטונגען.
 3 לאַזט מיך אַז איך זאָל רעדן;
 און נאָך מיין רעדן וועסטו אַפּלאַכן.
 4 איז קעגן אַ מענטשן מיין קלאָג?
 און פאַרוואָס זאָל ניט קורץ ווערן מיין געמיט?
 5 קערט זיך צו מיר, און ווערט באַנומען,
 און טוט אַרויף די האַנט אויפן מויל.
 6 אַז ווי איך דערמאָן זיך אַזוי ווער איך דערשראָקן,

און מײן לײב נעמט אָן אַ שוידער.

7 פֿאַרוואָס לעבן די רשעים,
עלטערן זיך, און זיינען שטאַרק אין קראַפט?
8 זײער זאַמען שטייט פעסט פֿאַר זײער פֿנים בײ זײ,
און זײערע שפּראַצן פֿאַר זײערע אויגן.
9 זײערע הייזער זיינען בשלום, אָן אַנגסט,
און די רוט פֿון גאַט איז ניט אויף זײ.
10 זײן אָקס באַפֿרוכפערט און פֿאַרפעלט ניט,
זײן קו קעלבט זיך און פֿאַרוואַרפט ניט.
11 זײ שיקן אַרויס ווי שאָף זײער יונגוואַרג,
און זײערע קינדער טאַנצן אַרום.
12 זײ זינגען מיט פויק און האַרף,
און פֿרײען זיך צום קול פֿון דער פֿלייט.
13 זײ פֿאַרברענגען אין גוטס זײערע טעג,
און רואיק נידערן זײ אין אונטערערד.
14 און זײ זאָגן צו גאַט: קער זיך אָפּ פֿון אונדז,
און מיר ווילן ניט וויסן פֿון דײנע וועגן.
15 וואָס איז דער אַלמאַכטיקער, אַז מיר זאָלן אים דינען?
און וואָס וועלן מיר נוצן, אַז מיר וועלן בעטן צו
אים?—

16 זײער גוטס איז דאָך ניט אין זײער האַנט;
דער באַראָט פֿון די רשעים איז ווייט פֿון מיר.

17 ווי אָפט איז דאָס אַז דאָס ליכט פֿון רשעים זאָל
פֿאַרלאָשן ווערן,
און עס זאָל קומען אויף זײ אַ בראַך?
ער זאָל זײ אויסטיילן יסורים אין זײן צאָרן?

18 זאָלן ווערן ווי שטרוי פאַרן ווינט,
און ווי שפּרײַ וואָס דער שטורעם גנבעט אים אַוועק?
19 „גאָט באַהאַלט זײַן אומרעכט פאַר זײַנע קינדער“—
זאָל ער אים אַלײַן באַצאָלן אָדער זאָל וויסן.
20 זאָלן זײַנע אויגן זען זײַן אומגליק,
און פון אַלמאַכטיקנס גרימצאָרן זאָל ער טרינקען.
21 וואָרום וואָס קימערט אים זײַן הויזגעזינט נאָך אים,
ווען די צאָל פון זײַנע חדשים איז געענדיקט?

22 קען מען גאָט לערנען פאַרשטאַנדיקייט,
אָדער ער משפּט די העכסטע?
23 דער שטאַרבט אין זײַן רעכטער שטאַרקייט,
אין גאַנצן רואיק און בשלווה;
24 זײַנע עמערס זײַנען פול מיט מילך,
און דער מאַרץ פון זײַנע ביינער איז געזעפטיקט.
25 און דער שטאַרבט אין אַ ביטער געמיט,
און האָט ניט פאַרזוכט קײַן גוטס.
26 אין אײַנעם אין שטויב ליגן זײַ,
און ווערעם דעקן זײַ צו.

27 איך ווייס דאָך אײַערע מחשבות,
און ווי איר קליגט זיך מיט געוואַלט אַקעגן מיר,
28 אַז איר זאָגט: „ווי איז דאָס הויז פון דעם שררה?
און ווי דאָס געצעלט פון דעם רשעס ווינונג?“
29 האָט איר ניט געפרעגט בײַ די וועגפאַרער?
איר וועט דאָך ניט פאַרלייקענען זײַערע באַוײַזן,
30 אַז אין דעם טאָג פון בראַך ווערט געשוּינט דער
שלעכטער,

אין דעם טאָג ווען שטראַפן ווערן געבראַכט.
³¹ווער זאָגט אים אין פנים זיין וועג?
 און וואָס ער האָט געטאָן ווער באַצאָלט אים?
³²וואָרום ער ווערט געבראַכט צו קבורה,
 און אויפן בערגל פאַסט מען אויף.
³³וויס זיינען אים די שטיקער ערד פון טאָל,
 און נאָך אים ציען זיך אַלע מענטשן,
 און אים פאַרויס אָן אַ צאָל.
³⁴און ווי ווילט איר מיך טרייסטן מיט גאַרנישט,
 אַז אַייערע תשובות בלייבן אָן אַפּנאַר?

כב ¹האָט געענטפערט אַליפּו דער תּימני, און האָט
 געזאָגט:

²ברענגט דען דער מענטש אַ נויץ גאָט?
 נייערט זיך אַליין ברענגט אַ נויץ דער פאַר-
 שטאַנדיקער.
³האָט דער אַלמאַכטיקער אַ טובה אַז דו ביסט אַ
 צדיק?
 אָדער אַ געווין אַז דו ביסט ערלאַך אין דייע וועג?
⁴ציי וועגן דיין גאָטספאַרכטיקייט שטראַפט ער דיך,
 און גייט צום משפט מיט דיר?
⁵איז ניט דיין שלעכטיקייט גרויס,
 און אָן אַ שיעור דייע זינד?
⁶וואָרום פלעגסט נעמען אַ משכון ביי דייע ברידער
 אומזיסט,
 און די בגדים פון די נאַקעטע פלעגסטו אויסטאָן.
 יאָ טרונק וואָסער דעם פאַרשמאַכטן פלעגסטו ניט
 געבן,

און פון דעם הונגעריקן פלעגסטו פארמיידן ברויט.
 8 „יא, דעם מאן מיטן אָרעם, אים געהערט די ערד,
 און דער אָנגעזעענער, ער מעג ווינען אויף איר.“
 9 אַלמנות האָסטו אַוועקגעשיקט מיט ליידיקן,
 און די אָרעמס פון יתומים פלעגן צעדריקט ווערן.
 10 דרום זיינען נעצן רונד אַרום דיר,
 און דין שרעקט אַ פלוצימדיקער פחד,
 11 אַדער אַ פינצטערניש, אַז דו קענסט ניט זען,
 און אַ פלייצונג וואָסער פאַרדעקט דין.
 12 פאַרוואָר, גאָט איז אין דער הייך פון די הימלען,
 און זע, די העכסטע שטערן ווי דערהויבן זיי זיינען;
 13 און דו זאָגסט: „וואָס ווייס גאָט?
 צי קען ער דורכן נעבל משפטן?
 14 וואָלקנס זיינען אים אַ פאַרבאַרגעניש, און ער
 זעט ניט,
 און איבער דעם צירקל פון הימל גייט ער אום.“
 15 ווילסטו אָנהאַלטן דעם אַלטן וועג,
 וואָס די לייט פון אומרעכט האָבן געטראָטן?
 16 די וואָס זיינען אַיינגעאָנגען פאַר דער צייט,
 וואָס זייער גרונטפעסט איז ווי אַ טייך צערוונען
 געוואָרן;
 17 די וואָס האָבן געזאָגט צו גאָט: קער זיך אָפּ פון אונדו!
 און וואָס קען זיי טאָן דער אַלמאַכטיקער?
 18 בעת ער האָט אָנגעפילט זייערע הייזער מיט גוטס—
 יא, די טראַכטונג פון די רשעים איז ווייט פון מיר.—
 19 די גערעכטע האָבן געזען, און זיך געפרייט,
 און דער אומשולדיקער האָט געשפעט פון זיי:
 20 פאַרוואָר, פאַרטיליגט געוואָרן איז זייער באַשטאַנד,

און זייער שפּע האָט פּאַרצערט דאָס פּייער.

²¹ באַקען זיך נאָר מיט אים, און זיי אין פּריד-
דורך דעם וועט דיר אָנקומען גוטס.

²² נעם נאָר צו לערנונג פון זיין מויל,
און טו אַריין זיינע ווערטער אין דיין האַרצן.
²³ אַז דו וועסט זיך אומקערן צום אַלמאַכטיקן וועסטו
אויפגעריכט ווערן—

אַז דו וועסט דערווייטערן אומרעכט פון דינע
געצעלטן.

²⁴ און וואַרף אין שטויב דאָס גאַלדאַרץ,^א
און צווישן געשטיין פון די טאַלן דאָס אופּיר-גאַלד;
²⁵ און דער אַלמאַכטיקער זאָל זיין דיין גאַלדאַרץ,
און קרווועס זילבער ביי דיר.

²⁶ וואַרום דענסמאַל וועסטו מיטן אַלמאַכטיקן זיך
קוויקן,

און וועסט אויפהייבן צו גאָט דיין פנים.
²⁷ וועסט בעטן צו אים, און ער וועט דיך צוהערן,
און דינע נדרים וועסטו באַצאָלן.

²⁸ און וועסט באַשליסן אַ זאַך, און זי וועט דיר צו שטאַנד
קומען,

און אויף דינע וועגן וועט שיינען אַ ליכטיקייט.

²⁹ אַז מע האָט דיך דערנידערט, האָסטו געזאָלט זאָגן:

עס איז אַ דערהייבונג;

וואַרום ער העלפט

דעם וואָס האַלט נידעריק די אויגן.

³⁰ וווּ אַן אומשולדיקן מאַכט ער אַנטרינען,

^א וואַרטשפּיל: קָצֵר - וּבְצוּר.

און וועסט אנטרונען ווערן דורך דער ריינקייט פון
דיינע הענט.

כג ¹האָט געענטפערט איוב, און האָט געזאָגט:

²היינט אויך איז ביטער מיין קלאָג,

מיין האַנט איז שווער פון וועגן מיין זיפצן.

³הלוואַי ווייס איך ווי איך געפין אים,

ווי איך קום צו זיין אָרט!

⁴איך וואָלט פאַרגעלייגט פאַר אים דעם משפט,

און מיין מויל וואָלט איך אָנגעפילט מיט טענות.

⁵איך וואָלט וויסן וואָס ער וואָלט מיר ענטפערן,

און פאַרשטיין וואָס ער וואָלט מיר זאָגן.

⁶וואָלט ער מיט גרויס כוח געקריגט מיט מיר?

ניין; ניערט אַכט געטאָן וואָלט ער אויף מיר.

⁷דענסמאָל וואָלט דער רעכטפאַרטיקער געטענהט

מיט אים,

און איך וואָלט אויף אייביק אנטרונען פון מיין

ריכטער.

⁸זע, איך גיי פאַרויס, און ער איז ניטאָ,

און אַהינטער, און איך מערק אים ניט;

⁹לינקס אָו ער איז פאַרטאָן, זע איך ניט,

ער פאַרדרייט זיך רעכטס, און איך מערק ניט.

¹⁰אַבער ער ווייס דעם וועג וואָס ביי מיר,

ער האָט מיך געפרוּווט, איך בין ווי גאָלד אַרויס.

¹¹אַן זיין טריט האָט זיך געהאַלטן מיין פוס,

זיין וועג האָב איך געהיט, און זיך ניט אָפגענייגט.

12 ווו אַ געבאַט פון זיינע ליפן, האָב איך זיך ניט
 אָפגעקערט;
 מער ווי מײן אויסקומעניש האָב איך געהיט די
 ווערטער פון זיין מויל.
 13 אָבער ער האַלט זיך בײַ אײנס, און ווער קען אים
 אָפהאַלטן?
 און זיין זעל באַגערט, און ער טוט.
 14 אַ, ער וועט אויספירן וואָס מיר איז באַשערט,
 און פיל אַזוינס איז נאָך דאָ בײַ אים.
 15 דרום בין איך דערשראָקן פאַר אים;
 איך באַטראַכט, און האָב מורא פאַר אים.
 16 און גאַט האָט שלאָף געמאַכט מײן האַרץ,
 און דער אַלמאַכטיקער האָט מיך אַײנגעשראָקן.
 17 וואַרום איך בין ניט פאַרמיטן געוואָרן פון דעם
 חושך,
 און פאַר מײן פנים האָט פאַרדעקט אַ פינצטערניש.

כד 1 פאַרוואָס זיינען ניט אָפגעלייגט פון אַלמאַכטיקן
 באַשטימטע צײטן,
 און די וואָס קענען אים זעען ניט זיינע טעג?
 2 גרענעצן פאַררוקט מען,
 אַ סטאַדע גולט מען און מע פיטערט.
 3 דעם אייזל פון יתומים פירט מען אַוועק,
 מע נעמט אין משכון דעם אָקס פון דער אַלמנה.
 4 מע שטויסט אַראָפּ אביונים פון וועג,
 באַהאַלטן מוזן זיך אַלע אַרעמע פון לאַנד.
 5 זע, ווי ווילדע אייזלען אין מדבר,
 גײען זײ אַרויס צו זײער אַרבעט, זוכנדיק שפּײז;

די סטעפ גיט אים ברויט פאַר די קינדער.
 6 אויפן פעלד שניידן זיי זיין פוטער,
 און דעם וויינגאַרטן פון רשע קלייבן זיי אָפּ.
 7 נאַקעט נעכטיקן זיי, אָן אַ מלבוש,
 און אָן אַ צודעק פון קעלט.
 8 פון דעם רעגנוס פון די בערג ווערן זיי דורכגענעצט,
 און אָן אַ שיצונג טוליען זיי זיך צום פעלז.

9 מע רויבט פון דער ברוסט דעם יתום,
 און ביים אָרעמאַן נעמט מען אַ משכון.
 10 נאַקעט גייען זיי, אָן אַ מלבוש,
 און הונגעריקע טראָגן זיי דעם גאַרב.
 11 צווישן די מויערן פון יענע פרעסן זיי אייל;
 קעלטערס טרעטן זיי און זיינען דאָרשטיק.
 12 פון שטאַט קרעכצן די מענטשן,
 און די זעל פון גוססע שרייט,
 און גאַט מאַכט ניט קיין פאָרוורף.

13 זיי זיינען ווידערשפעניקער אָן ליכט,
 זיי קענען ניט זיינע וועגן,
 און וויילן ניט אויף זיינע שטעגן.
 14 מיטן שייך שטייט אויף דער מערדער,
 צו טייטן דעם אָרעמאַן און דעם אביון;
 און ביי נאַכט איז ער ווי אַ גנב.
 15 און דאָס אויג פון נואף וואַרט אויף פאַרנאַכט,
 אזוי צו זאָגן: מיך וועט ניט אָנווען אָן אויג;
 און אַ צודעק אויפן פנים טוט ער אָן.
 16 זיי גראָבן אונטער אין דער פינצטער הייזער,

ב"י טאָג פאַרשליסן זיי זיך אַיין;
 זיי ווייסן ניט פון ליכטיקייט,
 17 וואָרום ב"י זיי אַלעמען איז טויטשאַטן פרימאַרגן,
 ווייל זיי זיינען באַקענט מיט די שרעקענישן פון
 טויטשאַטן.

18 ער גייט לייכט אַוועק אויפן וואַסער;
 פאַרשאַלטן איז זייער חלק אויף דער ערד;
 ער פאַרקערט ניט אויפן וועג פון ווינגערטנער.
 19 טריקעניש און היץ רויבן אַוועק שניי־וואַסער;
 די אונטערערד - די וואַס האַבן געזינדיקט.
 20 דער טראַכט פאַרגעסט אָן אים,
 דער וואַרעם לאַבט זיך מיט אים,
 ער ווערט מער ניט געדאַכט;
 און צעבראַכן ווי אַ האַלץ ווערט אומגע־רעכטיקייט.

21 ער חברט זיך מיט דער עקרה וואַס געבערט ניט;
 און די אַלמנה באַגיטיקט ער ניט.
 22 און ער שלעפט אַראָפּ די מאַכטיקע מיט זיין כּוח;
 ער שטייט אויף, און מע איז ניט זיכער מיטן לעבן.
 23 [גאַט] לאַזט אים אין זיכערקייט, ער זאָל זיך
 אַנלענען,

אַבער זיינע אויגן זיינען אויף זייערע וועגן.
 24 זיי ווערן דערהויבן אַ וויילע, און שוין זיינען זיי ניטאַ;
 יא, זיי ווערן דערנידערט, ווי אַלע ווערן זיי
 אַיינגעזאַמלט,
 און ווי אַ שפיץ זאַנג ווערן זיי אַפּגעשניטן.

25 און אויב ניט אַזוי, דען, ווער וויל מיר אַפּליקענען,
 * וואַרטשפּיל: קל - תקלל.

און מאַכן צו נישט מיין וואָרט?

כה ¹האַט געענטפערט בלדד דער שוחי, און
האַט געזאָגט:

²געוועלטיקייט און פאַרכטיקייט זיינען ביי אים;
ער שאַפט שלום אין זיינע הייכן.

³איז דאָ אַ צאָל צו זיינע מחנות?

און אויף וועמען גייט ניט אויף זיין ליכט?

⁴היינט ווי קען אַ מענטש גערעכט זיין קעגן גאָט?

און ווי קען ריין זיין אַ געבאַרענער פון אַ פרוי?

⁵זע, אַזש די לבנה איז ניט העל,

און די שטערן זיינען ניט ריין אין זיינע אויגן,

⁶היינט ווי שוין אַ מענטש אַ וואָרעם,

און אַ מענטשנקינד אַ מילב?

כו ¹האַט געענטפערט איוב, און האָט געזאָגט:

²ווי האָסטו געהאַלפן דעם וואָס אָן כּוּח!

ביגעשטאַנען דעם אָרעם אָן מאַכט!

³ווי האָסטו געעצהט דעם וואָס אָן חכמה,

און קלוגשאַפט אַ סך געלאָזט וויסן!

⁴מיט וועמעס הילף האָסטו געזאָגט די ווערטער?

און וועמעס אַטעם איז אַרויסגעגאַנגען פון דיר?

⁵די מתים ציטערן,

די וואַסערן פון אונטן מיט זייערע באַווינער.

⁶נאַקעט איז די אונטערערד פאַר אים,

און אָן אַ צודעק איז דער אָפּגרונט.

⁷ער שפּרייט אויס דעם צפון איבער דעם תּוֹהוּ,

ער הענטט אויף די ערד אויף גאַרנישט.
 ער בינדט אַיין די וואַסערן אין זיינע כמאַרעס,
 און ניט צעפלאַצט ווערט דער וואַלקן אונטער זיי.
 ער פאַרדעקט דעם פנים פונעם טראָן,
 ער פאַרשפרייט זיין וואַלקן איבער אים.
 ער האָט געצירקלט אַ גרענעץ אויפן וואַסער,
 ביז צום סוף פון ליכט און פינצטערניש.
 די זיילן פון הימל טרייסלען זיך,
 און ווערן צעטומלט פון זיין אַנגעשריי.
 מיט זיין כוח צערודערט ער דעם ים,
 און מיט זיין פאַרשטאַנדיקייט צעהאַקט ער רהב.
 דורך זיין אַטעם ווערט לויטער דער הימל;
 זיין האַנט האָט דערשלאָגן די לויפיקע שלאַנג.
 זע, דאָס זיינען טייל פון זיינע וועגן;
 און וואָס פאַר אַ קליין מורמל הערן מיר פון אים!
 אַבער דעם דונער פון זיינע גבורות ווער קען
 פאַרשטיין?

כו ¹און איוב האָט ווידער אויפגעהויבן זיין גערייד, און
 האָט געזאָגט:
²אַזוי ווי עס לעבט גאָט וואָס האָט צוגענומען מיין
 רעכט,
 און דער אַלמאַכטיקער וואָס האָט פאַרביטערט
 מיין זעל,
³אַז אויב כל־זמן מיין אַטעם איז אין מיר,
 און דער הויך פון גאָט אין מיין נאָז,
⁴אויב מיינע ליפן וועלן רעדן אומרעכט,
 און אויב מיין צונג וועט אַרויסלאָזן באַטרוג!

5 חלילה מיר, אַז איך זאָל אַיך געבן גערעכט!
 ביז איך וועל אויסגיין וועל איך ניט לאָזן אָפּנעמען
 מיין ערלאַכקייט פון מיר.
 6 אָן מיין גערעכטיקייט האַלט איך זיך און וועל זי ניט
 אָפּלאָזן;
 מיין האַרץ האָט פון מיין לעבטאָג אָן מיר ניט
 פאַרצוואַרפן.

7 זאָל ווערן פון מיין פיינט ווי פון רשע,
 און פון מיין קעגנשטייער ווי פון דעם פאַרברעכער!
 8 וואָרום וואָס איז די האַפענונג פון דעם זינדיקן, אַז
 ער האַוועט,
 אויב גאָט נעמט אַוועק זיין זעל?
 9 וועט גאָט הערן זיין געשרי,
 אַז אויף אים וועט קומען אַ צרה?
 10 צי קען ער זיך קוויקן מיטן אַלמאַכטיקן,
 רופן צו גאָט אין יעטוועדער צייט?
 11 איך וועל אַיך לערנען וועגן דער האַנט פון גאָט,
 וואָס איז ביים אַלמאַכטיקן וועל איך ניט פאַרהוילן.
 12 אָט האָט איר אַלע געזען,
 און פאַרוואָס דען פלוידערט איר נישטיקס?
 13 דאָס איז דער חלק פון דעם שלעכטן מענטשן ביי גאָט,
 און די אַרב וואָס די געוואַלטטוער קריגן פון אַל-
 מאַכטיקן.
 14 אויב זיינע קינדער מערן זיך, איז דאָס פאַרן שווערד,
 און זיינע שפּראַצן וועלן ניט האַבן ברויט צו זאָט.
 15 די וואָס בלייבן פון אים וועלן פון פעסט באַגראָבן
 ווערן,

און זיינע אַלמנות וועלן צומאַל ניט באַוויינען.
 אַז ער זאָל אָנוואַמלען ווי שטויב זילבער,
 און ווי לײם אָנגרייטן מלבושים,
 וועט ער אָנגרייטן, און דער גערעכטער וועט אָנטאָן,
 און מיטן זילבער וועלן די אומשולדיקע זיך טיילן.
 ער בויט ווי אַ מאָיל זיין הויז,
 און ווי אַ בײדל וואָס דער וועכטער מאַכט.
 ער לײגט זיך אָן עושר, און שוין איז ניטאָ וואָס
 אויפצוקלייבן,
 ער עפנט זיינע אויגן, און עס איז ניטאָ.
 ווי וואָסערן יאָגן אים אָן שרעקענישן,
 איבער נאַכט גנבעט אים אַוועק אַ שטורעם.
 דער מזרח־זוינט הייבט אים אויף, אַז ער מוז גיין,
 און ער שטורעמט אים אַוועק פון זיין אָרט.
 און ער שלײדערט אויף אים און דערבאַרימט זיך ניט;
 לויפנדיק וואָלט ער אַנטלאָפן פון זיין האַנט.
 מע פאַטשט איבער אים די הענט,
 און מע שמוצערט אויף אים פון זיין אָרט.

כח¹ יאָ, פאַראַן אַ גרעבערײ פאַר זילבער,
 און אַן אָרט וווּ גאָלד טוט מען לײטערן.
² אַײזן ווערט פון דער ערד גענומען,
 און פון שטיין שמעלצט מען קופער.
³ ודער מענטשן מאַכט אַ סוף צו פינצטערניש,
 און ביז יעטוועדער עק פאַרשט ער אויס
 שטיינער פון פינצטערניש און טויטשאַטן.
⁴ ער ברעכט אַ שאַכט ווייט פון אַ באַוויינער;
 פאַרגעסן פון אַ [פאַרבייגערס] פּוּס;

- אָפּגעצערט, ווייט פון מענטשן וואַנדערן זיי.
⁵די ערד, פון איר קומט אַרויס ברויט,
אָבער אונטער איר איז איבערגעקערט ווי פון פייער.
⁶דער אָרט פון סאַפיר זיינען אירע שטיינער,
און שטויבן פון גאַלד זיינען דערין.
⁷דעם שטעג, אים ווייס ניט קיין רויבפויגל,
און ניט אַנגעקוקט האָט אים דאָס אויג פון אַ פּאַלק.
⁸ניט באַטרעטן האָבן אים חיות שטאַלצע,
ניט געשפּרייזט האָט אויף אים דער לייב.
⁹צום קיזלשטיין שטרעקט ער אויס זיין האַנט,
ער קערט אום פון וואַרצל די בערג.
¹⁰אין פעלון האַקט ער גראַבנס,
און אַלדאָס טייערסטע קוקט אָן זיין אויג.
¹¹פלוסן פאַרבינדט ער ניט צו רינען,
און פאַרבאַרגנס ברענגט ער אַרויס אין ליכט.
- ¹²אָבער די חכמה פון וואַנען קען געפונען ווערן,
און וווּ איז דער אָרט פון פאַרשטאַנדיקייט?
¹³קיין מענטש ווייס ניט איר ווערדע,
און זי געפינט זיך ניט אין לאַנד פון די לעבעדיקע.
¹⁴דער תְּהוֹם זאָגט: ניט אין מיר;
און דער ים זאָגט: ניט ביי מיר.
¹⁵פאַר איר קען ניט געגעבן ווערן פיינגאַלד,
און זילבער קען ניט געוויגן ווערן פאַר איר מקח.
¹⁶זי קען ניט אָפּגעשאַצט ווערן מיט אופֿיר־גאַלד,
מיט טייערן אַניקל און סאַפירשטיין.
¹⁷גאַלד און גלאַז זיינען ניט איר גלייכן,
און פלים פון גינגאַלד איר אויסבייט.

¹⁸אָבִי-טוֹבוֹת און קריסטאָל דאַרפן ניט דערמאָנט
ווערן,

און מער פון קאַרעלן איז דער באַטרעף פון חכמה.
¹⁹טאַפּאַז פון כּוּש איז ניט איר גלייכן,
מיט ריינעם גאָלד קען זי ניט אָפּגעשאַצט ווערן.

²⁰טאָ פון וואַנען קומט די חכמה?
און וווּ איז דער אָרט פון פאַרשטאַנדיקייט?
²¹אַז זי איז פאַרהוילן פון די אויגן פון יעטוועדער
לעבעדיקן,

און פון פויגל פון הימל איז זי פאַרבאָרגן.
²²אונטערגאַנג און טויט זאָגן:
מיט אונדזערע אויערן האָבן מיר געהערט איר
הערונג.

²³גאָט פאַרשטייט איר וועג,
און ער ווייס איר אָרט.

²⁴וואַרום ער קוקט ביו די עקן ערד,
אונטערן גאַנצן הימל זעט ער.

²⁵ווען ער האָט געמאַכט פאַרן ווינט אַ וואַג,
און וואַסערן מאַרקירט מיט אַ מאָס,

²⁶ווען ער האָט געמאַכט פאַרן רעגן אַ געזעץ,
און אַ וועג פאַרן דונערגעוויטער,

²⁷דענסמאָל האָט ער זי געזען און זי באַרעכנט,
זי אויפגעשטעלט און אויך זי אויסגעפאַרשט.

²⁸און ער האָט געזאָגט צום מענטשן:
זע, מורא פאַר גאָט דאָס איז חכמה,
און זיך אָפקערן פון שלעכטס איז פאַרשטאַנדיקייט.

כט ואון איוב האָט ווידער אויפגעהויבן זיין גערייד,
און האָט געזאָגט:

²ווער מאַכט מיך אַזוי ווי אין די חדשים פון אַמאָל,

ווי אין די טעג וואָס גאָט האָט מיך אָפּגעהיט!

³ווען זיין ליכט האָט געשיינט איבער מיין קאָפּ,

ווען פאַר זיין שיין פלעג איך גיין אין דער פינצטער.

⁴אַזוי ווי איך בין געווען אין די טעג פון מיין יוגנט,

ווען די פאַרטרויטקייט פון גאָט איז געווען אויף מיין
געצעלט;

⁵ווען דער אַלמאַכטיקער איז נאָך געווען מיט מיר;

רונד אַרום מיר מינע קינדער.

⁶ווען מינע טריט האָבן זיך געבאָדן אין שמאַנט,

און דער פעלוז האָט געגאַסן ביי מיר בעכן מיט אייל.

⁷אַז איך בין אַרויסגעגאַנגען צום טויער אין שטאַט,

אויפגעשטעלט אין מאַרק מיין זיץ,

⁸האָבן יונגעלייט געווען און זיך באַהאַלטן,

און גרייזן האָבן זיך אויפגעהויבן און געשטאַנען.

⁹האַרן האָבן זיך אַיינגעהאַלטן פון ווערטער,

און די האַנט פלעגן זיי אַרויפּטאָן אויף זייער מויל.

¹⁰דער קול פון גרויסע לייט האָט זיך באַהאַלטן,

און זייער צינג האָט זיך צוגעקלעפט צו זייער גומען.

¹¹וואַרום וווּ אַן אויער האָט געהערט, האָט מיך

געלויבט,

און וווּ אַן אויג האָט געזען, האָט מיר צוגעשטימט.

¹²ווייל איך פלעג ראַטעווען דעם אַרעמאַן וואָס האָט

געשריען,

און דעם יתום וואָס האָט ניט קיין העלפער.

¹³די ברכה פון דעם אומגליקלאַכן פלעגט קומען אויף מיר,

און דאָס האַרץ פון דער אַלמנה פלעג איך
דערפרייען.

¹⁴איך האָב אָנגעטאָן רעכטפאַרטיקייט, און זי האָט
מיך אָנגעטאָן.

ווי אַ מאַנטל און אַ הויב איז געווען מיין גערעכטיקייט.
¹⁵אויגן בין איך געווען פאַרן בלינדן,

און פיס פאַרן הינקעדיקן בין איך געווען.

¹⁶איך בין געווען אַ פאַטער פאַר די באַדערפטיקע,
און דעם משפט פון דעם וואָס איך האָב ניט געקענט,
פלעג איך אויספאַרשן.

¹⁷און איך האָב צעבראַכן די באַקציין פון דעם
פאַרברעכער,

און פון זיינע ציינער אַרויסגעוואָרפן דעם רויב.

¹⁸און איך האָב געזאָגט: ביי מיין נעסט וועל איך
פאַרגיין,

און ווי דער פעניקספויגל וועל איך מערן טעג.

¹⁹מיין וואָרצל וועט זיין אָפן צום וואַסער,

און דער טוי וועט נעכטיקן אויף מיין צווייג.

²⁰מיין כבוד וועט בלייבן פריש ביי מיר,

און מיין בויגן וועט אין מיין האַנט זיך באַנייען.

²¹צו מיר האָט מען זיך צוגעהערט און געוואָרט,

און מע פלעגט האַרן אויף מיין עצה.

²²נאָך מיין זאָג פלעגט מען מער ניט רעדן,

און אויף זיי פלעגט טריפן מיין וואָרט.

²³און זיי האָבן געוואָרט ווי אויף רעגן אויף מיר,

און אויפגעשפאַרט זייער מויל ווי אויף שפעטערעגן.

24 אַז איך פלעג לאַכן צו זיי, פלעגט זיך זיי ניט גלויבן;
 און דאָס ליכט פון מיין פנים פלעגן זיי ניט מינערן.
 25 איך פלעג אויסקלייבן זייער וועג,
 און פלעג זיצן אויבנאָן,
 און רוען ווי אַ מלך צווישן חיל;
 ווי דער וואָס טוט טרויערער טרייסטן.

ל וואו אַצונד לאַכן פון מיר אינגערע פון מיר אין טעג,
 וואָס איך האָב מיך געמאוסט צו שטעלן זייערע
 פאַטערס

מיט די הינט פון מיינע שאַף—
 יאָ, צו וואָס מיר דער כּוֹח פון זייערע הענט?
 זייער פרישקייט איז געווען פאַרלאָרן—
 3 די וואָס זיינען פון נויט און הונגער אַיינגעדאַרט,
 וואָס נאָגן די טריקעניש אין פינצטערער וויסטקייט
 און וויסטעניש.

4 די וואָס רייסן זאַלצקרייטאַכץ מיט ווערמוט,
 און וואָרצל פון בעזעמבוימלאַך זיך אָנצוואַרעמען.
 5 פון צווישן מענטשן ווערן זיי פאַרטריבן,
 מע שרייט אויף זיי ווי אויף אַ גנב.
 6 אין מוראדיקע טאָלן מוזן זיי ווינען,
 אין לעכער פון דער ערד און פעלן.
 7 צווישן די בוימלאַך ברומען זיי,
 אונטער אַ דאַרן זיינען זיי צונויפגענורעט.
 8 געמיינע יונגען און יונגען אָן אַ נאָמען,
 וואָס זיינען אויסגעשטויסן פון לאַנד.

9 וואו אַצונד בין איך זייער לידל געוואָרן.

און איך בין פאַר אַ ווערטל ביי זיי.
¹⁰ זיי פאַראומווערדיקן מיך, זיי דערווייטערן זיך פון מיר,
 און זיי האַלטן זיך ניט אָפּ מיר אין פנים צו שפּייען.
¹¹ וואַרום מיין בויגשטריק האָט ער לויז געמאַכט און
 מיך געבויגן,
 און זיי וואַרפן אַראָפּ די צאָם פאַר מיר.
¹² אויף רעכטס שטעלט זיך אויף דאָס יונגוואַרג;
 זיי שטויסן מיינע פיס,
 און טרעטן אויס קעגן מיר זייערע וועגן פון אומגליק.
¹³ זיי האָבן צעריסן מיין שטעג,
 זיי העלפן מיין בראַך;
 קיין העלפער זאָל זי ניט זיין!
¹⁴ ווי אַ ברייטער וואַסערבראָך קומען זיי,
 מיט שטורעם קייקלען זיי זיך אַרויף.
¹⁵ שרעקענישן זיינען געקערט קעגן מיר,
 זיי יאָגן ווי אַ ווינט מיין גדולה,
 און ווי אַ וואַלקן איז אַוועק מיין הילף.
¹⁶ און אַצונד צעגיסט זיך אין מיר מיין זעל,
 טעג פון פיינ האָבן מיך אָנגענומען.
¹⁷ די נאַכט בויערט מיינע ביינער פון מיר,
 און מיינע אַדערן ליגן ניט אַיין.
¹⁸ פון גרויס שטאַרקייט [פון מיין קרענק] איז מיין מלבּוש
 פאַרביטן;
 ווי דער קאַלנער פון מיין העמד גורט זי מיך אַרום.
¹⁹ ער האָט מיך געוואַרפן אין קויט,
 און איך בין געגליכן צו שטויב און אַש.
²⁰ איך שריי צו דיר, און דו ענטפערסט מיר ניט,
 איך שטיי, און דו קוקסט מיך אָן.

21 ביסט פאַרקערט געוואָרן אין אַן אַכור צו מיר,
 מיט דער מאַכט פון דיין האַנט פיינטסטו מיך.
 22 הייבסט מיך אויף אויפן ווינט, מאַכסט מיך רייטן דערויף,
 און מאַכסט צעגייין מיין קראַפֿט.
 23 אַך, איך ווייס, וועסט צום טויט מיך ברענגען,
 און צום זאַמלהויז פון אַלע לעבעדיקע.
 24 אָבער שטרעקט מען ניט אויס די האַנט פון אַ חורבה,
 טאַמער וועט דערין זיין אַ הילף פאַרן בראַך?
 25 צי האָב איך ניט געוויינט פאַרן שווער געדריקטן?
 מיין זעל האָט דאָך געקומערט פאַרן אביון.
 26 אָבער איך האָב געהאַפֿט אויף גוטס,
 און שלעכטס איז געקומען;
 און איך האָב געהאַרט אויף ליכט,
 און פינצטערניש איז געקומען.
 27 מיינע אינגעווייד קאָכן און רוען ניט;
 טעג פון פֿיין זיינען געקומען אויף מיר.
 28 פינצטער גיי איך אום, אָן זון;
 איך שטיי אויף אין אַ געזעמל און שריי.
 29 איך בין געוואָרן אַ ברודער צו שאַקאַלן,
 און אַ חבר צו שטרויספויגלען.
 30 מיין הויט איז שוואַרץ געוואָרן אויף מיר,
 און מיין געביין איז צעברענט פון היץ.
 31 און געוואָרן צו טרויער איז מיין האַרף,
 און מיין פלייט צו אַ קול פון געוויין.

לא 1 אַ בונד האָב איך געשלאָסן מיט מיינע אויגן;
 און וואָס זאָל איך קוקן אויף אַ יונגפרויע?
 2 וואָרום וואָס איז דער חלק פון גאָט פון אויבן,

א וואָרטשפּיל: קרה מן חרב.

און די אַרב פון אַלמאַכטיקן פון דער הייך?
 3 אויב ניט אַ בראַך פאַרן פאַרברעכער,
 און אומגליק פאַר די טוער פון אומרעכט?
 4 זעט ער דען ניט אַלע מיינע וועגן,
 און ציילט אַלע מיינע טריט?

5 אויב איך בין אומגעגאַנגען מיט ליגן,
 און געאַיילט צו באַטרוג האָט מיין פּוס –
 6 זאָל ער מיך וועגן אויף ריכטיקע וואַגשאַלן,
 און גאָט וועט וויסן מיין אומשולד –
 7 אויב מיין טריט האָט זיך אָפּגענייגט פון וועג,
 און נאָך מיינע אויגן איז געגאַנגען מיין האַרץ,
 און אין מיינע הענט האָט זיך אָנגעקלעפט אַ פּלעק,
 8 זאָל איך זייען, און אַן אַנדערער זאָל עסן,
 און מיינע שפּראַצונגען זאָלן אויסגעוואַרצלט ווערן.

9 אויב מיין האַרץ איז פאַרפירט געוואָרן נאָך אַ פּרוי,
 און איך האָב געלויערט ביי דער טיר פון מיין חבר,
 10 זאָל מאַלן פאַר אַן אַנדערן מיין ווייב,
 און אַנדערע זאָלן קניען איבער איר.
 11 וואָרום דאָס איז אַ שענדלאַכקייט,
 און דאָס איז אַ זינד צום פאַרמשפטן.
 12 וואָרום דאָס איז אַ פייער וואָס פאַרצערט בין
 אונטערגאַנג,
 און מיין גאַנצע תּבואה וואָלט עס אויסגעוואַרצלט.

13 אויב איך פּלעג פאַראַכטן דאָס רעכט פון מיין
 קנעכט און מיין דינסט

אין זייער קריג מיט מיר -

¹⁴ וואָס וואָלט איך דען געטאָן, אָז גאָט זאָל אויפשטיין?
און אָז ער וואָלט געמאַנט, וואָס וואָלט איך אים
געענטפערט?

¹⁵ האָט ניט דער וואָס האָט מיך אין מוטערלייב
באַשאַפן, אים באַשאַפן?
אין דער אייגענער אים אין טראַכט געפורעמט?

¹⁶ אויב איך פלעג פאַרמיידן דעם פאַרלאַנג פון די
אָרעמע,

און די אויגן פון דער אַלמנה לאָזן אויסגיין;
¹⁷ אָדער איך פלעג עסן מיין ביסן אַליין,
און דער יתום האָט דערפון ניט געגעסן -
¹⁸ ניין, פון מיין יוגנט אָן איז ער אויפגעוואַקסן ביי מיר
ווי ביי אַ פאָטער,
און פון מיין מוטערלייב אָן פלעג איך זי פירן.

¹⁹ אויב איך פלעג צווען אַן אומגליקלאַכן אָן אַ
מלבוש,

און אָן אַ צודעק דעם אביון;
²⁰ אויב זיינע לענדן האָבן מיך ניט געבענטשט,
ווייל מיטן אָפּשער פון מיינע שאַף פלעגט ער זיך
דערוואַרעמען;

²¹ אויב איך האָב געהויבן אויף אַ יתום מיין האַנט,
ווייל איך פלעג זען מיינע העלפער אין טויער,
²² זאָל מיין אַקסל פון זיין נאַקן אַראָפּפאַלן,
און מיין אָרעם זאָל פון געלענק אויסגעבראַכן ווערן.
²³ וואָרום דער בראַך פון גאָט איז געווען מיין שרעק,

און פון וועגן זיין גרויסקייט פלעג איך זיך ניט
דערוועגן.

²⁴אויב איך האָב געמאַכט גאַלד מיין האָפענונג,
און אויף גינגאַלד געזאָגט „מיין ביטחון“;
²⁵אויב איך פלעג זיך פרייען וויל מיין פאַרמעג איז גרויס,
און וויל מיין האַנט האַט דערגרייכט אַ סך;
²⁶אויב איך פלעג צוקוקן די זון ווי זי שיינט,
אַדער די לבנה פראַכטיק גייענדיק,
²⁷און מיין האַרץ איז פאַרפירט געוואָרן אין
פאַרבאָרגעניש,
און מיין מויל האַט געקושט מיין האַנט;
²⁸וואַלט דאָס אויך געווען אַ זינד צום פאַרמשפטן,
וואַרום איך וואַלט געליקנט אָן גאָט אין דער הייך.

²⁹אויב איך פלעג זיך פרייען אויף דעם בראַך פון
מיין שוואַ, און בין געווען אויפגעראַמט אַז אים האַט געטראָפן בייז—
³⁰אַז איך האָב צומאַל ניט געלאָזט מיין גומען זינדיקן,
צו בעטן אַ קללה אויף זיין לעבן —
³¹אויב די מענטשן פון מיין געצעלט האָבן ניט געזאָגט:
ווער קען ווייזן איינעם וואָס האַט זיך ניט אָנגעזעט
מיט פלייש ביי אים?—
³²אויף דער גאָס פלעגט ניט נעכטיקן אַ פרעמדער,
מיינע טירן צום וועג פלעג איך עפענען—
³³אויב איך האָב פאַרדעקט ווי אַ געוויינטלאַכער
מענטש מיינע פאַרברעכן,
צו באַהאַלטן אין מיין בוועם מיין זינד,

³⁴ווייל איך פלעג מורא האָבן פאַרן גרויסן המון,
און די פאַראַכטונג פון משפחות פלעגט מיך שרעקן,
און איך האָב געשוויגן און בין פון טיר ניט אַרויס.

³⁵הלוואַי קריג איך ער זאָל מיר צוהערן!
אַט איז מיין אונטערשריפט, זאָל דער אַלמאַכטיקער
מיר ענטפערן,

און אַ געשריפֿן זאָל אַנשרייבן מיין בעל-דין.
³⁶פאַרוואָר, איך וועל עס אויף מיין אַקסל טראָגן!
איך וועל עס מיר אַנבינדן אַזוי ווי אַ קרוין.
³⁷די צאָל פון מיינע טריט וועל איך אים דערציילן;
אַזוי ווי אַ פירשט וועל איך צו אים גענענען.

³⁸איוב מיין ערד שרייט אויס קעגן מיר,
און אַלע אירע בייטן וויינען;
³⁹איוב איר קראַפט האָב איך געגעסן אָן געלט,
און די נשמה פון אירע אַרבעטער געלאָזט אויסהויכן,
⁴⁰זאָל אַנשטאַט ווייץ אויפגיין אַ דאָרן.
און אַנשטאַט גערשט ווילדגעוועקס.

געענדיקט די ווערטער פון איוב.

לב ¹און דידאָזיקע דריי מענער האָבן אויפגעהערט
ענטפערן איוב, ווייל ער איז געווען גערעכט אין
זיינע אויגן.

²האַט געגרימט דער צאָרן פון אַליהוא דעם זון פון
בִּרְכַאֵל דעם בוזי פון דער משפחה רם; אויף איוב האָט
געגרימט זיין צאָרן פאַרוואָס ער מאַכט זיך גערעכטער
פון גאַט, ²און אויף זיינע דריי גוטע פריינט האָט געגרימט

זיין צאָרן פאַרוואָס זיי האָבן ניט געפונען אַן ענטפער, פון דעסטוועגן האָבן זיי באַשולדיקט איובן. ⁴ און אַליהוא האָט אָפגעוואַרט מיט רייד אַקעגן איובן, ווייל זיי זיינען געווען עלטער פון אים אין טעג. ⁵ אָבער אַז אַליהוא האָט געזען אַז קיין ענטפער איז ניטאָ אין מויל פון די דריי מענער האָט געגרימט זיין צאָרן.

⁶ און אַליהוא דער זון פון בִּרְכַאֵל דעם בּוּזי האָט זיך אָפגערוּפן און האָט געזאָגט:

אינגער בין איך [פון אַיִך] אין טעג,

און איר זייט גרייזן,

דרום האָב איך מיך געשייט און מורא געהאַט

אַיך אַרויסזאָגן מיין געדאַנק.

⁷ איך האָב געזאָגט: טעג זאָלן רעדן,

און פיל יאָרן זאָלן מאַכן וויסן חכמה.

⁸ אָבער עס איז דער גייסט אין מענטשן,

און דער אָטעם פון אַלמאַכטיקן וואָס מאַכט זיי

פאַרשטאַנדיק.

⁹ נישט די גרויסע זיינען חכמים,

און נישט די זקנים פאַרשטייען וואָס איז גערעכט.

¹⁰ דרום זאָג איך: הער מיר צו,

לאַמיך אויך אַרויסזאָגן מיין געדאַנק.

¹¹ זעט, איך האָב אָפגעוואַרט אויף אַייערע ריידן,

איך האָב צוגעהאַרט צו אַייערע חכמות,

בעת איר האָט געזוכט ווערטער.

¹² אָבער איך האָב זיך צוגעקוקט צו אַיִך;

ערשט ניטאָ ווער זאָל באַווייזן איובן,

ווער זאָל ענטפערן זיינע ווערטער, פון אַיִך.

¹³אפשר וועט איר זאָגן: מיר האָבן אָנגערטראָפן חכמה,
גאָט קען אים אָפּשלאָגן, ניט אַ מענטש;
¹⁴אָבער ניט ער האָט אָנגעריכט צו מיר די ווערטער,
און ניט מיט אַייערע רייד וועל איך אים ענטפערן.

¹⁵זיי זיינען דערשראָקן, זיי ענטפערן מער ניט,
אָפּגענומען זיינען די ווערטער פון זיי.
¹⁶און איך זאָל וואַרטן, ווייל זיי רעדן ניט,
ווייל זיי שטייען און ענטפערן מער ניט?
¹⁷איך אויך וועל ענטפערן מיין חלק,
איך אויך וועל אַרויסזאָגן מיין געדאַנק.
¹⁸וואַרום איך בין פול מיט ווערטער,
מיך דריקט דער גייסט פון מיין ליב.
¹⁹זע, מיין ליב איז ווי וויין וואָס איז ניט געעפנט,
ווי נייע לאַגלעך ווערט ער צעפלאַצט.
²⁰איך וועל רעדן, און מיר וועט פרייער ווערן,
איך וועל עפענען מייע ליפן און ענטפערן.
²¹לאַמיר נאָר ניט שוינען קיין מאַנס פנים,
און קיין מענטשן ניט חנפען.
²²וואַרום איך ווייס ניט ווי צו חנפען;
באַלד וואַלט מיך אַוועקגעמען מיין באַשעפער.

לג ¹אָבער הער אַקאַרשט, איוב, מייע רייד,
און אַלע מייע ווערטער פאַרנעם.
²זע נאָר, איך האָב געעפנט מיין מויל,
מיין צונג רעדט אין מיין גומען.
³אויפריכטיק פון מיין האַרצן זיינען מייע ווערטער,
און וואָס מייע ליפן ווייסן, זאָגן זיי קלאַר.

⁴דער גייסט פון גאָט האָט מיך געמאַכט,
און דער אָטעם פון אַלמאַכטיקן האַלט מיך ביים
לעבן.

⁵אויב דו קענסט, ענטפער מיר,
ברייט דיך אָן קעגן מיר, שטעל זיך אַוועק.
⁶זע, איך בין אַזוי ווי דו ביי גאָט,
איך אויך בין פון ליים געפורעמט געוואָרן.
⁷זע, מיין אימה שרעקט דיך ניט,
און מיין לאַסט דריקט ניט אויף דיר.

⁸יא, האָסט געוואָגט אין מיינע אויערן,
און דעם קול פון די ווערטער האָב איך געהערט:
⁹ריין בין איך, אָן אַ פאַרברעך,
לויטער בין איך, און האָב ניט קיין זינד;
¹⁰זע, בלבולים געפינט ער אויף מיר,
ער רעכנט מיך פאַר זיין שונא;
¹¹ער טוט אַריין אין אַ קלאַץ מיינע פיס,
ער היט אַלע מיינע שטעגן.

¹²אַט אין דעם ביסטו ניט גערעכט, וועל איך דיר
ענטפערן,

וואָרום גאָט איז גרעסער פון מענטשן.
¹³פאַרוואָס קריגסטו זיך מיט אים,
וואָס ער פאַרענטפערט ניט אַלע זיינע מעשים?
¹⁴וואָרום אויף איין שטייגער רעדט גאָט,
און אויף צוויי, הגם מע מערקט עס ניט.
¹⁵איין אַ חלום, אַ זעאוונג פון דער נאַכט,
ווען אַ טיפער שלאָף פאַלט אויף מענטשן,

אין שלומער אויפן געלעגער,
¹⁶ דענסמאָל אַנטפלעקט ער דעם אויער פון מענטשן,
 און פאַרחתמעט מיט אַ מוסר צו זיין,
¹⁷ כּדי דער מענטש זאָל אַוועקוואַרפן זיין טאַן;
 און ער באַשירעמט פון האַפּערדיקייט דעם מאַן.
¹⁸ ער פאַרמיידט זיין זעל פון גרוב,
 און זיין לעבן פון אומקומען דורכן שווערד.
¹⁹ אָדער ער ווערט געשטראַפּט מיט ווייטאַק אויף זיין
 געלעגער,
 און אַלע זיינע ביינער ווערן שטייף.
²⁰ און זיין לעבן מאַכט אים זיך עקלען מיט ברויט,
 און זיין זעל מיטן גלוסטיקסטן מאכל.
²¹ אַפּגעצערט ווערט זיין פלייש פון פנים,
 און אַייגעדאַרט זיינע ביינער, ניט אַנצוקוקן.
²² און זיין זעל גענענט צו דער גרוב,
 און זיין לעבן צו די טייטער.
²³ אויב עס איז דאָ פאַר אים אַ מלאַך,
 אַ מליץ־יושר איינער פון טויזנט,
 צו זאָגן אויפן מענטשן זיין רעכטפאַרטיקייט,
²⁴ לייטזעליקט ער אים, און זאָגט:
 לייז אים אויס פון גידערן אין גרופּן;
 איך האָב געפונען אַן אויסלייז.
²⁵ זיין לייב ווערט פּרישער ווי אינגלוייז,
 ער קערט זיך אום צו די טעג פון זיין יוגנט.
²⁶ ער בעט צו גאָט, און ער באַוויליקט אים,
 און ער זעט זיין פנים מיט לייטזעליקייט,
 און קערט אום דעם מענטשן זיין גערעכטיקייט.
²⁷ ער קומט פאַר מענטשן און זאָגט:

איך האָב געזינדיקט, און וואָס איז רעכט האָב איך
פאַרדרייט,

און עס האָט מיר ניט געלוינט.

²⁸אָזוי לייזט ער אויס זיין זעל פון גיין אין גרוב,
און זיין לעבן זעט די ליכטיקייט.

²⁹זע, דאָס אַלץ טוט גאָט,

צוויי מאָל, דריי מאָל, מיט אַ מענטשן,

³⁰כדי אומצוקערן זיין זעל פון גרוב,
דערלוכטן צו ווערן אין ליכט פון לעבן.

³¹פאַרנעם, איוב, הער מיר צו;

שווייג, און איך וועל רעדן.

³²איוב דו האָסט ווערטער, ענטפער מיר,
רעד, וואָרום איך וויל דיך גערעכט מאַכן.

³³איוב ניט, הער דו מיר צו;

שווייג, און איך וועל דיך לערנען חכמה.

לד ¹און אַליהוא האָט זיך אָפגערוּפן און האָט געזאָגט:

²הערט, חכמים, מיינע ווערטער,

און איר קענער, לייגט צו דאָס אויער צו מיר.

³וואָרום דאָס אויער דאַרף פרוּוון ווערטער,

אָזוי ווי דער גומען פאַרוּכט עסן.

⁴לאָמיר אונדז אויסוויילן דאָס גערעכטע,

לאָמיר געוואָר ווערן צווישן אונדז וואָס איז גוט.

⁵וואָרום איוב זאָגט: איך בין גערעכט,

נאָר גאָט האָט אָפגעטאָן מיין רעכט;

- 6 ביי מין גערעכטיקייט ווער איך געהאלטן פאר א ליגנער,
- מסוכן איז מין ווונד, אן א פארברעך.
- 7 וואָסער מענטש ווי איוב טרינקט געשפעט אזוי ווי וואָסער,
- 8 און פירט זיך אין חברותא מיט טוער פון אומרעכט, און גייט אום מיט שלעכטע לייט?
- 9 וואָרום ער זאָגט: דעם מענטשן קומט גארניט אַרויס ווען ער זוכט ווילגעפעלן גאָט.
- 10 דרום, לייט מיט פאַרשטאַנדיקייט, הערט מיר צו: ווייט איז גאָט פון אומרעכט,
- און דער אַלמאַכטיקער פון אן עוולה.
- 11 נאָר די טוואונג פון מענטשן באַצאָלט ער אים, און לויט אַיטלאַכנס וועג שיקט ער אים צו.
- 12 אַ פאַרוואָר, גאָט טוט ניט קיין אומרעכט, און דער אַלמאַכטיקער פאַרדרייט ניט גערעכטיקייט.
- 13 ווער האָט אים באַפוילן איבער דער ערד? און ווער האָט געמאַכט די וועלט אין גאַנצן?
- 14 אַז ער זאָל קערן זיין האַרץ אויף אים, אַז ער זאָל זיין הויך און זיין אַטעם אַינזאַמלען צו זיך,
- 15 וואָלט פאַרגיין יעטוועדער לייב אין איינעם, און דער מענטש וואָלט צו שטייב זיך אומקערן.
- 16 און אויב דו האָסט פאַרשטאַנדיקייט, הער דאָס צו; פאַרנעם דעם קול פון מיינע ווערטער.
- 17 צי קען גאָר אַ פיינט פון גערעכטיקייט הערשן? אַדער ווילסטו דעם מאַכטיקן גערעכטן באַשולדיקן?—

¹⁸קען מען זאָגן צו אַ מלך „נידערטרעכטיקער?“
„רשע“ צו פירשטן?—

¹⁹דעם וואָס שאַנעוועט ניט דעם פנים פון האַרן,
און אַכט ניט אויפן רייכן מער ווי אויפן אַרעמאָן,
ווייל דאָס ווערק פון זיינע הענט זיינען זיי אַלע.
²⁰אין אַ רגע שטאַרבן זיי, אין האַלבע נאַכט;
לייט ווערן צעטרייסלט און פאַרגייען,
און מע טוט אָפּ דעם מאַכטיקן ווי ניט מיט דער האַנט.

²¹וואַרום זיינע אויגן זיינען אויף די וועגן פון דעם
מענטשן,

און אַלע זיינע טריט זעט ער.

²²ניטאָ קיין פינצטערניש און קיין טויטשאַטן,
פאַר די טוער פון אומרעכט זיך דאַרטן צו
פאַרבאָרגן.

²³וואַרום ער מאַכט ניט דעם מענטשן אַ צייט,
צו קומען פאַר גאָט צום משפט.

²⁴ער צעברעכט מאַכטיקע אָן אַן אויספאַרשונג,
און שטעלט אויף אַנדערע אָנשטאַט זיי.

²⁵פאַרוואָר, ער קען זייערע מעשים,
דרום מאַכט ער אָן איבערקער איבער נאַכט, און
זיי ווערן צעדריקט.

²⁶ווייל זיי זיינען רשעים, שלאָגט ער זיי,
אין אַן אָרט וווּ מע זעט.

²⁷דערפאַר וואָס זיי האַבן זיך אָפגעקערט פון אים,
און אויף אַלע זיינע וועגן ניט געאַכט.

²⁸זיי האַבן געמאַכט קומען צו אים דאָס געשריי פון
דעם אַרעמאָן,

און דאָס געשריי פון די געדריקטע פלעגט ער הערן. —
 29 אָבער אַז ער שוויגט, ווער קען אים באַשולדיקן?
 און פאַרבאַרגט ער דעם פנים, ווער קען אים וועלן
 זען?

סיי ביי אַ פּאָלק סיי ביי אַ מענטשן אַלץ איינס. —
 30 כּדי דער זינדיקער מענטש זאָל ניט קיניגן,
 כּדי קיין שטרויכלונגען זאָלן ניט זיין פאַרן פּאָלק.

31 וואָרום האָט ער" דען צו גאָט געזאָגט:
 „איך האָב געליטן, איך וועל מער ניט שלעכטס טאָן;
 32 איך זע ניט, לערן דו מיך;
 אויב איך האָב געטאָן אומרעכט, וועל איך מער
 ניט טאָן?"

33 זאָל ער פאַרגעלטן אַזוי ווי דיר קומט אויס:
 „אויב דיר געפעלט ניט, טאָ קלייב דו אויס, און ניט
 איך?"

און וואָס ווייסטו צו רעדן?
 34 לייט מיט פאַרשטאַנדיקייט וועלן מיר זאָגן,
 און דער קלוגער מאַן וואָס וועט מיר צוהערן?
 35 איוב רעדט אָן אַ זינען,
 און זינע רייד זינען אָן שכל.

36 איך חוּנטש איוב זאָל אייביק געפרוּווט ווערן,
 פאַר ענטפּערן אַזוי ווי זינדיקע לייט.
 37 וואָרום ער לייגט נאָך צו ווידערשפּעניקייט צו זיין
 חטא;

ער פּאַטשט זינע הענט צווישן אונדו,
 און מערט זינע רייד קעגן גאָט.

" דער זינדיקער וועמען גאָט האָט געשטראַפט.

- לה¹ און אליהוא האָט זיך אָפּגערוּפּן און האָט געוואָגט:
 רעכנסטו דאָס פאַר רעכט,
 אָז דו זאָגסט: איך בין גערעכטער פון גאָט?
 ווען דו זאָגסט: וואָס קומט דיר אַרויס?
 „וואָסער נויץ האָב איך דערפון מער ווי פון מיין
 זינדיקן?“
 וועל איך דיר ענטפערן ווערטער,
 און דינע חברים מיט דיר.
 לוג צו די הימלען, און זע,
 און קוק אויף די וואַלקנס וואָס זיינען הויך איבער
 דיר.
 אָז דו זינדיקסט, וואָס ווירקסטו אויף אים?
 און זיינען פיל דינע פאַרברעכן, וואָס טוסטו אים?
 אָז דו ביסט גערעכט, וואָס גיסטו אים?
 אָדער וואָס נעמט ער פון דיין האַנט?
 אַ מאַן ווי דו גייט אָן דיין שלעכטיקייט,
 און אַ מענטשנקינד דיין גערעכטיקייט.
 פון וועגן די פיל רויבערייען שרייט מען,
 מע קלאָגט זיך וועגן דעם אַרעם פון די שטאַרקע,
 און מע זאָגט ניט: ווי איז גאָט מיין באַשעפער,
 וואָס גיט געוואַנגען אין דער נאַכט;
 וואָס לערנט אונדז מער פון בהמות פון דער ערד,
 און מאַכט אונדז קליגער פון פויגל פון הימל?
 אָן שרייט מען, און ער ענטפערט ניט,
 וועגן דער האַפּערדיקייט פון די רשעים.“
 אָבער פאַלש איז, אָז גאָט הערט ניט צו,
 און דער אַלמאַכטיקער קוקט עס ניט אָן.

¹⁴הגם דו זאָגסט, דו קענסט אים ניט זען,
איז דער משפט פאַר אים, און דאַרפסט האַרן אויף
אים.

¹⁵און אַצונד, האָט דען פאַר גאַרנישט געשטראָפּט זיין
צאָרן?

און ווייס ער ניט וויל פון דער מוטוויליקייט?
¹⁶אַבער איוב עפנט מיט נאַרישקייט זיין מויל,
אַן פאַרשטאַנדיקייט מערט ער ווערטער.

ל¹ און אַליהוא האָט ווייטער געזאָגט:
²וואַרט מיר אַ וויילע, און איך וועל דיר זאָגן,
וואַרום פאַראַן נאָך ווערטער וועגן גאָט.
³איך וועל אויפהייבן מיין געדאַנק ווייט אַהין,
און מיין באַשעפער וועל איך געבן גערעכטיקייט.
⁴וואַרום פאַרוואַר, ניט פאַלש זיינען מינע ווערטער,
אויפריכטיק אין געדאַנקען בין איך צו דיר.
⁵זע, גאָט איז מאַכטיק, אַבער ער פאַראַכט קיינעם ניט;
ער איז מאַכטיק אין כּוח פון פאַרשטאַנדיקייט.
⁶ער לאָזט ניט דעם רשע בלייבן לעבן,
און גיט די אַרעמע זייער רעכט.
⁷ער נעמט ניט אַראָפּ זיינע אויגן פון דעם צדיק;
און מיט מלכים אויפן טראָן זעצט ער זיי אויף אייביק,
און זיי ווערן דערהייכט.
⁸און אויב זיי זיינען געשמידט אין קייטן,
באַצוונגען אין שטריק פון פּיין,
⁹רעדט ער זיי אויס זייער טואונג,
און זייערע פאַרברעכן ווען זיי שטאַרקן זיך.
¹⁰ער אַנטפלעקט זייער אויער פאַר מוסר,

און הייסט, אַז זיי זאָלן זיך אומקערן פון אומרעכט.
 11 איוב זיי הערן, און דינען,
 ענדיקן זיי זייערע טעג אין גוטס,
 און זייערע יאָרן אין נחת.

12 און איוב זיי הערן ניט, קומען זיי אום דורכן שווערד,
 און פאַרגייען אָן פאַרשטאַנדיקייט.

13 אָבער די זינדיקע אין האַרצן ליגן אָן צאָרן;
 זיי שרײַען ניט [צו אים] ווען ער בינדט זיי.

14 אין יוגנט שטאַרבט זייער זעל,

און זייער לעבן— ווי די שאַנדיונגען.

15 ער ראַטעוועט* דעם געדריקטן דורך זיין
 געדריקטקייט,

און אַנטפלעקט דורך דער נויט* זייער אויער.

16 און אויך דיך וואָלט ער אַרויסגעצויגן פון דער קלעם,

אין דערברייטערניש וווּ קיין ענגשאַפט איז ניטאָ;

און דאָס געדעק פון דיין טיש וואָלט פול זיין מיט
 פעטקייט.

17 ווייל אָבער ביסט פול מיט דער טענה פון דעם רשע

האַלט דיך דער משפט און די גערעכטיקייט.

18 פאַרוואָר, זאָל דיך נאָר דער גרימצאָרן ניט אָנרעדן
 צו צווייפל,

און זאָל די גרויסע אָפקומעניש דיך ניט אַראָפּפירן.

19 האָט דען אַ ווערדע דיין ניט אַיינגעהאַלטענער געשריי,

און אַלדי שטאַרקע ראַנגלענישן?

20 זאָלסט ניט געלוסטן די נאַכט,

ווען פעלקער ווערן פאַרשוונדן אויפן אָרט.

21 הייט זיך זאָלסט זיך ניט קערן צו אומרעכט,

* וואַרטשפּיל: תּלַח - בּלַחץ.

הגם דו וואָלסט דאָס אויסדערוויילט איידער
פּיין.

22 ווע, גאָט איז דערהויבן אין זיין שטאַרקייט;
ווער איז אַזאַ לערער ווי ער?
23 ווער האָט אים באַפוילן זיין וועג?
און ווער קען זאָגן: דו טויסט אָן עוולה?
24 געדענק, אַז דו זאָלסט גרייסן זיין ווערק
וואָס מענטשן האָבן באַזונגען,
25 אַלע מענטשן קינדער האָבן עס געזען,
דער מענטש קוקט עס אָן פון דער ווייטן.
26 ווע, גאָט איז גרויס, און מיר פאַרשטייען ניט,
די צאָל פון זיינע יאָרן איז ניט צו דערפאַרשן.
27 וואָרום ער ציט אָפּ די טראַפנס וואָסער,
זיי זאָלן זייען רעגן פון זיין נעבל;
28 ווען די הימלען פליסן,
און טריפן אויף מענטשן אַ סך.
29 אַ, צי פאַרשטייט מען די שפּרייטונגען פון
וואָלקן,
די געפילדערס פון זיין געצעלט?
30 ווע, ער שפּרייט אויס דערויף זיין ליכט;
און די וואַרצלען פון ים דעקט ער צו.
31 וואָרום דערמיט משפט ער פעלקער,
גיט ער שפּייז אין שפּע.
32 ער שפּרייט אויס אויפן הימלוועלב דעם בליץ,
און באַפעלט אים ער זאָל טרעפן.
33 עס זאָגט אָן וועגן אים
דער צאָרן, דער כּעס פון דעם שטורעם.

לז¹ ויא, דערפון ציטערט מיין האַרץ,
 און שפּרינגט אויף פון זיין אָרט.
 הערט, הערט די אומרו פון זיין קול,²
 און דעם ברום וואָס גייט אַרויס פון זיין מויל.
 אונטערן גאַנצן הימל לאָזט ער אים לויז,³
 און זיין בליץ איז ביז די ברעגן פון דער ערד.
 הינטער דעם ברילט אַ קול;⁴
 ער דונערט מיט דעם קול פון זיין גרויסקייט;
 און מע קען זיי נישט אָפהאַלטן, ווען זיין קול ווערט
 געהערט.
 גאַט דונערט ווונדערלאַך מיט זיין קול,⁵
 ער טוט גרויסע זאַכן און מיר פאַרשטייען נישט.
 וואָרום ער זאָגט צום שניי: פאַל אויף דער ערד!
 דעסגלייכן צום גוסרעגן,
 צום גוס פון זיינע מאַכטיקע רעגנס.
 ער פאַרחתמעט די האַנט פון יעטוועדער מענטשן,
 אַז אַלע מענטשן פון זיין באַשאַף זאָלן וויסן.
 און די חיה גייט אַריין אין באַהעלטעניש,
 און רוט אין אירע נאָרעס.
 פון דער קאַמער קומט דער שטורעם,⁹
 און פון צפון־ווינטן די קעלט.
 פון דעם אָטעם פון גאַט גיט עס אַיז,¹⁰
 און ברייטע וואַסערן ווערן פעסט.
 יא, ער לאַדט אָן מיט פייכטקייט דעם וואַלקן,¹¹
 ער שפּרייט פאַנאַנדער זיין בליצכמאַרע.
 און דאָס דרייט זיך רונד אַרום דורך זיין קירעווען,¹²
 כּדי זיי זאָלן טאַן אַליץ וואָס ער באַפעלט זיי
 אויפן געזיכט פון דער ערדישער וועלט;
 א די וואַלקן, דאָס געוויטער, דעם רעגן.

¹³ סיי ער שיקט עס פאר אַ שטראַף,
סיי פאר זיין ערד, סיי פאר גענאָד.

¹⁴ פאַרנעם דאָסדאָזיקע, אַיוב,
שטיי און באַטראַכט די ווונדער פון גאָט.
¹⁵ ווייסטו ווי גאָט לייגט עס אַרויף אויף זיי,
און מאַכט לייכטן דעם בליץ פון זיין כמאַרע?
¹⁶ פאַרשטייסטו דעם משקולת פונעם וואַלקן,
די ווונדער פון דעם אַלוויסיקן?
¹⁷ ווי אַזוי דינע בגדים ווערן הייס,
ווען די ערד ליגט שטיל פון דרום־ווינט?
¹⁸ קענסטו אויסשפרייטן די הימלען מיט אים,
פעסט ווי אַ געגאַסענער שפיגל?
¹⁹ מאַך אונדז וויסן וואָס מיר זאָלן זאָגן צו אים;
מיר ווייסן קיין לאַד ניט פון וועגן דער פינצטערניש.
²⁰ דאַרף אים דערציילט ווערן אַז איך רעד?
זיי דאַרף אַ מענטש אים אויסזאָגן, ווען עס איז
פאַרהוילן?

²¹ און אַקאַרשט האָט מען ניט געזען אַ העלן שיין אין
הימל,
איז אַ ווינט אַריבער, און האָט אים אויסגעלייטערט.
²² פון צפון קומט אַ גילדערנע ליכטיקייט,
אַ מוראדיקער גלאַנץ איז אַרום גאָט.
²³ דער אַלמאַכטיקער אים קענען מיר ניט אויסגעפינען;
ער איז גרויס אין כוח,
אַבער רעכט און פולע גערעכטיקייט
קריודעט ער ניט.

- 24 דרום פֿאַרכטן אים" די מענטשן;
 ער קוקט זיך ניט אום" אויף אַלע קלוגהאַרציקע.
- לח** 1 און גאָט האָט געענטפערט אַיובן פון שטורעם,
 און האָט געזאָגט:
- 2 ווער פֿאַרטונקלט דאָס די פֿוננה
 מיט ווערטער אָן פֿאַרשטאַנדיקייט?
 3 גורט אַקאַרשט אָן ווי אַ מאַן דיינע לענדן,
 און איך וועל דיך פרעגן, און דו מאַך מיך וויסן.
 4 וווּ ביסטו געווען ווען איך האָב געגרוינטפּעסט
 די ערד;
- זאָג, אויב דו ווייסט פֿאַרשטאַנדיקייט.
 5 ווער האָט געמאַכט אירע מאַסן, אויב דו ווייסט?
 אַדער ווער האָט געצויגן אַ מעסטשנור אויף איר?
 6 אויף וואָס זיינען אירע גרונטמויערן אַרויפגעזעצט?
 אַדער ווער האָט געלייגט איר ווינקלשטיין?
 7 ווען די מאַרגנשטערן האָבן אין איינעם געזונגען,
 און אַלע זין פון גאָט האָבן געשאַלט.
 8 און ווער האָט פֿאַרצאַמט מיט טירן דעם ים,
 ווען ער האָט אויסגעבראַכן און איז פון טראַכט
 אַרויס?
- 9 ווען איך האָב געמאַכט דעם וואַלקן פֿאַר זיין מלבוש,
 און דעם נעבל פֿאַר זיין וויקלשנור,
 10 און איך האָב באַשטימט פֿאַר אים מײן געזעץ,
 און געמאַכט ריגלען און טירן,
 11 און געזאָגט: ביז אַהער זאָלסטו קומען און ניט ווייטער,
 און דאָ וועט מען פֿאַרהאַלטן דעם שטאַלץ פון דיינע
 אינדן?

12 האָסטו זינט דיין לעבטאָג באַפוילן דעם פרימאָרגן?
אָנגעוויזן דעם באַגינען זיין אָרט?
13 כדי אָנצונעמען די ברעגן פון דער ערד,
אָז די רשעים זאָלן אַראָפגעשאַקלט ווערן פון איר.
14 זיי שעמערירט אַזוי ווי זיגלוואַקס,
און עס ליגט אַזוי ווי אַ מלבוש.
15 און פון די רשעים ווערט פאַרמיטן זייער ליכט,
און דער אויפגעהויבענער אַרעם ווערט צעבראַכן.

16 ביסטו געקומען צו די קוואַלן פון ים,
און אויפן גרונט פון תְּהוֹם אומגעגאַנגען?
17 זיינען דיר אַנטפלעקט געוואָרן די טויערן פון טויט,
און האָסטו די טויערן פון טויטשאַטן געזען?
18 האָסטו איבערגעקוקט ביז די ברייטקייטן פון דער
ערד?
זאָג, אויב דו ווייסט דאָס אַלץ.

19 אויף וואָסער וועג רוט דאָס ליכט?
און די פינצטערניש, וווּ איז איר אָרט,
20 אָז דו זאָלסט זי נעמען צו איר געמאַרק,
און אָז דו זאָלסט פאַרשטיין די שטעגן צו איר הויז?
21 דו ווייסט דאָס, וואָרום דו ביסט דענסמאַל שוין
געווען געבאַרן,
און די צאָל פון דינע טעג איז גרויס!

22 ביסטו געקומען צו די אוצרות פון שניי,
אָדער האָסטו די אוצרות פון האַגל געזען,

²³וואָס איך האָב באַהאַלטן פֿאַר אַ צייט פון נויט,
פֿאַרן טאָג פון קריג און מלחמה?

²⁴אויף וואָסער וועג צעטיילט זיך דאָס ליכט,
צעשפרייט זיך דער מזרח־ווינט איבער דער ערד?
²⁵ווער האָט דורכגעאַקט פֿאַר דער פלייצונג אַ
גראָבן,

און אַ וועג פֿאַרן דונערגעוויטער?
²⁶צו מאַכן רעגענען אויף אַ לאַנד אָן אַ מענטשן,
אַ מדבר אָן אַ מוטערמענטשן דערין;
²⁷אַנצוועטן אַ וויסטקייט און אַ וויסטעניש,
און מאַכן שפראַצן אָן אויסוואַקס פון גראָס.
²⁸האָט דער רעגן אַ פּאָטער?
אָדער ווער האָט געבאָרן די טראָפּנס טוי?
²⁹פון וועמעס בויך איז אַרויס דער אַיז?
און דער פּראָסט פון הימל, ווער האָט אים געבאָרן?
³⁰אזוי ווי שטיין ווערן וואָסערן פּאַרגליחווערט,
און דער פנים פון תּהום ווערט פּאַרשטאַרט.

³¹קענסטו בינדן די קייטן פון זיבנשטערן,
אָדער די שטריק פון אַריאָן לויז מאַכן?
³²קענסטו אַרויסברענגען די מזלות אין זייער צייט,
און דעם בער מיט זיינע קינדער אַרויספירן?
³³ווייסטו די געזעצן פון הימל?
צי מאַכסטו זיין געוועלטיקונג אויף דער ערד?
³⁴קענסטו אויפהייבן צום וואַלקן דיין קול,
אַז אַ שפּע פון וואָסער זאָל דיך באַדעקן?
³⁵קענסטו אַרויסשיקן בליצן, זיי זאָלן גיין,

און זאָגן צו דיר: דאָ זיינען מיר?

³⁶ווער האָט אַרײַנגעטאָן אין די נירן חכמה?
 אָדער ווער האָט געגעבן דעם גייסט פאַרשטאַנדיקייט?
³⁷ווער ציילט איבער די וואַלקנס מיט חכמה?
 און די לאַגלען פון הימל ווער גיסט אויס?
³⁸ווען דער שטויב איז צונויפגעגאַסן ווי גוס,
 און די גרודעס זיינען צוזאַמענגעבאַקן.
³⁹קענסטו פאַנגען פאַר דער לײַבנטע רויב,
 און דעם באַגער פון די יונגלייבן אָנפילן,
⁴⁰ווען זיי בייגן זיך אין די נאָרעס,
 ווען זיי זיצן אין צודעק אויף דער לײַער?
⁴¹ווער גרייט אָן דעם ראָב זיין שפּיז,
 ווען זיינע קינדער שרייען צו גאָט,
 ווען זיי וואַנדערן אום אָן עסן?

ל^ט ווייסטו די צייט ווען די שטיינציגן געבערן?
 גיסטו אַכטונג ווען די הינדינס האָבן ווייען?
²ציילסטו די חדשים ווען זיי דאַרפן דערפילן,
 און ווייסטו די צייט פון זייער געבערן?
³זיי קניען, זיי לאָזן דורכברעכן זייערע קינדער,
 זיי וואַרפן אַרויס זייערע געבורטן.
⁴זייערע יונגע ווערן שטאַרק, זיי וואַקסן אויפן פרייען,
 זיי גייען אַוועק, און קערן זיך ניט אום צו זיי.

⁵ווער האָט אַרויסגעלאָזט דעם וואַלדאייזל פריי,
 און די בינד פון דעם ווילדאייזל ווער האָט לויז
 געמאַכט,

וואָס איך האָב געמאַכט דעם מדבר פאַר זיין הויז,
 און זאַל צייק לאַנד פאַר זיינע ווינונגען?
 יער לאַכט פון דעם טומל פון שטאַט,
 ער הערט ניט קיין טרייבערס געשרייען.
 די נישטערונג פון די בערג איז זיין פיטערונג,
 און איטלאַך גראָז זוכט ער נאָך.

וועט דער וויזלטיר וועלן דיר דינען?
 צי וועט ער נעכטיקן ביי דיין קאַריטע?
 קענסטו צובינדן דעם וויזלטיר מיט זיין שטריק צו
 דער בייט?
 צי וועט ער בראַנעווען די טאַלן הינטער דיר?
 קענסטו זיך פאַרויכערן אויף אים, ווייל זיין פּוּח
 איז גרויס,
 און איבערלאָזן אויף אים דיין מי?
 קענסטו אים אַנטרויען, אַז ער וועט אָפּברענגען דיין
 זאַמען,
 און אַינזאַמלען נדי תבואה פון דיין שייער?

דער פליגל פון שטרויספויגל קלאַפט לויסטיק—
 צי איז דאָס דער פּלעדער און פעדער פון שטאַרך?
 פאַרוואָר, זי לאָזט איבער צו דער ערד אירע אייער,
 און אין שטויב לאָזט זי זיי אויסבריען.
 און זי פאַרגעסט אַז אַ פּוּס קען זיי צעקוועטשן,
 און אַ חיה פון פעלד קען זיי צעטרעטן.
 זי איז האַרט צו אירע קינדער ווי צו ניט אירע;
 אומנישט מעג זיין איר מי, זי איז אַן אַנגסט,
 וואָרום גאַט האָט זי געמינערט פון חכמה,

און איר ניט איינגעטיילט מיט שכל.
 18 אַצונד הייבט זי די פליגלען אין דער הייך,^א
 זי לאַכט פון פערד און פון זיין רייטער.

19 גיסטו דעם פערד גבורה?
 באַקליידסטו זיין האַלדו מיט שטורעם?
 20 מאַכסטו אים שפּרינגען ווי אַ היישעריק?
 דער הילך פון זיין הירושען איז אַן אימה.
 21 ער גראַבלט אין טאַל, און פרייט זיך מיטן פּוח,
 ער גייט אַרויס דעם וואַפן אַנטקעגן.
 22 ער לאַכט פון אַנגסט, און ווערט ניט דערשראָקן;
 און ער קערט ניט צוריק פאַר אַ שווערד.
 23 לעבן אים קלינגט דער פּיילבייטל,
 דער פּלאַמיקער שפּיז און די פּיקע.
 24 מיט רעש און רוגוזע שלינגט ער די ערד,
 און קען ניט איינשטיין ביים קול פון אַ שופּר.
 25 ווי נאָר אַ שופּר, זאָגט ער: אַהאַ!
 און פון ווייטן דערשמעקט ער מלחמה,
 דעם דונער פון די הויפטלייט און די שאַלונג.

26 דורך דיין שכל פליט דען דער שפּאַרבּער,
 שפּרייט זיינע פליגלען קיין דרום?
 27 צי אויף דיין באַפעל הייבט זיך אויף דער
 אַדלער,

און מאַכט זיין נעסט אין דער הייך?
 28 אויף אַ פעלו רוט ער און וויילט,
 אויף אַ שפיץ פעלו און אַ באַרגפעסטונג.
 29 פון דאָרטן קוקט ער אויס זיין עסן,

א וואַרטשפּיל: בּמרום תּמריא.

פון ווייטן זעען זיינע אויגן.
 30 און זיינע יונגע זופן בלוט,
 און ווו דערשלאָגענע דאָרטן איז ער.

מ 1 און גאָט האָט געענטפערט איובן, און האָט געזאָגט:
 2 וויל זיך קריגן מיטן אַלמאַכטיקן דער טאַדלער?
 דער וואָס וּפּוּחַעט זיך מיט גאָט זאָל עס ענטפערן.

3 האָט איוב געענטפערט גאָט און האָט געזאָגט:
 4 זע, ווינציק וואָס בין איך; וואָס קען איך דיר ענטפערן?
 איך טו אַרויף מיין האַנט אויף מיין מויל.
 5 איין מאָל האָב איך גערעדט, און וועל מער ניט
 ענטפערן;
 יא, צוויי מאָל און וועל עס ניט ווידער טאָן.

6 האָט גאָט געענטפערט איובן פון שטורעם און האָט
 געזאָגט:
 7 גורט אַקאַרשט אָן ווי אַ מאַן דיינע לענדן;
 איך וועל דיך פרעגן, און דו מאַך מיך וויסן.
 8 צי ווילסטו אויך פאַרשטערן מיין משפּט?
 ווילסטו מיך באַשולדיקן כדי דו זאָלסט גערעכט זיין?
 9 אָדער צי האָסטו אַן אַרעם ווי גאָט,
 און מיט אַ קול ווי ער קענסטו דונערן?
 10 ציר זיך אַקאַרשט אָן מיט שטאַלץ און הויכקייט,
 און גלאַנץ און שיינקייט זאָלסטו אַנטאָן.
 11 פאַרשפּרייט דעם גרים פון דיין צאָרן,
 און זע ווו אַ שטאַלצער און דערנידער אים.
 12 זע ווו אַ שטאַלצער און מאַך אים אונטערטעניק,

און צעטרעט די רשעים אויף זייער אָרט.
 13 באַהאַלט זיי אין שטויב אין איינעם,
 זייער פנים פאַרדעק אין פאַרבאַרגעניש.
 14 און איך אויך וועל דיר מודה זיין,
 אַז דיין רעכטע האַנט קען דיר העלפן.

15 זייע נאָר דעם וואַסערפערד וואָס איך האָב געמאַכט
 לעבן דיר;

גראָו ווי אַ רינד עסט ער.

16 זייע נאָר, זיין כּוּחַ איז אין זיינע לענדן,
 און זיין שטאַרקייט אין די פליישפעדים פון זיין בויך.
 17 ער שטעלט אויף זיין עק ווי אַ צעדערבוים,
 די אַדערן פון זיינע דיכּן זיינען ווי צווייגן.
 18 זיינע ביינער זיינען רערן פון קופּער,
 זיינע קנאַכנס ווי אַייזערנע שטאַנגען.
 19 ער איז די פּער פון גאַטס דרָכים,
 בלויז זיין באַשעפּער קען ברענגען נאויף אים זיין
 שווערד.

20 וואָרום פוטער טראָגן אים די בערג,

וואָס אַלע חיות פון פעלד שפּילן זיך דאָרטן.

21 אונטער לאַטוסבויםער ליגט ער,

אין פאַרבאַרגעניש פון ראָר און זומפּ.

22 לאַטוסבויםער " באַשירעמען אים מיט זייער שאַטן",

אים רינגלען אַרום ווערבעס פון טייך.

23 זייע, דער טייך פלייצט אַריבער, און ער אַיילט זיך
 ניט,

ער איז זיכער, ווען אַ ירדן שפאַרט זיך אין זיין מויל.

24 קען מען פאַר זיינע אויגן אים כאַפּן,

" וואָרטשפּיל: צאָלים - אַללו.

מיט פאסטקעס דורכלעכערן די נאָז?

²⁵קענסטו אַרויסציען דעם לויַתן מיט אַ ווענדע,

און מיט אַ שטריק אַראָפּשלעפּן זיין צונג?

²⁶קענסטו אַריינטאָן אַ ראָר אין זיין נאָז,

אַדער מיט אַ דאָרן דורכבויערן זיין קינבאַק?

²⁷וועט ער זיך פיל בעטן ביי דיר?

צי וועט ער רעדן צו דיר ווייך?

²⁸וועט ער שליסן אַ בונד מיט דיר,

זאָלסט אים נעמען פאַר אַן אייביקן קנעכט?

²⁹קענסטו זיך שפילן מיט אים ווי מיט אַ פויגל,

און אים צובינדן פאַר דיינע מיידלאַך?

³⁰וועלן זיך דינגען שותפים איבער אים?

וועלן זיי אים צעטיילן צווישן די הענדלער?

³¹קענסטו אָנפילן מיט שטעכערס זיין פעל,

און מיט פּישהאַקן זיין קאַפּ?

³²טו אַרויף אויף אים דיין האַנט!

דערמאָן זיך די מלחמה, וועסטו עס מער ניט טאָן.

מא זע, די האַפענונג ווערט צום נאָרן;

שוין פון זיין אָנבליק ווערט מען דאָך אַנידער-

געשליידערט.

²ניטאָ דער אַכזר [אויף זיך] וואָס זאָל אים וועלן אויפ-

רייצן;

היינט ווער איז דער וואָס קען זיך שטעלן פאַר מיר?

³ווער עס טרעט אַרויס אַקעגן מיר, דעם באַצאָל איך;

וואָס אונטערן גאַנצן הימל איז מיין.

⁴זאָל איך אים פאַרשווייגן זיינע פּלוידערײען,

און דאָס האָפּערדיקע רעדן, און זיין שיינעם מענה
לשון?

⁵⁴ווער האָט אָפּגעדעקט דעם אויבערשלאַק פון
זיין מלבוש?

צו זיין טאָפּעלן געביס ווער קען צוקומען?
⁶די טירן פון זיין פנים ווער האָט געעפנט?
אָרום זיינע ציין איז אַן אימה.

⁷שטאַלץ זיינען די פּאַנצערשופן,
צונויפגעשלאָסן ווי מיט אַ זיגל אַ פעסטן;
⁸איינע צו דער אַנדערער זיינען זיי נאַנט,

אַז אַ לופט קען ניט דורכגיין צווישן זיי.
⁹איינע צו דער צווייטער איז באַהעפט,
זיי האַלטן זיך פעסט און צעשיידן זיך ניט.

¹⁰זיין ניסן שטראַלט אַרויס אַ ליכט,
און זיינע אויגן זיינען ווי די ברעמען פון פרימאָרגן.
¹¹פון זיין מויל גייען פלאַמען,

פונקען פייער רייסן זיך אַרויס.

¹²פון זיינע נאָזלעכער גייט אַ רויך,

ווי פון אַ קאָכיקן טאָפּ און וברענעדיקן ראָר.
¹³זיין אָטעם גליט ווי קוילן,

און אַ פלאַקער גייט אַרויס פון זיין מויל.

¹⁴אויף זיין האַלדז רוט די שטאַרקייט,

און אים פאַרויס טאַנצט די אַנגסט.

¹⁵די קנייטשן פון זיין פלייש זיינען באַהעפט;

עס איז פעסט אויף אים, עס רירט זיך ניט.

¹⁶זיין האַרץ איז פעסט ווי שטיין,

א נעמט ווידער אויף די שילדערונג פון לויזן.

יא, פעסט ווי אָן אונטערשטער מילשטיין.
 17 פאַר זיין הייב שרעקן זיך די מאַכטיקע,
 פון צעבראַכנקייט ווערן זיי אויסער זיך.
 18 וויל מען אים אָנקריגן, קען קיין שווערד ניט באַשטיין,
 קיין שפּיז, קיין וואַרפּשפּיז, און קיין פּייל.
 19 ער באַטראַכט אַיין פאַר שטרוי,
 און קופּער פאַר האַלץ פאַרפּוילטן.
 20 אים פאַריאָגט ניט דער זון פון בויגן;
 פאַרקערט אין שפּריי ווערן פאַר אים שלייַדער-
 שטיינער.

21 ווי שפּריי זיינען פּלעקער גערעכנט,
 און ער לאַכט פון רעש פון דער פּיקע.
 22 זיין אונטערווייט איז שפּיציקע שאַרבנס;
 ער בעט אויס אַ דרעששליטן אויפן קויט.
 23 ער צעקאַכט ווי אַ טאַפּ די טיפּעניש,
 ער מאַכט דעם ים ווי זוד.
 24 הינטער זיך לאָזט ער אַ ליכטיקן שטעג;
 מע מיינט דער תּהום איז גרייזגראַ.
 25 ניטאַ אויף דער ערד זיין גלייכן,
 געמאַכט צו זיין אָן אַ מורא.
 26 אויף יעטועדער העכסטן קוקט ער אַראָפּ,
 ער איז דער מלך איבער אַלע שטאַלצע חיות.

מב 1 והאַט איוב געענטפּערט גאָט און האָט געזאָגט:
 2 איך ווייס אַז אַלץ קענסטו טאָן,
 און קיין טראַכטונג איז ניט פאַרמיטן פון דיר.
 3 ווער קען דאָס פאַרהוילן די כּוונה אָן פאַרשטאַנדיקייט?
 דרום זאָג איך אַז איך פאַרשטיי ניט;

וונדער זיינען דאָס פאַר מיר, און איך ווייס ניט.
 4הער, איך בעט דיך, און איך וועל רעדן;
 איך וועל דיך פרעגן, און דו מאַך מיך וויסן.
 5מיט געהער פון אויער האָב איך פון דיר געהערט,
 און אַצונד האָט מיין אויג דיך געזען.
 6דרום פאַראַכט איך [מיינע רייד] און האָב חרטה,
 אין שטויב און אַש.

7און עס איז געווען נאָכדעם ווי גאָט האָט גערעדט די-
 דאָזיקע ווערטער צו אַיוב, האָט גאָט געוואָגט צו
 אָליפּו דעם תּימָני: מיין צאָרן גרימט אויף דיר און דיינע
 צוויי גוטע פריינט, פאַרוואָס איר האָט ניט גערעדט וועגן
 מיר אַזוי אויפריכטיק ווי מיין קנעכט אַיוב. 8און אַצונד
 נעמט אַיך זיבן אָקסן און זיבן ווידערס, און גייט צו מיין
 קנעכט אַיוב, און איר וואָלט אויפברענגען אַ בראַנדאָפּפּער
 פאַר אַיך, און אַיוב מיין קנעכט וועט מתפלל זיין פאַר אַיך,
 וואָרום בלויז זיין פנים שוין איך, אַיך ניט אַנצוטאָן קיין שאַנד,
 ווייל איר האָט ניט גערעדט וועגן מיר אַזוי אויפריכטיק
 ווי מיין קנעכט אַיוב.

9איז אָליפּו דער תּימָני, און בלדד דער שוחי, און צוּפּר
 דער נַעֲמָתִי, געגאַנגען, און זיי האָבן געטאָן אַזוי ווי גאָט האָט
 צו זיי גערעדט; און גאָט האָט געשוּינט אַיובס פנים.

10און גאָט האָט אומגעקערט אַיובס שאַדן, און ער האָט
 מתפלל געווען פאַר זיינע גוטע פריינט; און גאָט האָט געמערט
 אַלץ וואָס אַיוב האָט געהאַט טאַפּל. 11און אַלע זיינע ברידער,
 און אַלע זיינע שוועסטער, און אַלע זיינע באַקענטע פון
 פריער, זיינען געקומען צו אים, און האָבן געגעסן מיט אים
 ברויט אין זיין הויז, און זיי האָבן אים באַדויערט, און אים

געטרייסט אויף אַלדעם בייו וואָס גאָט האָט אויף אים געבראַכט; און זיי האָבן אים געגעבן איטלאַכער אַ קשיטָה¹², און איטלאַכער אַ גילדערנעם נאָרינג.

¹²און גאָט האָט געבענטשט אַיובס לעצט מער ווי זיין אָנהייב, און ער האָט געהאַט פּערצן טויזנט שאָף, און זעקס טויזנט קעמלען, און טויזנט געשפּאַן רינדער, און טויזנט אייזעלינס. ¹³און ער האָט געהאַט זיבן זין און דריי טעכטער. ¹⁴און ער האָט גערופן דעם נאָמען פון איינער ימימה, און דעם נאָמען פון דער צווייטער קציפה, און דעם נאָמען פון דער דריטער קרן־הפּוֹד. ¹⁵און אין גאַנצן לאַנד האָבן זיך ניט געפונען אַזעלכע שיינע פּרויען ווי אַיובס טעכטער. און זייער פּאָטער האָט זיי געגעבן אַ נחלה צווישן זייערע ברידער.

¹⁶און אַיוב האָט געלעבט נאָך דעם הונדערט און פּערציק יאָר; און ער האָט געזען זיינע קינדער און זיינע קינדס־קינדער, פיר דורות. ¹⁷און אַיוב איז געשטאַרבן אַלט און זאַט מיט טעג.

א אַ געלטשטיק. ב טוב, אַדער טאַג (שיין אַדער ליכטיק ווי דער טאַג). ג צימערנינג, אַדער קאַנייל. ד האָרן פון אויגפאַרב